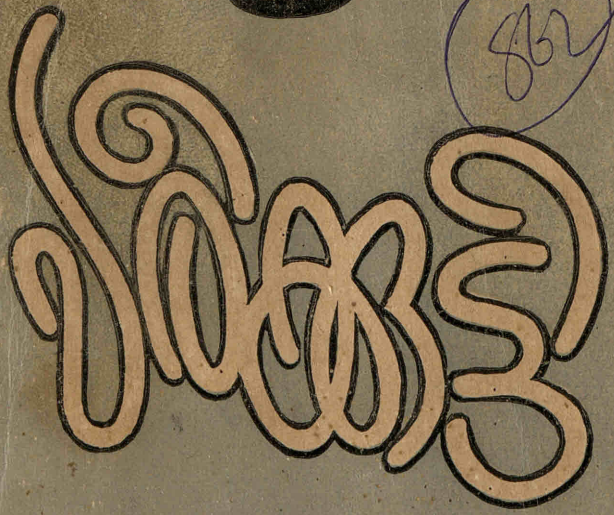
3784

ചേനവാഴ്

482

സി.കെ.അബൂബക്കർ

പി.എൻ. പണിക്കർ സെന്റർ ഫോർ കൾച്ചറൽ റിസർച്ച് ലൈബ്രറി

മഹാകവി ചേറുവായ് പരീക്കുട്ടി

MAHAKAVI CHETTUVAI PAREEKUTTY

By

CHETTUVAI ABDUL KHADER

Publishers:

P. K. BROTHERS, CALICUT.

[Price : 2—50

SAMASTHA KERALA ISLAM MATHA VIDYABYASA BOARD
Date
Class
Accession No.

മഹാകവി
ചേറൂവായി പരീക്കുട്ടി

ഗ്രന്ഥകർത്താ :

ചേറൂവായി അബ്ദുൽഖാദർ

ചേറൂർ സ്കൂൾ
ഷെൽഫ് - 1

പ്രസാധകന്മാർ :

പി. കെ. ബ്രദേർസ്, കോഴിക്കോട്.

[വില : 2 ക. 50 നയം

First Edition — 1960.
Copies — 1000.
Copy right to :
Publishers

Printed at

The Md. A. Memorial Press. Kozhikode-2.

മുഖവുര

മാപ്പിള സാഹിത്യത്തിന്റെ നേതാക്കന്മാരായ മഹാകവികളെ അധികരിച്ച് ഒരു പുസ്തകം രചിച്ച പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയാൽ കൊള്ളാമെന്നുള്ള എന്റെ ചിരകാലാഭിലാഷത്തിന്റെ പ്രതിഫലനമാണ് ഈ ഗ്രന്ഥം. ഭാഷാസാഹിത്യത്തിന്റെ പൊതുവെയുള്ള വികാസത്തിലേക്ക് മാപ്പിളപ്പാട്ടുകൾ നൽകിയ സംഭാവന വിഗണിപ്പാനാവില്ല. മലയാള സാഹിത്യഭണ്ഡാരത്തിലേക്ക് ഓരോ സമുദായക്കാരും തങ്ങളുടെതായ സംഭാവനകൾ സമർപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. കേരളക്കരയിലെ ഒരു പ്രബല സമുദായത്തിന്നിടയിൽ പ്രചുരപ്രചാരം ലഭിച്ചതാണെങ്കിലും ഇതര സമുദായങ്ങളിൽ നിന്നും ഒറ്റതിരിഞ്ഞു നിലകൊള്ളുകയാണ് മാപ്പിളപ്പാട്ടു കാവ്യങ്ങൾ. ശ്രവണ മധുരത്താൽ ഉത്തുതമാകുന്ന ആനന്ദാനുഭൂതി "മധുരമാം മാപ്പിള കാവ്യ"ത്തിന്റെ മുട്ടിന്നുള്ള ഒരു പ്രത്യേകതയത്രെ. ഈ പ്രത്യേകത മലയാള സാഹിത്യത്തിന്റെ ഒരു വിഭാഗമായ പ്രസ്തുത കാവ്യങ്ങളെ പാട്ടുകൾ എന്ന പേരിന്നർഹമാക്കിരിക്കയാണ്. കേരള മുസ്ലീംകൾക്കിടയിൽ ഒതുങ്ങിക്കഴിഞ്ഞുകൂടുന്ന അഥവാ മാപ്പിളമാർ മാത്രം കൈകാര്യം ചെയ്യുന്ന ആ കൃതികളുടെ ഏകാന്തവാസം അവസ്സാനിക്കുന്ന പ്രശസ്തിയും പ്രചാരവും നഷ്ടമാകുക തന്നെ ചെയ്തിട്ടുണ്ടെന്നും നിസ്സംശയം പറയാം. മാപ്പിളപ്പാട്ടുകളുടെ സാഹിത്യരസവും ഗാനമാധുര്യവും മറ്റു സമുദായങ്ങൾക്ക് ആസ്വദിപ്പാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. അന്യോന്യം അറിയുകയും മനസ്സിലാക്കുകയും ചെയ്യുമ്പോൾ മാത്രമെ സാമുദായിക സൌഹാർദ്ദത്തിന്റെ ശൃംഖലകൾക്ക് ഓർഢ്യം കൂടുകയുള്ളു. അങ്ങിനെ വരുമ്പോൾ ആ മഹാകവികളുടെ മനോധർമ്മങ്ങളും പരിമളം വീശി സഹൃദയ ഹൃദയങ്ങളെ വികാരതരളിതമാക്കുന്നതും ആ മഹാരഥന്മാരെപ്പറ്റി വാഴ്ത്തപ്പെടുന്നതും അവരുടെ തൂലികാസമ്പത്തുക്കൾ പ്രകീർത്തനം ചെയ്യപ്പെടുന്നതുമായിരിക്കും. ഇങ്ങിനെ മാപ്പിള ഗീതങ്ങൾക്ക് പൊതുരംഗത്തു് സ്ഥാനം ലഭിച്ചു.

കഴിഞ്ഞാൽ മാത്രമെ നമ്മുടെ ഭാഷാസാഹിത്യവും സംസ്ക്കാര വും പരിപുഷ്ടമാകയുള്ളു. മറവുള്ള മാപ്പിള കവികളെ അപേക്ഷി ച്ച മഹാകവി ചേറവായയ് പരീക്ഷിട്ടി സ്വന്തം കവിതകൾകൊ ണ്ട കേരളമുസ്ലീംകളുടെ ധർമ്മം, സംസ്ക്കാരം, ജീവിതം മുത ലായവയെ അനുഗ്രഹിച്ച് അവയുടെ പാരമ്പര്യത്തെ വെളിവാക്കി അവയ്ക്ക് സമുന്നതമായ സ്ഥാനം നേടിക്കൊടുത്ത കവി സമ്രാട്ടാ ണെന്നുള്ള വാസ്തവം ഓർക്കുമ്പോൾ ആ അനുഗ്രഹീത പുരുഷന്റെ അപദാനങ്ങളെ പ്രകീർത്തനം ചെയ്യപ്പെടുന്ന ഏതു് ശ്രമവും ആദ രണീയമത്രെ. മാപ്പിള സാഹിത്യാന്തരീക്ഷത്തിലെ വെട്ടിതിള ങ്ങുന്ന താരങ്ങളത്രെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതികൾ. പണ്ഡിത പാമ രന്മാർക്കു ഒരുപോലെ ആസ്വദിക്കാവുന്നവയുമാണവ. കഥാപുരുഷ ന്റെ സമകാലീകന്മാരായ മറവ കവികൾ എത്രകണ്ട അറബി, സംസ്കൃതം, തമിഴ് മുതലായ ഭാഷാപദങ്ങൾ തങ്ങളുടെ കൃതികളി ൽ സ്ഥലം പിടിക്കുന്നുവോ അതുകണ്ട തങ്ങളുടെ കൃതികൾക്കു് മാ ഹാത്മ്യം ഏറുമെന്നു വിശ്വസിക്കുമ്പോൾ പരീക്ഷിട്ടി സാഹിത്യ കട്ടെ, മാതൃഭാഷയെ മാത്രം അവലംബിച്ച മറവ ഭാഷാപദങ്ങളെ കഴിയുന്നതും ദൂരീകരിച്ച കാവ്യനിർമ്മാണം ചെയ്കയാണ് ഉണ്ടാ യിട്ടുള്ളതു്. മാപ്പിളസാഹിത്യത്തെ പരിപുഷ്ടമാക്കീട്ടുള്ള പ ണ്ഡിതന്മാരിൽ അഗ്രഗണ്യനാണ് സഹൃദയലോകത്തിന്റെ സ വിശേഷമായ ശ്രദ്ധയെ ആകർഷിച്ച കൊണ്ടിരുന്ന ആ കവി കോകിലം എന്നുള്ള വസ്തുത ചിന്തിക്കുമ്പോൾ അദ്ദേഹത്തോട് നാ മുക്കുള്ള കടമ എത്ര വമ്പിച്ചതാണെന്നുള്ള ഗംഗതി അവിതർക്കി തമത്രെ. മലയാള സാഹിത്യത്തിൽ തുഞ്ചത്തെഴുത്തച്ഛനുള്ള സ്ഥാ നമെന്തോ അതുതന്നെയാണ് പ്രതിപാദ്യപുരുഷനും മാപ്പിളസാ ഹിത്യത്തിലുള്ളതെന്നു പറയാം. അദ്ദേഹത്തിന്റെ സാഹിത്യ പരിശ്രമങ്ങളെ വിലയിരുത്തുവാനുള്ള കഴിവു് അദ്ദേഹം കൈകാ ര്യം ചെയ്തിരുന്ന സാഹിത്യവിപണിക്കു ഇന്നുണ്ടായിത്തീർന്നി ട്ടില്ല.

കേരളീയരെ സംബന്ധിച്ചേടത്തോളം, വിശിഷ്യ, ഇവിടത്തെ മാപ്പിളമാരെ സംബന്ധിച്ചേടത്തോളമെങ്കിലും പ്രശസ്ത പുണ്യസ്ഥലമായിരിക്കേണ്ട അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജനനസ്ഥലവും "കബർസ്ഥാനവും" (സംസ്കരിക്കപ്പെട്ട സ്ഥലം) അവഗണിക്കപ്പെട്ട കിടക്കയാണ്. മാപ്പിളമാരിലല്ലാതെ മറേറതെങ്കിലും സമുദായത്തിലായിരുന്നു ആ മഹാനുഭാവൻ ജനിച്ചിരുന്നതെങ്കിൽ ആ ജനനസ്ഥലത്തിന്റെയും ആ സമാധിസ്ഥലത്തിന്റെയും ഇന്നത്തെ നില എന്താകുമായിരുന്നു? എത്രയെത്ര സ്മാരകങ്ങൾ അവിടം നിർമ്മിക്കപ്പെട്ടുമായിരുന്നു! എത്രയെത്ര സാഹിത്യാരാധകന്മാർ അങ്ങോട്ട തീർത്ഥാടനത്തിനുവേണ്ടി എത്തുമായിരുന്നു! എത്രയെത്ര സാഹിത്യപ്രേമികൾ പുഷ്പാർപ്പണങ്ങൾ ചെയ്യുമായിരുന്നു! എത്രയെത്ര പത്രങ്ങൾ, മാസികകൾ, ആഴ്ചപ്പതിപ്പുകൾ കവിയുടെ ജീവചരിത്രവും അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതികളും സകൌതുകം പ്രസിദ്ധീകരണം ചെയ്ത് അവയെ പ്രസിദ്ധിയുടെ പരമോത്തുംഗപദത്തിലെത്തിക്കുവാൻ വെമ്പൽ കൊള്ളുമായിരുന്നു!

കവി, ഗായകൻ, ചിന്തകൻ, പ്രഭാഷകൻ, പണ്ഡിതൻ, ഭക്തൻ എന്നീ വിവിധ ഇനങ്ങളിലും പ്രശോഭിതമാണ് ആ പുണ്യശ്ലോകന്റെ മഹത്വം. പ്രൌഢസുന്ദരമായ "സൌഭാഗ്യസുന്ദരി" ചിന്താമൃതമായ "മിൻ അത്തൽബാരി," സാരസമ്പൂർണ്ണമായ "പുത്തഹിശ്ശാമ്," മനം കവരുന്ന "ആദിമുൻ അഹദാന" എന്നിങ്ങനെ വിസ്മൃതമായി കിടക്കുന്ന ആ പണ്ഡിതകേസരിയുടെ സാഹിത്യസമ്പത്തുകൾ. ഗാനാത്മകത്വംകൊണ്ടും, വിചാരരമണീയതയാലും, രചനാവൈഭവത്താലും ആസ്വാദ്യമധുരമായിവെട്ടിത്തിളങ്ങുന്നവയാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ തൂലികാസമ്പത്തുകളിൽ ഏറിയ ഭാഗം. സാഹിത്യാരാമത്തിലെ കനകസിംഹാസനത്തിലിരുന്നുകൊണ്ട് കൈരളിയെ മധുരഗാനാലാപനങ്ങളാൽ പുളകമണിയിച്ച ആ കവിസാർവ്വഭൌമൻ കാലത്തിന്റെ തിരിച്ചുലിൽ മാഞ്ഞുമറഞ്ഞുപോവാതെ സഹൃദയന്മാരുടെയും ചിന്തക

നമ്മുടെയും മനോദർപ്പണങ്ങളിൽ ഉജ്ജ്വലതാരമായി തിളങ്ങിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നതായിരിക്കും.

എന്നാൽ ഈ വിധത്തിൽ ഒരു ഗ്രന്ഥം രചിച്ചു പൊതുജനസമക്ഷം സമർപ്പിക്കുകയെന്നത് അത്ര എളുപ്പമായ ഒരു കാര്യമായിരുന്നില്ല. കാരണം മാപ്പിളസാഹിത്യത്തെയും കവിയെയും സംബന്ധിച്ചേടത്തോളം അവശ്യം വേണ്ട സംഗതികളും ശേഖരിക്കുവാനായി എനിക്ക് പല സ്ഥലങ്ങളും സന്ദർശിക്കേണ്ടതായും പല മഹാന്മാരെ കണ്ടുമുട്ടേണ്ടതായും വന്നിട്ടുണ്ട്. മഹാകവിയുടെ ജീവചരിത്രം എഴുതുവാൻ വേണ്ട തെളിവുകളും മറ്റും നല്കിയും പ്രസിദ്ധീകരിക്കപ്പെടാത്ത അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചില കൃതികളും തന്നും എന്നെ സഹായിച്ചിട്ടുള്ള എല്ലാ മഹതീമഹാന്മാർക്കും ഞാൻ എന്റെ നന്ദി രേഖപ്പെടുത്തിക്കൊള്ളുന്നു. ഈ കൃത്യത്തിൽ എനിക്കു വേണ്ട ഉപദേശങ്ങളും നല്കിയ ജനാബ് പി. സി. അമ്മുസാഹിബിനും ജനാബ് പി. ടി. കുഞ്ഞുമുഹമ്മത് സാഹിബിനും ഞാൻ എന്റെ നന്ദിയെ രേഖപ്പെടുത്തിക്കൊള്ളട്ടെ.

ആധുനിക മാപ്പിളപ്പാട്ടുകളുടെയും സാഹിത്യത്തിന്റെയും ജനയിതാവായ ആ സ്മര്യപുരുഷന്റെ സ്മരണയെ നിലനിറുത്തുവാനായി യാതൊന്നുംതന്നെ നാളിതുവരെയും നമ്മുടെ സാഹിത്യപ്രേമികളും ചെയ്തുണ്ടായിട്ടില്ലെന്നുള്ള വ്യസനസമേതം പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. എന്റെ ഈ എളിയ സാഹിത്യോദ്യമം മഹാകവിയെ സംബന്ധിച്ചേടത്തോളം സവ്വതോമുഖമായ ഒരു വികാസം കൈവരുത്തുവാനുള്ള കേരളത്തിന്റെ നവോത്ഥാനകാഹളധ്വനിയായി മുഴങ്ങി കേൾക്കുമാറാകട്ടെ എന്നു ഞാൻ അകമഴിഞ്ഞു പ്രാർത്ഥിച്ചുകൊള്ളുന്നു. എന്റെ ഈ സാഹിത്യപ്രയത്നങ്ങളും സഹൃദയലോകം അർഹിക്കുന്ന ശ്രദ്ധയോടെ വീക്ഷിച്ചെങ്കിൽ ഞാൻ കൃതാർത്ഥനായി.

ഗ്രന്ഥകർത്താവ്.

അഭിപ്രായം

കേരളത്തിൽ അതിപുരാതനകാലം മുതൽക്കുതന്നെ വിചാരത്തിലും വിശ്വാസത്തിലും വ്യത്യാസപ്പെട്ട വിഭിന്നമതക്കാരും ജാതിക്കാരും തമ്മിൽ ഏറ്റവും ഐക്യത്തോടുകൂടി പെരുമാറിപ്പോന്നിട്ടുണ്ട്. കേരളീയ സംസ്ക്കാരത്തിന്റെ ഈടുവെപ്പിലേക്കു ഈ ഓരോ വിഭാഗക്കാരും തങ്ങളുടെ കഴിവിനനുസരിച്ച സംഭാവനകൾ സമർപ്പിച്ചിട്ടുമുണ്ട്. കേരളീയസംസ്ക്കാരം നൂയരുടേയും നമ്പൂതിരിയുടെയും ഈഴവന്റെയുമെന്നപോലെ മുഹമ്മദീയരുടെയും ക്രൈസ്തവരുടെയും ജൂതന്മാരുടെയുംകൂടി പൈതൃകമാകുന്നു.

നമ്മുടെ സാഹിത്യചരിത്രം മുഹമ്മദീയരോടും ക്രൈസ്തവരോടും വേണ്ടത്ര നീതി പ്രദർശിപ്പിച്ചിട്ടില്ലെന്നുള്ളത് ഒരു വാസ്തവം മാത്രമാണ്. എത്രയോ നൂറ്റാണ്ടുകളായി ഇന്നാട്ടിൽ അധിവസിക്കുകയും ഇവിടത്തെ പ്രകൃതിയുമായി സാത്മ്യം നേടുകയും ചെയ്ത ഇവിടത്തെ മുഹമ്മദീയരും ക്രൈസ്തവരും കൈരളിയുടെ സാഹിത്യഭണ്ഡാഗാരത്തിലേക്കു കാര്യമായൊന്നുംതന്നെ സംഭാവന ചെയ്തിട്ടില്ലെന്നു വരുമോ? എന്തായാലും ഭാഷാസാഹിത്യ ചരിത്രത്തിനു വളരെ കുറച്ചുമാത്രമെ അത്തരം സംഭാവനകളെപ്പറ്റി പറയുവാനുള്ളു. ഒരു പക്ഷെ അതു് അജ്ഞതനിമിത്തം സാഹിത്യ ചരിത്രനിർമ്മാതാക്കളുടെ വീക്ഷണം വിഭാഗീയമായിപ്പോയതുകൊണ്ടാകാം.

സാഹിത്യചരിത്രത്തിന്റെ ഈ വൈകല്യം ക്രൈസ്തവർക്കു കുറെ ആദ്യമേ നോക്കിക്കാണാതിരുന്നില്ല. അവർ തങ്ങളുടെ പൂർവ്വികന്മാരുടെ സാംസ്ക്കാരികവും സാഹിത്യപരവുമായ പ്രവർത്തനങ്ങളെപ്പറ്റി കൂട്ടുതൽ ഗവേഷണം നടത്തി ആധുനിക കേരളീയ സാഹിത്യചരിത്രങ്ങളുടെ ഏതൽപരമായ അപൂർണ്ണതയെ

ഒട്ടൊക്കെ പരിഹരിച്ചു. എന്നാൽ മുഹമ്മദീയരാകട്ടെ സ്വയം മുന്നോട്ടു വന്നില്ല. അതിനാൽ സാഹിത്യചരിത്രത്തിൽ ഇന്നും അതൊരു വിടവായിത്തന്നെ അവശേഷിക്കുകയാണ് ചെയ്യുന്നതു്. ജീവിതത്തെ സ്നേഹിക്കുകയും അതിന്റെ വികാസത്തിനുവേണ്ടി ഏറെറവും അദ്ധ്വാനിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ഒരു ജനവിഭാഗത്തിന്റെ ആയിരത്താണ്ടു കാലങ്ങളിലെ സമുന്നതാദർശങ്ങളും സുന്ദരസങ്കല്പങ്ങളും അന്യർക്കു അപരിചിതങ്ങളായിത്തീരുക:— നിശ്ചയമായും അതു് സാംസ്ക്കാരികചരിത്രത്തെ സംബന്ധിച്ചേടത്തോളം ഒരു വമ്പിച്ച വൈകല്യം തന്നെയാണ്. ഈ വൈകല്യത്തെ കുറെയൊക്കെ പരിഹരിക്കുകയത്രെ ശ്രീ. അബ്ദുൽകാദർ 'മാപ്പിള സാഹിത്യം അഥവാ മഹാ കവി ചേറൂരായ് പരീക്കുട്ടി' എന്ന ഈ പുസ്തകംകൊണ്ടു് സാധിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളതു്. മാപ്പിളസാഹിത്യത്തെപ്പററി മലയാളത്തിൽ ഉണ്ടായ ആദ്യത്തെ വിമർശനഗ്രന്ഥമെന്ന നിലയിൽ ഇതിനു ഗണ്യമായ ഒരു സ്ഥാനമുണ്ടു്.

ഗാഢമായ പഠനത്തിന്റെയും ഗവേഷണത്തിന്റെയും ഫലമാണ് ഈ നിബന്ധം. ഗ്രന്ഥകാരൻ ആദ്യമായി മാപ്പിളപ്പാട്ടുകളുടെ ചരിത്രപരവും ശില്പപരവുമായ വശങ്ങളെക്കുറിച്ചു ചിന്തിക്കുന്നു. കോഴിക്കോട്ടുകാരൻ കാസിമുഹമ്മദ്, മമ്പാട്ടിൽ കുഞ്ഞിരായൻ തുടങ്ങിയ കവികളെയും ഭക്തിരസ പ്രധാനങ്ങളായ മുഹ്യദ്ദീൻമാല, ബദർമാല എന്നീ കൃതികളെയും നാം ഇവിടെ പരിചയപ്പെടുന്നു. അജ്ഞാതകർത്തൃകങ്ങളായ സക്കൂമിന്റെ പട, ബൽക്കീസിന്റെ കിസ്സ, പഴയ കർബല തുടങ്ങിയ കൃതികളിലേക്കു ഗ്രന്ഥകാരൻ ഗവേഷകന്മാരുടെ ശ്രദ്ധയാകർഷിച്ചതു് സമുചിതമായിട്ടുണ്ടു്. അവയുടെ രചനാശില്പത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ചർച്ച വ്യൽപ്പാദകമായിരിക്കുന്നു.

മാപ്പിളപ്പാട്ടുകളെ സംബന്ധിച്ചു് സാമാന്യം നല്ല ഒരു വിവരണം നല്കിയശേഷമാണ് മി. അബ്ദുൽകാദർ പ്രസ്തുത സാ

ഹിത്യത്തിന്റെ സുവർണ്ണകാലമെന്നു പറയാവുന്ന പത്തൊമ്പതാം ശതകത്തിലേക്കു വായനക്കാരെ കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോകുന്നതു്. ഇവിടെ നാം മഹാകവികളുടെ മുൻപന്തിയിലിരിക്കുന്ന ചേറുവായ് പരീക്കുട്ടിയേയും മോയിൻകുട്ടി വൈദ്യരെയും മാത്രമല്ല, കുഞ്ഞഹമ്മദ് (ഹുനൈൻ കാവ്യത്തിന്റെ പ്രണേതാവ്) ശുജായ് മൊയ്തുമുസല്യാർ മുതലായ മറ്റു കവികളേയും കാണുന്നു. ഇവരിൽ പലരും ഇന്നുവരെക്കും അമുസ്ലിംകൾക്കു അശ്രുതപൂർവ്വരാണെന്ന വാസ്തവം തുറന്നു സമ്മതിക്കാതിരിപ്പാൻ നിവൃത്തിയില്ല.

ഇനി നാം പ്രവേശിക്കുന്നതു് മഹാകവി പരീക്കുട്ടിയുടെ ജീവിതത്തിലേക്കും സാഹിത്യസപര്യയിലേക്കുമാണു്. മി. അബ്ദുൽകാദർ ഇടങ്ങിയ നിരൂപണബുദ്ധി ഇവിടെ മറ നീങ്ങി പ്രകാശിക്കുന്നു. പരീക്കുട്ടിയുടെ കവനതല്ലജങ്ങളുമായി ഇടപഴകുമ്പോഴും ഇത്രയും കാലം അനർഘമായ ആ കാവ്യസമ്പത്തു് ആസ്വദിപ്പാൻ സാധിച്ചില്ലല്ലൊ എന്നോർത്തു ഹൃദയാലുവായ ഏതു അമുസ്ലീമും വ്യസനിക്കാതിരിക്കുകയില്ല. അത്രക്കു കാവ്യമാധുരി കലർന്നതാണു് പരീക്കുട്ടിയുടെ പാട്ടുകൾ.

ഇരുപതാം നൂറാണ്ടിലും മാപ്പിളക്കവികൾ മലയാളസാഹിത്യത്തിലേക്കു് തങ്ങളുടെതായ സംഭാവനകൾ നല്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. അവയിലധികവും അറബി മലയാള ലിപികളിൽ മാത്രം പ്രചരിക്കുന്നവയായതുകൊണ്ടു അമുസ്ലീങ്ങൾക്കു അറിവാൻ ഇടവരുന്നില്ലെന്നേയുള്ളൂ. അവയെ കുറിച്ചുകൂടി വിമർശനാത്മകമായ ഒരു പഠനം നടത്തപ്പെടുമ്പോൾ മാപ്പിളസാഹിത്യത്തെപ്പറ്റി ഭാഷാസാഹിത്യചരിത്രകാരന്മാർ പുലർത്തിപ്പോരുന്ന അജ്ഞത ഒട്ടൊക്കെ പരിഹൃതമാകുമെന്നു കരുതാം. മി. അബ്ദുൽകാദരുടെ ശ്രദ്ധ അടുത്ത അവസരത്തിൽ ആ വഴിക്കും തിരിയുമെന്നു ഞാൻ ആശിക്കുന്നു.

ചേർപ്പൊറ ചില മാപ്പിളക്കവികളെയും അവരുടെ കൃതികളേയും അമുസ്ലിം സഹോദരന്മാർക്കു പരിചയപ്പെടുത്തുകയും നമ്മുടെ സാഹിത്യ ചരിത്രത്തിൻറെ വിടവ് ഒട്ടൊക്കെ നികത്തുകയും ചെയ്തുവെന്നതു മാത്രമല്ല ഈ ഗ്രന്ഥത്തിൻറെ പ്രാധാന്യം. ഇതിൻറെ നിർമ്മിതികൊണ്ടു സാമുദായികസൗഹാർദ്ദത്തിൻറെ ഇഴകളെ കൂടുതൽ ഭംഗിയും ഉറപ്പുമുള്ളതാക്കാനും മി. അബ്ദുൽകാദർക്കു സാധിച്ചിട്ടുണ്ട്. അന്യോന്യം അറിവാനും അടുപ്പിപ്പാനും തുടങ്ങുമ്പോൾ മാത്രമെ സൗഹാർദ്ദത്തിൻറെ നീർച്ചാലുകൾക്കു ആഴവും അകലവും ഉണ്ടാവൂ. കഴിഞ്ഞ അഞ്ചാറു നൂറ്റാണ്ടിന്നിടയിൽ മുസ്ലിം സമുദായം മാതൃഭാഷക്കുവേണ്ടി എന്തു ചെയ്തു എന്നും പ്രസ്തുത സമുദായത്തിൻറെ സുന്ദരഭാവനകൾ ജീവിതത്തെ എങ്ങിനെ നിറം പിടിപ്പിച്ചുപോന്നു എന്നും ഈ കൃതി നമ്മെ അറിയിക്കുന്നു. തീർച്ചയായും ഇതൊരു വലിയ നേട്ടമാണു്.

ഗ്രന്ഥകർത്താവിനും അദ്ദേഹത്തിൻറെ സാഹിത്യീയ വ്യവസായത്തിൻറെ പ്രഥമഫലമായ ഈ പുസ്തകത്തിനും ഞാൻ സർവ്വാത്മനാ മംഗളമാശംസിക്കുന്നു.

15—7—'56.
പട്ടാമ്പി.

ഉള്ളാട്ടിൽ ഗോവിന്ദൻകുട്ടിനായർ.

ഈ പുസ്തകം വായിച്ചപ്പോൾ

മലയാള സാഹിത്യത്തിലെ അനർഘസമ്പത്തുകളിൽ ഒന്നായ മാപ്പിളപ്പാട്ടുകളെപ്പറ്റി പൊതുവിലും ആ മഹാ സമ്പത്തു നേടിത്തന്ന പ്രതിഭാലികളിൽ ഒരാളായ മഹാകവി ചേറ്റുവായ് പരീക്കുട്ടിസാഹിബിനെക്കുറിച്ചു സവിശേഷമായും പ്രതിപാദിക്കുന്ന ഈ ഗ്രന്ഥം വളരെ ആഹ്ലാദത്തോടെയാണു് ഞാൻ വായിച്ചതു്.

കയ്യിലിരുന്നിട്ടും കണ്ടെടുപ്പു നടത്തേണ്ട ഒരു ശാഖയായിരുന്നു മാപ്പിളപ്പാട്ടുകൾ. കേരളക്കരയിലെ ഒരു സമുദായത്തിന്നിടയിൽ പ്രചുരപ്രചാരം ലഭിച്ചതാണെങ്കിലും ഇതര സമുദായങ്ങളിലേക്കു കടന്നു ജനസാമാന്യത്തിൻെറതായി കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല ഇനിയും മാപ്പിളപ്പാട്ടുകാവ്യങ്ങൾ. ഇത്തരം പുസ്തകങ്ങൾ ആ സാഹിത്യ ശേഖരത്തിലേക്കു വായനക്കാരുടെ ശ്രദ്ധ തിരിക്കുവാൻ ഉപയോഗപ്പെട്ടേം. ശ്രദ്ധ പിടിച്ചെടുത്തു കഴിഞ്ഞാലോ, മാപ്പിളക്കവികളുടെ വാഗ്വിലാസം സ്വയം ഹൃദയത്തിൽ കയറിപ്പറ്റുകയും ചെയ്യും. ആ നിലക്ക് ഈ ഗ്രന്ഥകർത്താവിൻെറ പരിശ്രമം കാണാതെപോയ ഒരു സാഹിത്യക്കൈവഴിയെ കണ്ടെടുക്കുന്നതുപോലെ അത്യയും പ്രധാനമാണെന്നു പറയണം.

പക്ഷെ, ഇതു നല്ലൊരു പ്രാരംഭം മാത്രമാണ്. കവിതകളെപ്പറ്റിയോ പാട്ടുകളെപ്പറ്റിയോ നൂറു നൂറു പേജുകളിൽ നിന്നു വായിച്ചാലും, കവിതയും പാട്ടും നേരിട്ടനുഭവിക്കുന്ന സൌന്ദര്യാനുഭൂതി അനുവാചകനുണ്ടാകയില്ല. കവിയുടെ കല്പനാമണ്ഡലത്തിലേക്കു നേരിട്ടു കടക്കാൻ കഴിയണം. കവിഹൃദയത്തിൻെറ അഗാധതലം അനുവാചകഹൃദയത്തിൻെറ അഗാധതലമായി സംവദിച്ചാൽ മാത്രമെ, തുല്യനുഭൂതിയിൽ നിന്നുരുത്തിന്നമാകുന്ന സൌന്ദര്യാസ്വാദനം സാദ്ധ്യമാകൂ.

അതാണല്ലോ അനുവാചകനിൽ ഹൃദയോന്നതിയുണ്ടാക്കും വിധം ആഹ്ലാദകാരിയായിതീരുന്നതും. കല്പനാവിഭവനായ ഒരു കവിയുടെ എതു വാചലനായ വക്കീലിനും അർദ്ധസത്യമേ പറയാൻ കഴിയൂ. [നിരൂപണം കലയാക്കിത്തീർത്ത അത്യന്ത ഉർല്ലഭന്മാരായ ചിലർ മാത്രം ഒട്ടൊക്കെ വ്യത്യസ്ഥരായി കണ്ടേക്കാം] കവിതയുടെ ബുദ്ധ്യംശത്തെ വ്യാഖ്യാനിച്ചതുകൊണ്ടു കവിത അനുഭവിക്കാൻ തരപ്പെട്ടുകയില്ല; പടിവാതിൽവരെച്ചെന്നു നില്ക്കാനെ പറ്റൂ. കവി പറഞ്ഞു പാടിപ്പിക്കുകയോ ഉൽബോധിപ്പിക്കുകയോ

ചെയ്യുന്നില്ല; സ്വരങ്ങളെക്കൊണ്ടും വർണ്ണനകളെക്കൊണ്ടും സങ്കല്പ ചിത്രങ്ങൾകൊണ്ടും അതൃന്നതാവസ്ഥയിൽ വാസനകൊണ്ടും ഒരു വൈകാരികസംഘർഷത്തെ നമ്മുടെ ഹൃദയത്തിൽ ഉന്മീലനം ചെയ്യിക്കുകയാണു്. കവിത സ്വയംഭ്രവാണു്. (Organic growth). കവിതയിൽ നിന്നു കിട്ടുന്ന ആനന്ദവും ഏറെക്കുറെ സ്വയം ഭ്രവാണു്. ആ ആനന്ദം ഹൃദയത്തെ വിശാലവും അഗാധവുമാക്കിക്കൊണ്ടു ഹൃദയത്തിന്റെ ഒരു ഭാഗമായി നിലനിൽക്കുന്നു. കവിക്കു വിധി നിഷേധങ്ങളില്ല, അനുവാദമേ ഉള്ളൂഎന്നു പഴയവർ പറഞ്ഞതു് സ്ഥൂലാർത്ഥത്തിലാവില്ല. സൂക്ഷ്മഭാവത്തിൽ അതിനുമേൽ വിവരിച്ച കായ്ങ്കളോളം വ്യാപ്തിയുണ്ടു് എന്നെനിക്കു തോന്നുന്നു.

അനുഭവൈകവേദ്യമായ ഈ സാക്ഷാൽകാരം മാപ്പിളപ്പാട്ടുകളെ സംബന്ധിച്ചേടത്തോളം കേരളക്കരയിലെ പൊതുസാഹിത്യമണ്ഡലത്തിലേക്കു കടന്നിട്ടില്ല. അറബി മലയാളത്തിൽ അമുസ്ലിമിങ്ങൾക്കുള്ള പരിചയക്കുറവിനെക്കാളധികം പ്രതിബന്ധമായതു് അറബിലിപിയിലാണു് ഈ പാട്ടുകൾ എഴുതിയതു് എന്നതത്രെ. ഒരു വലിയ സാഹിത്യസമ്പത്തു് ലിപിയിൽ കൂടുങ്ങിക്കിടക്കുകയാണു്. ആരെങ്കിലും ഒന്നു മോചിപ്പിച്ചെങ്കിൽ! മഹാകവി മോയിൻകുട്ടി വൈദ്യരുടെ ഹുസ്നുൽ ജമാൽ, ബദർ തുടങ്ങിയ കാവ്യങ്ങളും മഹാകവി പരീക്കുട്ടിസാഹിബിന്റെ കൃതികളും മലയാളക്ഷരത്തിൽ പത്തിതിരിച്ചു അർത്ഥത്തോടും വ്യാഖ്യാനത്തോടുംകൂടി പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുന്നുവെങ്കിൽ — [മാതൃഭൂമിയുടെ കുമാരസംഭവം, മേഘസന്ദേശം എന്നിവപോലെ] അവ കേരളീയരുടെ ഹൃദയത്തിൽ വേഗത്തിൽ കയറിപ്പറ്റും. അവയിലെ സ്വരവർണ്ണചിത്രങ്ങളെല്ലാംതന്നെ കേരളീയരുടെ അടിസ്ഥാനമനോഭാവവുമായി അത്ര മേൽ ഇണങ്ങിപ്പോകുന്നതാണെന്നു തോന്നുന്നു.

എന്റെ ബാല്യകാലത്തുതന്നെ മാപ്പിളപ്പാട്ടുകളുടെ ഈണവും താളവും അയൽപക്കങ്ങളിൽനിന്നു എന്റെ ചെവിയിൽ വന്നു വീണിട്ടുണ്ട്. അന്നേ അവ, കുഞ്ഞൻനമ്പ്യാരുടെ ഓട്ടംതുള്ളലിൽ കേൾക്കുന്നതിനോടു സാമ്യം വഹിക്കുന്ന ഒരു തരം ആഹ്ലാദം എന്നിക്കു ഉണ്ടാക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു. പിന്നീടു പലപ്പോഴും അതു ശ്രദ്ധിച്ചു കേട്ടിട്ടുമുണ്ടു്. ആ പാട്ടു കാവ്യങ്ങളിലെ കഥകളും പഴയതോ പുതിയതോ എന്നതല്ല കാര്യം. അവയിൽ സാംസ്ക്കാരികമായി സാങ്കര്യം നേടിയ ഒരു ജനസമുദായത്തിന്റെ കലാപരമായ വിപ്ലവബോധം മുഴങ്ങി നില്ക്കുന്നതു ശ്രദ്ധാപൂർവ്വം ചെവിക്കൊള്ളുന്നവർക്കു കേൾക്കാം. അറബിയുടെ സംഗീതബോധവും കേരളീയന്റെ വർണ്ണബോധവും അവിടെ സമ്മേളിച്ചിരിക്കുന്നു. മദ്ധ്യപൌരസ്ത്യദേശക്കാരുടെ കഥാകഥനസാമർത്ഥ്യവും ഒട്ടൊക്കെ സഹായത്തിന്നെത്തിയിട്ടുണ്ടു്.

മാപ്പിളപ്പാട്ടുകൾ പുതുധാരകളുൾക്കൊള്ളുന്ന ഒരു സാഹിത്യവിഭാഗമാണു്. ആ വിപ്ലവം സൃഷ്ടിച്ച നേതാക്കന്മാരാണു് മോയിൻകുട്ടിവൈദ്യരും പരീക്കുട്ടിസാഹിബും. അവരിൽ രണ്ടാമത്തെയാളുടെ ജീവചരിത്രം നമ്മുടെ സാഹിത്യാസ്വാദകന്മാർ തീർച്ചയായും വായിച്ചിരിക്കേണ്ടതാണു്. ഈ നല്ല പ്രാരംഭം കുറിച്ചതിനു ഞാൻ ഗ്രന്ഥകാരനെ അഭിനന്ദിക്കുന്നു.

ഉറൂബു്

മാപ്പിളസാഹിത്യം അഥവാ

മഹാകവി ചേറൂവായ് പരീക്കുട്ടി.

പ്രസിദ്ധമായ പല മാപ്പിളപ്പാട്ടുകളുടെ കർത്താവായ മഹാകവി ചേറൂവായ് പരീക്കുട്ടി എന്ന മഹാനുഭാവന്റെ സംഭവബാഹുല്യമായ ജീവചരിത്രം വിവരിക്കുന്നതിനു മുമ്പായി മാപ്പിളപ്പാട്ടുകളെക്കുറിച്ചുള്ള വിവരണം സംക്ഷിപ്തമായെങ്കിലും അറിഞ്ഞിരിക്കേണ്ടതത്യന്താപേക്ഷിതമാണ്.

ഇന്ത്യയിലെ ഇതരപ്രദേശങ്ങളെ അപേക്ഷിച്ചു കേരളത്തിനു കൌതുകമേറിയ ഭൂപ്രകൃതിയുള്ളതുപോലെ നമ്മുടെ സംസ്കാരത്തിനും ചില പുതുമകളുണ്ട്. ഇതിന്റെയെല്ലാം ഒരു പ്രതിഫലനം മലയാളസാഹിത്യത്തിലും കാണാം. ആരിൽനിന്നായാലും എവിടെനിന്നായാലും ഉത്തമമായിട്ടുള്ളതിനെ സ്വീകരിക്കുക

എന്നുള്ള നയം ധന്യയായ കൈരളീദേവി പണ്ടെയ്ക്കുപണ്ടെ അവലംബിച്ചു പോന്നിട്ടുള്ളതാണ്. ക്രിസ്തുമത പ്രചരണാർത്ഥം ആഗതനായ സെൻറ് തോമാസിനും നമ്പിതിരുമേനിയുടെ സന്ദേശവാഹകനായി എത്തിച്ചേർന്ന മാലിക് ദീനാർക്കും സഹർഷം സ്വാഗതമരുളിയ നമ്മുടെ പവിത്രയായ കേരളമാതാവ് സംസ്ക്കാരസമ്പന്നയാണെന്നു നിസ്സംശയം പറയാം. വിവിധോദ്ദേശത്തോടുകൂടി ഇവിടെ വന്നെത്തിയ പാശ്ചാത്യരേയും യഥോചിതം സ്വീകരിക്കപ്പെടുകയുണ്ടായി. ഇങ്ങിനെ നാനാമതസ്ഥരും ദേശക്കാരും കേരളത്തിൽ താമസമുറപ്പിച്ചതിൻറെ ഫലമായി മറുള്ളവരിൽ നിന്നും വ്യത്യസ്തമായ ഒരു ഉൽകൃഷ്ടസംസ്ക്കാരം നമുക്കുണ്ടായിത്തീർന്നു. അതുകൊണ്ടുതന്നെയാവാം ലോകത്തിൻറെ നാനാ ഭാഗങ്ങളിലും ജീവിതത്തിൻറെ വിവിധ തുറകളിൽ കേരളീയർ പരിലസിക്കുന്നത്. ഇപ്രകാരം നമ്മുടെ നാട്ട് ഹൈന്ദവ സംസ്കാരത്തോടൊപ്പം ഇസ്ലാമിക, ക്രൈസ്തവ, പാശ്ചാത്യസംസ്ക്കാരങ്ങളുടേയും ഉറവിടമായി പരിണമിച്ചുവെന്നു പറയാം. ഒരു രാജ്യത്തിൻറെ സംസ്ക്കാരം അവിടത്തെ ഭാഷാസാഹിത്യത്തിൽ പ്രതിഫലിച്ചു കാണാം. മലയാള ഭാഷയെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം സാഹിത്യസമ്പത്ത് അധിക ഭാഗവും സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതു ഭക്തിരസപ്രധാനങ്ങളായ പുരാതനകൃതികളിലും നാടോടിപ്പാട്ടുകളിലുമത്രെ. ഭാഷാപോഷണാർത്ഥം ആധുനിക സാഹിത്യകാരന്മാർ ഇന്നു ലോകത്തിൽ എവിടേയും നാടോടിപ്പാട്ടുകളും പുരാതന കലാസമ്പത്തുകളും ആരാഞ്ഞു പിടിക്കുന്ന സംരംഭത്തിൽ മുഴുകിയിരിക്കുകയാണ്. മലയാളത്തിലെ നാടോടിപ്പാട്ടുകൾ സാഹിത്യരസം തുളുമ്പുന്നവയാണ്. എന്നാൽ നമ്മുടെ സാഹിത്യകാരന്മാരിൽ അധികം പേരും പ്രസ്തുത ഗീതങ്ങളെ ശേഖരിച്ചു സാഹിത്യഭണ്ഡാരത്തെ പരിപുഷ്ടമാക്കുകയല്ലാതെ അവയെ അനുകരിച്ചു കൃതികൾ രചിക്കുന്നതിൽനിന്നും ഒഴിഞ്ഞുമാറുകയാണ് ചെയ്യുന്നതു്. ശ്രീ. ചങ്ങമ്പുഴയെപ്പോലെ പുരാതന ശൈലികളെ

അനുകരിച്ചു മധുരമായ ഗാനങ്ങളും രചിക്കുവാൻ സാധിച്ചിട്ടുള്ളവർ ചുരുക്കമാണ്. ഒരുപക്ഷെ, ഈ അനുകരണസ്വഭാവമായിരിക്കാം അദ്ദേഹത്തെ ജനകീയസാഹിത്യത്തിന്റെ നേതാവാക്കിത്തീർത്തതു്. മലയാളത്തിന്റെ അത്തരം തനതുസമ്പത്തുകളിൽ ഒട്ടും അപ്രധാനമല്ലാത്ത ഒന്നാണു് മാപ്പിളപ്പാട്ടുകളും. ഈ ഗീതങ്ങൾക്കു് ചില വിശേഷതകളും കൂടിയുണ്ടു്. അവ മൈനംദിനം വളർന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്നുവെന്നു പറയാം. പ്രസ്തുത ഗാനങ്ങൾ കേരള മുസ്ലീമീങ്ങളുടെ ഇടയിൽ മാത്രം ഒതുങ്ങിക്കഴിഞ്ഞുകൂടുന്നു. മാപ്പിളമാർ കൂടിൽ തൊട്ടു കൊട്ടാരംവരെ ശ്രുതിമധുരമായ ഈ പാട്ടുകളും പാടി രസിക്കുന്നുമുണ്ടു്. സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്നിടയിൽ പ്രചുരപ്രചാരം സിദ്ധിച്ചുതാണെങ്കിലും ഇതര സമുദായങ്ങളിൽ നിന്നും ഒറ്റതിരിഞ്ഞു നിലകൊള്ളുകയാണു് ഇനിയും മാപ്പിളപ്പാട്ടു കാവ്യങ്ങൾ. മറ്റു സമുദായങ്ങളിലേക്കു് പ്രവേശിച്ചു് ജനസാമാന്യത്തിന്റെതായിത്തീർന്നിട്ടില്ലാത്ത അഥവാ മുസ്ലീംകൾ മാത്രം കൈകാര്യം ചെയ്യപോരുന്ന ഈ കൃതികളുടെ ഏകാന്തവാസം ദൌർഭാഗ്യകരമെന്നേ പറയേണ്ടതുള്ളൂ. ഈ പാട്ടുകളുടെ നിശ്ചിതമായ പരിധി മലയാളസാഹിത്യത്തിൽ അവയ്ക്കർഹിക്കുന്ന പദവിയും പ്രചാരവും നഷ്ടമാക്കിത്തീർത്തുവെന്നു തന്നെ പറയട്ടെ. അഭ്യസ്തവിദ്യരായ മാപ്പിളമാർ അവയുടെ ഉദ്ധാരണത്തിന്നായിയാതൊന്നും തന്നെ ചെയ്തിട്ടില്ലെന്നു വ്യസനസമേതം പ്രസ്താവിച്ചുകൊള്ളുന്നു. അതിനാൽ അവയുടെ ഗാനമാധുര്യവും സാഹിത്യരസവും ഇതരസമുദായങ്ങൾക്കു ആസ്വദിപ്പാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. ശ്രവണമധുരത്താൽ ഉൽഭൂതമാകുന്ന ആനന്ദാനുഭൂതി 'മധുരമാം മാപ്പിളപ്പാട്ടി'ന്റെ മട്ടിനുള്ളൊരു പ്രത്യേകതയാണ്. അവയിൽ മുഴങ്ങിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന സാംസ്കാരികമായ വിപ്ലവബോധവും, സൂഫിത്വം നിറച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഗാനാത്മകതയും ശ്രോതാക്കളെ ആകർഷിക്കുവാൻ പര്യാപ്തങ്ങളാണ്. മാപ്പിളകാവ്യതല്ലജങ്ങളുമായി ഇടപഴകുമ്പോൾ — മനം കവരുന്ന ആ ഗാനങ്ങൾ ആസ്വദിക്കു

സ്വാഭാവം — ഏതൊരു മുസ്ലീമും വിശിഷ്ടമായ ഈ സാഹിത്യസമ്പത്ത് ആസ്വദിപ്പാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടില്ലല്ലോ എന്നോർത്തു പരിതപിക്കാതിരിക്കുകയില്ല. കേരളമുസ്ലീംകളുടെ പൂർവ്വികന്മാരുടെ സാംസ്കാരികവും സാഹിത്യപരവുമായ പ്രവർത്തനങ്ങളെപ്പറ്റി ഗവേഷണങ്ങളും നടത്തി ആധുനികഭാഷാ സാഹിത്യചരിത്രങ്ങളുടെ അപൂർണ്ണതയെ പരിഹരിക്കുകയുണ്ടായിട്ടില്ല. അതിനാൽ സാഹിത്യചരിത്രത്തിൽ ഇന്നും അതൊരു വിടവായിത്തന്നെ അവശേഷിക്കുകയാണ് ചെയ്യുന്നതു. ഈ വിടവു നികത്തുവാൻ കഴിയാത്ത ദോഷം നാം സ്വയം ഏറ്റെടുക്കുക തന്നെ വേണം. അറബി മലയാളത്തിലാണല്ലൊ ഈ ഗാനങ്ങളെല്ലാം രചിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളത്. അതും മറവുള്ളവരുടെ ഇടയിൽ അവയ്ക്കുള്ള പ്രചാരത്തിനു ഭംഗം വരുത്തീട്ടുണ്ടെന്നു നിസ്സംശയം പറയാം.

അവയിലെ ഗാനമാധുര്യവും സാഹിത്യരസവും ആസ്വദിക്കുവാൻ ഇതരസമുദായക്കാർക്കു കഴിയാതെ വന്നതിനാൽ അവർ മാപ്പിള സാഹിത്യത്തെ അവജ്ഞയോടു കൂടിയാണ് വീക്ഷിച്ചു പോരുന്നതു. മലയാളസാഹിത്യത്തിന്റെ ഒരു വിഭാഗമായ പ്രസ്തുത കാവ്യങ്ങളെ അവയുടെ ഗാനമാധുര്യത്താൽ പാട്ടുകൾ എന്ന പേരിന്നർഹമാക്കിത്തീർത്തിരിക്കുകയാണ്. ജീവിതത്തെ സ്നേഹിക്കുകയും അതിന്റെ വികാസത്തിന്നുവേണ്ടി അത്യദ്ധ്വാനം ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ഒരു പ്രബലസമുദായത്തിന്റെ ആയിരത്താണ്ടുകാലത്തെ സമുന്നതാദർശങ്ങളും സുന്ദരസങ്കല്പങ്ങളും ഉൾക്കൊള്ളുന്ന ഒരു സാഹിത്യം മറ്റു സമുദായങ്ങൾക്കു അജ്ഞാതമായിത്തീരുക എന്നതു തീർച്ചയായും വിധിവൈപരീത്യം തന്നെയാണ്! കേരളമുസ്ലിംകളുടെ സംസ്കാരദർപ്പണമായ മാപ്പിളപ്പാട്ടുകൾ ആ സമുദായത്തിന്നു തങ്ങളുടേതെന്നു സ്വയം അഭിമാനിക്കാവുന്ന ഒരു സാഹിത്യസമ്പത്താണെന്നു നിസ്സംശയം പറയാം. വടക്കൻപാട്ടുകൾ പോലും സാഹിത്യരംഗത്തു പ്രവേശനം ചെയ്ത ഈ കാലത്തു മുസ്ലീംകളുടെ പദ്യസാഹിത്യമായ

മാപ്പിളപ്പാട്ടുകൾ ഇനിയും വെളിച്ചം കാണാതെ ഒളിഞ്ഞും മറഞ്ഞും കിടക്കുകയാണ്. അവയെ തേടിപ്പിടിച്ചു പൊതു രംഗത്തു കൊണ്ടുവന്നാൽ മാത്രമേ മലയാളസാഹിത്യവും കേരളസംസ്കാരവും കൂടുതൽ പരിപുഷ്ടമാകയുള്ളൂ. പ്രാഥമിക വിദ്യാലയം മുതൽ സർവ്വകലാശാലകൾ വരെ പഠന വിഷയമാക്കിത്തീർക്കുവാൻ സർവ്വവിധേനയും അർഹമായ പ്രസ്തുത കാവ്യങ്ങൾ നമ്മുടെ വിദ്യാലയങ്ങളിലൊന്നും പഠിപ്പിക്കുവാനുള്ള ഏർപ്പാടുകളില്ലെന്നതു എത്രമാത്രം ശോചനീയമാണ്! അറബി മലയാളത്തിലാണല്ലൊ മാപ്പിളപ്പാട്ടുകൾ രചിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളത്. അറബി മലയാളമെന്നാൽ മലയാളം അറബിലിപികളിൽ എഴുതപ്പെട്ടത് എന്നർത്ഥമാണ്. ഇപ്രകാരം ആ സാഹിത്യം അറബിലിപികൾക്കിടയിൽ കുടുങ്ങിക്കിടക്കുകയാണ്. കേരളസംസ്കാരം ഹൈന്ദവന്റേയും ക്രൈസ്തവന്റേയും എന്നപോലെ മുസൽമാന്റേയുംകൂടി പൈതൃകമാണ്.

കേരളത്തിലെ അറബിയൻ കുടിയേറ്റക്കാരും കച്ചവടക്കാരും കൊണ്ടുവന്ന ഇസ്ലാമികസംസ്കാരമാണ് മാപ്പിളസാഹിത്യത്തിന്റെ അഥവാ മാപ്പിളപ്പാട്ടുകളുടെ ഉറവിടം. മലയാളത്തിലെ വിവിധങ്ങളായ പാട്ടുകളിൽവെച്ചു ഏറ്റവും സംഗീതാത്മകതപ്രധാനമെന്നുള്ളതു സർവ്വവിദിതമാണല്ലൊ. അവാച്യമായ ഒരാനന്ദാനുഭൂതിയാണു അവയിൽനിന്നും ലഭ്യമാകുന്നതു; ബുദ്ധിമണ്ഡലത്തേക്കാളേറെ ഹൃദയമണ്ഡലത്തോടവയടുത്തു നില്ക്കുന്നു; ഒരു വക ഹൃദയസംഗീതമെന്നർത്ഥം. ഈ പാട്ടുകളിൽ കാണുന്ന വൃത്തങ്ങൾക്ക് തമിഴ്വൃത്തങ്ങളോട് ഏറെക്കുറെ സാമ്യമുണ്ട്. എന്നാൽ അറബിപ്പാട്ടുകളുടെ സംഗീത ലയത്തോട് ഇണങ്ങിച്ചേരാനുള്ള ഒരു പ്രവണതയും അവയിൽ കാണാം. തന്മൂലം ശ്രോതാക്കളെ ഉന്മേഷകരമായൊരാനന്ദാനുഭവത്തിൽ കൊണ്ടെത്തിക്കാനുള്ള കഴിവുമവയ്ക്കുണ്ട്. അവയ്ക്കുകണ്ട പുരാതനതാമുണ്ടെന്നോറിയേണമെങ്കിൽ കേരളമുസ്ലിംകളുടെ ആവിർഭാവ

ത്തെക്കുറിച്ചുള്ള പരിജ്ഞാനം ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ടതാണു്. ഇവിടത്തെ മുസൽമാന്മാരുടെ ഉത്ഭവംതന്നെ തെറ്റായ വിധത്തിലാണല്ലോ ചരിത്രത്തിൽ രേഖപ്പെടുത്തീട്ടുള്ളതു! 800 കൊല്ലത്തെ പഴക്കമാണതെ അവർക്കു ഇവിടെയുള്ളതു. എട്ടാം നൂറ്റാണ്ടിലുണ്ടായ മുഹമ്മദ് ബിൻകാസിമിന്റെ സിന്ധുക്രമണത്തിനുശേഷമാണു് ഇന്ത്യയിൽതന്നെ ഇസ്ലാംമതംപ്രചരിച്ചിട്ടുള്ളതെന്നു ചരിത്രം ഘോഷിക്കുന്നു. ഉത്തരേന്ത്യയെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം അതു ശരിയായിരിക്കാം. എന്നാൽ കേരളത്തിനു അതു ബാധകമാവാൻ തരമില്ല. കാരണം, ഇസ്ലാമിന്റെ ആവിർഭാവത്തിനു മുമ്പുതന്നെ അറബികൾ വ്യാപാരാർത്ഥം കേരളത്തിൽ ഉണ്ടായിരുന്നുവെന്നുള്ളതിനു അനിഷേദ്ധ്യമായ ചരിത്രലക്ഷ്യങ്ങളുണ്ടു്. ആ മതത്തിന്റെ ശൈശവദശയിൽ ഭരണകർത്താക്കളോടൊപ്പം വർത്തകന്മാരും മതപ്രചരണത്തിൽ ഉൽസുകരായിരുന്നു. അതുകൊണ്ടു ആ കാലത്തു കേരളത്തിലുണ്ടായിരുന്ന അറബികളും തങ്ങളുടെ നൂതന മതം ഇവിടെ പ്രചരിപ്പിക്കുവാൻ ശ്രമിച്ചിട്ടുണ്ടായിരിക്കണം. മതസഹിഷ്ണുതയ്ക്കു മകുടംവെച്ച കേരളത്തിൽ—മഹാമനസ്കനും ഋതിഹി സല്ലാരപ്രിയനുമായിരുന്ന സാമൂതിരിയുടെ നാട്ടിൽ—അവർക്കു തങ്ങളുടെ മതം നിർവിഘ്നം പ്രചരിപ്പിക്കുവാനും സാധിച്ചിട്ടുണ്ടായിരിക്കാം. അപ്പോഴാകട്ടെ അറേബ്യയിൽ ഇസ്ലാംമതം പ്രചരിച്ചുതുടങ്ങിയ അതേ കാലത്തുതന്നെ (622—ൽ) ഇവിടെയും പ്രസ്തുത മതം പ്രചരിച്ചിട്ടുണ്ടാവാം. ഈ അഭ്യൂഹത്തിന്റെ പശ്ചാത്തലത്തിൽ കേരളമുസ്ലിംകൾക്കു് 1300 കൊല്ലത്തോളം പഴക്കമുണ്ടെന്നു കണക്കാക്കാം. അങ്ങിനെ നോക്കുമ്പോൾ മാപ്പിളസാഹിത്യത്തിനു 1000 കൊല്ലത്തെയെങ്കിലും പുരാതനത്വമുണ്ടായിരിക്കണമെന്നാണു് അഭിജ്ഞന്മാരുടെ അഭിമതം. വ്യാപാരാർത്ഥം കേരളത്തിൽ വന്ന അറബികളിൽ പലരും മലയാളിവനിതകളെ വിവാഹം കഴിച്ചു ഇവിടെ താമസമുറപ്പിക്കയാണുണ്ടായതു. അവരുടെ അനന്തരപരമ്പരകൾ പെരുകുകയും നാട്ടുകാരിൽ പലരും ഇസ്ലാംമതമവലംബിക്കുകയും ചെയ്തു. അ

ബികൾക്ക ഉംനാട്ടുകളിൽപോയി ചരക്കുകളും സംഭരിച്ചുകൊട്ടത്തിരുന്നതു ഈ പുതുവിശ്വാസികളായ മാപ്പിളമാരായിരുന്നു. അവർക്ക മതപരിവർത്തനവും ശിക്ഷണവും കൊടുത്തുകൊണ്ടിരുന്നതും അറബികളും തന്നെയാണല്ലൊ. അങ്ങിനെ മാപ്പിളമാരും അവരും തമ്മിൽ കവിഞ്ഞ സമ്പർക്കം പുലർത്തിക്കൊണ്ടിരുന്നു. അറബികളുടെ സംഭാഷണഭാഷ അറബിയും മലയാളവും കലർന്നു കൊണ്ടുള്ള ഒരു മിശ്രഭാഷയും, മാപ്പിളമാർ അവരുമായി സംഭാഷണം ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നതു മലയാളവും ഇടക്കിടെ അറബി പദങ്ങളും ചേർത്തുകൊണ്ടുള്ള ഒരു ഇടകലർന്ന ഭാഷയും ആയിരുന്നു. കൂടാതെ മലയാളം മാത്രം വശമുണ്ടായിരുന്ന തങ്ങളുടെ കളത്ര പുത്രാദികളോടു അവർ സംസാരിച്ചിരുന്നതു അറബി ഭാഷ കലർന്ന മലയാളമായിരുന്നു. ഈ സമ്പർക്കം നിമിത്തം നാട്ടുകാരായ മുസ്ലിംകൾക്കിടയിൽ അറേബ്യൻ സംസ്കാരം അഥവാ ഇസ്ലാമിക സംസ്കാരം വ്യാപിച്ചുവെന്നു പറയാം. അവരെ അനുകരിച്ചു ജീവിതം നയിച്ചിരുന്ന മാപ്പിളമാരുടെ ഗൃഹഭാഷയും സാമുദായികഭാഷയുംഅറബി മലയാളമായി തീർന്നിരിക്കണം. അതു ഇതരസമുദായങ്ങളിലേക്കു വ്യാപിച്ചിരുന്നില്ല. ഈ മിശ്രഭാഷ കേരള മുസ്ലിംകൾക്കിടയിൽ രൂഢമൂലമായിത്തീരുകയും ക്രമാനുസൃതമായി അതു വളർന്നുവരികയും ചെയ്തു. വ്യാപാരസമ്പർക്കം കൊണ്ടു മാപ്പിളമാർ പേർഷ്യൻ, ഹിന്ദുസ്ഥാനി, തമിഴ, എന്നീ ഭാഷകളിൽ നിന്നും പദങ്ങൾ തങ്ങളുടെ ഭാഷയിലേക്കു സംഭാവന ചെയ്തു. അറബികൾ പുരാതനകാലം മുതൽക്കുതന്നെ സാഹിത്യാഭിരുചിയുള്ളവരായിരുന്നു. ഇസ്ലാംമതകർമ്മാനുഷ്ഠാനങ്ങളും തത്സംബന്ധിതകളും ഉൾക്കൊള്ളുന്ന "വിശുദ്ധ ഖുറാൻ" തങ്ങളുടെ കൂട്ടുകാരായ ഇന്നാട്ടുകാർക്ക അവർ പറഞ്ഞുപഠിപ്പിച്ചുകൊടുത്തു. ക്രമേണ മാപ്പിളമാർക്ക തങ്ങളുടെ ആശയങ്ങൾ പ്രകാശിപ്പിക്കുവാനുള്ള ഒരു ഭാഷയുടെ ആവശ്യകത ഉണ്ടായിത്തീരുകയും അവർ അറബി ലിപികളിൽ സ്വഭാഷ എഴുതിത്തുടങ്ങുകയും ചെയ്തു. ഇതിനെ

അറബിമലയാളം. ആദ്യകാലങ്ങളിൽ മുസ്ലീംകൾ പൊതുവിൽ അറിയേണ്ട മതാത്മകങ്ങളായ കാര്യങ്ങളെ പരാമർശിച്ചുകൊണ്ടുള്ള ഗ്രന്ഥങ്ങളായിരുന്ന രചിക്കപ്പെട്ടിരുന്നത്. അങ്ങിനെ അറബിമലയാളം മറ്റ സമുദായങ്ങളിൽ നിന്നും വേറിട്ടുകൊണ്ടുള്ള ഒരു ചുറ്റുപാടിൽ വളർന്നുവന്ന. ഇതിനെയത്രെ മാപ്പിള ഭാഷയെന്നും മാപ്പിളമലയാളമെന്നും പറഞ്ഞുവരുന്നത്. മാപ്പിള മലയാളം ഒരു സാഹിത്യഭാഷയായി വികസിച്ചപ്പോഴും അതിന്റെ അക്ഷരമാലയിൽ ലിപികളും വർദ്ധിച്ചു; മാത്രമല്ല മലയാളഭാഷയുമായി മാപ്പിളസാഹിത്യം പൂർവ്വാധികം ബന്ധപ്പെട്ടുതുടങ്ങി. പ്രസ്തുത സാഹിത്യം മലയാളത്തിന്റെ ഒരു വ്യത്യസ്ത ഭാഗം മാത്രമാണ്. അതിൽ അറബി, സംസ്കൃതം, ഹിന്ദുസ്ഥാനി തമിഴ് എന്നീഭാഷകളിലെ പദങ്ങളും വന്നുചേർന്നിട്ടുണ്ടെന്നുമാത്രം. ഉദാഹരണമായി കശാപ്, ആസാമി, ഹാജർ, മുൻഷി, മുൻസിഫ്, തഹസിൽദാർ, വക്കീൽ, വക്കാലത്ത്, ഒസ്യത്ത്, തർജ്ജമ ബാക്കി. കത്ത് എന്നീ പദങ്ങളും അറബിയിൽനിന്നു മലയാളത്തിൽ കടന്നുകൂടിയതാണല്ലൊ. കാലഭേദം, പരഭാഷാസമ്പർക്കം സമുദായാചാരസങ്കലനം തുടങ്ങിയ കാരണങ്ങളാൽ അനന്തര കാലങ്ങളിൽ രൂപാന്തരം സംഭവിച്ചുവന്നിട്ടുള്ളതാകയാൽ അവ ഭാഷയുടെ പദസമ്പത്തായി അതിനിന്നിരിക്കുകയാണ്. അവ നമ്മുടെ ഭാഷയുടെ സർവ്വാദരണീയമായ താങ്ങും തണലുമായിത്തീർന്നിട്ടുണ്ട്. അറബിമലയാളത്തിൽ ഗദ്യസാഹിത്യം എത്രകാലം മുതല്ക്കാണ് എഴുതിത്തുടങ്ങിയതെന്നു നിരാക്ഷേപമായി നിർണ്ണയിച്ചു കഴിഞ്ഞിട്ടില്ലെങ്കിലും അതു ഏതാണ്ട് 1000കൊല്ലം മുമ്പായിരിക്കണമെന്നാണ് സങ്കല്പം. അതിന്റെ പുരോഗതിയെ വിളംബരം ചെയ്യുവാൻ പോരുന്ന ഗ്രന്ഥങ്ങൾ പലതുമുണ്ട്. വൈദ്യുല്ലുബ്ധ്, മോയിൻകുട്ടി എളയുടെ "കുരുആൻ" തർജ്ജമ, ഇബ്രാഹിംകിസ്സ, തുടങ്ങിയ പുരാതന പ്രസിദ്ധീകരണങ്ങൾ അവയിൽ ചിലതത്രെ. ആധുനിക അറബിമലയാള ഗദ്യസാഹിത്യം വിവിധ പ്രസ്ഥാനങ്ങളാകുന്ന വേഷഭൂഷകളോടുകൂടി കാലാനുസൃത

മായി മുന്നോട്ട് കുതിച്ചു കൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. തമിഴഗാനപട്ടക്കളായ "പുലവന്മാർ" വഴിയായി പുരാതനമാപ്പിള സാഹിത്യകാരന്മാക്കു ആ ഭാഷയുമായി സമ്പർക്കം പുലർത്തുവാൻ സന്ദർഭം സിദ്ധിച്ചിരുന്നു. ആ ഭാഷയുമായുള്ള ചർച്ചയും വേഴ്ചയും അറബി മലയാളത്തിൽ താളം തളിരുമണിഞ്ഞ പദ്യസമ്പത്തു തഴച്ചു വളരുവാൻ കാരണമാക്കിത്തീർത്തു മാപ്പിളപ്പാട്ട് ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ പ്രാബല്യവും ബാഹുല്യവും വർദ്ധിച്ചുവന്നു. ആധുനിക പദ്യസാഹിത്യം പരിപുഷ്ടമാക്കിയവരിൽ പ്രഥമഗണനീയനത്രെ മഹാകവി ചോറവായി പരീക്കുട്ടി. ഊർജ്ജസ്വലത, ലാളിത്യം. മനോഹാരിത, പ്രസാദം ഇത്യാദി ഗുണഗണങ്ങളാൽ ലാളിതവും മേളിതവുമായ ഒരു ഉത്തമശൈലിയാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതികളിൽ തെളിഞ്ഞുകാണുന്നതു. ആധുനി. മാപ്പിളപ്പാട്ട് ശൈലിയുടെ മാതൃകാ പ്രദർശകനായിട്ടാണ് അദ്ദേഹം സമാദരിക്കപ്പെടുന്നതു. ആധുനികകാലത്തു വിരളമായി കാണുന്ന ആത്മനിവേദനവും വികാരോഷ്മളതയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിതകളിൽ പ്രകടമായികാണാം. പ്രാചീന മലയാളകൃതികളിൽ വേണ്ടത്ര പരിചയമുണ്ടായിരുന്നതു കൊണ്ടു അവയിലെ കാവ്യസൌഭാഗ്യങ്ങളേയും ക്ലിഷ്ടതകളേയും എളുപ്പം കണ്ടറിയുവാൻ അദ്ദേഹത്തിനു സാധിച്ചിരുന്നു. ഉപമകളും രൂപകങ്ങളും സുലഭമായി കാണുന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതികൾ ഏറ്റവും മധുരവും ഹൃദയഹാരിയുമാണ്; ഭാഷയാകട്ടെ അകൃത്രിമരമണീയവും വാചാലവും. കവിയുടെ കൃതിപൂർണ്ണമായ അന്തഃകരണം അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതികളിലുടനീളം പ്രതിഫലിക്കുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ മഹാകാവ്യമായ പുത്തരിശ്ശാമിന്റെ പ്രസിദ്ധീകരണത്തോടുകൂടി അദ്ദേഹം മുസ്ലീംകളുടെ ഇടയിൽ പ്രശസ്തനായി; അവരുടെ ജനകീയ കവിയായി. ക്ലാസ്സിസം, റൊമാൻറിസം, റിയാലിസം എന്നിവയിൽകൂടി വിജയകരമായി കടന്നുപോന്ന കവി അവസാനം ഇവ മൂന്നും കലർത്തി തന്റെതായൊരു രീതി ആവിഷ്കരി

ചു. പ്രമോദനമുംക്കൊണ്ടേ പരീക്ഷട്ടി കവിതയെഴുതാവുള്ളു. സൃഷ്ടി യുടെ അത്ഭുതങ്ങളും നിറഞ്ഞ ലോകത്തെക്കുറിച്ചു ഒരു രാപ്പാടി യെപ്പോലെ മതിമറന്നു പാടിച്ച വേഡ്സുവത്തിനോട് അദ്ദേഹ ത്തെതാരതമ്യപ്പെടുത്താം. ഇതിൽ കവി മുന്നോട്ടവന്ന ക്ഷണികങ്ങ ളായഐഹിക സുഖഭോഗങ്ങളാൽ ആകൃഷ്ടരാവാതിരിക്കാൻ ലോക ത്തോട് ആഹ്വാനം ചെയ്യുകയാണ്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിതക ളിലെ മുഖ്യ പ്രതിപാദ്യം സർവ്വശക്തനായ ഈശ്വരനും, പ്രാ ചകനായ മുഹമ്മദ് നെബിയും, അല്ല, വിശുദ്ധ ''ക്വുർആനും ഹ ദീസു''മാണ്. വിശുദ്ധ ''ക്വുർആനിലും ഹദീസി''ലും വിവരിക്ക ന്ന ഇസ്ലാമിക സംസ്ക്കാരത്തിന്റെ യഥാർത്ഥ ജീവൻ അദ്ദേഹം ഉ ൾക്കൊണ്ടിരുന്നു. എന്നാൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതവീക്ഷണം പുരോഗമനാത്മകവും ആധുനികവുമായിരുന്നു വെന്നു തന്റെ കൃതികളും വിളിച്ചു പറയുന്നുണ്ട്. ഭാവങ്ങൾക്ക് സമാന്തര മായ വൃത്തങ്ങളും ഉചിതമായോഗിക്കാൻ അദ്ദേഹം ശ്രദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ട്. വർണ്ണശബളമായ ഒന്നായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതം. വി ദ്യാഭ്യാസപരവും, സാഹിത്യപരവും, സാമുദായികവുമായ ജീവിതത്തിന്റെ എല്ലാ തുറകളിലും അദ്ദേഹം ഒരു നേതാവായി തന്നെ പ്രശോഭിച്ചിരുന്നു. കവിയും ഗായകനുമെന്നതിനു പുറമെ വക്കീൽ, തർക്കങ്ങളിൽ ഒരു മദ്ധ്യസ്ഥൻ, ആധാരമെഴുത്തുകാരൻ എന്നീ വ്യത്യസ്തനിലകളിൽ അദ്ദേഹം സ്തുത്യർഹമായി പ്രവർത്തി ച്ചിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ സാഹിത്യ ജീവിതം നിസ്തു ലമായി തന്നെ നില്ക്കുന്നു. ആയതിനാൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവി ത കഥയിലേക്ക് ഒന്നെത്തിനോക്കുന്നതു് വിജ്ഞാനപ്രദവുമായി രിക്കും. മാപ്പിളസാഹിത്യത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ഗവേഷണ വിഭാഗത്തി ലേക്കദ്ദേഹം നല്കീട്ടുള്ള സംഭാവനകളും ഭാവി തലമുറകളും എ ന്നെന്നും ഓർമ്മിക്കും. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഗുണപുഷ്കലമായ കവിതക ളും പണ്ഡിതന്മാരുടെയും സാഹിത്യനായകന്മാരുടേയും സമഗ്ര മായ പഠനം അർഹിക്കുന്നവയാണ്. പൌരാണിക ഗ്രന്ഥങ്ങളി

ൽ നിന്നും പാട്ടകം എടുത്തു അവയുടെ പ്രാധാന്യം ജനങ്ങൾക്ക് "അറബി മലയാള" ത്തിൽവിവരിച്ചു കൊടുക്കുന്ന "കിസ്സപ്പാട്ട്" എന്ന സമ്പ്രദായം ഇദംപ്രഥമമായി തുടങ്ങിയതു മഹാകവി പരീക്കുട്ടിയാണ്. ഇത്തരം പാട്ടകളുടെ നിർമ്മാതാക്കളും "അറബി മലയാളം" എന്ന പേരിൽ ഒരുതരം പ്രത്യേക ലിപികളും കണ്ടുപിടിച്ചിട്ടുണ്ട്. അറബിഭാഷയിലുള്ള 28 അക്ഷരങ്ങളും മലയാളത്തിൽനിന്നു ച, ഞ, ഇ, ഴ, ര, ഞ, ങ്ങ, ണ, പ, മ്പ, ട, ട്ട, ണ്ട, ക്ഷ, ഒ, എ. മുതലായ ലിപികളും ചേർത്തു അമ്പതിൽ പരം ലിപികളുള്ള ഒരക്ഷരമാലയാണ് മാപ്പിളക്കവികളും തങ്ങളുടെ കൃതികളിൽ ഉപയോഗിച്ചുവരുന്നത്. അറബിലിപികളുക്കു ചില പ്രത്യേക സംജ്ഞകൾകൊടുത്തു അറബിക്കും മലയാളവും അക്ഷരങ്ങളും തമ്മിൽക്കൂട്ടിയിണക്കിക്കൊണ്ടാണ് അവ നിർമ്മിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളത്. ഇതൊക്കെ ആരാൽ എപ്പോൾ കണ്ടുപിടിക്കപ്പെട്ടുവെന്നുള്ളത് മിക്കവാറും അജ്ഞാതമായിട്ടാണ് ഇരിക്കുന്നതു്. ആ ഭാഗം ഭാഷാചരിത്രാന്വേഷകന്മാർക്കു വിട്ടുകൊടുക്കുകയാണു് നല്ലതു്. ഇതുകൊണ്ടു തെളിയുന്നത് മാപ്പിളസാഹിത്യത്തിനു ഒരു അടിത്തറയുണ്ടെന്നുള്ളതാണ്. മാപ്പിളപ്പാട്ടുകളുടെ ഏറാവും ഹൃദ്യമായ വശം അവയുടെ ഗാനമാധുര്യമാണ്. ഈ ഉദ്ദേശസാദ്ധ്യത്തിനായി പ്രസ്തുത ഗാനങ്ങളിൽ അവയുടെ കർത്താക്കളും അറബി, മലയാളം, തമിഴ്, സംസ്കൃതം എന്നീ ഭാഷകളിലെ പദങ്ങളും ഇടകലർത്തി ഉപയോഗിച്ചുവരുന്നു. അലങ്കാരം, ആശയം, പ്രാസം, വൃത്തം എന്നിവക്കു് കുറവു് ഒട്ടുംതന്നെയില്ല. ഇനി നമുക്കു മാപ്പിളപ്പാട്ടുകളുടെ ഉൽപ്പത്തിയെപ്പറ്റിയാണ് ചിന്തിക്കാനുള്ളതു്. ഭാഷാചരിത്രകാരന്മാരുടെ അഭിപ്രായത്തിൽ പ്രസ്തുത സാഹിത്യത്തിനു 500-ൽ പരം സംവത്സരത്തെ പഴക്കമുണ്ടത്രെ. 1342-ൽ കേരളം സന്ദർശിച്ച സുപ്രസിദ്ധ ലോകസഞ്ചാരിയും ചരിത്രകാരനുമായ ഷൈയ്ക്ക് ഇബ്നുബത്തൂത്ത മലബാറിൽ മാപ്പിളമാർക്ക് ആ കാലത്ത് വലിയ പ്രാബല്യമുണ്ടായിരുന്നുവെന്നു രേഖപ്പെടുത്തീട്ടുണ്ട്. ഒരു പ്രബല സമുദായത്തിന്നിടയിൽ

സാഹിത്യവും വളർന്നുകൊണ്ടിരിക്കുമല്ലൊ. മഹാകവി ഉള്ളൂർ അ
ദ്ദേഹത്തിന്റെ മലയാള സാഹിത്യചരിത്രം എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ
മാപ്പിളസാഹിത്യത്തിനു 500 സംവത്സരത്തോളം പഴക്കമുണ്ടെ
ന്നു രേഖപ്പെടുത്തീട്ടുണ്ടു. മഹാകവി ചേറവായ് പരീക്കുട്ടിയെ
കുറിച്ചും അദ്ദേഹത്തിന്റെ മഹാകാവ്യമായ "പുത്തഹിശ്ശാമി"
നെപ്പറ്റിയും ഉള്ളൂർ തന്റെ ഗ്രന്ഥത്തിൽ പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുണ്ടു.
ഏതായാലും ഈ സാഹിത്യത്തിനു ഭാഷാ ചരിത്രകാരന്മാർ രേഖ
പ്പെടുത്തീട്ടുള്ളതിനേക്കാൾ കാലദൈർഘ്യം കൂടുമെന്നു തീർച്ചപ്പെ
ടുത്താം. മാപ്പിളലിപിമാലയിൽ ആദ്യം 30 അക്ഷരങ്ങൾ ആണു
ണ്ടായിരുന്നത്. സംസ്കൃതപദങ്ങൾ ആധുനികകാലത്തു പ്രവേ
ശിച്ചുതുടങ്ങിയപ്പോൾ ലിപികൾ 56 ആയി വർദ്ധിച്ചു. പ്രസ്തു
ത കൃതികൾക്കു അറബിപദങ്ങളുടെ കലർപ്പുമൂലം ശബ്ദവ്യത്യാ
സം സംഭവിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിലും സംഗീതാത്മകത ധാരാളമുണ്ടു. ഭാ
ഷാപരമായ മാധുരിയും, രചനാസംബന്ധിയായ സൌഷ്ഠവവും
മാത്രമല്ല, ശില്പബോധവും രസാവിഷ്കരണസാമർത്ഥ്യവും, ഭാവനാ
സമ്പന്നതയും അവയുടെ സമാദരണീയങ്ങളായ കാവ്യഗുണങ്ങളാ
ണു. ഏതൊരു സമുദായത്തിന്റെ ഇടയിലും ആദ്യമായി സം
ജാതമായ സാഹിത്യം സംഗീതമാണല്ലൊ. കേരള മുസ്ലിംസമുദാ
യത്തിന്റെ അഭിമാനസ്തംഭങ്ങളായ മാപ്പിളകവികൾ തങ്ങളുടെ
മനോധർമ്മ കുസുമപരിമളം വീശി സഹൃദയഹൃദയങ്ങളെ വികാ
രതരളിതമാക്കീട്ടുണ്ടെന്നു നിസ്സംശയം പറയാം. ഇനി നമുക്കു
പ്രസ്തുത ഗീതങ്ങളുടെ രചനാസമ്പ്രദായത്തെപ്പറ്റിയാണു ചിന്തി
ക്കാനുള്ളതു. മുസ്ലിംകവികൾ തങ്ങളുടെ മുൻഗാമികളെപ്പോലെ
കാവ്യരചനയിൽ ചെന്തമിഴിനെത്തന്നെയാണു ആശ്രയിച്ചിട്ടു
ള്ളതു. മഹാകവി ചേറവായ് പരീക്കുട്ടി തന്റെ "പുത്തഹി
ശ്ശാമു" എന്ന കാവ്യത്തിൽ "പുലവർ വിരോധിച്ചാൽ നടക്കാ
പാട്ടു" എന്നു പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതുതന്നെ ഇതിനു ഉദാഹരണമാണ
ല്ലൊ. മാപ്പിളപ്പാട്ടുകളിലെ "ഇശലുകൾ" അഥവാ മട്ടുകൾ അ

ല്ലെങ്കിൽ വൃത്തങ്ങളും പരിശോധിച്ചാൽ അവ ദ്രാവിഡവൃത്തങ്ങളിലുള്ള ഗീതങ്ങളുടെ അനുകരണമാണെന്നു കാണാം. ഇവയ്ക്കും പുറമെ അറബിക്കിലെ കവിതകളോടും അവയ്ക്കു സാമ്യം സാദൃശ്യമുണ്ട്. കേക, കാകളി, മഞ്ജരി, പാന, നതോന്നത, ഓട്ടംതുള്ളൽ എന്നീ വൃത്തങ്ങളുടെ മാതൃകകളും മാപ്പിളഗീതങ്ങളിൽ ഉണ്ട്. കൂടാതെ ഐവർ കളിപ്പാട്ട്, കോൽക്കളി, പരിചമുട്ട്, ഉടുക്കുകൊട്ട്, പുള്ളുവൻ, കളംപാട്ട്, തിരുപുട, നിരണംകൃതികളും, കുറത്തിപ്പാട്ട് തുടങ്ങിയ നാനാതരം പാട്ടുകളുടെയും അനുകരണങ്ങളും പ്രസ്തുത ഗാനങ്ങളിലുണ്ട്. ചെന്തമിഴിൽ ഗാനങ്ങളും നിർമ്മിക്കുമ്പോളും ചില നിയമങ്ങളും അനുഷ്ഠിക്കേണ്ടതുണ്ട്. രണ്ടു വരികളും ഒന്നിച്ചു ചേരുന്നതിനു പ്രഥമപാദം എന്നു പേർ. ഒന്നു മുതൽ നാലുവരെ പാദങ്ങളിൽ പ്രഥമപാദത്തിലെ ദ്വിതീയാക്ഷരങ്ങളും ഒത്തുവരണം. ഓരോ പാദത്തിനും പൂർവ്വാർദ്ധവും ഉത്തരാർദ്ധവും ഉണ്ട്. പൂർവ്വാർദ്ധത്തിലുള്ള അക്ഷരങ്ങളുടെ ആവർത്തനം യഥാക്രമം ഉത്തരാർദ്ധത്തിലും കാണാം. ഈ പ്രയോഗത്തിനാണ് "എതുക" യെന്നും "മോന"യെന്നും പറയുന്നത്. കൂടാതെ അന്ത്യാദിപ്രാസവും നിയമേന പ്രയോഗിക്കുന്നു. നാലാംപാദത്തിലെ അവസാനപദംകൊണ്ടോ അല്ലെങ്കിൽ അക്ഷരംകൊണ്ടോ വേണം തുടർന്നുകൊണ്ടുള്ള വരികളും ആരംഭിക്കുവാൻ. കാവ്യത്തിന്റെ തുടക്കം മുതൽ സമാപനംവരെ ഈ നിയമങ്ങളും അനുഷ്ഠിക്കേണ്ടതുണ്ട്. ഈ നിയമാടിസ്ഥാനത്തിലാണ് മാപ്പിളപ്പാട്ടുകളും രചിക്കപ്പെടുന്നത്. ആ പാട്ടുകളിൽ ശതക്കണക്കിൽ ഇശലുകളും (മട്ടുകളും) കാണപ്പെടുന്നുണ്ട്. ഓരോ മട്ടിനും (ഇശൽ) ഓരോ വരിയിൽ ഇത്ര മാത്രകളും വേണമെന്നു നിശ്ചയമുണ്ട്, പ്രാസം ഒത്തിരിക്കേണമെന്നും മറ്റും നിബന്ധനകളുണ്ട്, ഇതിനാണ് "കമ്പി ഒപ്പിക്കുക" എന്നുപറയുന്നത്. നാലാം പാദത്തിലെ അവസാന പദംകൊണ്ടോ അക്ഷരംകൊണ്ടോ മാത്രമേ തുടർന്നുകൊണ്ടുള്ള വരികളും ആരംഭിക്കുവാൻ പാടുള്ളൂ എന്ന പ്രയോഗത്തിനു മാപ്പിളപ്പാട്ടുകളിൽ "വാലിന്മേൽ കമ്പി" ഒപ്പിക്കുക എന്നു പറയുന്നു. താഴെ കൊടുത്ത ഉദാഹരണം

കൊണ്ടു കമ്പി ഒപ്പിക്കുന്ന വിധവും "വാലിന്മേൽ കമ്പി" ഒപ്പിക്കുന്നമട്ടും മനസ്സിലാക്കാവുന്നതാണു്. പ്രസിദ്ധ കവിയായ മോയിൻകുട്ടിവൈദ്യരുടെ 'ഹുസ്നൽ ജമാൽ' എന്ന ഖണ്ഡകാവ്യത്തിൽനിന്നെടുത്ത ഭാഗമാണിതു്.

ഇശൽ (മട്ടു്) തൊങ്കൽ

(ഈ ശൈലിയിൽ ഓരോ വരിയിലും പതിനൊന്നു് അക്ഷരങ്ങളും വീതമുണ്ടു്, പതിനാറു് മാത്രകളുമുണ്ടു്)

"ആനെ മതനപൂക നീ തേനാളെ
അടങ്കൽ വഴിപ്പെട്ടാറനെ ഇന്നാളെ
വാനപ്പൂലി ഹുസന്നൽ ജമാലോടിപ്പോൽ
ബദറൽ മുനീററെ പയക്കമെപ്പോൽ
തേനാർ ചിറക്കന്നെ പയക്കംകേട്ടു്
ദേഹം തളർച്ച വളരയുന്നൊട്ടു്
കാനം മലബന്തർ അടങ്കൽ ദേശേ
കട്ടപ്പം കടന്നോട്ടന്നൊരു പർസ
പർസും ഒരുക്കാനചമയ മൊക്കെ
പാതിലൈലിൽ ഞാൻ ഒരുക്കി നിക്കാം"

മേൽ വിവരിച്ച വരികളെ പരിശോധിച്ചാൽ ഒന്നാമത്തെ വരിയിലെ ആദ്യാക്ഷരവും അന്ത്യാക്ഷരവും തന്നെയാവണം രണ്ടാം വരിയിലെആരംഭത്തിലും അവസാനത്തിലും എന്നു കാണും. രണ്ടുവരികളെ ഒന്നിച്ചു ചേരുമ്പോൾ മാത്രമേ ഒരു സമ്പൂർണ്ണ വരി ആകുന്നുള്ളൂ. സമ്പൂർണ്ണ വരികളെ നാലിലും ദ്വിതീയാക്ഷരങ്ങളെ ഒത്തുവരണം. ഇപ്രകാരമാണു് പ്രാസം ഒപ്പിക്കുന്നതു്. ഇതിനുംപുറമെ നാലാമത്തെ വരിയിലെ ഒടുവിലത്തെ പദംകൊണ്ടുവേണം അഞ്ചാമത്തെ വരി അല്ലെങ്കിൽതുടങ്ങാൻകൊണ്ടുള്ള വരി തുടങ്ങുവാൻ. ഈ പ്രയോഗത്തിനു വാലിന്മേൽ കമ്പി ഒപ്പിക്കുകയെന്നു

പറയുന്നുണ്ട്. ഏതും ഇശൽ വൃത്തം) ആയാലും വേണ്ടതില്ല കമ്പി യും, വാലിനേൽ കമ്പിയും ഒഴുവരണം. എന്നാൽ മാത്രമെ അതു് വിയമാനസ്വതമായുള്ള കാവ്യമാകുകയുള്ള.

നിരണം കൃതികളും മാപ്പിളപ്പാട്ടുകളും തമ്മിൽ സാമ്യം കാണുന്നുണ്ട്. ആകൃതികരം ഏതുക, മോന, അന്ത്യാദിപ്രാസം, വൃത്തവിശേഷം എന്നീ ലക്ഷണങ്ങളെല്ലാമുണ്ട്. മലയാളത്തിനു സംസ്കൃത സമ്പർക്കംമൂലം ഉണ്ടായ കാലാനുസൃതമായ വികാസം മാപ്പിളകൃതികളിലും വന്നുചേന്നിട്ടുണ്ട്. അവയിൽ കാണപ്പെ ടുന്ന മറൊരു പ്രത്യേകത തൽകർത്താക്കരം ഉപയോഗിച്ച നൂറു നൂറു കണക്കിലുള്ള ശൈലികളത്രെ! ഈ സ്വഭാവം നിരണം കവിക രംക്കുമുണ്ട്. ആ കവിതകളിലൊന്നായ ഭഗവദ് ഗീതയിൽ 325 ശീലുകളും മറൊരു കാവ്യമായ ഭാരതമാലയിൽ 1368 ശീലു കളും ഉപയോഗിച്ച കാണുന്നുണ്ട്. അറബി, മലയാളം, സംസ് കൃതം, തമിഴ് എന്നീ നാലുഭാഷകളുടേയും സമ്മേളനം മാപ്പിള കാവ്യങ്ങളിൽ സ്പുരിക്കുന്നുണ്ട്. ഇവയിൽ കാണപ്പെടുന്ന വി വിധ ശീലുകരം വായനക്കാക്ക് കൌതുകം ജനിപ്പിക്കുവാൻ തൽ പ്രണേതാക്കരം ചെയ്ത വിദ്യയായിരിക്കാം. ഓരോ ഇശലിലും (മട്ടിലും) കാണുന്ന ശബ്ദസുഖവും അത്ഥചമൽക്കാരവും ആരെയും ആനന്ദതുന്ദിലരാക്കുന്നവയാണു്. അതാതു് ശീലിനൊപ്പിച്ച ചി ലപ്പോരം അക്ഷരങ്ങരം തമിഴിലെ വികാര വിധിയനുസരിച്ച നീട്ടിയും കുറുക്കിയും ഉറന്നും അടച്ചും വിരുത്തിയും ഉച്ചരിക്കേണ്ട തുണ്ട് തൊങ്കൽ, ചായൽ, ചായൽമുറുക്കം, ഒപ്പന, ഒപ്പനമുറുക്കം, പു കൈനാർ, ആതിതൻപൂതി, നടന്താർ, അടൽ പൊരുത്, അല്ലിവ ലിയുള്ള, ഹക്കാനെ തടകിമണത്ത്, മണത്ത്മാരൻ, കപ്പപ്പാട്ട്, ആകാശംഭൂമി, ചിറമുറുക്കം മുതലായ നാനാതരം മാപ്പിളപ്പാട്ടുമട്ടുക ളുടെ മാതൃകകരം നിരണം കൃതികളിലും മററു ദ്രാവിഡ ഗാനങ്ങളി ലും കാണാവുന്നതാണ്. ഒരു പാട്ടായാൽ തമിഴക്ഷരമാലയിലെ അ ക്ഷരങ്ങരം കൊണ്ടു മാത്രം നിബദ്ധവും ഏതുക, മോന, വൃത്തവിശേ

ഷം, അന്ത്യപ്രാസം എന്നീ വ്യാകരണനിയമങ്ങളും ഒത്തിരി ക്കേണ്ടതുമാകുന്നു; കൂടാതെ ചെന്തമിഴക്ഷരമാലയിലെ സ്വരങ്ങളും വ്യഞ്ജനങ്ങളും ഉള്ള അക്ഷരങ്ങളെ മാത്രം ഘടിപ്പിക്കേണ്ടതുമാണ്. സംസ്കൃതാക്ഷരങ്ങളും വന്നു ചേരുമ്പോൾ അവയെ തമിഴക്ഷരമാലയിലെ സ്വരങ്ങളും വ്യഞ്ജനങ്ങളുംകൊണ്ടുതന്നെ ഉച്ചരിക്കാവുന്നവയുമായിരിക്കണം. അല്ലാത്തപക്ഷം അവയെ തത്തുല്യങ്ങളാക്കിയേ പ്രയോഗിക്കാവൂ. ഈ നിയമമനുസരിച്ചു നിർ, നിത്തിരയായും ശാസം ചാത്തിരമായും സൂര്യൻ ചൂരിയനായും, ചന്ദ്രൻ, ചന്തിരനായും ഗോത്രം, കോത്തിരമായും, ശ്രദ്ധിച്ചുവെന്നതു ചരതിച്ചു എന്നായും മാറുന്നു. ദീർഘഹ്രസ്വങ്ങളും മാറിമറിഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കും. തര എന്നത് തരാ എന്നായും മാറുന്നതാണ്. ഇപ്രകാരമുള്ള മാറ്റങ്ങളും മാപ്പിളപ്പാട്ടുകളിൽ ധാരാളമായി കാണപ്പെടുന്നതു ചെന്തമിഴിലെ വികാരങ്ങൾക്ക അവ വിധേയമായതുകൊണ്ടാണ്. ഈ വികാരങ്ങളും വലിത്തൽ, മെലിത്തൽ, നീട്ടൽ, കുറുക്കൽ, വിരിത്തൽ, തൊകുത്തൽ, മുതൽക്കുറൈ, ഇണ്ടെക്കുറൈ എന്നിങ്ങനെ ഒമ്പത് വിധത്തിൽ വരാമെന്നു തമിഴ് വൈയാകരണന്മാർ പറയുന്നു. ഈ വികാര വിധിയനുസരിച്ചു മാപ്പിള സംഗീതങ്ങളിൽ അക്ഷരങ്ങളും വലിച്ചും, നീട്ടിയും, കുറുക്കിയും, അടച്ചും, തുറന്നും, വിരുത്തിയും മറ്റും പാടേണ്ടതുണ്ട്. അതിനാൽ മാപ്പിളകൃതികളുടെ രചനാസമ്പ്രദായം ചെന്തമിഴിലെ ഗാനരചനാനിയമങ്ങൾക്കനുസൃതമാണെന്നു വ്യക്തമാണല്ലൊ. മാപ്പിള സാഹിത്യത്തെപ്പറ്റി ചർച്ച ചെയ്യുമ്പോൾ ഏതൊരാളുടേയും സ്മൃതിപഥത്തിൽ ഉദിച്ചുവരുന്നത് രണ്ടു മഹാ പണ്ഡിതന്മാരുടെ നാമധേയങ്ങളാണ്. ഇവരെ മഹാകവി മോയിൻകുട്ടിവൈദ്യരും. പരീക്കുട്ടിയുടെ മഹാകാവ്യമായ പുഹഹിശ്ശാമും വൈദ്യരുടെ വിശിഷ്ടകാവ്യമായ ബദറും മാപ്പിളസാഹിത്യത്തിലെ അമൂല്യരത്നങ്ങളാണ്. ഈ മഹാശയന്മാർക്കു പുറമെ പൊന്നാനിക്കാരൻ കുഞ്ഞഹമ്മദുസാഹിബും കൂട്ടായി കുഞ്ഞിക്കോയസാഹിബും ശ്രുജായ്

എന്ന അപരനാമത്താൽ അറിയപ്പെടുന്ന കൊളങ്ങരെ വീട്ടിൽ മൊയ്തുമുസല്യാരും പ്രസിദ്ധ മാപ്പിളകവികളാണു്. ഈ മഹാത്മാക്കളെപ്പറ്റിയും അവരുടെ കൃതികളെക്കുറിച്ചും ഒരു വിഹഗവീക്ഷണമെങ്കിലും നടത്താതിരിക്കുന്നതു് പ്രസ്തുത സാഹിത്യത്തോടു ചെയ്യുന്ന ഒരു അനീതിയായിരിക്കുന്നതാണു്. പത്തൊമ്പതാം നൂറ്റാണ്ടു മാപ്പിളസാഹിത്യത്തെ സംബന്ധിച്ചേടത്തോളം ഒരു സുവർണ്ണ കാലമാണെന്നു പറയാം. ഏറ്റവും മികച്ച കാവ്യങ്ങളെല്ലാംതന്നെ രചിക്കപ്പെട്ടതു് ഈ കാലഘട്ടത്തിലാണല്ലോ. കവിസാർവ്വഭൌമനായ പരീക്കുട്ടിയും പണ്ഡിതകേസരിയായ വൈദ്യരും മറ്റും ഇതേ കാലഘട്ടത്തിൽ തന്നെയാണു് ജീവിച്ചിരുന്നതു്. ഈ കാലത്തുതന്നെയത്രെ ആ സാഹിത്യഭണ്ഡാരം പരിപുഷ്ടമായതു്. ആധുനിക മാപ്പിളസാഹിത്യത്തിലേക്കു് പ്രവേശിക്കുന്നതിനു മുമ്പായി പ്രാചീനകൃതികളിലേക്കൊന്നു നമുക്കു കണ്ണോടിക്കാം.

മാപ്പിളപ്പാട്ടുകളിൽ 'മാലകം' എന്ന പേരിൽ അറിയപ്പെടുന്ന ഒരു തരം കൃതികളുണ്ടു്. ഈ മാലകം കേരളമുസ്ലിംകളുടെ ഇടയിൽ എത്രയും പ്രചാരമുള്ളവയാണു്. ഇവ ഒരു തരം കീർത്തനങ്ങളത്രെ. മിക്കവാറും മാപ്പിളമാരുടെ വീടുകളിൽ ഈ കീർത്തനങ്ങൾ പതിവായി പാടിവരുന്നുണ്ടു്. മതാത്മകങ്ങളായ വിഷയങ്ങളോടു ബന്ധപ്പെട്ടോ – സിദ്ധപ്രവരന്മാരെ കുറിച്ചുള്ള വർണ്ണനകളോ ആയിരിക്കും പ്രസ്തുത മാലകളിൽ പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുണ്ടായിരിക്കുക. ഭക്തി സ്ഫുരിക്കുന്ന കീർത്തനങ്ങളാണു് ഇവ. അതുകൊണ്ടു ഭക്ത്യാദരവോടുകൂടിയാണു് മാലകം സാധാരണ ജനങ്ങൾ പാടിവരുന്നതു്. കാല്പനികതകൊണ്ടായും വിഷമതകളിൽ നിന്നുള്ള മോചനാർത്ഥവും ഇത്തരം മാലകം പാടുന്നവരുമുണ്ടു്. മാലകം അഥവാ കീർത്തനങ്ങൾ അനേകം ഉണ്ടെങ്കിലും അവയിൽ വെച്ചു ഏറ്റവും പ്രധാനവും പുരാതനവുമായി രണ്ടെണ്ണമാണു് ഉള്ളതു്. അവയത്രേ "മുഹിയദ്ദീൻമാലയും ബദർമാലയും." മുഹി

യുദ്ധീൻമാലയിൽ പ്രതിപാദിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളത് ഷെയ്ക്ക് മുഹിയുദ്ദീൻ അബ്ദുൽകാദിർ ജീലാനി എന്ന പേരായ ഒരു സിദ്ധപ്രവരനെക്കുറിച്ചും അദ്ദേഹത്തിന്റെ പക്കൽനിന്നു പ്രത്യക്ഷമായിട്ടുള്ള അത്ഭുത സിദ്ധികളെപ്പറ്റിയും ആകുന്നു. ബദർമാലയിലെ പ്രതിപാദ്യവിഷയം ബദർയുദ്ധത്തിലെ രക്തസാക്ഷികളെക്കുറിച്ചുള്ള വർണ്ണനകളാണ്. ആദ്യത്തേതിന്റെ കർത്താവ് കോഴിക്കോട്ടുകാരനായ കാസി മുഹമ്മദ് എന്ന പേരായ ഒരു മഹാശയനാണ്. മുന്നൂറമ്പത് കൊല്ലങ്ങൾക്കു മുമ്പാണ് മുഹിയുദ്ദീൻമാല രചിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളത്. അധിക കാലവും അതു കയ്യെഴുത്തായ് നടന്നുപോന്നു. ബദർമാല രചിക്കപ്പെട്ടിട്ടു എമ്പതു സംവത്സരങ്ങളെ ആയിട്ടുള്ളൂ. അതിന്റെ പ്രണേതാവ് മമ്പാട്ടിൽ കുഞ്ഞിരായൻ എന്നൊരു പണ്ഡിതനാണ്. ഭയഭക്തിയോടെയാണ് ഈ രണ്ടു മാലകളും സാധാരണ ജനങ്ങൾ പാടിവരുന്നതെന്നു പറയാം. ഇതിലെ വൃത്തം അഥവാ മട്ട് ഏതാണ്ടു കാകളിരൂപത്തിലാണ്. ഓരോ വരിയിലും പന്ത്രണ്ടു അക്ഷരങ്ങൾ വീതമുണ്ടു ; പതിനെട്ടു മാത്രകളുമുണ്ടു. ഈ മാലകളുടെ രചനയിലും കമ്പിയും വാലിനേൽ കമ്പിയും ഒത്തിരിക്കേണമെന്നു നിയമമുണ്ടു. പ്രതിപാദ്യവിഷയഗാംഭീര്യം സഗൌരവം മനസ്സിലാക്കിയ കവി വിനീതനായിക്കൊണ്ടു ബദർമാലയിൽ ഒരിടത്ത് പാടുന്നത് നോക്കുക:—

"നോക്കിച്ചൊരതേനകാടൻ എട്ടത്താലും
നൊടിമധുരക്കുറവതിനില്ലാമെ."

സാഹിത്യരസം തുളുമ്പുന്ന ഈ വരികൾ കവിയുടെ ആശയസൌഷ്ഠവത്തെ വെളിവാക്കുന്നുണ്ടു. മൂന്നര നൂറ്റാണ്ടുകൾ കഴിഞ്ഞു പോയിട്ടും മുഹിയുദ്ദീൻ മാലകാലദൈർഘ്യത്തെ അതിലംഘിച്ചു ഇന്നും ഉജ്ജീവിച്ചുപോരുന്നുണ്ടെങ്കിൽ അതിനുള്ളകാരണം പ്രസ്തുത കാവ്യത്തിന്റെ മാഹാത്മ്യം അല്ലാതെ മറ്റെന്താണ് ? അതിലെ

ആദ്യത്തെ വരികൾതന്നെ ആ കൃതിയുടെ മാഹാത്മ്യത്തെ പ്രകീർത്തനം ചെയ്യുന്നുണ്ട്. അത് എങ്ങിനെയെന്നു നോക്കുക :–

"അള്ളാതിരുപേരും തുതിയും സലാവാത്തും
അതിനാൽ തുടങ്ങാനുംചെയ്ത വേതാമ്പർ"

പരോക്ഷമായി കവിക്ക് എന്തോ പ്രചോദനം സിദ്ധിച്ചിരുന്നുവെന്നതിനുള്ള തെളിവാണ് ഇത്. അള്ളാഹുവിന്റെ തിരുനാമത്തിലും നെബീതിരുമേനിയുടെ പേരിൽ "സലാത്തോ"ടുകൂടിയും നീ കാവ്യരചന തുടങ്ങുക എന്നു കവിയോട് വേദാമ്പർ അരുൾചെയ്തതായി കേൾക്കുന്നു.

വിനീതനായ കവി പാടുകയാണ് :–

"പാലിലെ വെണ്ണപോൽ ബൈത്താക്കിച്ചൊല്ലുന്നെ
പാക്കിയമുള്ളോർ ഇതിനെ പറിച്ചോവർ."

നിർമ്മലമായ ആ കവിഹൃദയത്തിൽനിന്നും ബഹിർഗ്ഗമിച്ച മമ്മ രഗീതം കേൾക്കുക :–

കൊല്ലം എളനൂററി എമ്പത്തിരണ്ടിൽ ഞാൻ
കോത്തേനിമ്മാലനെ നൂറൈമ്പത്തഞ്ചുമെൽ
മുത്തും മാണിക്കവും ഒന്നായികോത്തേ പോൽ
മുഹിയുദ്ദീൻ മാലനെ കോത്തേൻ ഞാൻ ലോകരെ
മൊളിയൊന്നും പിളയാതെ കളയാതെ ചെന്നോക്ക്
മണിമാടം സുവക്കത്തിൽ നായൻ കൊടുക്കുമെ"

കവി തന്റെ കൃതിയെപ്പറ്റി അങ്ങേ അറ്റത്തോളം വാഴ്ത്തിയശേഷം തെറ്റുകുറ്റം കൂടാതെയും പദങ്ങളും മന്നും വിട്ടുകളയാതെയും ആ

ഗീതം പാടുവാനായി ഉത്ബോധിപ്പിക്കുന്നു. പാരായണത്തിൽ ഇങ്ങിനെയെല്ലാം സൂക്ഷ്മവീക്ഷണം ചെയ്യുന്നവർക്ക് സ്വഷ്ടാവിങ്കൽ നിന്നും സ്വർഗ്ഗീയലോകത്തിൽ വെച്ച് രമ്യഹർമ്മ്യങ്ങൾ നല്കപ്പെട്ടുന്നതായിരിക്കുമെന്നു വായനക്കാരെ സമാശ്വസിപ്പിച്ചുംകൊണ്ടാണ് കവി തന്റെ കൃതി സമാഹരിക്കുന്നത്. മലയാളസാഹിത്യത്തിനു അതിന്റെ വളർച്ചയിൽ കാലാനുകൂലമായ കലാസന്ധത്ത് നേടിക്കൊടുക്കുവാൻ ഈ കീർത്തനഗദ്യംകൊണ്ടും ഗീതങ്ങൾകൊണ്ടും സാധിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഭക്തിജനകമായ കീർത്തനങ്ങളിൽ അഥവാ മാലകളിൽ മനുഷ്യർക്കുണ്ടായിട്ടുള്ള മനോവികാസവും കലാപരമായി ഗാനങ്ങളിൽനിന്നുൽഭൂതമായ ഉണർവും ആർക്കും മറക്കുവാനോ മായ്ക്കുവാനൊ കഴിയുന്നതല്ല. അറബിസാഹിത്യത്തിൽനിന്നും പ്രചോദനം സിദ്ധിച്ച മാപ്പിളകവികൾ മലയാളഭാഷയുമായി നടത്തിയിണക്കി നമ്മുടെ സാഹിത്യസമ്പത്തിനെ പരിപുഷ്ടമാക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. ഇപ്രകാരം വിഭിന്നസംസ്ക്കാരങ്ങൾ തമ്മിൽ ഒത്തിണങ്ങുന്നത് കേരളത്തിലല്ലാതെ ലോകത്തിൽ മറെറവിടെയാണ് കാണുക ? അതിനാൽ മാപ്പിളസാഹിത്യം കേരളമുസ്ലിംകളുടെ സംസ്ക്കാരദർപ്പണമാണെന്നു പറയാം.

മാപ്പിളപ്പാട്ടുകളിൽ അതിപുരാതനത്വമുള്ളവയായി ഒട്ടനേകം കൃതികളുണ്ടെങ്കിലും അനേഷണഫലമായി ചിലത് മാത്രമെ കണ്ടെത്തുകയുണ്ടായിട്ടുള്ളൂ. അവയിൽ പെട്ടതത്രെ "സുല്ലമിന്റെ പട, ബൽകീസ്സിന്റെ കിസ്സ, പഴയ കർബല നൂൽമഹ് മുതലായവ. ഈ കൃതികളും എപ്പോൾ ആരാൽ രചിക്കപ്പെട്ടുവെന്നുള്ളത് മിക്കവാറും അജ്ഞാതമായിട്ടാണ് ഇരിക്കുന്നത്. അതെല്ലാം ആരാഞ്ഞു പിടിക്കേണ്ടത് ഭാഷാചരിത്രകാരന്മാരുടെ കർത്തവ്യമാണ്. നൂൽമഹിന്റെ കർത്താവ് കണ്ണൂർ അറക്കൽനിന്നു വിവാഹം കഴിച്ചിരുന്ന മൊയ്തീൻകുട്ടിഎന്ന പേരായ ഒരു പണ്ഡിതനാണ്. പുരാതനകൃതികളിലെ പ്രതിപാദ്യവിഷയങ്ങളും ഭാഷാരീതിയും, ആശയങ്ങളും ശൈലികളും പരിശോധിച്ചാൽ

അവ സാഹിത്യസമ്പന്നങ്ങളാണെന്നു പറയാം. പ്രസ്തുത ഗീതങ്ങളിൽ ഉപയോഗിച്ചിട്ടുള്ള 'ഇശലുകളാണ' (മട്ടുകളാണ്) പിൻകാലത്തുണ്ടായിത്തീർന്നിട്ടുള്ള അനേകം പാട്ടുകളിലെ മട്ടുകൾക്കും നിദാനമായിട്ടുള്ളവയെന്നു മനസ്സിലാക്കാം. ഇനി നമുക്കു മേൽപ്രസ്താവിച്ച കൃതികളിലേക്കു പ്രവേശിക്കാം. സക്കുമിന്റെ പടയിൽ നിന്നു ഏതാനും വരികൾ ഉദ്ധരിക്കാം:—

"അലിവൊലിയുള്ളാടരശൻമോന്നരത്തെ
അലതികളതിനില്ല.....

ഇതിൽ പ്രസ്താവിച്ച 'അലിവലിയുള്ള' എന്ന മട്ട് പിൽക്കാലത്ത് മാപ്പിളകവികൾ തങ്ങളുടെ കൃതികളിൽ മാതൃകയായി സ്വീകരിച്ചുപോരുകയും പാട്ടുകളിൽ ഇശൽ 'അലിവലിയുള്ള' എന്നൊരു ശീലുണ്ടായിത്തീരുകയും ചെയ്തു. മറെറാരുമട്ട് പരിശോധിക്കാം.

"ആരമ്പവീതിതർ കാലിതെണ്ടോർ
അപ്പുരിവാഴും തകത്ത് കണ്ടാർ
നാരികൾവന്ത് കളിയും പാട്ടും
നാഥൻ ചെകിട്ടിനെ താത്തികേട്ടും
തിക്കെയിൽ വീഴുന്നൊരാലവട്ടം
നിത്തവും തപ്പിടുകാതെ ശട്ടം"

പ്രസിദ്ധ മുസ്ലിംസേനാനിയായിരുന്ന ഹസ്രത്ത് ഖാലി തബനുവലീത (റ. അ.) കാലിഫിന്റെ ഔത്സുക്യവും വഹിച്ചുകൊണ്ടു രാജാവിന്റെ സന്നിധിയിൽ ചെന്നപ്പോഴാം അദ്ദേഹം അവിടെ കണ്ടതായ കാഴ്ചയാണ് കവി സരസമായി വർണ്ണിച്ചിട്ടുള്ളത്. എതുതന്മയത്തോടു കൂടിയാണ് ആ വർണ്ണനയെന്നു നോക്കുക. കാലാന്തരത്തിൽ "ആരമ്പവീതിതർ" എന്നമട്ട് മാപ്പിള സാഹിത്യ

ത്തിലെ ഏറ്റവും പ്രചാരമുള്ള ഒരു ശൈലിയായിത്തീർന്നു. പ്രസിദ്ധന്മാരായ എല്ലാ മാപ്പിളകവികളും തങ്ങളുടെ കൃതികളിൽ പ്രസ്തുത മട്ട് ഉപയോഗിച്ചുപോന്നിട്ടുണ്ട്. ഇനി നമുക്ക് ബൽകീസ്സിന്റെ കിസ്സയിൽനിന്നു ഏതാനും വരികൾ പരിശോധിക്കുക:—

"ആദിതാൻ പൂതി തിരുമോതിരം
ആനന്ദകൈവിരൽ പൂണ്ടുവാഴ്തും

പ്രസ്തുത 'ഇശൽ' മറ്റു കവികളും അനുകരിക്കുകയും പിന്നീടു "ആദിതാൻപൂതി" എന്ന പേരിൽ അതൊരു മട്ടായിത്തീരുകയും ചെയ്തു. കോൽക്കളിയിൽ അധികവും ഈ ശീലിലുള്ള പാട്ടുകളാണ് പാടിവരുന്നതു്. ഇനി നമുക്കു പഴയ കർബലയിലേക്കൊന്നു കണ്ണോടിക്കാം.

"ദിംശിക്കിലരശായവൻ യസീതിന്റെ
ദൂശമന മരുവാനെണ്ണോൻ എളുതി കത്ത"

ഈ രീതി മോയിൻ കുട്ടിവൈദ്യർ തന്റെ ഖണ്ഡകാവ്യമായ ഹുസനുൽ ജമാൽ എന്ന കൃതിയിൽ "ഉടനെ ജുമൈലത്തിറങ്കി നടന്ത് ചെണ്ട" എന്ന ഭാഗത്ത് അനുകരിച്ചിട്ടുണ്ട്. അപ്രകാരം ഇതര കവികളും പ്രസ്തുത മട്ട് തങ്ങളുടെ കവിതകളിൽ ഉപയോഗിച്ചു പോന്നിട്ടുണ്ട്. തുടർന്നുകൊണ്ട് നമുക്ക് "നുൽ മദഹ്" എന്ന പുരാതന കൃതിയൊന്നു പരിശോധിക്കുക. നൊബിതിരുമേനിയെക്കുറിച്ചുള്ള സ്തുതികളാണ് ഇതിലെ പ്രതിപാദ്യവിഷയം. പ്രസ്തുത ഗീതത്തിൽ ഒരിടത്ത് ഇങ്ങിനെ കാണുന്നുണ്ട്.

" അള്ളിപ്പുള്ളിക്കാരന്റെടി
പുള്ളിമാനെ പിടിച്ചുടി
നുള്ളിതോലും പിടിച്ചുടി "

സുല്ലമിന്റെ പടയിൽ നിന്നു മറ്റൊരു രീതിനോക്കുക:_

"പോയി വീരൻ കോവിൽ രാശൻയെണ്ടെസുല്ലമൊട്
പോരി ശക്കണ്ടർ ഹബീബുള്ളാന്റെ ചേതി ഓതി"

മാറിയൊരുശീല്

"അടൽ പൊരുതിരുപേരും തരമാനെ
ഉരം ഒണ്ടും സുനാവിലുണ്ടടിയാനെ"

വേറൊരു ശൈലി:_

"അകന്താർ ഉരുപയെട്ടത്തോടി"

ഇങ്ങിനെ "വിട്ടപ്പോതുടൻ, പോയിവീരൻ, അടൽപൊരുത്", അകന്താർ" എന്നീ ഇശലുകളും (വൃത്തങ്ങളും) പുരാതന കൃതികളിൽ നിന്നു ആധുനിക മാപ്പിള കവികളും സ്വീകരിക്കയും പിന്നീടവ എത്രയും പ്രചാരമുള്ള മട്ടുകളായി തീരുകയും ചെയ്തു. പ്രസ്തുത ഇശലുകളും മാതൃകാപരമായി സ്വീകരിച്ചു കാവ്യകർത്താക്കളും മധുര മനോഹരമായി പാടിയ പാട്ടുകളും ഏവരെയും പുളകമണിയിക്കുവാൻ പര്യാപ്തങ്ങളാണ്. പുരാതന പാട്ടുകളും പരിശോധിച്ചാൽ അവയിൽ ദ്വിതീയാക്ഷരപ്രാസവും അന്ത്യാക്ഷരപ്രാസവും കാണാവുന്നതാണ്. ആധുനീക മാപ്പിളസാഹിത്യകാരന്മാർ ദ്വിതീയാക്ഷരപ്രാസത്തിനുള്ള പ്രാധാന്യം ഗണ്യമാക്കാതെ അന്ത്യാക്ഷരപ്രാസം മാപ്പിളപാട്ടുകളിലെ കന്വി ഒപ്പിക്കുന്നതിനു നിദാനമായെടുത്തു പോന്നിട്ടുണ്ട്. അതുകൊണ്ട് പുരാതന ഗീതങ്ങളെ ആസ്പദമാക്കിയുംകൊണ്ടാണ് നവീന സാഹിത്യകാരന്മാർ കാവ്യനിർമ്മാണം ചെയ്തുപോന്നിട്ടുള്ളതെന്നു മനസ്സിലാക്കാം. എന്നാൽ മഹാകവി ചേറൂരായ് പരീക്കുട്ടിയും മോയിൻ കുട്ടിവൈദ്യരും പഴയ മട്ടുകളെ ഒന്നു പരിഷ്കരിച്ചു തങ്ങളുടെ കാവ്യങ്ങൾക്ക് മാധുര്യം വർദ്ധിപ്പിച്ചുവെന്നു മാത്രം. നമ്മുടെ പൂർവ്വികന്മാരായ കവികളും തങ്ങളുടെ കൃതിക

ളിൽ പാടിട്ടുള്ള മട്ടകം എവിടെനിന്നു സ്വീകരിച്ചുവെന്നുള്ളതും മറ്റും സാഹിത്യ ചരിത്രാന്വേഷകന്മാക്കു വിട്ടുകൊടുത്തുകൊണ്ടു ആധുനിക മാപ്പിളസാഹിത്യത്തിലേക്കു് നമുക്കു പ്രവേശിക്കുക:–

മഹാകവി ചേറവായ് പരീക്കുട്ടിയുടെ ജീവചരിത്രമാണു് കഥാവിഷയമെങ്കിലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ സമകാലികന്മാരെ കുറിച്ചും സ്പർശിക്കാതിരിക്കുന്നതു് തികച്ചും അനൗചിത്യമായിരിക്കും. നമ്മുടെ മനോദൃഷ്ടിപഥത്തെ അലങ്കരിക്കുന്ന പണ്ഡിത കേസരികളാണല്ലൊ അവരെല്ലാം. ഈ കലാകാരന്മാടെ സ്മൃതി മണ്ഡലത്തിൽ തങ്ങി നിന്നിരുന്നതു് മതാത്മകമായ ചിന്തകളാണെങ്കിലും അവർ തങ്ങളുടെ കലാസൃഷ്ടികളെ സാമൂഹ്യികജീവിതത്തോടു കൂട്ടിയിണക്കിക്കൊണ്ടാണു് സാഹിത്യലോകത്തിൽ രംഗപ്രവേശം ചെയ്തിട്ടുള്ളതു്. ഹൈനൊൻ എന്ന കാവ്യത്തിന്റെ പ്രണേതാവായ കുഞ്ഞഹമ്മതു് മുസല്യാർ തന്റെ കൃതിയിൽ ജീവിതത്തിന്റെ പൊള്ളയായ ഭാഗത്തെ എടുത്തു കാട്ടിത്തരുന്നു. അറബിപദങ്ങളും സുലഭമായി ഉപയോഗിച്ചിട്ടുള്ളതുകൊണ്ടും ഒരിക്കൽ പ്രയോഗിച്ച വാക്കു് വീണ്ടും അദ്ദേഹത്തിന്റെ കാവ്യങ്ങളിൽ ആവർത്തിച്ചിട്ടുള്ളതിനാലും രസശുഷ്കമായി തോന്നിയേക്കാം. എന്നാൽ മനസ്സിരുത്തി പാടിയാൽ അവയിലും ആസ്വാദ്യരസം ഉള്ളതായികാണാം. ഹൈനൊൻ എന്ന കാവ്യത്തിൽ ഉൽകൃഷ്ടകഥാപാത്രങ്ങളെ കുറിച്ചു അദ്ദേഹം വർണ്ണിച്ചിട്ടുള്ളതു് നോക്കുക:– അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിതാപാടവം മനസ്സിലാക്കേണമെങ്കിൽ അവയിൽനിന്നുൽഭൂതമാകുന്ന സൌന്ദര്യാനുഭൂതി അനുവാചകനു നേരിട്ടനുഭവിക്കേണമെങ്കിൽ– കവിയുടെ കല്പനാമണ്ഡലത്തിലേക്കു കടക്കാൻ കഴിയണം.

(മട്ട (ഇശൽ) ചായൽമുറുക്കം)

[ആദ്യത്തെ വരി സ്വല്പം നീട്ടിയും തുടർന്നുകൊണ്ടുള്ള പദം വേറിട്ടുകൊണ്ടു ഉച്ചരിച്ചും അടുത്തവരി തളർത്തിയും പിന്നെയുള്ള

വരി തപരിത ഗതിയായും പാടേണ്ടതാണ്. പട്സ്തുതി ശൈലി യുടെ മാതൃകയിൽപ്പെട്ട ഈ മട്ട ആകംരാദി ക്രമത്തിൽ രചി ക്കപ്പെട്ട ഒരു സ്തോത്രമാണ്.]

"തന്നാവാ മുന്നവാനെല്ലാ ഉന്നവാൻയെനിലെ-
വകതിരിവു്

യെന്നെ സുവന്തമിൽ അറിവുറന്തിട മറപൊട്ടുകും
വർതിപ്പുദതിൽ മറതി തുറതി പൈപൊറതി
ഫർതവനെ-

പാറമരും നീ കടാക്ഷമിലെ
മുന്നമെയിൽ വന്നമെ കൃയിൽ അന്നമെ മികവായിക
പോതമൊട്ട

ഇതുവിധം പലെവിധ മിൽ അമ്പനെതികും
യെമ്പിനെ.

മതത്തെ ബിതമൈ മുതിതം യെനതിലെ -
സതതം അരുൾ നെബിയെ പതാകൊതിയൻ പുകളലാം
തന്നിലെ പക ഉന്നിലെ മരാം മിന്നലാകുറവാൽല
ഈനാതെ

നിനവുകൊണ്ടതിക കനാർയെണ്ടമെ അശനമുണ്ടിട്ടം
നലവു പൊലിവുകും വലിമവിലമുടെ തലവർ
അബുബക്കറാം പതാ കൊതിയൻ പുകളലാം.

ചെന്നരിശടിനിന്നു ശാഹിനി സന്നിധി തനിലെ
കളീബുമെ

പിടി പെറ്റന്തിരിടട കൊറ്റന്തമർ പടി നടന്നുതെ.
ശരതി വിധി മുറശറയിൽ അതർവിട വിരിതർ
ഉമർവലിയെ

പതാകൊതിയൻ പുകളലാം.
പൊങ്കുമാമതി യങ്കമാനവർ മങ്കളാകയിലും-

കനിവവർ വങ്കമെ പഞ്ചമിൽ വങ്കമെ കൊഞ്ചലിൽ
ധർമ്മമഞ്ചിടം
ഉടമ മുതൽ മുടിവടവെ കൊട്ടമയിൽ വരമേവിടൈ
ഉസ്മാൻ

പതാ കൊതിയൻ പുകളലാം.
ചൊടിസുരം വിട്ടൽപൊടപൊട അംബരം കിട്ടകിട്ടം
ഭ്രവിശ വിതമുതി മുതൽ
കൊട്ടവതിട വിധി ഇമാമ പുലി അലിയെ
പതാ കൊതിയൻ പുകളലാം.
ചിങ്കർ പേരൊട്ട ചൊങ്കരാങ്കമെ മങ്കുബീ സുഹറാം–
തനുചങ്കം,

സഹബർ വന്ദങ്കം സകലർ ഇന്ദങ്കം
സമതിലും പ്രിയനബികലം അണവർകലം
കരുണ ശ്രുഹദർകലം കുത്തബ് മുഹിയദ്ദീൻ
പതാ കൊതിയൻ പുകളലാം"

മറെറാരു കവിസമ്രാട്ടായ കൊണ്ടോട്ടിയിൽ ഓട്ടുപാറക്കൽ മോയിൻകുട്ടി വൈദ്യരുടെ കൃതികളിലേക്ക് നാം ഒന്നു കണ്ണോടിച്ചാൽ നമ്മെ ഇരുത്തിചിന്തിപ്പിക്കുവാൻ പര്യാപ്തമാണ് അവയെന്നു ഏതൊരു നിഷ്പക്ഷചിന്തകനും സമ്മതിക്കുകതന്നെ ചെയ്യുന്നതാണ്. അദ്ദേഹത്തിൻെറ കവിതകലം സാധാരണന്മാക്കു ഗ്രാഹ്യമല്ലെന്നു പറയാതെ ഗത്യന്തരമില്ല. പണ്ഡിതകേസരിയായ വൈദ്യർ തൻെറ കൃതികളിൽ സംസ്കൃത പദങ്ങളും കാനിനൃമേറിയ അറബിവാക്കുകളും സുലഭമായി പ്രയോഗിച്ചിട്ടുണ്ട്. തമിഴും അപൂർവ്വമായി ഹിന്ദിയും അദ്ദേഹത്തിൻെറ ഗീതങ്ങളിൽ സ്ഥലം പിടിച്ചിട്ടുണ്ട്. ആ അനുഗ്രഹീതകവിയുടെ മഹാകാവ്യമായ ബദർ മാപ്പിളസാഹിത്യത്തിലെ ഒരു വാടാമലർ തന്നെയാണ്. പുരോഗമനാത്മകമായ ആശയങ്ങളാലാവൃതമായ ഹസനൽ ജമാൽ എന്ന അദ്ദേഹത്തിൻെറ ഖണ്ഡകാവ്യം എത്രപാടിയാലും മതി വ

രാത്ത ഒരനശ്വര കലാസമ്പത്താണെന്നു നിസ്സംശയം പറയാം കലാചൈതന്യത്തോടെ അതിജീവിക്കുന്ന ചുരുക്കം മഹൽകൃതികളിൽ ഒന്നായി ഇതിനെ ഗണിക്കാവുന്നതാണ്. പ്രസ്തുത ഗീതത്തിൽ ഒരിടത്തു അദ്ദേഹം പാടീട്ടുള്ളതു നോക്കുക:—

"ശർക്കിപ്പടിതമ്മിൽ പറഞ്ഞുറച്ചി
ശൌക്ക കടൽ രണ്ടും പതപതച്ചി"

കഥയിലെ നായികയും നായകനും പരസ്പരം പലരഹസ്യങ്ങളും പറഞ്ഞശേഷം അവരിരുവരും നാട്ടുവിട്ടുപോകുവാൻ തീർച്ചയാക്കി; ആ സന്ദർഭത്തെയാണ് കവി മേൽ വിവരിച്ചിട്ടുള്ളതു. എത്ര മനോഹരമായിരിക്കുന്നു ആ വർണ്ണനയെന്നു നോക്കുക. "ശൌക്കകടൽ രണ്ടും പത പതച്ചി" എന്ന ഭാഗം വിവരിക്കുന്നതോ ആസ്വദിക്കുന്നതോ ഏതാണ് അധികം നല്ലതെന്നു വായനക്കാർ തന്നെ തീർച്ചയാക്കട്ടെ. ആശയസമ്പൂർണ്ണമായ ഈ പ്രയോഗം ആലോചിക്കുംതോറും ആസ്വാദ്യരസം കൂടിക്കൂടി വരുന്നതാണ്. പ്രാണപ്രേഷ്ഠപ്രണയിനിയുടെ വിരഹദുഃഖത്തിൽ മനസ്സു നീറിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ബദറൽ മുനീർ(കഥാനായകനാണ് ഇദ്ദേഹം) മറെറാരു സൌന്ദര്യധാമത്തിനെറ പിടിയിൽ കുടുങ്ങുകയും നിദ്രാവേളയിൽ അവർ അദ്ദേഹത്തിനെറ ശയ്യയിൽ കിടക്കുകയും ചെയ്തു. സുഷുപ്തിയിൽ നിന്നും ഉണർന്ന പ്രണയപരവശനായ മുനീർ തനെറ ചാരത്തുകിടക്കുന്ന സൌന്ദര്യദേവത ഉസ്സൻൽ ജമാലാണെ (കഥാനായികയാണവൾ) ന്നുള്ള ധാരണയിൽ അവളുടെ ശൃംഗാരമസൃണമായ പൂമേനി ഒന്നു തടവി; ആ രംഗം ഭാവനാസമ്പന്നനായ കവി എത്ര ചേതോഹരമായിട്ടാണ് ചിത്രീകരിച്ചിട്ടുള്ളതെന്നു നോക്കുക :

"തടകിമണത്തെ സമയത്തിൽ, ഉടനവനെത്തി മനസ്സുള്ളിൽ
സരസിജമുറെ മധുരത്തേൻ, – ഉസ്സൻൽജമാല – അവളുടെ

തരമഹതൊക്കെ മറന്നിട്ടും യെന്നതുടെഹാല.
കട്ടകവെ ഹക്കായുടയോനെ, ഒട്ടവിലൊരിക്കലവളിലെൽ
കസറൊരുമിക്കാൻ വിധിയെങ്കിൽ,-നമെ നീ പാത്തോ-
ഒരുവശം
കനിയവളൊപ്പം അണയാമൽ കരുതി നീകാത്തോ"

ഈ വർണ്ണന എത്ര സജീവമാണ്? ശൃംഗാരം, സദാചാരബോധം, സാത്വികപ്രേമം എന്നിവയുടെ മധുരാലാപനങ്ങളാണ് ഇവ. ഈ ശൈലിക്ക് (ഇശലിന്ദ) വൈദ്യർ "തടകിമണത്തെ" എന്ന നാമകരണം ചെയ്തു. പ്രസ്തുത മട്ട് വൈദ്യരുടെ സന്തതം കണ്ടുപിടുത്തമാണ്. ആദ്യത്തെ വരിയിൽ ഇരുപത് അക്ഷരങ്ങളുണ്ട്. പത്തക്ഷരങ്ങൾ കഴിഞ്ഞാൽ സല്ലം നിർത്തി പാടേണ്ടതുണ്ട്. രണ്ടാമത്തെ വരിയിൽ പത്തക്ഷരങ്ങൾക്കുശേഷം നിർത്തിയും തുടർന്നുകൊണ്ടുള്ള ആറക്ഷരങ്ങളും നാലക്ഷരങ്ങളും വേറെ വേറെ വിട്ടുവിട്ടും ഉച്ചരിക്കേണ്ടതുണ്ട്. മൂന്നാമത്തെ വരിയിൽ പതിനാറ് അക്ഷരങ്ങളുണ്ട്. ഏതാണ്ട് നതോന്നതവൃത്തത്തിന്റെ മാതൃകയിൽ അത്രേ പാടാവുന്നതാണ്. ഏതായാലും പ്രസ്തുത മട്ട് മാപ്പിളപ്പാട്ടുകളിൽ ഇന്ന് എത്രയും പ്രചാരമുള്ള ഒരു ശൈലിയാണ്. ഇത്തരം പ്രയോഗങ്ങൾ എത്ര വേണമെങ്കിലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതികളിൽനിന്ന് ഉദാഹരിക്കുവാനുണ്ട്. ഇനി നമുക്ക് അദ്ദേഹത്തിന്റെ മഹാകാവ്യമായ ബദറിലേക്ക് പ്രവേശിക്കാം. പ്രസ്തുത കൃതിയിലെ പ്രതിപാദ്യവിഷയം ബദർയുദ്ധത്തെപ്പറ്റിയും ആ മഹാരണ്യത്തിൽ ജീവാർപ്പണം ചെയ്ത രക്തസാക്ഷികളെക്കുറിച്ചുമുള്ള വർണ്ണനകളുമാണല്ലൊ. കഥാപാത്രങ്ങളെപ്പറ്റി അവഗാഢമായി ചിന്തിച്ച് അവരുടെ മാഹാത്മ്യത്തെ അലൌകികമായ പ്രേമത്തോടുകൂടിയാണ് കവി വർണ്ണിച്ചിട്ടുള്ളത്. കഥാരചന, അലങ്കാരപ്രയോഗം, ആശയ ഗാംഭീര്യം, വർണ്ണനാസൌഷ്ഠവം എന്നിവയിൽ വൈദ്യർ സാവ്തികമായ വിജയം കൈവരിച്ചിട്ടുണ്ട്. കൃത്രിമ പ്രയോഗങ്ങൾ ഒന്നുംതന്നെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ തൂലികാസമ്പത്തി

നെ കളങ്കപങ്കിലമാക്കീട്ടില്ല. ഭാഷാരീതിയെപ്പറ്റി പറകയാ ണെങ്കിൽ മറ്റുള്ള മാപ്പിളകവികളെ അപേക്ഷിച്ചു ഒരുപടി ഉന്ന തമാണെന്നു വേണം പറവാൻ. അദ്ദേഹം സംസ്കൃതപദങ്ങളും ധാരാ ളം തന്റെ കൃതികളിൽ ഉപയോഗിച്ചിട്ടുള്ളതായി കാണാം. രണാ ങ്കണത്തിൽ പോരിനു സന്നദ്ധനായി നില്ക്കുന്ന ഒരു അശ്വഭടനെ പ്പറ്റിയുള്ള കവിയുടെ വർണ്ണന നോക്കുക:

"കേറിക്കേമെ കോടതൻ മുകളിൽ ഹേമപ്പൂടിവാളം
ഹസ്തമിലണിയായി
കിരികിടമകുടത്തിരുമുടി നിത്തി തലകുടൈവായെ"

കലാകാരൻ വരച്ചിട്ടുള്ള ചിത്രം എത്ര സജീവമായിരിക്കുന്നുവെന്നു നോക്കുക! ശരിക്കൊരു യോദ്ധാവിനെയല്ലെ കവി നമ്മുടെ കൺ മുമ്പിൽ കാണിച്ചുതരുന്നത്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭാഷാപാടവം എ ത്ര യോഗ്യമാണ്? എത്ര സമുന്നതമായ ഒരു സ്ഥാനത്തെയാണു ആ പണ്ഡിതകേസരിയുടെ വർണ്ണനാവൈഭവം അലങ്കരിക്കുന്നു ത്? ക്രിയാപദംകൊണ്ടുള്ള തുടക്കംതന്നെ ഗീതത്തിനു ഒരു നവ ജീവൻ കൊടുക്കുന്നുണ്ട്. ശ്രേഷ്ഠമായ ഒരു കുതിരയുടെ പുറത്തു് ഒരാ ൾ കയറിയെന്നു പറയുന്നു. അപ്പോൾ ആ ആളും യോഗ്യനായി രിക്കണം. തുടർന്നുകൊണ്ടു വിവരിക്കപ്പെടുന്നതു് അയാളുടെ കര ത്തിൽ ഒരു ഹേമപ്പൂടിവാളം ഉണ്ടെന്നാണ്. വായനക്കാരുടെ ജി ജ്ഞാസയെ കവി വർദ്ധിപ്പിക്കുകയാണു് ചെയ്യുന്നത്. ശരി ഈ യാളൊരു അസാധാരണ പുരുഷൻതന്നെ. അയാളുടെ ശിരസ്സിൽ മകുടംവെച്ച കിരീടവുമുണ്ടു. തിരുമുടി എന്ന പ്രയോഗംകൊണ്ടു ആയാൾക്കു് രാജപദവിയുണ്ടെന്നും തെളിയുന്നു. ഇപ്രകാരമുള്ള വേ ഷഭൂഷണങ്ങളാലലംകൃതനായ ഒരാൾക്കു പൌരുഷം സഹജമാണു്; അതെങ്ങിനെ ആയാളം പ്രകടമാക്കി, ശിരസ്സൊന്നു കുടഞ്ഞുകൊ ണ്ടു്. ജീവൽസാഹിത്യമല്ലെ കവിയുടെ ഇത്യാദി പ്രയോഗങ്ങളി

ൽ കാണപ്പെടുന്നത്? എത്രയെത്ര ഉദാഹരണങ്ങളും വേണമെങ്കിലും ഈ വിധം അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതികളിൽനിന്നും എടുത്തുകാണിക്കുവാൻ സാധിക്കുന്നതാണ്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കാവ്യഗുണങ്ങളെ പ്രതിബിംബിക്കുവാൻ ഉതകുന്ന ഉദാഹരണങ്ങളും ഒന്നര ണ്ടെണ്ണം ഞാൻ എടുത്തുകാണിച്ചുവെന്നുമാത്രം. വൈദ്യരുടെ കവിതകളെക്കുറിച്ചു ഒരു വിഹഗവീക്ഷണം നടത്താൻ മാത്രമെ ഞാൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്നുള്ളൂ. വൈദ്യരുടെ മറെറാരു കൃതിയായ "സലീക്കത്ത്" എന്നതിൽ അതു സമാഹരിച്ചു കൊല്ലവും തിയ്യതിയും രേഖപ്പെടുത്തീട്ടുണ്ട്. പ്രസ്തുത കാവ്യത്തിൽനിന്നും ചില വരികളും താഴെ കൊടുക്കുന്നു.

"വകകളും മുതന്നൽ ചിറെറഴുത്തുംകമ്പി
വാലും തല ചന്തം കുനിപ്പും കമ്പി
സകല കവിരാജർ ഇതിനെ പാർപ്പിൻ
തബീബ് പയൽഎൻ വാർക്കനർത്തം തീർപ്പിൻ

ഇതിനെ തുലൈത്തുള്ള മലയാം കൊല്ലം
ഏറും പിറൈമീതും ഹസാറ് തന്നിൽ
മതിയാക്കിനെ കുംഭം പതിനെട്ടിലാം
മഅഹാഹിജറത്ത് സനത്ത്കൊംവിൻ.

അതുകൊണ്ടു ഈ കാവ്യം 1047 കുംഭം 18-ാംനു-യാണ് പൂർത്തിയാക്കീട്ടുള്ളതെന്നു മനസ്സിലാക്കാം.

മറെറാരു കവിവര്യനായ ശ്രുജായിയെപ്പററിയും രണ്ടു വാക്കുകൾ പറയാതിരിക്കുന്നത് ആ സാഹിത്യത്തോടു കാണിക്കുന്ന അതിർകവിഞ്ഞ അനീതിയായിരിക്കുമത്രെ. അദ്ദേഹം പ്രശസ്തമായ പല മാപ്പിളപ്പാട്ടുകളുടേയും കർത്താക്കളിൽ, കൃതികളുടെ പെരുപ്പം കൊണ്ടല്ലെങ്കിലും കലാപരമായ നേട്ടംകൊണ്ടു സമുന്നതമായ ഒരു

സ്ഥാനത്തെ അലങ്കരിക്കുന്ന സാഹിത്യകാരനാണെന്നു പറയാം. മറവള്ള മാപ്പിളകവികളെ അപേക്ഷിച്ചു നിഗൂഢങ്ങളായ ഹൃദയ വീചികളെ തട്ടിയുണർത്തുന്നതും ഭാവവിശേഷങ്ങൾ ഉൾക്കൊള്ളുന്നതുമായ വർണ്ണനകൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതികളിൽ മികച്ചുനിൽക്കുന്നുണ്ട്. സംഗീതമധുരിമ, പ്രൗഢശബ്ദാർത്ഥങ്ങളുടെ സംയോഗം, ആശയസൗഷ്ഠവം മുതലായ വൈശിഷ്ട്യങ്ങൾ പ്രസ്തുത കലാകാരൻ തന്റെ കൃതികളിൽ സർവ്വത്ര പ്രകടമാക്കീട്ടുണ്ട്. ഹൃദയത്തിന്റെ അടിത്തട്ടിൽ നിന്നും ബഹിർഗ്ഗമിച്ച ഗീതങ്ങളുടെ സ്വരമാധുരി നമ്മെ ഹഠാദാകർഷിക്കുന്നു. ക്ഷണികമായ മാനുഷജീവിതത്തിൽ സുഖാനുഭൂതി നല്കുന്ന സന്ദർഭങ്ങൾ മിന്നൽപിണർ പോൽ മാത്രമാണെന്നും മനസ്സിനു നിർവൃതി നല്കി പുളകമണിയിക്കുന്നതിനുള്ള ശക്തി നമ്മിൽ അന്തർലീനമായി കിടപ്പുണ്ടെന്നും അതിനെ തട്ടിയുണർത്തുകയാണു് വേണ്ടതെന്നും അദ്ദേഹം തന്റെ കൃതികളിലൂടെ ജനസഞ്ചയത്തോടു ഉത്ഘോഷിക്കുന്നു. നാം കാണുന്ന എല്ലാറ്റിനും ഉപരിയായി ഒരു മഹച്ഛക്തിയുണ്ടെന്നും ആ മഹച്ഛക്തിയെ അഥവാ അഖിലലോക പരിപാലകനെ പ്രകീർത്തനം ചെയ്യപ്പെടുന്നതായിട്ടാണ് സർവ്വചരാചരങ്ങളും കാണപ്പെടുന്നത് എന്നുമതെ അദ്ധ്യാത്മചിന്താപരനായ കവിയുടെ അഭിമതം. ആഴിയുടെ അലകളുടെ അലർച്ചകൾ ഗാനമാധുരിയായും വൃക്ഷലതാദികളിലെ വിവിധ വർണ്ണങ്ങളായ ഇലകളും പൂക്കളും സ്രഷ്ടാവിനോടുള്ള നന്ദിസൂചകമായ പ്രകടനങ്ങളായും കുമികീടാദികളുടെ സ്വരങ്ങൾ ദൈവികസ്തോത്രങ്ങളായും അദ്ദേഹം തന്റെ കൃതികളിൽ ചിത്രീകരിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇങ്ങിനെ സർവ്വ ജീവജാലങ്ങളും അനുനിമിഷം സ്രഷ്ടാവിനെക്കുറിച്ചു വാഴ്ത്തുന്ന സ്തുതിഗീതങ്ങളുടെ മാധുര്യം പാനം ചെയ്ത ആനന്ദ തുന്ദിലനായ കവി സന്മാർഗ്ഗത്തിലേക്കു ലോകത്തെ ക്ഷണിക്കുന്നു. "ബുർദ" എന്ന വിശിഷ്ടവിലാപ കാവ്യത്തിന്റെ കർത്താവായ ഈജിപ്തിലെ 'ബൂസൂരി ഇമാ'മിനു പ്രസ്തുത കൃതി അറബിസാഹിത്യ ലോകത്തിൽ സാമ്രാട്പദവി പ്രദാനം ചെയ്തപോലെയും, തോമസ് ഗ്രെയുടെ "എലി

ജി'' എന്ന വിലാപഗീതം അദ്ദേഹത്തെ ആംഗലകവി സാവ്വേമ നാക്കിത്തീർത്തതുപോലെയും ശ്രുജായിയുടെ ''സഫലമാല'' അദ്ദേഹത്തിനു മാപ്പിളപ്പാട്ടുകളുടെ കർത്താവെന്ന നിലയിൽ ശാശ്വതമായ പ്രശസ്തി നേടിക്കൊടുത്തിട്ടുണ്ട്. അഗാധ പണ്ഡിതനായ ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ ഉൽകൃഷ്ടമായ ''സഫലമാല''ക്കു കേരളമുസ്ലിംകൾ അനല്പമായ വിലയും നിലയും കല്പിച്ചുകൊടുത്തിട്ടുണ്ട്. ഈ കൃതിയിലെ പ്രതിപാദ്യവിഷയം നമ്മുടെ ആദ്യപിതാവായ ആദംനബി മുതൽക്കുള്ള പ്രവാചകന്മാരെ കുറിച്ചുള്ള ചരിത്രമാണ്. തപസംഹിതകളും അടങ്ങിയതും അദ്ധ്യാത്മചിന്തകളും ഉൾക്കൊള്ളുന്നതുമായ പ്രസ്തുത കാവ്യത്തിൽ മാനവചരിത്രത്തിലേക്കുള്ള ഒരു എത്തിനോട്ടവുംകൂടിയുണ്ട്. അന്ത്യപ്രവാചകരായ റസൂൽ തിരുമേനിയുടെ ജീവിതചര്യകളേയും ഉപദേശരത്നങ്ങളേയും പിന്തുടരുവാൻ ലോകത്തോടു ഉപദേശിച്ചുംകൊണ്ടു കാവ്യം സമാഹരിക്കപ്പെട്ടുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്. ഭാഷാപരമായ മാധുരിയും, രസാവിഷ്കരണപാടവവും,രചനാ വൈഭവവും അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതികൾക്കുള്ള ഗുണങ്ങളാണ്. നബിതിരുമേനിയെപ്പറ്റിയുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ വർണ്ണനകൾ നോക്കുക : സഫലയിൽ ഒരിടത്ത് അദ്ദേഹം പാടുകയാണ്.

''താനതൻ തനിയെതാനവൻ തനിവിൽ
താൻ തനിക്കു തനിവാക്കിനോർ
തങ്കംയെങ്കും ജികം പൊങ്കിലെങ്കി
മിക പങ്കിതിങ്കി സുഖം തങ്കിനോർ
ആനമാന കനതാനമാനമതെ
ദാനമാന ധനമാക്കിനോർ
അഹതഹബ്ബ്മണി അഹമദെന്നബിയിൽ
അസ്സലാത്തു അത്തുമഅസ്സലാം
മുമ്പ് വമ്പിടമിൽ തമ്പിനമ്പിസജർ
കൊമ്പിലിമ്പമതെയെമ്പിനോർ

മുത്ത്സത്ത് നിധിസ്വത്ത് ഫലംവെത്ത
മെത്തപുകളുറ്റ ന്നൂർ
അഞ്ചിലഞ്ചി നെ നിജ നെഞ്ച് മൊഞ്ചിൽ
മജദഞ്ച് കൊഞ്ചല തെയകറിനോർ
അള്ളതൻ തിരു റസൂൽമുഹമ്മദരിൽ
....
ദാവ് ഹാവ് ഹൂറമിൽചേരും മാരരുടെ
കാറുകുത്തു നിറവാക്കിനോർ
ധർമ്മകർമ്മ മുറമർമ്മമാകെമമ
ശ്രമമാലതിറമാക്കിനോർ ”

“മാനുഷഗവ്വമൊക്കിവിടെ പുക്കസ്തമിക്കുന്ന” മരണത്തിന്റെ വക്ത്രത്തിൽപ്പെട്ട ഒരാളുടെ നിസ്സഹായാവസ്ഥയെപ്പറ്റിയുള്ള വിലാപം സഹലയിൽ കവി ചിത്രീകരിച്ചിട്ടുള്ളത് നോക്കുക.

മട്ട (ഇശൽ) കുരുകുരുമെച്ചം

(രസകരമായ ഈ ഗാനം ചെമ്പട രൂപത്തിൽ ഉൾപ്പെട്ടതാണ്.)

ഹരഹരമാലിത വരുന്നെ
അസ്റാൽമലക്കമീറാമന്നെ
അമരവക്കിടചേരുന്നെ
അജലാലടുത്തൊരടിയനിലെ
വരവരലെഹറിൽ മായുന്നെ
വലിമാസജറില ചായുന്നെ
വകതിരി വകമിന്ന പായുന്നെ
വ്യസനം മികച്ചൊരടിയനിലെ
തരതാമാൽ ചിലർ കൂട്ടുന്നെ
തെരികാവളഞ്ഞവരാട്ടുന്നെ

തടിയുടൽ തൊട്ടവർ നാട്ടന്നെ
തരം വിട്ടതാലൊരടിയനിലെ
കരകരമായാൽ ചിലർ താങ്ങുന്നെ
കണ്ണാൽ പലർകളും കാങ്ങുന്നെ
കനമതിൽ ചിലർ തേങ്ങുന്നെ
കായം തളർന്തൊരടിയനിലെ
അടിയടിയാം കൂളൽ മാറത്തെ
അലങ്കാരം വിട്ട ഇനേരത്തെ
അപകടം വന്നിതപാരത്തെ
അവസാനമാമൊരടിയനിലെ
ചൊടി ചൊടിയാൽ ചിലർ വാങ്ങന്നെ
ചെന്നോർ ചിലർ ചിലർ മാറുന്നെ
സഖികളിൽ ചിലർ മനം പാറുന്നെ

ചിന്താകലക്ക മടിയനിലെ
ഇടവിടബുദ്ധ ഓതുന്നെ
ഇരുമീമട്ടക്കലിൽ ഊതുന്നെ
ഉരിയാട്ടന്നിലൈ ഇവൻ യാതൊന്നെ
ഹൈറാന്നത്താ മയ്യടിയനിലെ
പുടിപുടിയാം ഉടൻ കൈനാടി
പരിശാൽ തബീബ് തരം പാടി
പെട്ടിട്ടുമെ ഇതിലന്നാടി
ഭയമേറിടൈ അയ്യടിയനിലെ
കനകനമാലെ മലക്കന്നു
കരുത്താൽ പുടിത്തമത്തിട്ടൊന്നു
കട്ടകറിനാം ഉടലിൽ വന്നു
കൈകാൽ തളർന്തടിയനിലെ
മനമനം നൊന്തുതായുരത്താരോ
മകനെ കരുമിഴിപൂന്നാരോ
മങ്ങീമുഖം മുറചൊന്നാരോ
മെയ്ത്തോടട്ടത്തൊരടിയനിലെ

ക്ഷണക്ഷണമമരർ പൂടിത്താരൊ
സദരോട്ട് മഹണെന്താരൊ
സുഖ സുഖഭ്രപതി വിട്ടാരൊ
സഖിയെ വിട്ടന്തൊരടിയനിലെ
ധനധനാ രൂഹ് നടക്കുന്നെ
ദർബാജ് ഹൽക്കു മട്ടക്കുന്നെ
തൗബതൻ വാതിലടക്കുന്നെ
ദാനം വിട്ടന്തൊരടിയനിലെ
വലമിടം ഇബിലീസാട്ടന്നെ
വന്തോഷമാം കവി പാട്ടന്നെ
വരൈ ജിബിരീലിവനോട്ടന്നെ
വലിമാമികച്ചൊരടിയനിലെ"

ഇനി നമുക്ക് കഥാപുരുഷനായ മഹാകവി ചേറവായ് പരീക്കുട്ടിയുടെ സംഭവബഹുലമായ ജീവചരിത്രത്തിലേക്കു പ്രവേശിക്കാം. പിതാവായ പോക്കാകില്ലത്ത് ചിന്നക്കൽ കുഞ്ഞഹമ്മതിന്നും മാതാവായ മാനാത്തുപറമ്പിൽ കുഞ്ഞിപ്പാത്തുമ്മ എന്ന മഹതിക്കും പരീക്കുട്ടി ഏക സന്താനമായിരുന്നു. കവിയുടെ പിതാവ് കാലത്തിന്നനുസരിച്ചു പാകത വന്ന ഒരു വ്യക്തിയായിരുന്നു. ശാന്തനും ഭക്തനുമായിരുന്ന ഇദ്ദേഹം സൌഭാഗ്യശ്രീലാളിതനും ഉദാരമനസ്ക്കനുമായിരുന്നു. പാവങ്ങളുടെ നേരെ അനുകമ്പാപൂരസ്സരം വീക്ഷിക്കാനുള്ള ഹൃദയ വിശാലതയുണ്ടായിരുന്ന ഈ ധന്യ പുരുഷൻ ദാരിദ്ര്യപീഡയിൽ ക്ലേശിക്കുന്നവരെ സഹായിക്കുന്നതിൽ ഉത്സുകനായി കാണപ്പെട്ട. സഹായാർത്ഥം തന്നെ സമീപിച്ചവർ ഒരിക്കലും നിരാശരായി മടങ്ങിപ്പോകേണ്ടതായി വന്നിരുന്നില്ലത്രെ. പരോപകാരാർത്ഥം അദ്ദേഹം തൻെറ ജീവിതം ഉഴിഞ്ഞുവെച്ചുവെന്നതന്നെ പറയാം. സംസ്ക്കാര സമ്പന്നയായ അദ്ദേഹത്തിൻെറ ധർമ്മപത്നി വലിയ അതിഥിസല്ക്കാരപ്രിയയുമായിരുന്നു. ഇങ്ങിനെ പരിപാവ

നമായ ഒരന്തരീക്ഷത്തിൽ പാണ്ഡികശാലക്കൽ ഭവനം നില കൊണ്ടു. ഭക്തജനങ്ങളും മതപണ്ഡിതന്മാരും സദാ പ്രസ്തുത കുടുംബത്തിൽ കേറിയിറങ്ങിക്കൊണ്ടിരുന്നു. ആഗതരെ യഥോചിതം സ്വീകരിക്കുന്നതിൽ ഗൃഹനായകനും നായികയും അഹമഹമികയാ ഉത്സുകരായി കാണപ്പെട്ടു. അതിനാൽ ചോറുവായിലെ ഏറ്റവും പ്രസിദ്ധഭവനങ്ങളിൽ ഒന്നായിത്തീർന്നു കുഞ്ഞഹമ്മതിൻെറതു്. ഇത്യാദി ഗുണഗണങ്ങളുടെ വിളനിലമായി പരിലസിച്ചു കൊണ്ടിരുന്ന ആ കുടുംബത്തിൽ നിരാശയുടെ ഒരു കരിനിഴൽ കാണാമായിരുന്നു. അവരുടെ നാലു കൊല്ലത്തെ ദാമ്പത്യജീവിതത്തിന്നിടയിൽ ഒരു പിഞ്ചുപൈതലിൻെറ ഓമനമുഖം നോക്കി രസിപ്പാൻ കഴിയാത്തതായിരുന്നു ആ ദുഃഖകാരണങ്ങളം. മഹാ മനസ്ക്കനായ ഗൃഹനായകൻ തൻെറ പ്രിയതമയുടെ ശൃംഗാരശീതളമായ ഹസ്തം തടവി സാന്ത്വ വാക്കുകളം പറഞ്ഞുകൊടുത്തു. "ഒരു സന്തതി ഉണ്ടായിക്കാണുവാനായി നാം ഇരുവരും ദൈവത്തോടു പ്രാർത്ഥിക്കുക." എന്നു വ്യസനാക്രാന്തനായ കുഞ്ഞഹമ്മതു് പറഞ്ഞു. തങ്ങളുടെ ഗൃഹം സന്ദർശിക്കുന്ന പുണ്യവാന്മാരോടു സങ്കടമുണർത്തിക്കുവാൻ ഗൃഹേശ്വരി മനസാ നിശ്ചയിച്ചു. ആഗതർ ക്ഷുൽപിപാസാദികം കഴിഞ്ഞു ഭക്ഷിണയുംവാങ്ങി മടങ്ങിപോകുന്ന സന്ദർഭങ്ങളൊന്നും ആ തരുണി പാഴാക്കികളയാവണ്ടായിരുന്നില്ല. വീട്ടിൻെറ വാതിൽ മറഞ്ഞുനിന്നു ദീനസ്വരത്തിൽ അവരോടു തൻെറ മനോവ്യഥയെപ്പറ്റി അവം പറഞ്ഞറിയിച്ചു. ഗൃഹനായികയുടെ വിലാപത്തിൽ മനസ്സലിഞ്ഞ ഭക്തജനം അവളെ ഇപ്രകാരം അനുഗ്രഹിച്ചു: "നിങ്ങൾക്കു് പ്രസിദ്ധനും ശ്രേഷ്ഠനുമായ ഒരു പുത്രൻ ജനിക്കട്ടെ!" ഇപ്രകാരം ആ ദമ്പതികളുടെ ചിരകാലത്തെ പ്രാർത്ഥനകളുടെയും ഭക്തന്മാരുടെ ആശീർവാദങ്ങളുടെയും ഫലമായി ജനിച്ച പുത്രനത്രെ കഥാനായകനായ പരീതു്. മകനൊ ഗർഭം ധരിച്ച പ്രസവംവരെയുള്ള കാലങ്ങളിൽ പല പുതുമകളും മാതാവിനു പറവാനുണ്ടായിരുന്നു. കടിഞ്ഞിൽ ഗർഭാവസരങ്ങ

ളിൽ സാധാരണ സ്ത്രീകൾക്കുണ്ടാവാവുള്ള അസ്വസ്ഥതകളൊന്നുംത
ന്നെ കുഞ്ഞിപ്പാത്തുമ്മയെ അലട്ടുകയുണ്ടായില്ല. അക്കാലത്ത് ആ
കർഷണീയമായ വസ്ത്രധാരണവും മാധുര്യ മേറിയ ഭക്ഷണവും സു
ഗന്ധവും അവർ ഏറെവും ഇഷ്ടപ്പെട്ടിരുന്നു. മനസ്സിനു കുളിർമ
നല്കിയിരുന്നതു് സംഗീതം മാത്രമായിരുന്നു. അതുകൊണ്ടു പാട്ടുകൾ
പാടുന്നതിലും പാടി കേൾക്കുന്നതിലും പ്രസ്തുത ഗർഭിണി സദാ
ഉത്സുകയായി കാണപ്പെട്ടു. "എന്താണ് നിനക്കിന്നു ഇത്ര ഉന്മേ
ഷം" എന്നു ഭർത്താവു ഭാര്യയോടു ചിലപ്പോൾ ചോദിക്കാറുണ്ടാ
യിരുന്നു. "ഞാൻ ഇന്നു കർണ്ണാനന്ദകരമായ ഒരു സംഗീതം കേട്ടു;
ആ ഗാനമാധുര്യം ആസ്വദിക്കുകയാണ്" എന്നായിരുന്നവത്രെ
ഗൃഹനായികയുടെ മറുപടി. ഇപ്രകാരം സംഗീതശ്രവണത്തിൽ
ആസക്തി മൂഴുത്ത ആ ഗർഭിണി ചിലപ്പോഴെല്ലാം വയലിന്നു
രികെ ചെന്നുനിന്നു കന്നു പൂട്ടുന്നവന്റെയും ഞാറു നടുന്നവരുടെ
യും പാട്ടുപാട്ടുകൾ കേട്ടു് ആനന്ദം കൊള്ളാറുണ്ടായിരുന്നുവെന്നു പ്രി
യതമൻ അറിയുവാൻ ഇടവന്നപ്പോൾ അദ്ദേഹം അവർക്ക് ഭവനം
ത്തിൽ സംഗീതം ആസ്വദിക്കുവാനുള്ള ഏർപ്പാടുകൾ ചെയ്തുകൊടു
ത്തു. അങ്ങിനെ ആ മഹതി ഉന്മേഷഭരിതയായി ദിനങ്ങൾ ക
ഴിച്ചുവന്നു. ഇതിന്നിടയിൽ തന്റെ വസതി സന്ദർശിക്കുന്ന ഭ
ക്തന്മാരെക്കൊണ്ടു ഭാര്യയുടെ സുഖപ്രദമായ പ്രസവത്തിന്നായി ആ
യാസം പ്രാർത്ഥിപ്പിക്കാറുണ്ടായിരുന്നു. അവരിൽ ചിലർ പ്രാർത്ഥ
നാന്തരം പ്രസവിക്കുന്ന ശിശു ആൺകുട്ടി ആയിരിക്കുമെന്നും ആ
കുട്ടി വിശ്രുതനായിത്തീരുമെന്നും ദീർഘദർശനം ചെയ്തു. പ്രസ
വസമയം ആസന്നമായി. തത്സമയം അവിടെ പുരുഷന്മാരും സ്ത്രീ
കളുമടക്കം കുറച്ചുപേർ സന്നിഹിതരായിരുന്നു. ആശ്വാസപ്രദമാ
യ പ്രസവത്തിന്നായിക്കൊണ്ടു ചിലർ പ്രാർത്ഥനയിലും മറ്റു ചി
ലർ ഖുർ ആൻ പാരായണത്തിലും വ്യാപൃതരായിരുന്നു. ഇപ്രകാ
രം പരിപാവനമായ ഒരന്തരീക്ഷത്തിൽ—അതെ കൊല്ലം 1023
ചിങ്ങം 20-ാംനു- ഭാനുബിംബം പൂർവ്വഭാഗത്തുനിന്നും ഉദയം
ചെയ്തതോടുകൂടി നമ്മുടെ കഥാനായകനായ പരീക്കുട്ടി ഭൂജാതനാ

യി. ശിശുവെ കൂട്ടിപ്പിച്ചു പിതൃസന്നിധിയിലേക്കു കൊണ്ടുവര പ്പെട്ടു. പ്രഭാതസൂര്യന്റെ കാഞ്ചനപ്രഭ കുഞ്ഞിന്റെമേൽ പതി ച്ചു; പരിപൂർണ്ണ സംതൃപ്തനായ പിതാവു് "ബാങ്കം" കൊട്ടത്തു് പ്രസ്തുത "ബാങ്കു്വിളി" ശ്രുതിമധുരമായ ഒരു കീർത്തനമായി മാ താവിന്റെ ശ്രവണപുടങ്ങളിൽ മാറിമാറിലിക്കൊണ്ടു. ഇതേ സം ബന്ധിച്ചു ധന്യയായ ആസ്ത്രീ ഒരിക്കൽ പറകയുണ്ടായി: 'തന്റെ ഓമനപ്പുത്രൻ ആദ്യമായി കേട്ട ആ ബാങ്കുവിളിക്കു് ഗാനമാധുര്യ മുണ്ടായിരുന്നു'വെന്നു്. ഒരു കലാകാരനു അനുയോജ്യമായ സക ല ലക്ഷണങ്ങളും ആ ശിശുവിൽ കാണപ്പെട്ടിരുന്നു. അതിനെക ണ്ടു സർവ്വരും അതിന്റെ ഭാസുരമായ ഭാവിയെക്കുറിച്ചു പ്രശംസി ച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. "തലയിൽ വെച്ചാൽ പേനരിക്കും നിലത്തു്വെ ച്ചാൽ ഉറുമ്പരിക്കും" എന്ന മട്ടിൽ മാതാവു് ആ കുഞ്ഞിനെ അരുമ യിൽ പോററിവളർത്തി. സ്നേഹമസൃണമായ സ്പർശത്തിലല്ലാതെ ഒരിക്കലും ആ വിദുഷി കുട്ടിയെ സംബോധന ചെയ്തിട്ടില്ലായിരു ന്നു. ചുറുചുറുക്കോടും സാകൂതം വീക്ഷിക്കുമാറായിരുന്നു കുട്ടിയുടെ വ ളർച്ച. ഓമനമകന്റെ ജനനംകൊണ്ടു ജന്മസാഫല്യം നേടി യെന്ന ഭാവത്തിൽ പിതാവു് പുളകിത ഗാത്രനായിത്തീർന്നു. അരുമസന്തതിയെ മാറോടു് ചേർത്തുകൊണ്ടുള്ള ആ സർവ്വാംഗ സുന്ദരിയുടെ അലസഗമനം ആയാസം തെല്ലിട നിർന്നിമേഷ നായി നോക്കിനിന്നുപോയി! പിതാവിന്റെ നേർക്കുള്ള പുത്ര ന്റെ ഭർശനം പിതൃഹൃദയത്തെ വികാരതരളിതമാക്കി. ഇങ്ങി നെ സൌഭാഗ്യ ശ്രീലാളിതനായി ആ ശിശു വളർന്നുവന്നു. ശൈ ശവത്തിൽത്തന്നെ ആ കൊച്ചു ബാലൻ തന്റെ ദൃഷ്ടിയിൽപ്പെട്ട എല്ലാറ്റിനെക്കുറിച്ചും ജിജ്ഞാസയോടെ മാതാവോടു് ചോദിച്ചു കൊണ്ടിരുന്നു. കണ്ടതും കേട്ടതുമൊക്കെ അവനറിയേണ്ടിയിരുന്നു ശാഠ്യം പിടിക്കുന്ന കിടാവിനെ സമാശ്വസിപ്പിക്കുകയെന്നതു് മാതാവിനെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം അത്ര എളുപ്പമായിരുന്നി ല്ല. ചെറുപ്പകാലത്തുതന്നെ പരീതു് ചില പ്രത്യേക വിഷയങ്ങ ളിൽ തനിക്കുള്ള സഹജമായ വാസന പ്രകടമാക്കിയിരുന്നു. ആ

യാം സംഗീതം ഏറ്റവും ഇഷ്ടപ്പെട്ട. മാതാവ് കുട്ടിയെ ഉറക്കുവാൻ പാടിയിരുന്ന താരാട്ടുപാട്ടുകളും ആ ശിശു സകൌതുകം ശ്രവിച്ചു. പാട്ട നിവൃത്തിയാൽ അവൻ ബഹളം കാട്ടിയിരുന്നു. പൊട്ടിപ്പൊട്ടി കരയുന്ന സമയത്ത് കുടിയും സംഗീതം കേട്ടാൽ കുട്ടി ശാന്തനായി കാണപ്പെട്ടിരുന്നു. മാതാവു് പുത്രനു ഭക്തിപ്രധാനങ്ങളായ ഗീതങ്ങളും പാവനാത്മാക്കളുടെ ജീവചരിത്രങ്ങളും കേൾപ്പിക്കുക പതിവായിരുന്നു. ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ സംഗീതമയമായ ഒരു അന്തരീക്ഷത്തിലായിരുന്നു കുട്ടിവളർന്നുവന്നത്. കുട്ടിയുടെ നാമധേയം പരീക്കുട്ടി എന്നായിരുന്നുവെങ്കിലും സാധാരണയായി അവനെ പരീത് എന്നാണ് വിളിച്ചുവന്നിരുന്നത്. ഒരു പൂമ്പാറ്റയെപോൽ ഏവരുടെയും കണ്ണിലുണ്ണിയായിരുന്ന ആ ശിശു കുടുംബത്തെ ആകമാനം സന്തോഷസാഗരത്തിൽ ആറാടിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. പുത്രന്റെ ഭാവിയെക്കുറിച്ചു കവിഞ്ഞ ശ്രദ്ധ പ്രതീക്ഷകളുണ്ടായിരുന്ന മാതാപിതാക്കന്മാർ ആകാംക്ഷയോടെ അവന്റെ വളർച്ചയെ ഉറ്റുനോക്കിക്കൊണ്ടിരുന്നു. ഹാ! 'വിധിവിഹിതമേവനും ലംഘിച്ചുകൂടുമോ,' എന്നുള്ള ആപ്തവാക്യം എത്ര വാസ്തവമാണ്, പരീതിനു നാലു് വയസ്സുപ്രായമുള്ളപ്പോൾ പിതാവ് രോഗശയ്യയെ അവലംബിച്ചു. സപ്തദിവസത്തെ രോഗഹേതുവായി കുഞ്ഞഹമ്മത് പരലോകംപൂകി. ഇപ്രകാരം പിതൃലാളനങ്ങളും ആസ്വദിക്കാനുള്ളഭാഗ്യം പരീതിനുനഷ്ടപ്പെട്ടു. ഗൃഹനായകന്റെ വേർപ്പാടിൽ ബന്ധുമിത്രാദികളും സീമാതീതമായി അനുശോചിച്ചു. പരീതിന്റെമുഖത്ത് സ്ഫുരിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന പ്രത്യേകചൈതന്യം സാമാന്യജനങ്ങളുടെ ഇടയിലും ഒരു സംസാരവിഷയമായിത്തീർന്നു. വിധവയായ കുഞ്ഞിപ്പാത്തുമ്മയോടു അവരുടെ ബന്ധുജനങ്ങളും ഇപ്രകാരംപറഞ്ഞു', പരേതൻ തന്റെ ഹൃദയത്തിന്റെ ഒരുകഷണം നിങ്ങളിൽ സമർപ്പിച്ചുംകൊണ്ടാണ് ഇഹലോകവാസം വെടിഞ്ഞിട്ടുള്ളത്', വിശ്വവിഖ്യാതനായിത്തീരേണ്ട ആ കുട്ടിയുടെ ഭാവി നിങ്ങളുടെ കരങ്ങളിലാണ് സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതു. അതുകൊണ്ടു ആ ബാലന്റെ വിദ്യാഭ്യാസത്തിലും

മറവും ബദ്ധശ്രദ്ധയാകണം. പിന്നീടു മാതൃശിക്ഷണത്തിൽ തന്നെ യാണ് മകൻ വളർന്നുവന്നതു. പുത്രന്റെ അനിതരസാധാരണമായ പ്രകൃതവും ഫലിതരസം തുളുമ്പുന്ന സംസാരവും ഇമ്പമുള്ള ശബ്ദവും ആ വന്ദ്യമാതാവിനെ ആനന്ദംകൊള്ളിച്ചു. "വിളയും വിത്തു മുളയിലറിയാം" എന്നത് പരീതിനെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം പരമാർത്ഥമായിരുന്നു.

അഞ്ചാമത്തെ വയസ്സിൽ കുട്ടിയെ പഠിപ്പിനുവെച്ചു. കുറ ആൻപഠിപ്പിച്ചതും സ്വഭവനത്തിൽവെച്ചു തന്നെയായിരുന്നു. കുറ ആൻ പഠിപ്പിച്ചിരുന്ന മൊല്ലയും എഴുത്തും വായനയും പരിശീലിപ്പിച്ചിരുന്ന ഗുരുനാഥനും ഒരുപോലെ ആ കുട്ടിയെ അഭിനന്ദിച്ചു. ഒരു പാഠം ഒന്നോരണ്ടോ പ്രാവശ്യം വായിച്ചുകൊടുത്താൽ മതിയായിരുന്നു അവനു അത് ഏടിസ്ഥമാക്കുവാൻ. മകന്റെ ബുദ്ധിശക്തിയെപ്പറ്റി പ്രശംസിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന മുസല്യാർ കുട്ടിക്ക് നാവേറും കണ്ണേറും പറ്റാതിരിക്കുവാനായി എന്തെങ്കിലും പ്രതിവിധി ചെയ്യിക്കുകതന്നെ വേണമെന്നു കുഞ്ഞിപ്പാത്തുമ്മയോടു ശഠിച്ചു. താമസംവിനാ അവർ പണ്ഡിതനായ ഒരു മുസല്യാരെക്കൊണ്ടു ഒരു ഉറക്കെഴുതിച്ചു സ്വർണ്ണവും ചെമ്പും കൂടിയ ഒരു തകിടിൽ പൊതിഞ്ഞു അതു പരീതിന്റെ ശരീരത്തിൽ അണിയിച്ചു. മാതാവിനാൽ നല്കപ്പെട്ട ഈ രക്ഷാ ചിഹ്നം അദ്ദേഹം തന്റെ മരണംവരെ ശരീരത്തിൽ ധരിച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. ശരീരപോഷണത്തിനു പറ്റിയ ഭക്ഷണവും മാനസീക വളർച്ചക്കുതകുന്ന പരിജ്ഞാനവും തനയനു നല്കുന്നതിൽ മാതാവു ഉൽസുകയായിരുന്നു. പ്രാഥമിക പാഠങ്ങളെല്ലാം പൂർത്തിയാക്കി മകനു ഉപരിവിദ്യാഭ്യാസം നല്കുകയെന്നത് വിധവയായ മാതാവിനെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം വമ്പിച്ച പ്രശ്നമായിത്തീർന്നു. കാലാനുസൃതമായ വിദ്യാഭ്യാസം പുത്രനു നല്കുന്നതിൽ ആ ധീരവനിത ഔൽസുക്യം പ്രദർശിപ്പിച്ചു. അതിബുദ്ധിമതിയായ ആ യോഷാമണി പ്രസ്തുത വിഷയത്തിൽ അഭിജ്ഞന്മാരുടെ അഭി

മതം ആരാഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്നു. ശൈശവദശയിൽ തന്നെ ആ കൊച്ചുബാലൻ കവിതാവാസന പ്രകടമാക്കിയിരുന്നു. ചിലർ കൂട്ടിയെ മതപരമായ വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്നയക്കുകയെന്നു ഉപദേശിച്ചു. മതാത്മകമായ പാഠംകൊണ്ടു മാത്രം തൃപ്തിയടയുന്ന സ്വഭാവമായിരുന്നില്ല മകന്റേതു. അതിനാൽ യാഥാസ്ഥികന്മാരുടെ അഭിപ്രായത്തോടു ആ മഹതി തികച്ചും യോജിക്കുകയുണ്ടായില്ല. പരീതിന്നു പത്തു വയസ്സു തികഞ്ഞു. ഇതിന്നകം പുത്രൻ സംഗീതത്തിലുള്ള തന്റെ വാസന പ്രകടമാക്കിക്കൊണ്ടിരുന്നു. മാതാവു പാടിയ മിക്കപാട്ടുകളും മകൻ മനപ്പാഠമാക്കീട്ടുണ്ടായിരുന്നു. കായികാഭ്യാസങ്ങളിൽനിന്നും ബാലൻ ഒഴിവായിരുന്നില്ല. പരിജമുട്ടു, കോൽക്കളി അറവനമുട്ടു, കുരിക്കന്മാരുടെ മറിച്ചൽ ഇത്യാദികളിൽ അവൻ പങ്കുകൊണ്ടിരുന്നു. എല്ലാറ്റിലും ഉപരിയായി പരീതു പ്രതിപത്തികാണിച്ചിരുന്നതു സംഗീതത്തിലായിരുന്നു എപ്പോഴും നോക്കിയാലും പാട്ടുതന്നെ; അതും സ്വയംകൃതികളും. ശക്തിയുള്ള കണ്ഠത്തിൽനിന്നും തുറന്ന സ്വരത്തിൽ ബഹിർഗ്ഗമിച്ച ഗാനങ്ങളും അതിമധുരങ്ങളായിരുന്നു. ഒരു സംഗീതവിദ്വാന്നു അവശ്യം വേണ്ട അനുഗ്രഹീത സ്വരമധുരിമ പ്രകൃതി അദ്ദേഹത്തിന്നു പ്രദാനംചെയ്തിരുന്നു. ഇതേസംബന്ധിച്ചു അഭിമാനപുരസ്സരം തന്റെ മാതാവു് ഒരിക്കൽ ഇപ്രകാരം പ്രസ്താവിക്കയുണ്ടായി. "എന്റെ പരീതു് പാട്ടുന്നതു് കേട്ടാൽ ഒഴുകിപ്പോകുന്ന വെള്ളമായാലും നിന്നുപോകും." ചില ഹൈന്ദവസംഗീതജ്ഞന്മാരിൽനിന്നും പരീതിനെക്കുറിച്ചു പ്രോത്സാഹനാർഹമായ പ്രശംസകളും പുറത്തുവന്നു. അവരിൽ ഒരാളും സാമുദ്രികാ ലക്ഷണങ്ങളും പഠിച്ചവനായിരുന്നു. ആയാൾ ദീർഘദർശനം ചെയ്തു പ്രസ്തുത ബാലൻ ഒരു ഉൽകൃഷ്ട കലാകാരനായിത്തീരുമെന്നു. അതുകൊണ്ടു മകന്റെ ജാതകം എഴുതിക്കുവാൻ ആയാളും മാതാവിനെ നിർബന്ധിച്ചു. മകന്റെ ഭാവിയെക്കുറിച്ചു ഉറച്ച വിശ്വാസമുണ്ടായിരുന്ന ആ മഹതിക്കു് ജിജ്ഞാസവർദ്ധിച്ചു; അങ്ങിനെ അവർ പുത്രന്റെ ജാതകം എഴുതി

കരുകയും ചെയ്തു. ജാതകം നിർമ്മിക്കുന്നത് ഇസ്ലാമികസിദ്ധാന്തങ്ങൾക്ക് എതിരാണെന്നും അതിനാൽ ആ കൃത്യത്തിൽനിന്നും വിരമിക്കേണമെന്നും കുടുംബാടികളിൽ ഒരു വിഭാഗക്കാർ ഗ്രഹനായികയോടുണർത്തിക്കാതിരുന്നില്ല; പക്ഷെ അതൊന്നും അവർ ശ്രദ്ധിക്കയുണ്ടായില്ല. തൽഫലമായി ബന്ധുമിത്രാദികളിൽ അധികം പേരും ആ മഹതിക്ക് ശത്രുക്കളായിത്തീർന്നു. ജാതക കർത്താവായ പണിക്കർ ജാതകം വായിച്ചു മാതാവിനു വിവരിച്ചു കൊടുത്തു. എന്തു ത്യാഗങ്ങളും സഹിച്ചും കുട്ടിയുടെ വിദ്യാഭ്യാസം പൂർത്തിയാക്കേണമെന്നു ആയാളം പലവുരു ആവർത്തിച്ചുപറകയും മിക്കപ്പോഴും പാണ്ടിശാലക്കൽ ഭവനം സന്ദർശിക്കയും ചെയ്തു. പരീതിനെപ്പറ്റി മാതാവിനുണ്ടായിരുന്ന മതിപ്പുകൂടുക്ക് ആയാളം പ്രോത്സാഹനം കൂട്ടിക്കൊണ്ടിരുന്നു. ജാതകവിവരണത്തിൽ അഭികാമ്യമായ പല ഗ്രഹങ്ങളുടെയും വിളനിലമായി മകൻ പരിലസിക്കുമെന്നും പണിക്കർ ആസാദ്ധ്വിയെ മനസ്സിലാക്കി. ഇതെല്ലാം അവരെ പുളകമണിയിച്ചുവെങ്കിലും അവസാനമായി പറഞ്ഞ ജാതകഫലം ആ മാതൃഹൃദയത്തെ അതിതീക്ഷ്ണമായി തപിപ്പിച്ചു. അതു മകൻമുപ്പത്തെട്ടു വയസ്സുവരെമാത്രമേ ജീവിച്ചിരിക്കയുള്ളുവെന്നതായിരുന്നു. ഇത് കേട്ട് ആ മഹതിയുടെ മനസ്സ് പിടപിടച്ചു. നൂറു വയസ്സുവരെ മകൻ ജീവിക്കേണമെന്നതായിരുന്നു മതാവിന്റെ അഭീഷ്ടം. പുത്രന്റെ ദീർഘായുസ്സിനുവേണ്ടിയായിരുന്നു പിന്നത്തെ അവരുടെ പ്രാർത്ഥനകളം. ദുഃഖിതയായ ആ ധന്യയെ പലരും പറഞ്ഞു സമാധാനിപ്പിച്ചു. ജാതകഫലങ്ങളം മുഴുവൻ ശരിയായിക്കൊള്ളണമെന്നില്ലെന്നും മുസ്ലീംകൾക്ക് അതു വിശ്വസിപ്പാൻ പാടില്ലെന്നും ചില മതപണ്ഡിതന്മാർ പറഞ്ഞതു ഗ്രഹനായികക്ക് വിശ്വാസയോഗ്യമായിത്തോന്നി. പ്രാഥമിക വിദ്യാഭ്യാസം പൂർത്തിയാക്കികഴിഞ്ഞ മകന്റെ ഉപരിവിദ്യാഭ്യാസത്തെക്കുറിച്ചായിരുന്നു പിന്നത്തെ മാതൃചിന്തകളം; ഈ പ്രശ്നം അവക്ക് അത്ര എളുപ്പമായിരുന്നില്ല.

വെട്ടിയാട്ടിൽ ചാത്തുണ്ണിയും പരീതും

ചാത്തുണ്ണി അക്കാലത്തുണ്ടായിരുന്ന സ്ഥലത്തെ ഒരു ആചാര്യനായിരുന്നു. സംസ്കൃതം, സംഗീതം എന്നിവയിൽ ഒരു പണ്ഡിതനായിരുന്നു അദ്ദേഹം. സ്ഥലത്തു ആയാംക്കു ഒരുകളരിയും ഉണ്ടായിരുന്നു. അദ്ദേഹം അവിടെവെച്ചു അനേകം ശിഷ്യന്മാരെ സംഗീതവും സംസ്കൃതവുംഅഭ്യസിപ്പിച്ചു. പ്രസ്തുത കളരി സ്ഥിതി ചെയ്തിരുന്ന സ്ഥലത്തിനു ഇന്നും "വെട്ടിയാട്ടിൽ പറമ്പ്" എന്നാണ് പറഞ്ഞുവരുന്നതു്. സംഗീതവിദ്വാനായിരുന്ന ചാത്തുണ്ണി ആ കാലത്ത് തിയ്യരുടെ ഇടയിൽ അഭിവന്ദ്യനായി ഗണിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന ഒരു വ്യക്തിയായിരുന്നു. ഈഴവസമുദായത്തിൽ അന്നു വിവാഹത്തെ തുടർന്നു മധുഗൃഹത്തിൽവെച്ചു മഹാഭാരതം, ഭാഗവതം, രാമായണം മുതലായവ പാരായണം ചെയ്യുക എന്നൊരു തരം പരിപാടി നടപ്പുണ്ടായിരുന്നു. വരന്റെയും വധുവിന്റെയും പക്ഷക്കാരായ ആചാര്യന്മാർ തമ്മിൽ ചിലപ്പോൾ മത്സരിച്ചു പുരാണങ്ങൾ വായിക്കാറുണ്ടായിരുന്നു. പാരായണത്തിലും വിവരണത്തിലും വിജയികളാകുന്നവർക്കു സമ്മാനങ്ങൾ കിട്ടിയിരുന്നു. പ്രസ്തുത വിഷയത്തിൽ അജയ്യനായിരുന്ന ചാത്തുണ്ണി പല ദൂരദേശങ്ങളിലും പോയി കീർത്തി നേടിട്ടുള്ള ഒരു സംഗീതകലാപടുവായിരുന്നു.

മറുള്ളവരുടെ അഭിപ്രായമനുസരിച്ചു ചാത്തുണ്ണിആശാനെ പാണ്ടികശാലക്കൽ കൊണ്ടുവരികയും പരീക്കുട്ടിയുടെ വിദ്യാഭ്യാസത്തെ സംബന്ധിച്ചു അദ്ദേഹത്തോടു സംസാരിക്കയും ചെയ്തു. തൽസമയം അവിടെ കൂടിയിരുന്ന ബന്ധുമിത്രാദികൾക്കും മറ്റും വിഭവസമൃദ്ധമായ ഒരു സദ്യയുണ്ടായിരുന്നു. ചതുർവിധ വിഭവങ്ങളോടുകൂടിയ മൃഷ്ടാന്നത്തിനുശേഷം കുട്ടിയുടെ ഗ്രാനകാംക്ഷികളും ബന്ധുക്കളും ആചാര്യന്റെ അടുക്കൽ ആ ശുഭമുഹൂർത്തത്തിൽ പരീതിനെ വേണ്ടതെല്ലാം അഭ്യസിപ്പിക്കുവാനായി ഏല്പിക്കുക

യും ചെയ്തു. അവിടെ വെച്ചു ഗുരുനാഥൻ ശിഷ്യനു സംസ്കൃത ത്തിലെ ആദ്യപാഠം ഓലയിൽ എഴുതി ചൊല്ലികൊടുത്തു. കാര്യപ്രാപ്തയായ ആ ഗൃഹനായിക സാമാന്യം സമ്പൽസമൃദ്ധമായ ആ കുടുംബത്തിന്റെ പ്രതാപവും പ്രശസ്തിയും നിലനിറുത്തിപ്പോന്നു. പ്രസ്തുത കുടുംബക്കാരെ പാണ്ടിശാലക്കലെ കുട്ടർ എന്നായിരുന്നു പറഞ്ഞുവന്നിരുന്നത്. മാനാത്ത് പറമ്പിൽ എന്നത് അവരുടെ തറവാട്ടുപേരും പാണ്ടികശാലക്കൽ എന്നത് താമസസ്ഥലത്തിന്റെ പേരും ആയിരുന്നു. രണ്ടും കൂടി മാനാത്തുപറമ്പിൽ പാണ്ടികശാലക്കൽ എന്നായിത്തീർന്നു. തന്റെ അടുക്കൽ എല്പിക്കപ്പെട്ട വിദ്യാർത്ഥിയുടെ ഗുണത്തിന്നായിക്കൊണ്ടു ഗുരുവായ ചാത്തുണ്ണിയുടെ മുഴുവൻ വിവേകവും അനുഭവവും കഴിവുകളും അയാൾ പൂർണ്ണമായും ഉപയോഗപ്പെടുത്തുന്നതാണെന്നു വാദ്ധത്തംചെയ്തു. മകനെ സംബന്ധിച്ചു മാതാവിന്റെ ചിരാഭിലാഷം സാക്ഷാൽക്കരിക്കാനുള്ള ഒരു മാർഗ്ഗമായി താൻ ഇതിനെ കണക്കാക്കുന്നുണ്ടെന്നും അദ്ദേഹം വ്യക്തമാക്കി. ഇങ്ങിനെ ആഗ്രഹവിന്റെ കീഴിൽ അനിതര സാധാരണമായ സാമർത്ഥ്യത്തോടുകൂടി പരീത് സംസ്കൃതവും സംഗീതവും അഭ്യസിച്ചുപോന്നു. ഗുരുവിനു ശിഷ്യന്റെ നേരെ വാത്സല്യം നാൾക്കുനാൾ വർദ്ധിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. ഒന്നോ രണ്ടോ പ്രാവശ്യം വായിച്ചുകൊടുത്താൽ മതിയായിരുന്ന വിദ്യാർത്ഥിക്ക് അത് ഹൃദിസ്ഥമാക്കുവാൻ., കൂടെക്കൊണ്ടു ഓലയിൽ എഴുതികൊടുപ്പാനായിരുന്നു അപേക്ഷകം. തന്റെ ആയുഷ്കാലത്തിൽ കഥാപുരുഷനെപ്പോലെ ഗ്രാഹ്യശക്തിയുള്ള മറെറാരാളേയും അദ്ദേഹം കാണുകയുണ്ടായിട്ടില്ലെന്നും കുശാഗ്രബുദ്ധിയായ ആ ബാലനിൽ വിളയാടിയിരുന്ന ദിവ്യചൈതന്യം തന്നെ പലപ്പോഴും ആവേശംകൊള്ളിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നും ആയാളുടെ സഹജമായ പാണ്ഡിത്യവും അനുഗ്രഹീതന്മാരിൽ മാത്രം കാണപ്പെടുന്ന ഒരു സവിശേഷഗുണമാണെന്നും അതിനാൽ തന്റെ അഖില കഴിവുകളും പരീക്ഷിക്കേണ്ടതിനു ഹോമിക്കുന്നതാണെന്നും വെട്ടി

യാടൻ പ്രസ്താവിച്ചു. പാരായണപരായണനായ ആ ബാലനു പാ
ഠങ്ങൾ മാറിമാറി എഴുതിക്കേണ്ടിവന്നതിനാൽ ഗുരുവിനു ത
ന്റെ നേരെ വല്ല അഹിതവും തോന്നിപ്പോകുമോ എന്നുള്ള ആശ
ങ്ക ജനിച്ചു. പരീതിന്റെ മനോഗതം മനസ്സിലാക്കിയ ആചാ
ര്യൻ സുസ്മേരവദനനായിക്കൊണ്ട് ഇപ്രകാരംപറഞ്ഞു. "എന്റെ
വിഷമതകളെക്കുറിച്ചു ഒരിക്കലും അസ്വസ്ഥനാവാതെ പാഠപ്പു
ൽ ജാഗ്രത വർദ്ധിപ്പിക്കയാണ് വേണ്ടത്." അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടാ
യിരുന്ന ഒരു പ്രത്യേകത എന്തെങ്കിലും ഒരു സംഗതി ഒരിക്കൽ
കേട്ടാൽ പിന്നെ അത് തന്റെ മനസ്സിൽനിന്നും മാഞ്ഞുപോക
യില്ല എന്നതായിരുന്നു. ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ ജ്ഞാനസമ്പാദന
ത്തിനുള്ള ആ കുട്ടിയുടെ കഴിവുകൾ ശീഘ്രവും അതു മനസ്സിൽ
നില നിറുത്തുവാനുള്ള ശേഷി ദീർഘവും സുശക്തവും ആയിരു
ന്നു. സംസ്കൃതഭാഷാപരിജ്ഞാനം സാമാന്യം സിദ്ധിച്ചതിനു
ശേഷം ശിഷ്യനു വലിയ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ആശാൻ വായിച്ചുകൊടു
ക്കുവാൻ തുടങ്ങി. സാഹിത്യലോകത്തിൽ കൈകാര്യം ചെയ്യാൻ
സംസ്കൃതഭാഷാപരിജ്ഞാനം അത്യന്താപേക്ഷിതമാണെന്നു പരീ
ത് മനസ്സിലാക്കീട്ടുണ്ടായിരുന്നു. സംസ്കൃതകാവ്യങ്ങൾ മോന്തി
ക്കുടിക്കുന്നതായിട്ടാണ് പ്രസ്തുത ബാലനെപ്പറ്റി ഗുരു വർണ്ണിക്കാ
റുണ്ടായിരുന്നതു്. സംഗീതത്തിലുള്ള ശിഷ്യന്റെ വാസന അന
ല്പമായിരുന്നതിനാൽ സംഗീതകലയും പരീതിനെ അഭ്യസിപ്പി
ച്ചു. ഇപ്രകാരം അഞ്ചു സംവത്സരത്തോളം കഥാനായകൻ ആ പ
ണ്ഡിതന്റെ കീഴിൽ വിദ്യാഭ്യാസം ചെയ്തു; തന്റെ പഠനങ്ങ
ൾ പൂർത്തിയാക്കി സന്തുഷ്ടമാംവിധം ഗുരുദക്ഷിണയും കൊടുത്തു
അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആശീർവാദങ്ങളും വാങ്ങി. ഗുരു സ്വദേശത്തു
കാരനായിരുന്നതിനാൽ പരസ്പരം കണ്ടുമുട്ടുവാനും അദ്ദേഹത്തി
ന്റെ പക്കൽനിന്നു, ഉപദേശങ്ങൾ സ്വീകരിപ്പാനും സന്ദർഭങ്ങ
ൾ ധാരാളം ഉണ്ടായിരുന്നു. ഗുരുവിന്റെ നേരെ ശിഷ്യനുണ്ടാ
യിരുന്ന സ്നേഹാദരങ്ങൾ ആയാമം ആജീവനാന്തം പുലർത്തിപ്പോ
ന്നു. ജനതാമദ്ധ്യത്തിൽ പിന്നീട് അത്യുന്നതമായ ഒരു സ്ഥാനം

അലങ്കരിച്ചു നാട്ടാരുടെ കണ്ണിലുണ്ണിയായി പരിലസിച്ച ആ മഹാനുഭാവൻ അപ്പോഴും ചാത്തുണ്ണിയെ അഭിവന്ദ്യനായി ഗണിച്ചുപോന്നു. സംസ്കൃതവും സംഗീതവും അഭ്യസിച്ചിരുന്നതോടൊപ്പം സ്വഭവനത്തിൽവെച്ചു അറബിഭാഷയും പഠിക്കുന്നതിനുള്ള ഏർപ്പാടുകളും ഉണ്ടായിരുന്നു. പ്രസ്തുത ആവശ്യാർത്ഥം പാണ്ടികശാലക്കൽ പണ്ഡിതനായ ഒരു മുസല്യാരെ ചെലവും ശമ്പളവുംകൊടുത്തു താമസിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. ഇപ്രകാരം പതിനാറു വയസ്സുവരെയുള്ള മകന്റെ വിദ്യാഭ്യാസം മാതാവിന്റെ മേൽനോട്ടത്തിൽതന്നെയാണ് നടന്നുവന്നിരുന്നതു്. തുടർന്നുകൊണ്ടു് അറബിക്കിൽ ഉപരിപഠനാർത്ഥം പാട്ടർ, പുതിയ കടപ്പുറം എന്നീ സമീപപ്രദേശങ്ങളിൽ "ബുകാരി" തങ്ങന്മാരുടെ ശിഷ്യത്വവും പരീതു് സ്വീകരിച്ചു. അക്കാലത്തുണ്ടായിരുന്ന തങ്ങന്മാർ വലിയവലിയ മതപണ്ഡിതന്മാരും അറബിസാഹിത്യകലവറയിൽ കൈകാര്യം ചെയ്യാൻ ശേഷിയും ശേമുഷിയും ഉള്ളവരുമായിരുന്നു. മതാനുഷ്ഠാനങ്ങളിലും വേദാന്തതത്വചിന്തകളിലും വ്യാപൃതരായിരുന്ന ആ പണ്ഡിത കേസരികളുടെ ശിക്ഷണവും ശിഷ്യത്വവും കഥാപുരുഷന്റെ മാനസീകമായ വളർച്ചയ്ക്കു് എത്രയും സഹായിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു പറയാം. അവരുടെ സാന്നിദ്ധ്യത്തിൽ പരിപാവനമായ ഒരന്തരീക്ഷത്തിലായിരുന്നു അദ്ദേഹം അറബിഭാഷാപഠനം പൂർത്തിയാക്കിയതു്. കഥാപുരുഷൻ തന്റെ മുഴുവൻസമയവും ജ്ഞാനസമ്പാദനത്തിന്നായി വിനിയോഗിച്ചു. സ്വഭവനത്തിൽവെച്ചും വെളിയിൽപോയാലും ആയാളുടെ പക്കൽ ഏതെങ്കിലും ഒരു ഗ്രന്ഥം ഉണ്ടായിരിക്കുക പതിവായിരുന്നു. അങ്ങിനെ വല്ലതും പാരായണംചെയ്ത ഗ്രന്ഥഭാഗത്തിലെ താളകാം മറിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. മകന്റെ ഈ അവിശ്രമപരിശ്രമം കണ്ടിട്ട് അദ്ദേഹത്തിന്നു ശരീരാരോഗ്യഭംഗം സംഭവിക്കുമോ എന്നുള്ള ആശങ്കയാൽ മാതാവു അതിൽനിന്നും തെല്ലിടവിട്ടുമാറുവാനായി പുത്രനെ ശാസിക്കാറുണ്ടായിരുന്നു. എത്രവായിച്ചാലും മതിവരാത്ത ഒരു പ്രകൃതമായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റേതു. രാത്രി ഉറക്കംവരു

ന്നതുവരെ വായിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന പരീത് വളരെനേരം വൈകി മാത്രമെ ശയിക്കാറുണ്ടായിരുന്നുള്ളു. എത്രവൈകിക്കിടന്നാലും സൂര്യോദയത്തിനു മുമ്പായി എഴുന്നേല്ക്കുകയെന്നുള്ളതു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ പതിവായിരുന്നുവത്രെ. ഈ നിഷ്ഠ അയാം ആജീവനാന്തം അനുഷ്ഠിച്ചുപോന്നു. കൃത്യാനുഷ്ഠാനങ്ങൾക്ക് ശേഷം അദ്ദേഹം പുസ്തകം എടുക്കുകയായി, പിന്നെ പ്രാതൽസമയംവരെ വായനതന്നെയായിരുന്നു.

മതാത്മകങ്ങളായ ചിന്തകളിൽ മുഴുകിയിരുന്ന തന്റെ വന്ദ്യഗുരുക്കളുടെ പ്രീതിക്കു പാത്രീഭവിച്ച പരീക്കുട്ടിയെ അവർ ആശീർവദിക്കയുണ്ടായി. അങ്ങിനെ പലവിധ ചാണകളിലിട്ട് കടഞ്ഞെടുത്ത ആ രത്നം ജാജ്വല്യമാനമായി പ്രശോഭിച്ചു. ആ ജ്യോതിസ്സു് ലിംഗത്തിൽനിന്നും പുറപ്പെട്ട വെളിച്ചം സ്ഫടികംപോൽപ്രകാശമാനമായിരുന്നു. അതേ ആ അനുഗ്രഹീതപുരുഷനിൽനിന്നും നിർഗ്ഗമിച്ച ക്രാവ്യതല്ലജങ്ങളും അമൂല്യരത്നങ്ങളുംതന്നെയാണ്, കല്പാന്തകാലത്തോളം അവ അങ്ങിനെതന്നെ തിളങ്ങിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയും ചെയ്യും. സംസ്കൃതസാഹിത്യവുമായി കൂടുതൽ ബന്ധപ്പെടുവാൻ അദ്ദേഹത്തിനു വേറെയും സന്ദർഭങ്ങളുണ്ടായിരുന്നു. സ്വഭവനത്തിനു തൊട്ടടുത്തായിരുന്നു പ്രസിദ്ധ ആയുർവ്വേദ വൈദ്യന്മാർ നിവസിച്ചിരുന്നതു് പ്രസ്തുത വൈദ്യകുടുംബത്തിലെ ഒരുപ്രമുഖ അംഗമായിരുന്ന തുടങ്ങയിൽ ഉണ്ണിവൈദ്യരുമായുള്ള സമ്പർക്കം അദ്ദേഹത്തെ സംസ്കൃതഭാഷാപോഷണത്തിനു എത്രയും സഹായിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു പറയാം. ഈ പാരമ്പര്യകുടുംബത്തിൽ വൈദ്യപരമായും സാഹിത്യപരമായും ഒട്ടനേകം സംസ്കൃതഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഇപ്പോഴും സൂക്ഷിപ്പുണ്ടു്. ഇവിടെനിന്നും അനേകം ഗ്രന്ഥങ്ങൾ നമ്മുടെ കഥാപുരുഷൻ പാരായണം ചെയ്തിട്ടുണ്ടു്. തമിഴ്നാട്ടിൽനിന്നു അക്കാലത്തു് വിവാഹോത്സവങ്ങളിൽ സംബന്ധിക്കുവാനായി പ്രസിദ്ധ ഗായകരായ 'പുലവർ' ഇന്നാട്ടിൽ വരാറുണ്ടായിരുന്നു. ഗായകവൃത്തി പാരമ്പര്യതൊഴിലും

ഗീകരിച്ചു പോന്നിരുന്ന ഇവരുടെപാട്ടുകളിൽ അഭിരുചിതോന്നി
യ പരീത് തമിഴ്ഭാഷപഠിക്കുവാൻ തുടങ്ങി. രണ്ടുകൊല്ലത്തെ പ
ഠനം കൊണ്ട് ആയാളം പ്രസ്തുത ഭാഷയിൽ വ്യൽപത്തിനേടി.
ഇപ്രകാരം മലയാളം, സംസ്കൃതം, അറബി, തമിഴ് എന്നിനാലുഭാ
ഷകളിൽ അദ്ദേഹം അസാമാന്യമായ പാണ്ഡിത്യം സമ്പാദിച്ചു.
ഒരുകാര്യത്തിൽ പ്രവേശിച്ചുകഴിഞ്ഞാൽ അതിന്റെ പൂർത്തീക
രണത്തിന്നായി അദ്ദേഹം അഹോരാത്രം അക്ഷീണപരിശ്രമം ചെ
യ്തിരുന്നു. നിശ്ചിതസമയത്തുള്ള നിദ്ര ഒഴികെ വിശ്രമം എന്താ
ണെന്നു ആയാളം അറിഞ്ഞിരുന്നില്ല. പുത്രന്റെ അത്യദ്ധാനശീ
ലം കണ്ടിട്ട് അസ്വസ്ഥയായിത്തീർന്ന മാതാവ് സ്വല്പ നേരമെ
ങ്കിലും സ്വസ്ഥനായിരിക്കുവാനായി മകനെ ശാസിക്കാറുണ്ടാ
യിരുന്നു. തത്സമയം സുസ്മേരവദനനായ തനയൻ തന്റെ വന്ദ്യ
മാതാവോട് ശാന്തസ്വരത്തിൽ പറഞ്ഞതാവിത്: "ഈ ശരീര
പഞ്ജരത്തിൽനിന്നും പ്രാണൻ പറന്നുപോകുന്നതുവരെ വിശ്രമം
എന്താണെന്നു ഞാൻ അറികയില്ല. ഒരു നിമിഷംപോലും പാഴാ
ക്കികളയേണ്ടതായി എന്റെ ആയുഷ്കാലത്തിൽ ഉണ്ടാവില്ല. ഞാ
ൻ എന്റെ വിശ്രമമെല്ലാം "കബറി"ലേക്കു നീക്കിവെച്ചിരിക്ക
യാണ്". അവിടെ പുനരുത്ഥാനദിവസംവരെ വിശ്രമമില്ലാതെ
മറെറാന്നുമില്ല." അമ്മയും മകനും ഉറക്കമിളച്ചിരുന്നു സംഭാ
രിക്കയായിരുന്നു. പൂനിലാവിന്റെ നിശബ്ദസൌന്ദര്യത്തിൽ
കുളിച്ചുനിന്ന ഗ്രാമഭംഗി ഇരുവരെയും ആകർഷിച്ചു. രാത്രിഏ
താണ്ടു പകുതിയോടടുത്തിരുന്നു, തെളിഞ്ഞ നീല വിൺപര
പ്പിന്റെ മദ്ധ്യത്തിൽ പൂനിലാവിന്റെ പൂർണ്ണത വിരിഞ്ഞുനി
ല്ക്കുകയായിരുന്നു. ആ ഹിമകിരണന്റെ നേർക്കു വിരൽ ചൂണ്ടി
ആ കലാകാരൻ ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞു: "അമൃതം പൊഴിച്ചുംകൊ
ണ്ട് സച്ചിദാനന്ദം വിഹരിക്കുന്ന കളങ്കരഹിതമായ ചന്ദ്രനെ സൃഷ്ടി
ച്ച അല്ലാഹുവെ തന്നെയാണെ, അനന്തകോടി നാഴിക ദൂരത്തിൽ
നീലിമയ്ക്കപ്പുറത്തുനിന്നും മിന്നിത്തിളങ്ങിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന താ
രങ്ങളെ സൃഷ്ടിച്ച സർവ്വശക്തനായ അല്ലാഹുവെതന്നെയാണെ,

പരിശുദ്ധ" കാബായുടെ ഭാഗത്തുനിന്നും വീശിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന മന്ദമാരുതനെ പൂരപ്പെടീക്കുന്ന സ്വഷ്ടാവിനെത്തന്നെയും ഞെ— ഇവയുടെയെല്ലാം പ്രവർത്തനങ്ങൾക്ക് നിശ്ചയങ്ങളുണ്ടു; പരിധികളുമുണ്ടു്. എന്നാൽ മനുഷ്യനുമാത്രം അവനെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം യാതൊരു നിർണ്ണയവും ചെയ്യുകട. അവന്റെ പ്രവർത്തനത്തിന്റെ സമാപ്തം കുറിക്കുന്നത് അവന്റെ ഹൃദയസ്പന്ദനം നിലച്ചുപോകുന്ന സമയത്തുമാത്രം. അതു് എപ്പോൾ എവിടെവെച്ചു എന്നു ആർക്കും പ്രവചിച്ചുകൂടട. അതുകൊണ്ടു ബുദ്ധിയുള്ള ജനങ്ങൾക്ക് ഈ ലോകം വിശ്രമിക്കാനുള്ളതല്ല. ഉണ്ണുന്നവരും ഉറങ്ങുന്നവരും വേലയെടുക്കുന്നവരുമായി ജനങ്ങളുണ്ടു്. മനുഷ്യനായി മാറിനിന്നു വിവേകപൂർവ്വം ചിന്തിക്കുന്ന മനുഷ്യൻ ചുരുക്കമാണു്. എന്റെ ജീവിതലക്ഷ്യം സ്വശക്തനായ അള്ളാഹു എന്നെ എന്തൊന്നായിക്കൊണ്ടു സൃഷ്ടിച്ചുവോ അതുചെയ്യുതീക്കുക യെന്നുള്ളതാണു്. അതിൽപരം ശ്രേഷ്ഠമായി മറെറാന്നും എനിക്കില്ല. അതിൽനിന്നും ഉൽകൃതമാകുന്നത് എന്തൊ അതതു എനിക്ക് അഭികാമ്യമായിട്ടുള്ളതു്. എന്റെ കർത്തവ്യ നിനിവ്വഹണത്തിൽ ഞാൻ വ്യാപൃതനാണു് അതു സാധിച്ചുകഴിഞ്ഞാൽ ഞാൻ കൃതാർത്ഥനായി! പ്രിയ മാതാവെ! എന്നോടു് അവിടത്തേയ്ക്കു സല്പമെങ്കിലും കനിവുണ്ടെങ്കിൽ, എന്നെ കൂടുതൽ കർമ്മനിരതനാക്കുക,. സാരസമ്പൂർണ്ണമായ ഈ ഉപദേശങ്ങളും ആ മഹതിയുടെ ഉൾക്കാമ്പിൽ കോരിത്തരിപ്പുണ്ടാക്കി., അവർ സന്തോഷാശ്രുക്കൾ പൊഴിച്ചു. ആ മാതൃകണ്ഠത്തിൽനിന്നും ഒരു ഗൽഗദശബ്ദം പുറപ്പെട്ടു. അതു് പ്രശാന്തവായുവിൽ മന്ത്രിച്ചു – "മക – നെ – അള്ളാ – ഹ – എ – ന്നും – ന – ന്നാ – ക്ക – ട്ടെ!" യെന്നു.

ഇനി നമുക്കു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ സാഹിത്യപ്രവർത്തനങ്ങളെപ്പററി ചിന്തിക്കാം. ആദ്യകാലങ്ങളിൽ പരീത് ചെറു ഗാനങ്ങൾ രചിക്കുവാനും അവ മധുരമായി പാടുവാനും തുടങ്ങി. സുശക്തമായ ആ കണ്ഠത്തിൽനിന്നും നിർഗ്ഗമിച്ച ഊറന്ന സ്വരത്തി

ലുള്ള മധുരസ്വരം ശ്രോതാക്കളിൽ അവാച്യമായ ഒരു നിർവൃതി ഉളവാക്കി. വിവാഹാഘോഷങ്ങളിൽ ഒരു ഗായകൻ എന്ന നിലയിലും വിദൂരപ്രദേശങ്ങളിൽ പാട്ടുകച്ചേരികളും നടത്തിയും ചരിത്രഗാനങ്ങളും പാടി വിവരിച്ചും അദ്ദേഹം പ്രസിദ്ധനായിത്തീർന്നു. സ്വയം നിർമ്മിച്ച ഗീതങ്ങളായിരുന്നു അധികവും പാടിയിരുന്നത്. ഇങ്ങിനെ ഒരു ഗായക കവി എന്ന നിലയിലായിരുന്നു പരീതു് രംഗപ്രവേശനം ചെയ്തതു്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രശസ്തി നാടെങ്ങും പരന്നു. 1043-ൽ തന്റെ ഇരുപതാമത്തെ വയസ്സിലാണു് കഥാനായകൻ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രഥമ കൃതിയായ സൌഭാഗ്യസുന്ദരി എന്ന കാവ്യം പ്രസിദ്ധം ചെയ്തതു്. സ്വർഗ്ഗീയതരുണികളെപ്പറ്റിയുള്ള വിവരണങ്ങളാണു് പ്രസ്തുത കാവ്യത്തിലെ ഉള്ളടക്കം. അലങ്കാരവിഭൂഷിതകളായ ആ യോഷാമണികളെക്കുറിച്ചുള്ള വർണ്ണനകളും കേട്ടാൽ വർണ്ണനയിൽ അദ്ദേഹത്തോടു തുലനം ചെയ്യാൻ മറേറതൊരു കവിയാണുള്ളതു് എന്നു തോന്നിപ്പോകുന്നതാണു്. ഉൗർജ്ജസ്വലമായ ആകൃതി കവിയുടെ യുവതത്വത്തിനു സാക്ഷ്യം വഹിക്കുന്നുണ്ടു്. ഒരു പുതുമകൂടി പ്രസ്തുത ഗീതത്തിനുള്ളതു് സ്വർഗ്ഗീയ കന്യകമാരെക്കൊണ്ടു മലയാളത്തിലെ മുസ്ലിംകളുടെ വേഷം കെട്ടിച്ചിട്ടുള്ളതാണു്. മഹാകവി വള്ളത്തോൾ തന്റെ 'മഗ്ദലനമറിയം' എന്ന കൃതിയിൽ ജ്ഞാതപ്രഭവായ ശീമോന്റെ വീട്ടിൽ വിരുന്നിനായി ക്ഷണിച്ച കൃസ്തുദേവനെക്കൊണ്ടു ഭോജനവേളയിൽ ഒരു തനി മലയാളിയുടെ വേഷമണിയിച്ചതുപോലെ, ആ മഹാനുഭാവൻ മാപ്പിളസാഹിത്യത്തിൽ ഒരു വിപ്ലവം സൃഷ്ടിച്ചിട്ടുണ്ടു്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കാവ്യമാധുര്യം ആസ്വദിക്കേണമെങ്കിൽ "സൌഭാഗ്യസുന്ദരി"യിൽനിന്നു സപ്തം പാടി രസിക്കുകതന്നെ വേണം.

മട്ട (ഇശൽ) ചായൽമുറുക്കം

(ഒന്നും രണ്ടും വരികളും സ്വല്പം നീട്ടിയും തുടർന്നുകൊണ്ടുള്ള മൂന്നു വരികളും ത്വരിതഗതിയായും പാടേണ്ടതാണ്.)

"കൊടിക്കുട്ടും കുളൽഹുമന്നിസാങ്കും തൻെറ
ഗ്രാമമൊഞ്ചിലിതാ കൊഞ്ചും വിരുത്തിടുന്നെ.
കുഞ്ചങ്കും മൊഞ്ചും തടി ചെഞ്ചൽ
അഞ്ചഞ്ചും തുഞ്ചംപടി കൊഞ്ചൽ
സഞ്ചാരം സുതതം പൊൻഉഞ്ഞാൽ
ഊഞ്ഞാളകുട്ടിലേറി കളിക്കും പെണ്ണി
ഉന്മേഷിച്ചെട്ടത്തെ പൊൽലിബാസും പച്ച
പച്ചനിറം മികമെച്ച ഹരീറ
ഉച്ചവെയിൽ ഒളിവുച്ചവെ ന്നാറ
ഉച്ചയിൽ ചുറ്റി ഞെറിഞ്ഞി ജരാറ .
ഞെറിഞ്ഞിട്ടെ കോന്തലക്കും അത്തുപ്പമെന്താം
ഞെറിഞ്ഞാട്ടും കുളൽനടകാറെ വിഗ്രഹോപം
വീശികമീസുകും ദിബാണുകും പട്ട്
താശികിങ്കാപു ബുലൂത്തുകളിട്ട്
രാശിമെയ്തത് ചേർച്ചയിലിട്ട്
കൂട്ടത്തിൽ ഒരു തട്ടം തലക്കിട്ടാനെ
കോളന്തമെ ഇരിതാളിനിചാടകം
നീളെ കുനിപ്പുകും ചിലമ്പുകും തണ്ട
കാളിട്ട മെതളയും തെളിവാലെ
അരുണൻ കാളിട്ടും നാടും കതിർ കത്തുന്നെ
അരയിലിട്ടരഞ്ഞാണം പരിശെന്തവാൻ
കൊത്തിനാ മുത്തരിപടി അരഞ്ഞാളും
മെത്ത കട്ടക്കയൊട്ട് ഏലസ് നൂലും
എത്തിരെ ഞാലികും മാമ്പുകളാലും

കിലി കിലി കിലിത്താടി തളത്തിപ്പൂടി
കോന്തലക്കി ശലൊപ്പിച്ചി മുറക്കിക്കെട്ടി
ഇട്ടത്തിൽ മട്ടം അരക്ക് മുറുക്കി
കട്ടിയിലെത്തിര മുത്ത് ചൂരക്ക്
കെട്ടിനവം കരം. തൻെറ വിരല്ക്ക്.
പത്തിനും മോതിരങ്ങം പൂട്ടിയാം മങ്ക
ഊട്ടറെറ കുളൽ തൻെറ കരം തണ്ടക്കെ
ഉതിരപൊൻ കടകങ്ങം വളയെത്തിര
യെത്തിര തരിവള കുറിവള പിരിവള
മുത്ത് പതിത്ത് പരത്തിയ തോടംവള
വളയിട്ടെ വളമ്മകൈ യെറിന്ത് വീശി
വല്ലിയാം നടത്തത്തെ ചായൽയെന്നവാൻ
എന്നുമെ സുന്ദരി ബീവിജമാല
ചന്ദിരമാറിൽ അണിഞ്ഞൊരു മാല
മിന്നെറിയും വൈരകുറി മാല
കുറിവെത്തെ താലി മാല പതക്കം കാറ
അല്ലിപ്പൂ ചെമ്പകപൂ അനേകം ചേല
ലെങ്കിനെ കൊങ്കകളം നിപ്പരിചെപ്പോ
ഭംഗിയിൽ മാറിട തിങ്കിയടപ്പോ
ചെങ്കതിർ ഗജമൊട്ട ചേന്കുറപ്പോ
കപ്പുര പൊന്മണി മാറം മുലയു പൊങ്ങി
കാന്തിചന്തം ചിന്തിലെങ്കും ചന്ദിരംഭംഗി
ഭംഗിവയർ സദനവടിവെതിരൊ
യെങ്ങിനെയാം അരയാലുടെ തളിരൊ
അങ്ങിനെ വൈരപലയുടെ ചാരൊ
ചാറ്രുപം സാദരപൂ ബീവിയാളയലാ
സൌന്ദര്യപൊൻ ഹംസമാറം വീതിയാളയലാ
മേലെളിവും തടിചേല്പ മിനുക്കം

ചേലഴകാൽ അരവാച്ച് കുട്ടക്കം
വാരണപൂ കഴത്തും മൈ ഹസ്തവും നല്ലെ
ബാൽമരത്തിൽ കൊമ്പുതാളും നീളവും ചില്ലെ
ചില്ലഴകും ശിരസ്സൊന്നു ചരിച്ചു
നല്ലപൊൻ ചുണ്ടനക്കിട്ട ചിരിച്ചു
മെല്ലവെ കൈപടം വീശിയുലച്ചു
ചേലഴകും സുരം അളകിനൈ തെളിവൊളി
കായമെ പുരുഷരിൽ വഴങ്ങിട്ടും സഭപതി
ഞായമിൽ അതിമദം ഉളരിനെ കാമിനി
മുന്നഴകും മുലയും മുഖവൊളിവും
പിന്നഴകും മുടിയും തടി വടിവും

ഇതിൽനിന്നു നമുക്ക് കവിയുടെ കൃതികൾക്കുള്ള ആസ്വാദ്യരസം മനസ്സിലാക്കാം. വിഷയത്തിന്റെ ഗഹനതയും പ്രതിപാദനചാതുരിയും നൈസർഗ്ഗികമായ രചനാവൈഭവവും അദ്ദേഹത്തിന്റെതു് ഒന്നു വേറെതന്നെയാണ്. എത്ര ഹൃദ്യവും സ്വാഭാവികവുമായ രീതിയിലാണ് കവിയുടെ വർണ്ണനാചാതുര്യമെന്നു നോക്കുക!

യുവത്വത്തിലേക്കു കാലെടുത്തുവെച്ച മകനെക്കൊണ്ടു വിവാഹം കഴിപ്പിക്കേണമെന്ന കലശലായ ആഗ്രഹം മാതാവിനും അതിലു ഉപരിയായി മാതാമഹിക്കും ഉണ്ടായിരുന്നു. തന്റെ ഇംഗിതം കുഞ്ഞിപ്പാത്തുമ്മ പുത്രനെ അറിയിച്ചു. കുറച്ചു കാലവുംകൂടി കഴിഞ്ഞിട്ടു മതിയെന്നായിരുന്നു ആ യുവാവിന്റെ പക്ഷം. എന്നാൽ തന്റെ മാതാവിനു പ്രസ്തുത അഭിപ്രായം അനുവദനീയമായിരുന്നില്ല. അതിനാൽ അവരുടെ അഭീഷ്ടമനുസരിച്ചു ആയാം മംഗല്യകാര്യത്തെ അനുകൂലിച്ചു. എന്നാൽ സഹധർമ്മിണിയെ തിരഞ്ഞെടുക്കുവാനുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യം മാതാവിന്റെ കൈയിൽ പെട്ടതായിരുന്നു. അതിനാൽ ജനനിയുടെ ഹിതത്തിനു

വിധേയനായി പരീത് തന്റെ അമ്മാവന്റെ പുത്രിയായ ബീക്കുട്ടിയെന്ന തരുണിയെ ഭാര്യയായി സ്വീകരിച്ചു. അദ്ദേഹം ഇഷ്ടപ്പെടാതിരുന്ന ആ വിവാഹം ദുഃഖകരമായി പര്യവസാനിച്ചു. അധികകാലം ആ ദമ്പതികൾക്ക് രണ്ടു പേരും ഒത്തിണങ്ങി ജീവിക്കുകയുണ്ടായില്ല. എന്തോ സംഗതിവശാൽ അവരുടെ ബന്ധം വിവാഹമോചനത്തിൽ കലാശിച്ചു. അതിൽ സന്താനങ്ങൾ ഒന്നുതന്നെ ഉണ്ടായിട്ടില്ല. ബീക്കുട്ടിയെ കൈവെടിയാതിരിപ്പാനായി മാതാമഹിയും മറവും കിണഞ്ഞു പരിശ്രമിച്ചു; പക്ഷെ അതൊക്കെ നിഷ്ഫലമാകയാണുണ്ടായത്. നിരാശയും കോപാന്ധയുമായീത്തീർന്ന ആ വൃദ്ധ സ്ത്രീ പരീക്കുട്ടിയെ ശപിക്കുകയാണുണ്ടായതു് "നിനക്കു സന്തതികളില്ലാതെ പോകട്ടെ" എന്നായിരുന്നുവത്രെ ശാപം. ഏതായാലും വിവാഹമോചനത്തെ തുടർന്നുണ്ടായ പാണ്ടികശാലക്കൽ ഭവനം ശോകമൂകമായി കാണപ്പെട്ടു.

അദ്ദേഹം പുനർവിവാഹം കഴിച്ചതു് പണിക്കവീട്ടിൽ കുഞ്ഞുപ്പത്തു് ആയിത്തുമ്മയെന്ന യോഷാമണിയെയായിരുന്നു. ഈ തരുണി കവിയുടെ യോജിച്ച ഭാര്യയായിരുന്നു. ആയിത്തുമ്മയുടെ പതിനഞ്ചും കഥാപുരുഷനു ഇരുപത്തിരണ്ടും വയസ്സേ പ്രായമായിരുന്നുള്ളു. മരണംവരെ കവിപുംഗവൻ പ്രസ്തുത സ്ത്രീ ഒന്നിച്ചു പതിനാറു സംവത്സരത്തോളം ജീവിച്ചിട്ടുണ്ടു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ മരണാനന്തരം 1108 വരെ ആ മഹതി ജീവിച്ചിരുന്നു. അവർ മരണമടഞ്ഞിട്ടു ഇരുപത്തിരണ്ടു കൊല്ലങ്ങൾ കഴിഞ്ഞിട്ടേയുള്ളു. പരീതിനു ആയിത്തുമ്മയൊന്നിച്ചുള്ള ദാമ്പത്യജീവിതത്തിനിടയിൽ മൂന്നു സന്തതികൾ ജനിച്ചു. പ്രസവിച്ചു നാല്പതു് ദിവസം എത്തുംമുമ്പായി പ്രസ്തുത മൂന്നു ശിശുക്കളും അപസ്മാരരോഗത്താൽ മരണപ്പെടുകയാണുണ്ടായതു്. അങ്ങിനെ ഒരു പിഞ്ചുപൈതലിന്റെ ഓമനമുഖംനോക്കി രസിപ്പാനുള്ള ഭാഗ്യം അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായില്ല. വിധവയായ ആ സ്ത്രീ പതിനൊന്നു സംവത്സരത്തോളം പ്രാ

ണനാഥന്റെ വേഷ്ടിൽ പരിതപിച്ചുകൊണ്ട് പുനർവിവാഹത്തെ ശക്തിയോടെ എതിർത്തുപോന്നു. തന്റെ ആയുഷ്കാലത്തിൽ ഇനി മറ്റൊരാളും ഭാര്യയായിരിക്കില്ലെന്നു ദുഃഖിതയായ ആ സാദ്ധ്വി ദൃഢപ്രതിജ്ഞ ചെയ്തു. അതുകൊണ്ടും സുദ്ധമായിരുന്നു ദിവംഗതനായ പ്രിയതമനുമായുള്ള അവളുടെ ഹൃദയസാമീപ്യം. ഭർതൃവിരഹതാപം എന്നും പുത്തരിയായി അവർക്ക് തോന്നി കണ്ണുനീരും കയ്യുമായി കാലംകഴിച്ചു. പ്രാണനാഥന്റെ പേർ കേട്ടാൽ അവക്ക് നേത്രങ്ങളിൽ അശ്രുക്കൾ നിറഞ്ഞിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതികളും ഒട്ടധികവും ആയിശ്രമ്മക്ക ഹൃദിസ്ഥമായിരുന്നു. വിധവയെങ്കിലും യൗവ്വനയുക്തയായിരുന്ന ആ സൌന്ദര്യധാമം. ആ സ്ത്രീയുടെ അഭീഷ്ടത്തിന്നെതിരായി ആ മഹതിയുടെ ഉറ്റ ബന്ധുക്കൾ പുനർവിവാഹത്തിനു ആലോചനകൾ നടത്തിക്കൊണ്ടിരുന്നു. പ്രസ്തുത വാർത്ത അവർക്കു കർണ്ണകഠോരമായിതോന്നി. ആർ തന്നെ ഉപദേശിച്ചിട്ടും ശാസിച്ചിട്ടും പ്രയോജനമുണ്ടായില്ല. ഉറ്റവരുടെയും ബന്ധുക്കളുടെയും ഉദ്യമങ്ങൾ വിഫലമായപ്പോൾ അവർ മതപണ്ഡിതനും ആത്മീയഗുരുവുമായിരുന്ന ഉദാത്തെ പൂക്കോയത്തങ്ങൾ എന്നൊരാളെ ക്ഷണിച്ചുവരുത്തി. അദ്ദേഹം അക്കാലത്തെ സർവ്വസമ്മതനും സ്ഥലത്തും മറ്റിടങ്ങളിലും പലർക്കും അഭിവന്ദ്യനും ആത്മീയഗുരുവുമായിരുന്നു. ഇദ്ദേഹത്തോടു ആയിശ്രമ്മയെക്കൊണ്ട് പുനർവിവാഹത്തിനു സമ്മതിപ്പിക്കുവാൻ അവർ അഭ്യർത്ഥിച്ചു. പ്രസ്തുത തങ്ങൾ ആയിശ്രമ്മയുടെയും ആത്മീയ ഗുരു (ഷൈഖ്) ആയിരുന്നു. ഒരു യുവകാമുകൻ ആ തരുണീമണിയെ കാമിച്ചുംകൊണ്ട് ചുറ്റിപ്പറ്റി നടക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. ആ യോഷാമണിയുടെ മനോഗതമറിഞ്ഞിട്ടുകൂടിയും അവരുടെ പുനർവിവാഹവിരുദ്ധമനസ്ഥിതി മറവുള്ളവർ വഴിക്കു ബോധ്യമായിരുന്നിട്ടും ഗോശനാവാതെ ആ യുവാവ് അവസരം പാർത്തുകൊണ്ടിരുന്നു. എത്ര ത്യാഗങ്ങൾ സഹിച്ചു. ഏതു സാഹസത്തിനും വിധേയമായും കുടുംബാദികളുടെ വിവാഹോദ്യമത്തെ തടയാൻതന്നെ ആ ദൃഢചിത്ത തീർച്ചയാക്കി. ഗുരുവായ തങ്ങൾ

ഇതിനൊരു പോംവഴി കണ്ടുപിടിക്കാതിരുന്നില്ല. അദ്ദേഹം സ്ഥലത്തു് പാണ്ടികശാലക്കൽ ഭവനത്തിന്നടുത്തുവെച്ചു ഒരു മതപ്രസംഗം ചെയ്യാൻ തീർച്ചയാക്കി. ഉപദേശത്രുപേണ ചെയ്ത ആ പ്രസംഗത്തിൽ അദ്ദേഹം ഊന്നിപ്പറഞ്ഞതു് ഗുരുവും ശിഷ്യന്മാരും (ക്രിസ്ത്യാനും മുസീതന്മാരും) തമ്മിലുള്ള ബന്ധത്തെക്കുറിച്ചായിരുന്നു. പ്രസംഗവേളയിൽ കഥാനായികയും സംബന്ധിച്ചിരുന്നുവെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലൊ. സാരഗർഭമായ ആ ഉപദേശങ്ങൾ ശ്രോതാക്കളെ മാനസാന്തരപ്പെടുത്തുവാൻ പര്യാപ്തമായിരുന്നു. പിറെറന്നു രാവിലെ ഗുരു ആയിശുമ്മയെ വിളിച്ചു വിവാഹത്തിനു സമ്മതിക്കേണമെന്നു ഉപദേശിക്കുകമാത്രമല്ല ശാസിക്കുകകൂടെ ചെയ്തു. അദ്ദേഹത്തിൻെറ ഉപദേശാജ്ഞയെ തടുക്കുവാനുള്ള മനോധൈര്യം അവർക്കുണ്ടായിരുന്നില്ല. അതിനാൽ മനമില്ലാമനസ്സോടെ തങ്ങളുടെ കല്പനകൾക്കു് അവർ വഴങ്ങിക്കൊടുത്തു. താമസിയാതെ ആ നിർബ്ബന്ധവിവാഹം നടക്കുകയും ചെയ്തു. കുറച്ചുനാൾ അവർ മൌനമായി കഴിച്ചുകൂട്ടി. വധൂവരന്മാരുടെ മധുവിധുകാലം ആമോദമായിരുന്നുവെന്നു പറഞ്ഞുകൂടാ. പുനർവിവാഹത്തിൽ അവർക്കു രണ്ടു പുത്രന്മാരും ഒരു പുത്രിയും ജനിച്ചു. അവരിൽ മൂത്ത മകനും മകളും ഇപ്പോഴും ജീവിച്ചിരിക്കുന്നുണ്ടു്. പ്രഥമ പുത്രനു ഇപ്പോൾ ഏതാണ്ടു 55 വയസ്സു പ്രായമുണ്ടു്. ആയാൾ തൻെറ മാതാവിൻെറ ചരിത്രം വിവരിച്ചുകൂട്ടത്തിൽ മഹാകവിയെ കുറിച്ചു അവർ ഇങ്ങിനെ പറയാറുണ്ടായിരുന്നുവെന്നു പ്രസ്താവിച്ചു. "വെള്ളിയാഴ്ച 'ജീമാനമസ്ക്കാരം" കഴിഞ്ഞാൽ പരീക്കുട്ടിസാഹിബിൻെറ 'കബർ' സന്ദർശിച്ചു പ്രാർത്ഥന നടത്തേണമെന്നും സാധാരണ തിങ്കളാഴ്ചരാവും വെള്ളിയാഴ്ചരാവും പ്രത്യേക പ്രാർത്ഥനകൾ വേണമെന്നും മാതാവു മകനെ നിർബ്ബന്ധിച്ചിരുന്നു. ഇങ്ങിനെ തൻെറ ഉമ്മയുടെ മരണംവരെ മകൻ 16 കൊല്ലത്തോളം കവിയുടെ പേരിൽ പതിവായി പ്രാർത്ഥനകൾ നടത്തിയിരുന്നു. പരീതിനെ കുറിച്ചുള്ള വർത്തമാനം വല്ലവരും പറഞ്ഞാൽ നനഞ്ഞ നയനങ്ങളോടു കൂടിയല്ലാതെ

മാതാവിനെ കാണാപ്പെട്ടിരുന്നില്ലെന്നും അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു. അവർ തന്റെ പ്രാണതുല്യനായിരുന്ന പ്രഥമ വല്ലഭനെ പ്പോറ്റി പറയാവങ്ങായിരുന്നതു മകൻ എത്രാണ്ടു ഇപ്രകാരം വിവരിച്ചു. "ഞങ്ങളം ഇരുവരും ഉറങ്ങാൻ കിടന്നാൽ എന്റെ പ്രാണനാഥൻ പെട്ടെന്നു എണീറ്റു വിളക്ക് കത്തിച്ചു മുമ്പിൽ ഏതാനും വരികളം എഴുതുക പതിവായിരുന്നു. നേരം പുലർന്നു നോക്കിയാൽ ഭിത്തിമേൽ നിറയെ എഴുതിയതായി കാണാം. താവിലെ അതെല്ലാം പകർത്തിയെടുക്കുവാൻ ആളെ നിശ്ചയിച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്നു" ഇപ്രകാരം പ്രചോദനത്താൽ പ്രേരിതനായിട്ടല്ലാതെ ആ കവിപുംഗവൻ കാവ്യരചന നടത്തിയിരുന്നില്ലെന്നു പറയാം.

മഹാകവിയുടെ ജീവിതത്തിൽ പരിതാപകരമായ ഒരു സംഭവം നടന്നിട്ടുണ്ടു. നാടൊട്ടുക്കും വസൂരിരോഗം പടർന്നുപിടിച്ചു. കഥാപുരുഷനും ഈ സാംക്രമികരോഗത്തിന്നു ഇരയായിത്തീർന്നുവെന്ന മാത്രമല്ല വസൂരിനോട്ടക്കാർ അദ്ദേഹത്തിന്റെ മരണവും കൂടി പ്രവചിച്ചു. രോഗശയ്യയിൽ ആസന്ന മരണനായി കിടക്കുന്ന മകനെ നോക്കി ആ പാവം മാതാവു വാവിട്ടു കരഞ്ഞുപോയി! മരണത്തിന്റെ മണിനാദം നാലുപാടും മുഴങ്ങി. ആ നിഷ്ക്കളങ്കമായ മാതൃഹൃദയത്തിൽ നിന്നും മകന്റെ രോഗാമനത്തിന്നായി അള്ളാഹുവോടുള്ള വിനീതാഭ്യർത്ഥന– അതെ അകമഴിഞ്ഞുകൊണ്ടുള്ള പ്രാർത്ഥന–തികച്ചും ഫലിച്ചു. മരണശയ്യയിൽ ചുറ്റും ആ മഹതി പ്രദക്ഷിണം ചെയ്തു തന്റെ ആയുസ്സിൽ നിന്നും 16 വയസ്സു മകന്നായി ഉഴിഞ്ഞു കൊടുത്തു. ഇതെ സംബന്ധിച്ചു ഒരു ഐതിഹ്യമുണ്ടു. അന്നരാത്രി അദ്ദേഹത്തിന്നു ഒരു ദിവ്യ സ്വപ്നമുണ്ടായി. ശുഭ്രവെള്ളവസ്ത്രം ധരിച്ച രണ്ടുപേർ ഒരു കുലപഴവും കൊണ്ടു രോഗിയുടെ സമീപത്തു വന്നു. ആ പഴക്കുലയിൽ നിന്നും ആവശ്യമുള്ളിടത്തോളം എടുത്തുകൊള്ളുവാൻ അദ്ദേഹത്തോടു പറഞ്ഞുവത്രെ. രോഗി അതി

ൽ നിന്നു 16 എണ്ണം മാത്രം സ്വീകരിച്ചു. അതുകൊണ്ടു താൻ തൃപ്തനായിരിക്കുന്നുവെന്നും ആഗതരോടു ഉണർത്തിച്ചു. ഈ അസുഖാരണ സംഭവത്തെ തുടർന്നു രോഗം പെട്ടെന്നു വിട്ടുമാറുകയും ചെയ്തു. ഇങ്ങിനെ അദ്ദേഹം വസൂരിരോഗത്തിൽ നിന്നു രക്ഷപ്പെട്ടുവെങ്കിലും അതു മൂലം അദ്ദേഹത്തിനു കണ്ണൊന്നു നഷ്ടപ്പെട്ടു പോയി. ഏതായാലും ഇതിനുശേഷം 16 കൊല്ലവും കൂടി പരീക്ഷിച്ചു ജീവിച്ചിട്ടുണ്ടു. രോഗശയ്യയിലും കവിയുടെ ഹൃദയമാകുന്ന ഉറവിടത്തിൽ നിന്നും പ്രേമഗീതം പ്രവഹിക്കാൻ തുടങ്ങി. കഠിന രോഗത്തിന്റെ മർദ്ദനയാതനകൾക്കു വശംവദനായിട്ടും കൂടി കവിതാദേവി അദ്ദേഹത്തിനു ചുറ്റും നൃത്തം വെച്ചു. കവിയുടെ 22-ാമത്തെ വയസ്സിലായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിനു വസൂരി രോഗം പിടിപെട്ടതു. തനിക്കു പിടിപെട്ട ആ സാംക്രമിക രോഗത്തെ അദ്ദേഹം തന്റെ ജീവിതത്തിലെ ഏറ്റവും പ്രധാനമായ ഒരു സംഭവമായി ഗണിച്ചുപോന്നു. ഇതിനു ശേഷമത്രെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിശിഷ്ടകാവ്യങ്ങളെല്ലാം തന്നെ പുറത്തുവന്നതു. വികാരഭരിതനായി അദ്ദേഹം പാടിട്ടുള്ള ഗാനങ്ങളെല്ലാം തന്നെ നിത്യസത്യങ്ങൾ ഉൾക്കൊള്ളുന്നവയാണ്. ഭാരമേറിയ ശിരസ്സിനെ താങ്ങുവാൻ ശക്തിയുള്ള കഴുത്തും, വിശാലമായ മാറിടവും, അതിന്മേൽ നിബിഡമായ രോമങ്ങളും ഉന്നതവും വിശാലവുമായ നെറ്റിത്തടവും വൈരക്കല്ലുപോൽ സദാ ഇളകിമറിഞ്ഞു കൊണ്ടിരുന്ന നേത്രവും നീണ്ടനാസികയും മാംസളമായ അധരപുടങ്ങളും പുറത്തേക്കല്പം പൊന്തിനില്ക്കുന്ന ഒത്തുരുണ്ട വയറും ഇടതിങ്ങിയ പുരികങ്ങളും മൂട്ടോളമെത്തുന്ന ഭുജങ്ങളും നീണ്ടുമെലിഞ്ഞ അംഗുലികളും ശക്തിയുള്ള നീണ്ടകാലുകളുമായിരുന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശരീരത്തെ അലങ്കരിച്ചിരുന്ന അവയവങ്ങളാം. എത്ര വലിയ ജനബാഹുല്യത്തിൽ നിന്നും വേറിട്ട സുവ്യക്തതം കേൾക്കാമായിരുന്ന സ്വരമാധുര്യം അദ്ദേഹത്തിനു പ്രകൃതിയിൽ നിന്നും സിദ്ധിച്ച ഒരു വലിയ അനുഗ്രഹം തന്നെയായിരുന്നു. ആ മഹാശയനിൽ നി

ന്നും പുറപ്പെട്ട കലാസൃഷ്ടികളും മാപ്പിളസാഹിത്യമണ്ഡല ത്തിൽ ഒരു വലിയ കോളിളക്കം തന്നെ സൃഷ്ടിച്ചു. കാല ദൈർ ഘ്യത്തെ അതിലംഘിച്ച പ്രസ്തുത കാവ്യങ്ങൾ ഉജ്ജീവിച്ചു പോരുന്നതു കാവ്യമൂല്യം കൊണ്ടാണല്ലോ. രസപ്രധാനങ്ങളും ഭാവനാത്മകങ്ങളും ഒത്തിണങ്ങുന്നതാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതികളും. ജനകീയ മാപ്പിളസാഹിത്യത്തിന്റെ ജനയിതാവായ കവി ബാഹ്യമായും അഭ്യന്തരമായും കാലാനുകൂലമായ മാറ ങ്ങളും തന്റെ കവിതകളിൽ വരുത്തീട്ടുണ്ട്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രഥമകൃതിയായ! സൌഭാഗ്യസുന്ദരി. ഇതിനു സാക്ഷ്യം വഹി ക്കുന്നുണ്ട്. കവിയുടെ യുവത്വത്തിന്റെ പ്രസരിപ്പും പ്രസ്തുത കാവ്യത്തിൽ പ്രകടമാണെന്നു പറയാം; യുവതീ യുവാക്കന്മാരെ പുളകം കൊള്ളിക്കുവാൻ പര്യാപ്തവുമാണതു. ഭാഷ ലളിതമാ ണ്. അദ്ദേഹം തിരഞ്ഞെടുത്ത പദങ്ങളോ സുന്ദരമധുരങ്ങളുമാ ണുതാനും. ഈ കൃതി പുറത്തുവന്നതോടുകൂടി പരീതിന്റെ പ്രശസ്തി നാടെങ്ങും പരന്നു. മുമ്പുതന്നെ കേരളമുസ്ലിംകളുടെ ഇ ടയിൽ ചരിത്രത്തെ ആസ്പദമാക്കി രചിക്കപ്പെട്ട പാട്ടുകൾ അ ഥവാ "കിസ്സപ്പാട്ടുകൾ" പാടി വിവരിക്കുക എന്ന ഒരു തരം കലാപരിപാടി നടപ്പുണ്ടായിരുന്നു. സാധാരണയായി പ്രസ്തുത പരിപാടി ഒന്നോ രണ്ടോ മാസം നീണ്ടുനിന്നിരുന്നു. രണ്ടു തരം പാട്ടുകളായിരുന്നു പാടി വിവരിക്കാറുണ്ടായിരുന്നത്. ഒന്നു മോയിൻകുട്ടിവൈദ്യരുടെ ബദർ. മറ്റൊന്നു പരീക്കുട്ടിയുടെ പുത്ത ഹിശ്ശാമ്. ഇവ രണ്ടും മഹാകാവ്യങ്ങളാണല്ലോ. മിക്കവാറും വേനല്ക്കാലങ്ങളിൽ രാത്രി സമയങ്ങളിൽ ആണ് പാട്ടുകച്ചേരി നടത്താറുള്ളത്. ഗീതങ്ങളായതിനാലും മതാത്മകങ്ങളായ വിഷയ മായതുകൊണ്ടും വിവരണം. ഭക്തി സ്ഫുരിക്കുന്ന പ്രസംഗരൂപ ത്തിലായിരുന്നതുകൊണ്ടും പുരുഷന്മാരോടൊപ്പം സ്ത്രീകളും ഇതിൽ പങ്കെടുക്കുക പതിവായിരുന്നു. ഇത്തരം കലാപരിപാടികൾ ഇന്നും ചില ദിക്കുകളിൽ നടന്നുവരുന്നുണ്ട്. ഇപ്പോൾ പ്രചാരത്തിലു ള്ള ഹരികഥാപ്രസ്ഥാനംപോലെയാണിത്. വാസ്തവം പറയുക

യാണെങ്കിൽ ഇന്നു നടപ്പുള്ള ഹരികഥാപ്രസ്ഥാനം കിസ്സപ്പാട്ടുകൾ പാടി വിവരിക്കുകയെന്ന കലാപരിപാടിയുടെ അനുകരണം മാത്രമാണു്. പരിപാടി അവസാനിക്കുന്ന ദിവസം ഒരു മഹോത്സവംപോലെയാണു് ജനങ്ങൾ കൊണ്ടാടിയിരുന്നത്. അന്നാണു് ജ്ഞാനവിശുദ്ധനു പ്രതിഫലവും സമ്മാനങ്ങളും കൊടുത്തിരുന്നതു്. നാട്ടുകാർ നല്കിയിരുന്ന ഇത്തരം സമ്മാനങ്ങൾ അഥവാ പട്ടും വളയും തന്നെയായിരുന്നു കലാകാരനു അല്പങ്കിൽ ഗായകനുള്ള സാക്ഷിപത്രങ്ങൾ അല്പങ്കിൽ "ഡിപ്ലൊമ." മഹാ സഭസ്സിൽ വച്ചിച്ച ജനാവലിയുടെ മുമ്പിൽവെച്ചു നല്കപ്പെട്ടിരുന്ന സമ്മാനങ്ങൾക്കു് ഗാനകലാപടുക്കളായ കലാകാരന്മാർ അനല്പമായ വിലയും നിലയും കല്പിച്ചിരുന്നു. അവർ അവ ആജീവനാന്തം സൂക്ഷിച്ചുപോന്നിരുന്നു. കാലക്രമേണ ഇപ്രകാരമുള്ള വിനോദപ്രകടനങ്ങളായ സാംസ്ക്കാരിക പരിപാടികൾ കുറഞ്ഞു കുറഞ്ഞു മാപ്പിളമാരുടെ ഇടയിൽനിന്നും അവ നാമാവശേഷമായിത്തീരുകയാണു് ചെയ്തതു്. ഇതു് ഒരിക്കലും ആദരണീയമല്ല. അവയെ ഉദ്ധരിച്ചു സാഹിത്യാഭിരുചി പൊതുജനങ്ങളിലിയിൽ വളർത്തിക്കൊണ്ടുപോരേണ്ടതു് ഭാഷാഭിമാനികളുടെ കർത്തവ്യമാണു്. മാപ്പിളസാഹിത്യപോഷണാർത്ഥം സേവനം ചെയ്യുന്ന മഹാശയന്മാരുടെ സതുരമായ ശ്രദ്ധ ഈ കാര്യത്തിൽ പതിഞ്ഞുകാണുവാൻ ഗ്രന്ഥകാരന്റെ വിനീതാഭ്യർത്ഥനയുണ്ടു്.

മനുഷ്യരാശിയുടെ ധാർമ്മികമായ ബോധത്തെ തട്ടിയുണർത്തി സഹജീവികളിൽ സഹാനുഭൂതി വളർത്തുവാൻ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതികൾക്കു് സാധിച്ചിട്ടുണ്ടു്. കാവ്യരചന ജീവിതധർമ്മമായി സ്വീകരിച്ചുപോന്ന പരീതിനു ഒരു മഹാ കാവ്യം നിർമ്മിക്കേണമെന്നുള്ള ആഗ്രഹം മനസ്സിൽ അങ്കുരിച്ചു. എന്തൊന്നിനെക്കുറിച്ചാണു് കാവ്യം രചിക്കേണ്ടതു? എന്നുള്ളതിനെപ്പറ്റിയാതൊരു തീരുമാനവും കിട്ടാതെ കുറച്ചുനാൾ ആയാളം കഴിച്ചുകൂട്ടി. അക്കാലത്തു് പുതിയകടപ്പുറത്തു് സയ്യിത അഹമ്മദ് ഹ

സൈനാർ എന്ന കുഞ്ഞിക്കോയത്തങ്ങൾ എന്നൊരു പണ്ഡിതവര്യൻ ഉണ്ടായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ സന്നിധിയിൽ കഥാപുരുഷൻ ശരണം പ്രാപിച്ചു. തന്റെ ഇംഗിതം അദ്ദേഹത്തോട് ഉണർത്തിച്ചു, ആ മഹാനുഭാവൻ ഒരു ദീർഘചരിത്രം വിവരിച്ചുകൊടുക്കാമെന്നു സമ്മതിച്ചു. പ്രസ്തുത ചരിത്രത്തെ പുരസ്കരിച്ചു പരീത് നിർമ്മിച്ച മഹാ കാവ്യമത്രെ മാപ്പിളസാഹിത്യത്തിലെ അമൂല്യരത്നമായ "പുത്തഹിശ്ശാമ്". പല ഭാഷകളിലും അപാരമായ പാണ്ഡിത്യം ഉണ്ടായിരുന്ന മഹാകവി പുത്തഹിശ്ശാമിലെ ആദ്യഭാഗങ്ങൾ രചിച്ചു തന്റെ വന്ദ്യഗുരുവിനെ കാണിച്ചു. അതിൽ അദ്ദേഹം ഒട്ടുംതന്നെ സംതൃപ്തനായി കാണപ്പെട്ടില്ല. കാവ്യരചന സാധാരണന്മാർക്കു ആസ്വദിപ്പാൻ കഴിയാത്ത വിധത്തിലായിപ്പോയെന്നത്രെ ഗുരുവിന്റെ അഭിമതം. അദ്ദേഹം തുടർന്നു: "ഈ വിധം കാവ്യം നിർമ്മിക്കയാണെങ്കിൽ ശാമിചരിത്രം അറബിഭാഷയിൽതന്നെ കിടന്നുകൊള്ളട്ടെ. ഭാരമേറിയ കൃത്യത്തിൽനിന്നും ഞാൻ വിരമിച്ചുകൊള്ളുന്നു. 'പാമര ജനങ്ങൾക്കുകൂടി പാടിരസിക്കുമാറാകുണം പ്രസ്തുത കൃതി" അദ്ദേഹത്തിന്റെ അഭിപ്രായത്തോട് കവി പൂർണ്ണമായും യോജിച്ചു. അങ്ങിനെ പാവങ്ങൾക്കുവേണ്ടിയുള്ള തന്റെ മഹൽകൃതി രചിക്കുവാൻ തുടങ്ങി; തദ്പരരായ ആ പണ്ഡിതനായ കലാകാരൻ ഭാഷാപരമായി താഴോട്ടിറങ്ങുവാനും ലളിതരൂപത്തിൽ പ്രസ്തുത കാവ്യം നിർമ്മിക്കുവാനും നിർബ്ബന്ധിതനായിത്തീർന്നു; അല്ലാതെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ എതിരാളികൾ പ്രസ്താവിച്ചതുപോലെ ഭാഷാപാടവത്തിന്റെ അഭാവംകൊണ്ടായിരുന്നില്ല. നാനാ ഭാഷകളിലും പാണ്ഡിത്യം സിദ്ധിച്ചിരുന്ന ആ മഹാഗായകന്നു സാഹിത്യകലവറയിൽ കൈകാര്യം ചെയ്വാനുള്ള ശേഷിയും ശേമുഷിയും ഇല്ലാതെ ആയിരുന്നില്ല. പുത്തഹിശ്ശാമ് രചിക്കുവാൻ തുടങ്ങിയത് വർഷം 1050 ൽ ആയിരുന്നു. പ്രസ്തുതകാവ്യം സമാഹരിച്ചത് 1052_മീനം 2_ാംനു- തന്റെ 29ാംമത്തെ വയസ്സിലായിരുന്നു. ശാമിന്റെ അവസാനത്തിൽ കവിതന്നെ തന്റെ

കൃതിപൂർത്തികരിച്ച കൊല്ലവും തിയ്യതിയും രേഖപ്പെടുത്തിട്ടുണ്ട്. മാത്രമല്ല തന്റെ പേരും വീട്ടുപേരും സ്വദേശത്തെപറ്റിയും. മറ്റും അതിൽ അദ്ദേഹം ചേർത്തിട്ടുണ്ട്. പുത്തഹിശ്ശാമിന്റെ അസ്സൽകയ്യെഴുത്തു കോപ്പി ഇന്നും കടപ്പുറം ബുക്കാരി തങ്ങന്മാരുടെ പക്കൽ സൂക്ഷിച്ചിട്ടുണ്ട്. കയ്യെഴുത്തുകാരൻ അന്നാത്തെ അറബി മലയാളകയ്യെഴുത്തു വിദഗ്ധനായിരുന്ന കമ്മൂട്ടിമുസല്യാരാണ്. ഈ കാവ്യം പൂർത്തിയാക്കിയ കൊല്ലത്തിൽ അതെ1052ൽ തന്നെയാണ' കവിയുടെ അഭിവന്ദ്യ ഗുരുവായ കുഞ്ഞിക്കോയത്തങ്ങൾ പരലോകം പൂകിയത്. അദ്ദേഹം മരണമടഞ്ഞ കൊല്ലം കടപ്പുറം പള്ളിയുടെ ഭിത്തിയിന്മേൽ എഴുതി വെച്ചിട്ടുള്ളത് ഗ്രന്ഥകാരൻ കാണകയുണ്ടായി.

അദ്ദേഹത്തിന്റെ സമകാലീകന്മാരായ പൊന്നാനിക്കാരൻ കുഞ്ഞഹമ്മദുമുസല്യരും മോയിൻകുട്ടി വൈദ്യരും പുത്തഹിശ്ശാമിനെ കുറച്ചുവിമർശിക്കുകയും ആക്ഷേപ വർഷം ചൊരിയുകയും ചെയ്തു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭാഷാരീതി ലളിതമായതുകൊണ്ട് പുത്തഹിശ്ശാമ് ഒരു മഹാ കാവ്യമെന്ന നിലയിൽ പ്രശംസാർഹമല്ലെന്നും മാത്രം തട്ടിവിട്ടു. അക്കാലത്ത് മാപ്പിളപ്പാട്ടുകളുടെ മാഹാത്മ്യത്തിന്റെ അളവു' കോലായി ഗണിക്കപ്പെട്ടിരുന്നത' അവയിൽ ഉപയോഗിച്ചിരുന്ന അറബി, സംസ്കൃതം മുതലായ ഭാഷകളിലെ കാനപദങ്ങളുടെ പൊരിപ്പും വളച്ചുതിരിച്ചുകൊണ്ടുള്ള രചനാരീതിയുമായിരുന്ന പണ്ഡിതന്മാക്കു മാത്രം മനസ്സിലാക്കാവുന്നതും കൃതിയിലെ ഒന്നോ രണ്ടോ വരികളും വിവരിക്കുവാൻ അധിക സമയം വേണ്ടിവന്നിരുന്നതുമായിരുന്നുവത്രെ കാവ്യത്തിന്റെ പ്രാധാന്യത്തെ വെളിപ്പെടുത്തിയിരുന്നത്. തന്റെ കൃതിയുടെ നേർക്കു എതിരാളികൾ തൊട്ടുവിട്ടിരുന്ന ഒളിയമ്പുകളെപ്പറ്റി കഥാനായകൻ അതു ഗണ്യമാക്കിയിരുന്നില്ല. പ്രസ്തുത വിമർശനങ്ങളെല്ലാം അവിടവിടെയുള്ള പിരുപിറുക്കലുകൾ മാത്രമാണെന്നും അദ്ദേഹവുമായി നേരിട്ടുമ്പോൾ വിമർശകന്മാർ

ക്ഷമായാചനം ചെയ്യപോകുമെന്നും പരീത് പ്രസ്താവിച്ചു. ശാമ് ചരിത്രം സംക്ഷിപ്തമായെങ്കിലും വിവരിക്കാതിരിക്കുന്നതു് അനുചിതമായിരിക്കുമെന്നു വിചാരിച്ചു അതിന്റെ ഒരു രത്നച്ചുരുക്കം താഴെ കൊടുക്കുന്നു.

പുത്തഹിശ്ശാമിലെ പ്രതിപാദ്യവിഷയം നെബിതിരുമേനിയുടെ കാലത്തും അവിടത്തെ കാലശേഷവും കാലിഫ്മാരായ ഹസ്രത്ത് അബൂബക്കർ, ഹസ്രത്ത് ഉമർ എന്നീ രണ്ടു മഹാത്മാക്കളും ബൈസാണ്ടിക് സാമ്രാജ്യത്തിനെതിരായി (Byzantic Empire) നടത്തിയ യുദ്ധങ്ങളെപ്പറ്റിയും പിടിച്ചടക്കിയ രാജ്യങ്ങളെക്കുറിച്ചും ഉള്ള ചരിത്രമാണ്. അറബിസാഹിത്യത്തിലും ചരിത്രത്തിലും ഇതു സംബന്ധിച്ചു അനേകം ഗ്രന്ഥങ്ങളുണ്ടു്. പ്രസ്തുത ചരിത്രത്തെ പുരസ്ക്കരിച്ചു് കഥാപുരുഷൻ രചിച്ചിട്ടുള്ള മഹാകാവ്യമാണ് പുത്തഹിശ്ശാമ്. സാഹിത്യരസം തുളുമ്പുന്നതും ഗാനമാധുര്യം കവിഞ്ഞൊഴുകുന്നതുമായ ആ കൃതി നിർമ്മിച്ചിട്ടു എമ്പതു സംവത്സരത്തോളമായി. പാട്ടംതോറും കൌതുകം ജനിപ്പിക്കുന്നതും വിവിധ ശൈലികളും ഉൾക്കൊള്ളുന്നതുമായ പ്രസ്തുത കാവ്യം ഒരു അനശ്വരകലാസന്നിവേശമാണെന്നു പറയാം. ബൈസാണ്ടിക്ക് സാമ്രാജ്യത്തിലെ ചക്രവർത്തിയായിരുന്ന ഹിറാക്ലിയസ്സിനു നെബിതിരുമേനി ഇസ്ലാംമത പ്രബോധനം ഒരു ദൂതൻമുഖേന എത്തിച്ചു. സന്ദേശവാഹകനു ചക്രവർത്തി താഴെ പറയുംവിധം ഒരു മറുപടി നല്കി. "ഞാൻ തിരുമേനിയുടെ ലിഖിതത്തെ എതുയും ആദരിച്ചിരിക്കുന്നു. അവിടത്തെ നൂതനമതത്തിൽ വിശ്വസിക്കയും ചെയ്യുന്നു; പക്ഷെ എന്റെ പ്രജകളെയും ഉദ്യോഗസ്ഥമേധാവികളേയും ഭയന്നു ഞാൻ എന്റെ വിശ്വാസത്തെ വെളിവിൽ പ്രഖ്യാപിക്കുന്നില്ല." ഹിറാക്ലിയസ്സിന്റെ നയം കാപട്യവും വഞ്ചനാത്മകവുമാണെന്നു മനസ്സിലാക്കിയ നെബിതിരുമേനി തന്റെ മതത്തെ ഉന്മൂലനാശം വരുത്തുവാനായിട്ടുള്ള ശത്രുവിന്റെ ഗൂഢതന്ത്രങ്ങളെ തടയേണമെന്നുറച്ചു്

സർവ്വ സന്നാഹങ്ങളും സജ്ജമാക്കി. ഹിറാക്ലിയസ്സിന്റെ ഭരണകാലം ക്രി. പി. 621 – 645–വരെയായിരുന്നു. മുസ്ലിംസൈന്യം സിറിയയിലേക്കു പുറപ്പെട്ട മുത്താഫ് എന്നിടത്തുവെച്ചു ശത്രുക്കളുമായി ഏറ്റുമുട്ടി. എതിരാളികളുടെ സൈന്യങ്ങളെ അപേക്ഷിച്ചു നെബിതിരുമേനിയുടെ പട്ടാളം തുലോം തുച്ഛമായിരുന്നു, എങ്കിലും യുദ്ധത്തിന്റെ ഗതി മുസ്ലിംകൾക്കനുകൂലമുയിമാറുകയും അതിൽ വിജയം കൈവരികയും ചെയ്തു. വീണ്ടും തിരുമേനി സൈന്യശേഖരം ചെയ്തു. ശത്രുക്കളുടെ നേർക്കയച്ചു. ഈ സൈന്യത്തിന്റെ നായകത്വം വഹിച്ചിരുന്നത് കേവലം ഒരു സാധാരണ ഭടനായിരുന്ന ഉസാമത്ത് എന്നൊരാളായിരുന്നു. പദവിയും പ്രതാപവും ഉള്ളവക്കു മാത്രമല്ല, കേവലം സാധാരണക്കാർക്കും ഉന്നതമായ പദവിയെ അലങ്കരിക്കാമെന്നുള്ളതിനു ഒരു മാതൃകയെന്നോണമായിരുന്നു ഈ നിയമനം നെബിതിരുമേനി നടത്തിയത്. ഇതിന്നിടയിൽ ആ മഹാത്മാവിനു ജ്വരം ബാധിക്കയും അദ്ദേഹം കിടപ്പിലായിത്തീരുകയും ചെയ്തു. ഉസാമത്തും സൈന്യവും യുദ്ധം ചെയ്യാതെ തിരികെ നാട്ടിലേക്കു തന്നെ മടങ്ങി. പ്രസ്തുത രോഗത്താൽതന്നെ ലോകാനുഗ്രഹിതനായ നെബി തിരുമേനി പരലോകം പൂകുകയും ചെയ്തു. അനന്തരം ഹസ്രത്ത് അബൂബക്കർ കാലിഫായി തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടു. നെബി തുടങ്ങിവെച്ച യുദ്ധം തുടർന്നു പോവാൻതന്നെ കാലിഫും അദ്ദേഹത്തിന്റെ അനുയായികളും തീർച്ചയാക്കി പല സ്ഥലങ്ങളിലേക്കും സൈന്യങ്ങളെ അയച്ചുകൊടുക്കുവാനായി കാലിഫ് ഉത്തരവു കൊടുത്തു. 38000 ഭടന്മാരോടുകൂടി സർവ്വസൈന്യാധിപനായ അബാഉബൈദത്തു ശ്രൂരപരാക്രമിയായ ഹസ്രത്ത് ഖാലിതഭ്നു വലീദെന്ന പ്രധാന ഉപസേനാധിപനോടൊരുമിച്ചു രണാങ്കണത്തിലേക്ക് പുറപ്പെട്ടു. പലസ്തീനയിലുള്ള ചില പ്രദേശങ്ങളും താബൂക്ക് എന്ന സ്ഥലവും സൈന്യങ്ങൾ കീഴടക്കി. പ്രധാന സേനാധിപന്മാർ സ്ഥലത്തെത്തും മുമ്പായിരുന്നു ഈ വിജയങ്ങൾ കൈവരുത്തിയതു. യുദ്ധഗ

തിയെ ഒന്നുകൂടി ശക്തിപ്പെടുത്തുവാനായി അബാ ഉബൈദത്തിന്റെ സ്ഥാനത്ത് ഹസ്രത്ത് ഖാലീദ് സർവ്വസൈന്യാധിപനായി നിയമിക്കപ്പെട്ടു. പുതിയ സൈന്യമേധാവിയുടെ ആഭിമുഖ്യത്തിൽ യുദ്ധഗതിക്ക് വമ്പിച്ച മാറ്റങ്ങളുണ്ടായി പല രാജ്യങ്ങളും കീഴടക്കിക്കൊണ്ടു ഉദിച്ച സ്ഥാനമായ ഡെമാസ്കസ്സിൽ സേനാനായകൻ എത്തിച്ചേർന്നു; താമസിയാതെ അബാഉബൈദത്തും വന്നെത്തി. രാജ്യങ്ങളും പലതും നഷ്ടപ്പെട്ട് പോയതിൽ കോപാന്ധനും വ്യാകുലചിത്തനുമായിത്തീർന്ന ഹിറാക്ലിയസ്സ് വമ്പിച്ച സൈന്യത്തെ ഒരുക്കി യുദ്ധത്തിനു പുറപ്പെട്ടു. ശത്രു സൈന്യവ്യൂഹത്തെ വഴിയിൽ വെച്ചു തടഞ്ഞു നിറുത്തുവാനായി ലിറാറെന്നു പേരായ ഒരു സേനാനിയുടെ നേതൃത്വത്തിൽ കുറെ ഭടന്മാർ പുറപ്പെട്ടു. ഇരു സൈന്യങ്ങളും തമ്മിൽ കൂട്ടിമുട്ടുകയും അവിടെ വെച്ചു കനത്ത യുദ്ധം നടക്കുകയും ചെയ്തു. ഈ പോരാട്ടത്തിൽ ലിറാറെന്ന മുസ്ലീം പ്രധാനിയെ ശത്രുക്കൾ പിടിച്ചു ചക്രവർത്തിയുടെ തലസ്ഥാനമായ "അന്താക്കിയ" എന്ന സ്ഥലത്തേക്കയക്കുകയും ചെയ്തു. ഈ വാർത്തയറിഞ്ഞു ഹസ്രത്ത് ഖാലീദും തന്റെ മികച്ച സൈന്യവും പോർക്കളത്തിൽ എത്തി. ലിറാറിന്റെ ദുരന്തം കേട്ട് അദ്ദേഹത്തിന്റെ സഹോദരിയായ ഹൌലത്തു എന്ന വീരതരുണി പ്രച്ഛന്ന വേഷമണിഞ്ഞു അശ്വാരൂഢയായി രണാങ്കണത്തിൽ എത്തിച്ചേർന്നു; ശത്രുക്കളുമായി ഏറ്റുമുട്ടി. വീരപരാക്രമത്തോടുകൂടി അവർ രണം നടത്തി. അനേകംപേരെ ആ ധീരവനിത രണഭൂമിയിൽ വീഴ്ത്തുകയുണ്ടായി. പ്രച്ഛന്നവേഷധാരിയായ ഈ അശ്വാരൂഢനായ ഭടന്റെ വീരപരാക്രമങ്ങൾകണ്ടു അധികപേരും ഭയവിഹ്വലരായിത്തീർന്നു. പോരാട്ടത്തിൽ ഖഡ്ഗപ്രയോഗം ചെയ്യുമ്പോൾ അവരുടെ കൈമേൽ നിന്നും രക്തം പ്രവഹിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. ഒടുവിൽ ഈ അജ്ഞാതപോരാളിയുടെ നേരെ സർവ്വ സൈന്യാധിപന്റെ ശ്രദ്ധയും പതിഞ്ഞു. സുസ്മേരവദനനായ ഖാലിദ് (റ. അ) അയാളോടു ഇപ്രകാരം ചോദിച്ചു "നിങ്ങളും

ആരാകുന്നു''? ''താങ്കളുടെ വംശത്തിൽ പെട്ടവൻ'' എന്നുമാത്രം അയാളം പ്രത്യുത്തരം നല്കി. യുദ്ധം അതിഭയങ്കരമായി പിന്നേയും നടന്നു. ഒടുവിൽ ശത്രുസൈന്യം തോറ്റു നാനാഭാഗത്തേക്കും ഓടിക്കളഞ്ഞു. എതിർപക്ഷത്തുനിന്നും അനേകം പേർ തടവുകാരായി പിടിക്കപ്പെട്ടു. ലിറാറിനെ വീണ്ടെടുക്കുവാനായി കുറേ പേർ നിയോഗിക്കപ്പെട്ടു. ഈ കൂട്ടത്തിൽ അജ്ഞാതഭടനും ഉൾപ്പെട്ടിരുന്നു. അവർ ചെല്ലുന്ന സമയം ബന്ധനസ്ഥനായ ലിറാർ ശോകമൂകമായി ഒരു വിലാപകാവ്യം ചൊല്ലുകയായിരുന്നു. ഇത് കേട്ടുംകൊണ്ടു ചെന്ന ഹൌലത്തു, കൂവൽക്കാരെ തള്ളിനീക്കി അദ്ദേഹത്തെ ആലിംഗനം ചെയ്തു. തത്സമയത്തായിരുന്നു മറവുള്ളവർ പ്രച്ഛന്നവേഷധാരിയായ ഭടൻ ലിറാറിന്റെ പ്രിയസോദരിയായ ഹൌലത്താണെന്നു മനസ്സിലാക്കിയതു. സംഭവങ്ങളാൽ ഇപ്രകാരം നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കെ ഹിറാക്ലിയസ്സു ഭാരിച്ചൊരു സൈന്യത്തെ ദിംശിക്കിലെ (ഡമാസ്കസ്സു) ക്കയച്ചു. യുദ്ധം അതി തീക്ഷ്ണമായി നടന്നുവെങ്കിലും ഒടുവിൽ ഡമാസ്കസ്സു ഖാലിദി (റ. അ) ന്നു കീഴടങ്ങി. അന്നേദിവസം അതിഭാരുണമായ മറെറാരു സംഭവം മദീനത്തുവെച്ചു നടന്നു. അതേ അതിപ്രധാനമായ ഡമാസ്കസ്സു പിടിച്ചടക്കിയ അന്നുതന്നെയായിരുന്നു അഭിവന്ദ്യനായ ഹസ്രത്ത് അബൂബക്കർ (റ. അ.)ഇഹലോകവാസം വെടിഞ്ഞതു. വിജയശ്രീലാളിതനായ ഖാലിദ് (റ. അ) തന്റെ വിജയവാർത്തകളും ശത്രുക്കളുമായുള്ള ഉടമ്പടി നിശ്ചയങ്ങളും മുതലായ യുദ്ധഗതിയെ കുറിച്ചുള്ള ഒരു സവിസ്തരമായ റിപ്പോർട്ടു വീശ്വസ്ഥനായ ഒരു ഉദ്യോഗസ്ഥൻ വശം കാലീഫിന്റെ സന്നിധിയിലേക്കയച്ചു കൊടുത്തു. പ്രസ്തുത റിപ്പോർട്ടു സഹിതം എത്തിച്ചേർന്ന സന്ദേശവാഹകൻ കാലീഫ് സ്ഥാനത്താരൂഢനായി കാണപ്പെട്ടത് ശൂരപരാക്രമിയായ ഹസ്രത്ത് ഉമറി (റ. അ) നെ ആയിരുന്നു. ഖാലിദി (റ. അ) ന്റെ രേഖാ വിവരങ്ങളും വായിച്ചു മനസ്സിലാക്കിയ ശേഷം ന്യായത്തിനും നീതിക്കും വേണ്ടി നിലകൊണ്ടിരുന്ന ഖലീഫ

യ കാലിഫ് താഴെ പറയും വിധം ഒരു ഉത്തരവു പുറപ്പെടുവിച്ചു: "സുവ്വൈസെന്യാധിപസ്ഥാനത്തുനിന്നും ഖാലിതി (റ. അ) യെ നീക്കം ചെയ്തിരിക്കുന്നു പകരം തൽസ്ഥാനത്ത് അബൂഉബൈദത്തിനെ നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുന്നു" ഉപസൈന്യാധിപനായിക്കൊണ്ടു സമരഗതി പൂർവ്വാധികം ശക്തിയോടെ അദ്ദേഹം നയിച്ചു കൊള്ളേണ്ടതാണെന്നും കല്പനയിൽ വ്യക്തമാക്കീട്ടുണ്ടായിരുന്നു. പ്രസ്തുത കല്പനയും കൊണ്ടു വരുമ്പോഴേക്കും ഖാലിതും (റ. അ.) സൈന്യവും പോർക്കളത്തിൽ അതിതീക്ഷ്ണമായി പൊരുതുകയായിരുന്നു. ആ ഉത്തരവു വായിച്ചുനോക്കിയ അബൂ ഉബൈദത്ത് ആ വസ്തുത ആരെയും അറിയിച്ചതുമില്ല. രണഭൂമിയിൽ നിന്നും തിരിച്ചുവന്ന സുവ്വ സൈന്യാധിപൻ മേലധികാരത്തിൽനിന്നും തന്റെ റിപ്പോർട്ടിന്നുള്ള മറുപടി കിട്ടായ്കയാൽ വീണ്ടും സവിസ്തരസംഭവത്തോടുകൂടിയുള്ള ഒരു വിവരണമെഴുതി ഒരാൾ വശം കൊടുത്തയച്ചു. അതു് നോക്കി ഗ്രഹിച്ചശേഷം കാലിഫ് തന്റെ കല്പന ഇരു സൈന്യാധിപന്മാരുടെയും സാന്നിദ്ധ്യത്തിൽ സൈന്യങ്ങൾ മുഴുവൻ കേൾക്കത്തക്കവിധം പരസ്യമായി കേൾപ്പിക്കുവാൻ നിർദ്ദേശിച്ചുകൊണ്ടുള്ള ഉത്തരവ് രണ്ടാമതും പുറപ്പെടുവിച്ചു. ആഗതൻവശം കൊടുത്തു. ആജ്ഞാനുസരണം അതു വായിച്ചു കേൾപ്പിക്കപ്പെട്ടു. ഉത്തരം ക്ഷണത്തിൽ ഖാലിത (റ. അ) തന്റെ സുവ്വാധികാരങ്ങളും മറ്റെയാൾക്ക് ഒഴിഞ്ഞുകൊടുത്തു. ഈ സന്ദർഭത്തിൽ സ്ഥലത്ത് ഒരു ദൂതൻവന്നു സമീപത്തുള്ള ഒരിടത്ത് ശത്രുക്കൾ കണക്കിലേറെ വന്നുചേർന്നിട്ടുണ്ടെന്നും, മാത്രമല്ല അവർ ഒരാഴ്ചയോളം നീണ്ടുനില്ക്കുന്ന ഒരാഘോഷം കൊണ്ടാടുകയാണെന്നും അതിപ്രധാനമായ ആ പ്രദേശം കീഴടക്കുവാൻ എളുപ്പമാണെന്നും മറ്റും പറഞ്ഞു. പ്രസ്തുത സ്ഥലത്തേക്ക സൈന്യത്തെ ആർ നയിക്കുമെന്നു സുവ്വസൈന്യാധിപൻ സദസ്യരോടു ചോദിച്ചു. യാതൊരാളുടെ പക്കൽനിന്നും പ്രത്യുത്തരം ലഭിക്കായ്കയാൽ അദ്ദേഹം മൂന്നു പ്രാവശ്യം അതേചോദ്യം ആവർത്തിച്ചു ചോദിക്കയുണ്ടായി. ഖാലി

തി (റ. അ) നെ ഉദ്ദേശിച്ചുകൊണ്ടായിരുന്നു ആ ചോദ്യം തൊട്ടുത്തുവിട്ടത്. ഒടുവിൽ ഒരു യുവാവു് നേതൃത്വം ഏറ്റെടുത്തു് രണാങ്കണത്തിലേക്കു ഏതാനും ഭടന്മാരോടുകൂടി പുറപ്പെട്ടു. സ്ഥലത്തെത്തിച്ചേർന്നപ്പോഴായിരുന്നു ശത്രുപക്ഷത്തിലെ സൈന്യബലം മനസ്സിലാക്കിയതു്. ഏതായാലും യുവചൈതന്യം തുളുമ്പിയിരുന്ന ആ സേനാനിയും ഭടന്മാരും പോക്കളത്തിൽ ഇറങ്ങി സമരം ആരംഭിച്ചു. കഠിനമായി നടന്ന ആ പോരിൽ വിജയസാദ്ധ്യത വിദൂരമാണെന്നു മനസ്സിലാക്കിയ ഭടന്മാരിലൊരാൾ അവിടെനിന്നു പുറപ്പെട്ടു അബൂ ഉബൈദത്തിന്റെ സന്നിധിയിൽ എത്തി അദ്ദേഹത്തെ കാര്യത്തിന്റെ ഗൌരവം ധരിപ്പിച്ചു. ഉടനെ അദ്ദേഹം ഉപസൈന്യാധിപനെ സംഭവഗതികൾ ഗ്രഹിപ്പിച്ചു; താമസംവിനാ ഒരു സൈന്യത്തെ തൽസ്ഥാനത്തേക്കു നയിക്കുവാനും ആവശ്യപ്പെട്ടു. അതനുസരിച്ചു ഖാലിദും (റ. അ.) പട്ടാളവും പുറപ്പെട്ടു. ധീരപരാക്രമിയായ സേനാനിയുടെ സാന്നിദ്ധ്യത്തിൽ സൈന്യങ്ങളിൽ ഒരു നവചൈതന്യം ഉൽഭൂതമാകയും അനിതരസാധാരണമായ ധൈര്യം അവരിൽ അങ്കുരിക്കയും ചെയ്തു. ശത്രുസൈന്യവ്യൂഹത്തെ പരാജയപ്പെടുത്തുവാൻ മുസ്ലിം സൈന്യങ്ങൾക്കു് അധികസമയമൊന്നും വേണ്ടിവന്നിരുന്നില്ല. തുടർന്നുകൊണ്ടു ഇസ്ലാംസൈന്യങ്ങൾ ഹിറാക്ലിയസ്സിനെതിരായി അനവധി യുദ്ധങ്ങൾ ഉമർ ഫാറൂക്കി (റ. അ.) ന്റെ ഭരണകാലത്തു നടത്തുകയുണ്ടായി. അതെല്ലാം മുസ്ലിംകൾക്കു് വിജയകരമായി പര്യവസാനിച്ചു. ബൈസാണ്ടിക്കു് സാമ്രാജ്യം തകർന്നു തരിപ്പണമായി; ചക്രവർത്തിയായ ഹിറാക്ലിയസ്സു് നാടുവിട്ടോടിപ്പോകേണ്ടിവരികയും തന്റെ സാമ്രാജ്യത്തിൽ സിംഹഭാഗവും ഖാലീഫിന്നധീനമായിത്തീരുകയും ചെയ്തു. ഇങ്ങിനെ ഇറാക്കു്, ഇറാൻ, പലസ്തീൻ, സിറിയ, യമൻ, ഈജിപ്റ്റു്, ഡമാസ്കസു്, ഏഡൻ മുതലായ രാജ്യങ്ങൾ അറേബ്യയോടുകൂടി ചേർക്കപ്പെട്ടു. രണ്ടാം കാലീഫായ ഹസ്രത്തു് ഉമർ (റ. അ) ന്റെ ഭരണകാലം ഇസ്ലാം ചരിത്രത്തിൽ സുവർണ്ണ ലിപികളാൽ ചിത്രണം ചെയ്യപ്പെ

ടേണ്ടതാണ്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കിലാഫത്ത് കാലത്താണല്ലൊ വിസ്തൃതമായ ഒരു മുസ്ലിംസാമ്രാജ്യം സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടത്. ഇസ്ലാം മതത്തിനു ദൂരവ്യാപകമായ പ്രചാരം ഉണ്ടായിത്തീർന്നതും ലോകത്തിനു മാതൃകാപരമായ ഒരു ഭരണം ഇസ്ലാംമതാടിസ്ഥാനത്തിൽ നടപ്പിയതും ആ മഹാനുഭാവൻതന്നെയാണ്. സമരതന്ത്രവിശുദ്ധനായിരുന്ന ഖാലിത്ബ്നുവലീദി (റ. അ.)നും വിജയകരമായി പര്യവസാനിച്ച എല്ലാ യുദ്ധങ്ങളിലും സിംഹപരാക്രമത്തോടുകൂടിയുള്ള പോരാട്ടങ്ങളിലും അനേകം നൂറ്റാണ്ടുകളായി പ്രതാപത്തോടെ നിലനിന്നുപോന്നിരുന്ന ഒരു സാമ്രാജ്യം കീഴടക്കിയതിലും സർവ്വോപരി അവിടങ്ങളിലെല്ലാം ഇസ്ലാമതപ്രബോധനം എത്തിക്കുന്നതിലും ജനങ്ങളെ ആ നൂതനമതത്തിൽ വിശ്വാസികളായിത്തീർത്തതിലും അതിപ്രധാനമായ പങ്കുണ്ടെന്നു നിസ്സംശയം പറയാം. ഈ രണ്ടു മഹാരഥന്മാരും ഇസ്ലാം ചരിത്രത്തിൽ എന്നും തിളങ്ങിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഉജ്ജ്വലതാരങ്ങളത്രെ.

ഗാനമാധുര്യം മികച്ചുനില്ക്കുന്ന പുത്തഹിശ്ശാമ് എന്ന കൃതി വികാരതരളിതവും ശാന്തിദായകവും ആയതിനാൽ അതു പാടുവാനും പാടികേൾക്കുവാനും ജനങ്ങൾക്ക് ഔത്സുക്യം വർദ്ധിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കും. മാപ്പിള ഗീതങ്ങൾക്കുള്ള ഒരു പ്രത്യേകത അവയിൽ അറബി, മലയാളം, സംസ്കൃതം, തമിഴ്, അപൂർവ്വം ഹിന്ദി എന്നീ ഭാഷകളിലുള്ള സംസ്കൃത പദങ്ങളും പേരിനുമാത്രം അറബിവാക്കുകളും ചേർത്തുകൊണ്ടാണ് കഥാനായൻ പ്രസ്തുത മഹാകാവ്യംരചിച്ചിട്ടുള്ളത്. ഇപ്രകാരം മാപ്പിളസാഹിത്യചരിത്രത്തിൽ ഒരു നവീന പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ ശംഖനാദം ഉയർത്തിയും കൊണ്ടാണ് പുത്തഹിശ്ശാമ് രംഗപ്രവേശം ചെയ്തത്. സാഹിത്യാരാമത്തിലെ പുതുമയുടെ പൊൻപുലരിയാണിത്. സാധാരണക്കാർക്കുവേണ്ടി അദ്ദേഹം താഴോട്ടിറങ്ങി അവരുടെ ചിന്താഗതികളും മനസ്സിലാക്കി അവരുടെ അഭിരുചിക്കൊത്തവണ്ണം രചിച്ചതാണ് ആ കൃതി. അറ

ഖി സാഹിത്യത്തിലും ചരിത്രത്തിലും കെട്ടിപ്പിണഞ്ഞു കി
ടക്കുന്ന ആ സുദീർഘമായ ചരിത്രത്തെ കവിയുടെ അനിതര
സാധാരണമായ രചനാ വൈഭവത്തോടു കൂടി അദ്ദേഹം ഒരു ക
ഥാരൂപത്തിൽ വാത്തെടുത്ത് കൈരളീദേവിക്ക് സമർപ്പണം
രചയ്ത ആ മധുരഗീതം മാപ്പിള സാഹിത്യലോകത്തിലെ ഒരു
വാടാമലർ തന്നെയാണ്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭാഷാരീതി ലളിത
മാണ്. തിരഞ്ഞെടുത്ത പദങ്ങളോ സുന്ദരമധുരങ്ങളാണ്താനും
അറബി പദങ്ങളെ കഴിയുന്നതും ഒഴിവാക്കി മലയാളഭാഷയെ
മാത്രം അവലംബിച്ച രചിക്കപ്പെട്ട ആ മഹാകാവ്യത്തിനു മാ
ധുര്യം ഏറിയതല്ലാതെ അത് രസശുഷ്കമായിട്ടില്ല. അറബി
പദങ്ങളും അദ്ദേഹം തന്റെ കൃതികളിൽ എവിടെയെങ്കിലും ഉ
പയോഗിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ തന്നെ അവ ഏവർക്കും സുപരിചിത
ങ്ങളായ മലയാളീകരിച്ച പദങ്ങളാണതെ്. മാപ്പിളസാഹിത്യ
ത്തിൽ ഒരു വിപ്ലവം സൃഷ്ടിച്ച ആ കലാകാരൻ എത്രയും വി
നീതനായിക്കൊണ്ടു പുത്തഹിശ്ശാമിന്റെ ആരംഭത്തിൽ പാട്ട
ന്നതു നോക്കുക:-

മട്ട (ഇശൽ) തൊങ്കൽ

കന്നം കവിക്കുള്ള കണക്കും കമ്പി
കോർവ തുടർ വയ്യ തിരിയാതോൻ ഞാൻ
ഊനം വരുന്നെ വാക്കുറിവില്ലെന്നിൽ
ഒട്ടും കവി കോർവക്കഹ്ലല്ല ഞാൻ
മോഹിത്തിതെ കിസ്സ തുടർവായ്ക്കുണ്ട്
ഉരൈവാൻ യെനിക്കുള്ള എളിമ കോപ്പിൽ
ഉണ്ട പെരിത്തോതി തിരിത്തീട്ടവാൻ
ഉറപ്പു ബലമേവം ശജറിൽ തേക്ക്
ഇണയായ് വരുമോ വൻ ബലാ മുരിക്ക്

നടത്തം അഴകേറും തൈവകാംപ്പ് ഹംസം
നേരെ ശരിയൊ കാക്ക അതിൻെറ വംശം
കട്ടവക്കിണയാമൊ കരുത്താൻ വില്ലി
കഹനാച്ചരത്തോട്ട് ശരിയോ സില്ലി.
ലാക്കിൽ ഒളിലെങ്കം ജെയഹറക്കൽ
ലാഹത്തിന്നിണയാമൊ തരിമ്പാറക്കൽ
ഉറേറാർ ഉപേക്ഷിച്ചാൽ ഉഴന്നു കൂടി
ഉലകർ വിരോധിച്ചാൽ ഉപായം മുട്ടി
പുററി ജലമെങ്കിൽ തിരിയും കെട്ട
പുലവർ നിഷേധിച്ചാൽ നടക്കാ പാട്ട
അരശർ വെറുത്താൽ പാത്തിടാമൊ നാട്ടിൽ
അങ്കാർ ഭവിത്താൽ പാത്തിടാമൊ കാട്ടിൽ
നാരോടിടഞ്ഞാൽ മിഞ്ചിടുമോ പഞ്ഞി
നീരോടിടഞ്ഞാൽ കത്തിടുമോ വന്നി
ഉടുകം തെളിവുണ്ടൊ കമർലങ്കിച്ചാൽ
ഉരുകം നടത്താമൊ ബഹർ കോപിച്ചാൽ
ഉടയോൻ യെനൈ ഹള്ളിൽ വിധിത്തെ പോലെ
ആശ കവി കോർവ തുടത്തി മേലെ

.....

.....

എന്നിപ്രകാരം പാടിയ കവി ശാമിലെ യുദ്ധത്തിനു സന്നദ്ധരായി നില്ക്കുന്ന യോദ്ധാക്കളെ കാലിഫ് ഹസ്രത്ത് അബൂബക്കർ (റ. അ.) ആശീർവദിക്കുന്ന ഭാഗം വർണ്ണിച്ചിരിക്കുന്നത് നോക്കുക:-

മട്ടൽ (ഇശൽ) അലിവലി

(ഓരോവരിയിലും പതിനഞ്ചക്ഷരങ്ങളുണ്ട്. ഏതാണ്ട് കേകമട്ടിൽ ഇതു പാടാവുന്നതാണ്)

വിളിത്താറൽ അബൂബക്കർ യസീ തോരിൽ ഉരത്തെ
ബിഹിസ്തെന്നെ സമസ്താനം തനിയവനാ മൈത്തെ
ഫള്ലാറൽ നെ ബിവാക്കും നാസീഹത്തും തിരിത്തെ
പരിശ്രൊറെ കൊടിയൊന്നവർ കയ്യിൽ കൊട്ടത്തെ
ഒരു സാവർ ശ്രുജായിങ്ങം ക്കമീറാക്കി തിരിത്തെ
അതുപ്പൊത്തെ കൊടിവാങ്ങിയവർ കയ്യിൽകൊട്ടത്തെ
തിറമൊത്തെ ഉറതികം ഹലമാലും തിരിത്തെ
തരമൊത്തെ കൊടിയൊന്നാ നരികയ്യിൽ കൊട്ടത്തെ
പോരൊന്നും വരാതമ്മിൽ വിചാരിത്ത് മതിത്തെ
പടശാമിൽ നടത്തുവാൻ പൊരുത്ത കൈ കൊട്ടത്തെ.

മുരുക്കം പദങ്ങളും കൊണ്ട് അനവധി ആശയങ്ങളും പ്രകടമാക്കുവാൻ പരീതിനുള്ള ശേഷി ഒന്നുവേതെന്നെയാണ്. അനാവശ്യമായ പദപ്പെരുപ്പവും വളച്ചു തിരിച്ചുകൊണ്ടുള്ള ഭാഷാപ്രയോഗങ്ങളും അദ്ദേഹത്തിന്റെ തൂലികാ സമ്പത്തിനെ കളങ്കപങ്കിലമാക്കീട്ടില്ല. അദ്ദേഹത്തിന്റെ തൂലികാ പ്രയോഗങ്ങളും നേക്കുനേരെ സ്പഷ്ടമാണ്, മധുമധുരമാണ് സാരഗർഭങ്ങളാണ്. "പൊരുത്തക്കൈ കൊട്ടത്തെ,, എന്നുള്ള കവിയുടെ പ്രയോഗം തന്റെ കാവ്യത്തിന്റെ മാഹാത്മ്യത്തെ പ്രകീർത്തനം ചെയ്യുന്നുണ്ട്! എന്തെല്ലാം ആശയങ്ങളും ഉൾക്കൊള്ളുവാൻ പര്യാപ്തമാണ് പ്രസ്തുത ലളിത സുന്ദരമായ പദപ്രയോഗം! എത്രസമർത്ഥമായ വിവരണങ്ങളും കൊണ്ടും അതിനെ മുഴുവൻ വിവരിക്കുക സാദ്ധ്യമല്ല. മാപ്പിളപ്പാട്ടുകളിലെ ശൈലികൾക്ക് അഥവാ "ഇശലുകൾ"ക്ക് ഒരു പുതിയ സമീപനരീതി കൈ

കൊണ്ട് ആ മഹാനുഭാവൻ പുരാതനമായ മട്ടുകൾക്ക് നവീന രൂപം നല്കി; ദ്രാവിഡ വൃത്തത്തിലുള്ള ഗാനങ്ങളുമായി അവയെ കൂട്ടിയിണക്കി അനേകം "ഇശലുകൾ" സ്വയം കണ്ടുപിടിച്ചു. അതുകൊണ്ടുതന്നെയാണ് കഥാപുരുഷനെ മാപ്പിളസാഹിത്യത്തിൽ വിപ്ലവ പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ ജനയിതാവ് എന്നു പറഞ്ഞു വരുന്നത്. ശാമ് ചരിത്രത്തിന്റെ ഒരു രത്നച്ചുരുക്കം എത്താനും വരികളിൽ കവി ഒതുക്കിയിരിക്കുന്നത് നോക്കുക:—

"ഇടവൊഗർ ശാമും ബിലാത്ത് റോമും
യെന്നും അള്ളീമായെ ചതികളം വേറെ
അടക്കി വസിക്കുന്നെ മഹാവില്ലാളി
ഹിർക്കൽ അരശുമായി പൊരുതി വെടി
ഫള്ൽ തഹിമുറെ ചതികളം കോട്ട
ഫത്ത് ഹാക്കിയെ കോർവക്കു തുക്കമാമീൻ"

കാവ്യരചനയ്ക്ക് ആസ്പദമായ കാരണങ്ങളും അദ്ദേഹം വിവരിക്കുകയാണ്.

"സകലവും നാൻ തുതിപ്പായി
സരസകവിയെ ചേർപ്പായി
പുകയെ നൈകൽ ബിൽമോടി
ബുദ്ധിയും അക്കലും വാടി
അകമനം തന്നിൽ നാടി
അമ്പിലൊരു കഥയെ തേടി
ഏകമെ നാനടുത്തു
ബലനൽ കടപ്പുറത്തു
ശ്രുതിപ്പേർ ബുകാറ
മേരുവെയവിടം സയ്റാ
അരുമയിൽ കഥകൊതിത്തു
അവരെന്നിൽ വകതിരിത്തു"

കവിയുടെ വർണ്ണനാചാതുര്യം അറിയേണമെങ്കിൽ താഴെ കൊടുത്തിട്ടുള്ള ഭാഗം പാടി രസിക്കുകതന്നെ വേണം. ഹിറാക്ലിയസ്സിന്റെ സേനാധിപനായിരുന്ന ബാഹാന്റെ ക്ഷണമനുസരിച്ചു മുസ്ലീം സൈന്യാധിപനായ ഹസ്രത്ത് ഖാലിദും (റ. അ.)ന്റെ അശ്വഭടന്മാരും ഒരു സന്ധിസംസാരത്തിന്നായിക്കൊണ്ട് യാത്രചെയ്തു പോകുന്ന കാഴ്ച എത്ര സജീവമായിട്ടാണ് അദ്ദേഹം വർണ്ണിച്ചിട്ടുള്ളത്! ഈ ഭാഗം പാടി രസിക്കുമ്പോൾ സർവ്വസന്നാഹസജ്ജരായ ഒരു അശ്വഭടസംഘം നമ്മുടെ കൺമുമ്പിൽ കൂടെ മാർച്ച് ചെയ്തു പോകുന്നതു പോലെ നമുക്ക് തോന്നിപ്പോകുന്നതാണ്.

മട്ട് (ഇശൽ) ചിറമുറുക്കം

(ഓരോവരിയിലും പന്ത്രണ്ട് അക്ഷരങ്ങളുണ്ട്. കൌതുകമേറിയ ഈ ശൈലിയുടെ മാതൃക ദ്രാവിഡവൃത്തങ്ങളിലുണ്ട്.)

ചമയപ്പുണി പൂണ്ടവിധം വിധമെ
സകലം പറവാനധികം ജികമെ
സമരച്ചൊടി കാട്ടിടും കോടമുകം
സർജ്ജം കടിഞ്ഞാണൊട്ടകല്പണിയും
തമിലെങ്കിനെ പൊങ്കിനെ കൺകണവും
തരിതണ്ട ചിലമ്പൊട്ട കിങ്ങിണിയും
ഇടകെട്ടിനെ വട്ടക മൊട്ടകളും
ഇട ചുറ്റിനെ വൈരക്കുറി മാലകളും
തുടർ ഞാലികമം താലികമം ഓലകളും
തുരഗത്തിനു കെട്ടിനെ മട്ടമതൊ
നടനാലിനു തോടകമം ആടകളും
നവരത്നമിടക്കിടെ ചൊട്ടികളും
പടിയെത്തിനെ മാണിക്കം ജൈത്രറത്നം
പലകെട്ടുകമം മുട്ടുകമം പോട്ടുകളും

മുഖപട്ടമതിൽ പതിത്തിട്ടജൗഹർ
മിന്നിക്കും അലിക്കത്തുടെ താളമതും
അലകപ്പുതിസ്സുിത് നെബിയവരെ
അസ്ഹാബികളങ്കിയണിഞ്ഞുണരെ
അകരം ഒളിലെങ്കിടുമങ്കികളും
അതിരക്കുടുക്കം അരയിൽ മുറുക്കം
ജികം കാലൊട്ടമീണ്ടെക മീസുകളും
തുടരം ചുടരം പടരപ്പണിയും
നരിഖാലിത് തൻ അബ്ദുള്ളാമാവരും
തിറമാൽ ചമൈത്തുള്ളൊരു കുബ്ബയതും
നിറംജൗഷനാം ചുറിനെ ശാലുകളും
തരമുറെറലിബാസുമാലുകളും
കരത്തിൽ കശപും കഴത്തിൽ കസബും
ഹസബും നസബും മികവാണവർകളും
കരത്തിൽ പതിനെട്ടരം താമെ
കരിശിത്തവർ ആയുധ മേന്തിടവെ
തുരഗപ്പുര മേന്തിനടന്തിടവെ
തുറന്നന്തരസ്ക്കപ്പുതി ബാബടവെ
സിറിഹുകളും അംലാക്കവരും വരവായി
സുൽത്താൻ നബി തോഴരെ കണ്മതിനായി
ഉരബിണ്ടെ ജയാതിബന്നൽ ജബലും
ഉതിരക്കുതിരപ്പുറ മേറിടവെ
ഒരുന്നുമിളകി ജവാതടവെ
ഉലകത്തിലെല്ലാം പൊടി തുള്ളിടവെ
ഇരവിട്ടെ കരിമ്പുലികളും നടയായി
ഉടനെത്തി നിലന്ത് സമൂഹമിലായി
ശരിനിപ്പടലായി ചതിർ പാകമിലും
ചതുരം അഹതും വഴി കാതമിട

നിരന്നെത്തിനെ സിന്ധു കത്തരികർ
തുടരെ. തുടരെ കടന്നിട്ട് നടൈ.,,

ഭൂതകാല സംഭവങ്ങൾക്ക് നവംനവങ്ങളായ രൂപം നൽകി പ്രസ്തുത സംഭവഗതികളെ ഉജ്ജീവിപ്പിച്ചും അദ്ദേഹം കൈകാര്യം ചെയ്യുന്നപ്രശ്നങ്ങൾക്ക് വിപ്ലവകരമായ കൊടുത്തും കൊണ്ടുള്ള തന്റെ കാവ്യരചന എത്രതന്നെ ശ്ലാഘിച്ചാലും മതിയാവുന്നതല്ല. മേൽ വിവരിച്ച വർണ്ണന എത്രസജീവമാണെന്നു നോക്കുക. ഒരു യഥാർത്ഥ കവി ഒരു കലാകാരനുംകൂടി ആയിരിക്കേണമെന്നുണ്ടല്ലൊ. ആയാലും വരക്കുന്ന ചിത്രങ്ങൾ നിർജ്ജീവങ്ങളാവരുതു്. നാം ഇതു പാടുമ്പോൾ നമുക്കു ശരിക്കു രോമാഞ്ചമുണ്ടാകുന്നുണ്ടു. മേടിയിൽ അലങ്കരിച്ചതു രഥങ്ങളുടെ പുറത്ത് ആയുധപാണികളും വേഷഭൂഷണത്തോടു കൂടിയവരുമായ അശ്വഭടന്മാർ കയറി ധീര ധീരംഗമനം ചെയ്യുന്നതായി നാം കാണുന്നു എത്രമനോഹരവും സ്വാഭാവികവുമാണ് കവിയുടെ വർണ്ണനകൾ. ഗീതത്തിലെ ശബ്ദസുഖവും അർത്ഥചമൽക്കാരവും നമ്മെ ആനന്ദതുന്ദിലരാക്കുന്നു. ശാമിൽ ഒരിടത്തു രണ്ടു സമരവിദഗ്ധന്മാർ തമ്മിൽ നടന്ന മരണപ്പോരിന്റെ തുടക്കം കവി എത്രതന്മയത്തോടു കൂടിയാണ് വർണ്ണിച്ചിട്ടുള്ളതെന്നു താഴെ കൊടുക്കുന്ന വരികൾ തെളിയിക്കുന്നുണ്ടു്.

മട്ട് യെണ്ടൈഹെർ

(കുറത്തിപ്പാട്ട രീതിയിൽ എന്താണ്ടു് ഈ ശൈലി പാടാവുന്നതാണ്.)

മനോ ഭണ്ഡാരത്തിൽ എത്ര വേണമെങ്കിലും പദങ്ങൾസൂക്ഷിച്ചിരുന്ന ആ മഹാവിദ്വാൻ ചവ്വിത ചവ്വണം ഒരിക്കലും ഇഷ്ടപ്പെട്ടിരുന്നില്ല. സന്ദർഭാനുസരണം യാതൊരു ലോഭവും കൂടാതെ അവയെ ഉപയോഗപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ടു്. പ്രസ്തുത ഗീതമാണിതു

"അസദ് നാമം കേട്ട് -അവനു മുരപോട്ട്
കശ്മലൻ ലിറാറെ-പണ്ടഞാൻ പിടിത്തെ
വാരുരം പെറേറാനെ-ബന്ധവാസിൽ കെട്ടി.
കുററപത്രം ചേത്തി - കൂട്ടി മുമ്പയച്ചി
വിണ്ടെകാലൻ കെട്ടിവിട്ടെ-കടിതീരും വമ്പുലിൻെറ
കോടപോലെ കോടമുകളിൽ ഉഷ്ടനും വന്നേശങ്ങം
യേശിവന്തെശ്രൂരൻ- അവനിലേക്കും ഞായെ
ആശവെത്തൊരുങ്ങി-അങ്കിയാൽ മുഴങ്ങി.
കട്ടിയ മാമത്തെ-പൂടിതാജം ചേത്തെ
മട്ടമായി മുതിത്തെ-മറെറാരുത്തൻ പാത്തെ
ഉത്തവൻ ലിറാറതെണ്ടെ- ഇവനൊഞാൻ പിടിത്തുകൊണ്ടു
യെൻെറ മുമ്പിൽ വന്താൽ-താരുമിനാമെന്ത്
ഒണ്ടവന്തരത്തെ-പേശ് നിൻ ഹാജത്തെ
യെന്നതാലും താരും-യെന്ന മൊഴിപാരും
നീണ്ടുരവിരുത്തി-നിന്മകം മൊഞ്ചത്തി
കാമിനി പൊൻ കന്നിയാളെ-കായമെന്നിൽഇണവിട്ടത്തെ
കേമനാം ലിറാഞാനും-കൊണ്ടുവാരുന്നുണ്ടും മെയ്യെ
ആയുരധരിത്തെ-അവനുരകം തീത്തെ
അവനെ നീസംഹാരം-ഓളെഞാനോശാരം
ചെയ്യുമെന്നുസാരം-സംഗതി സംസാരം
കേട്ടവനടുത്ത്-കൂടിസഭയാവെത്ത്
ഒത്തനേകം ജഡ്ജിമാരും-മെത്ത കൂട്ടംസഭമുഖേന
വാട്ടമില്ലാ മേലുറക്ഷി-വാഗ്ദത്തം കേട്ടടിച്ചി
ഉങ്കളെല്ലാം സാക്ഷി-യെന്മകനാച്ചി
അവനിലെ വിവാഹം-ഇന്നു മേലുത്സാഹം
അങ്കമിൽ ജയിത്താൽ അപ്പൊരം വലീമത്തെ
സമ്മതം കുറാച്ചി-സമ്മതിച്ചുറച്ചി"

മറവള്ളവരുടെ ഗീതങ്ങളെ അപേക്ഷിച്ചു പരീതിൻെറ കൃതികളും കള്ള പുതുമയും തന്മയത്വവും ഒന്നു വേറെത്തന്നെയാണ്. അദ്ദേഹം

കഴിയുന്നതും മലയാളപദങ്ങളും ഒഴികെ മറ്റുഭാഷാപദങ്ങളുമായി കലർത്തി തന്റെ കാവ്യത്തെ രസശൂന്യമാക്കീട്ടില്ലെന്നു മേൽവിവരിച്ച വരികളും കൊണ്ടു തെളിയുന്നുണ്ടല്ലോ. പ്രകൃതത്തോടു് ഒത്തിണങ്ങുന്നതാണു് ആ കവിഹൃദയം. അദ്ദേഹം ഉപയോഗിച്ചിട്ടുള്ള പദങ്ങളുടെ ധോരണിയും ഔചിത്യവുംഅന്നത്തെ കാലത്തിന്നനുസരിച്ചു വർണ്ണനാതീതമാണു; ഭാഷ ലളിതകോമളവുമാണു്.

കാവ്യരചനക്കു് വിധേയമായവിഷയം വളരെ മുമ്പുതന്നെ അദ്ദേഹം ആസൂത്രണം ചെയ്തിരുന്നു. അതുമായിബന്ധപ്പെട്ട സർവ്വസ്വവും ആരാഞ്ഞുപിടിച്ചിരുന്നു. വിഷയപഠനം പരിപൂർണ്ണമായിരുന്നു. കാവ്യനിർമ്മാണത്തിന്നാസ്പദമായ സംഗതികളും മുഴുവനും ശേഖരിച്ചു വെച്ചതിനു ശേഷം കൃതിയുടെ തുടക്കം, പുരോഗമനം, സമാപനം മുതലായവയെപ്പറ്റി മുൻകൂട്ടി അദ്ദേഹം ഒരു തീരുമാനമെടുത്തിരുന്നു. ഇതെല്ലാം കവി മനസ്സിൽ കോലപ്പെടുത്തിവെക്കുകയല്ലാതെ കടലാസ്സിലോ . മറ്റോ കാലേക്കൂട്ടി എഴുതിവെക്കാറുണ്ടായിരുന്നില്ല. അങ്ങിനെ ആ മഹാശയൻ പ്രതിപാദ്യവിഷയത്തിൽ ലയിച്ചുകൊണ്ടു ഏകാന്തതയിൽ വികാരങ്ങളും സ്വയം ആത്മഗതങ്ങളും നടത്തുകയായി; തൽഫലമായി അദ്ദേഹത്തിൽ നിന്നും നിർമ്മലകാവ്യങ്ങളും പ്രവാഹിക്കാൻ തുടങ്ങി. കഥാകഥനത്തെ സംബന്ധിച്ചുള്ള പരിപൂർണ്ണ പരിജ്ഞാനം സമ്പാദിപ്പാൻ എത്ര ത്യാഗത്തിന്നും അദ്ദേഹം സന്നദ്ധനായിരുന്നു. കവിയുടെ തൃതീയ കൃതിയായ "മിൻ അത്തൽ ബാരി" എന്ന ഗീതാനിർമ്മാണത്തിന്നുദ്യമിച്ചപ്പോൾ അതിലേക്കായി ശേഖരിക്കപ്പെടേണ്ട വിവരങ്ങളും ലഭിക്കുവാൻ വേണ്ടി പരീത് ആലുവായിലുള്ള കുളൂർ മൂപ്പൻ എന്നൊരാളുടെ വസതിയിൽ പോയി മൂന്നുമാസത്തോളം അവിടം താമസിക്കയുണ്ടായിട്ടുണ്ടു. സയ്യിത് മുഹമ്മദുമൌലാന എന്ന യോഗിവര്യന്റെ സംഭവബഹുലമായ ജീവചരിത്രമാണ് പ്രസ്തുത കൃതിയിലെ

ഉള്ളടക്കം. മൌലാനാ മൂപ്പന്റെ ആത്മീയ ഗുരുവായിരുന്നുവെന്നു മാത്രമല്ല ഇരുവരും തമ്മിൽ അടുത്ത ബന്ധം പുലർത്തിപോന്നിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. മൌലാനയുടെ ചരിത്രം ഏറ്റവും വിശ്വാസയോഗ്യമായി എഴുതപ്പെട്ടിട്ടുള്ളത് ഒരു പ്രസിദ്ധ മതപണ്ഡിതനും സിദ്ധനുമായിരുന്ന മാപ്പിളലബ്ബ ആലിം സാഹിബാണ്. പ്രസ്തുത ചരിത്രഗ്രന്ഥം അന്വേഷിച്ചു കുറച്ചുനാൾ അദ്ദേഹം നടന്നു. ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ കവിയുടെ കാവ്യരചനക്കാസ്പദമായ വിഷയഗ്രഹണം അപാരമായിരുന്നുവെന്നർത്ഥം. അങ്ങിനെകഥാകഥനത്തിന്റെ നാനാവശങ്ങളും അദ്ദേഹം ഹൃദിസ്ഥമാക്കീട്ടുണ്ടായിരുന്നു. കഥയുടെ പശ്ചാത്തലം സൃഷ്ടിച്ചു തന്റെ മനോദർപ്പണത്തിൽ അദ്ദേഹം സൂക്ഷിച്ചുവെച്ചിരുന്നു. കവി അധികസമയവും ചെലവഴിച്ചിരുന്നതു കാവ്യനിർമ്മാണത്തിനുള്ള കളമൊരുക്കുവാനായിരുന്നു. ഒരു കൃതി രചിക്കുവാൻ വേണ്ട സംഗതികം മുഴുവനും കരസ്ഥമാക്കി കഴിഞ്ഞാൽ പിന്നെ തന്റെ ചിന്താഗതി മുഴുവനും കാവ്യവലയത്തിനുള്ളിലായിരുന്നു. അപ്പോഴും അദ്ദേഹം ഏകാന്തത ഏറ്റവും ഇഷ്ടപ്പെട്ടിരുന്നു. പ്രചോദനം വരുമ്പോഴും മൂളിക്കൊണ്ടിരുന്നു; മുട്ടുന്നതോടൊപ്പം വിരൽകൊണ്ടു താളവും പിടിച്ചിരുന്നു. ആ അനുഗ്രഹീതപുരുഷൻ കലാലയത്തിൽ ഏകാകിയായിരുന്നു മധു മധുരമായി മൂളുന്നതു കേൾക്കാമായിരുന്നുവത്രെ; തുടർന്നുകൊണ്ടു മൂടുപടത്തിൽ പാട്ടുകയും ചെയ്തിരുന്നു. ഗാനകലാപടുവായിരുന്ന അദ്ദേഹം പാടുമ്പോഴും തന്നെ കമ്പിയും ലയവുമെല്ലാം ശരിപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരുന്നു; പിന്നെ അയാളം അതു കടലാസിൽ പകർത്തുകയായി. ഇപ്രകാരം മൂളിയും പാടിയും എഴുതിയും കൊണ്ടു ചിലപ്പോൾ അദ്ദേഹം ഒരേ ഇരുത്തത്തിൽ രണ്ടോ നാലോ മണിക്കൂറുകളും സമയം കഴിച്ചു കൂട്ടിയിരുന്നുവെന്നുവരാം. പ്രചോദനം അവസാനിച്ചാൽ മാത്രമെ അവിടെനിന്നും പിന്മാറിയിരുന്നുള്ളൂ. ഒടുവിൽ താനെഴുതിയ ഭാഗം കയ്യിലെടുത്തു സ്വതഃസ്സിദ്ധമായ സ്വരമാധുര്യത്തോടുകൂടി അദ്ദേഹം പാടി രസിച്ചിരുന്നു. സർവ്വാംഗസുന്ദരമായി എന്നു

അദ്ദേഹത്തിനു തൃപ്തി വരുന്നതുവരെ അദ്ദേഹം പാടിക്കൊണ്ടിരുന്നു. കാവ്യരചനയിൽ പരീത് വ്യാപൃതനായാൽ പരിസരത്തിൽ നടന്നുകൊണ്ടിരുന്ന യാതൊന്നും തന്നെ അറിഞ്ഞിരുന്നില്ല; അത്രയ്ക്കു പരിപൂർണ്ണമായിരുന്നു കവിയുടെ മനസ്സിന്റെ ഏകാഗ്രതയെന്നർത്ഥം. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഹൃദയമാകുന്ന വീണയുടെ തന്ത്രികളിൽ മീട്ടി; ആ സ്വരധാനിയുടെ മധുരിമയായിരുന്നു മൂളലുകളായി രൂപാന്തരപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരുന്നതു. യാതൊന്നും തന്നെ വിട്ടുകളയാതെ വേണ്ടസമയത്തു താൻ ധരിച്ചുവെച്ചിരുന്ന സംഗതികളും ഉരിയാടാൻ അദ്ദേഹത്തിനു സാധിച്ചിരുന്നു. സഹജമായ തന്മയത്വത്തോടുകൂടി വിലാപകാവ്യങ്ങൾ രചിക്കുവാൻ അദ്ദേഹത്തിന്നറിയാമായിരുന്നുവെന്നു തന്റെ കൃതികളും തെളിയിക്കുന്നുണ്ടു. സ്നേഹമസൃണമായ ശീലം മൂർത്തീകരിച്ചു പ്രകടമാക്കുവാൻ പര്യാപ്തമായിരുന്ന ആ കവി ഹൃദയം. ദുഃഖസംഭവങ്ങളിൽ അയാൾ അകമഴിഞ്ഞു പരിതപിച്ചു, പോരെങ്കിൽ പരിതാപം വിലാപമായി രൂപാന്തരപ്പെട്ടു; പ്രേക്ഷകന്മാരെക്കൊണ്ടും ശ്രോതാക്കളെ ക്കൊണ്ടും ബാഷ്പാർപ്പണം ചെയ്യിച്ചു. മധുവിധു അവസാനിക്കാതിരുന്ന ഒരു ധർമ്മഭടൻ ശത്രുക്കളുമായുള്ള പോരാട്ടത്തിൽ രക്തസാക്ഷിയായിത്തീർന്നു. വരന്റെ മൃതദേഹം പോർക്കളത്തിൽ കിടക്കുന്നതു കണ്ടിട്ട് നവവധു മാറത്തടിച്ചു വിലപിക്കുന്ന ഭാഗം അദ്ദേഹത്തിന്റെ തൂലികയ്ക്കു വിഷയീഭവിച്ചപ്പോൾ അതിൽനിന്നും ബഹിർഗ്ഗമിച്ച ശോകാത്മകമായ വിലാപഗാനം എത്ര ഹൃദയസ്പൃക്കായിട്ടാണ് കവി വർണ്ണിച്ചിട്ടുള്ളത്! തന്നെ ദുഃഖസാഗരത്തിൽ ആഴ്ത്തിയും കൊണ്ടു ദേഹവിയോഗം ചെയ്ത പ്രാണനാഥനെ അഭിസംബോധനം ചെയ്തുകൊണ്ടു ആ തരുണി ഉരിയാടുന്ന മർമ്മഭേദകമായ വാക്യങ്ങളും ശീലയേയും കൂടി അലിയിക്കുവാൻ പോരുന്നവയാണ്. പ്രസ്തുത ഭാഗം പാടിയാൽ കരയാത്ത കണ്ണുകളില്ല; വെന്തു നീറാത്ത മനസ്സില്ല, വരണ്ടുപോവാത്ത നാവില്ല, ഇടരാത്ത തൊണ്ടയില്ല, നെടുവീർപ്പിടാത്ത മനുഷ്യനുമില്ല. ഇപ്രകാരം പാടുന്നവരേയും ശ്രോതാക്കളേയും

വികാരഭരിതരാക്കി അവരെക്കൊണ്ട് ബാഷ്പാർപ്പണം ചെയ്യിക്കുവാൻ പര്യാപ്തമാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ സുശക്തമായ തൂലികാപ്രയോഗങ്ങളും. പുത്തഹിശ്ശാമിലുള്ള പ്രസ്തുത വിലാപ കാവ്യമാണ് താഴെ ചേർത്തിട്ടുള്ളത്.

മട്ട പുകൈനാർ

(ഏതാണ്ടനുതോന്നാത വൃത്തശ്രുപത്തിൽ ഇതുപാടാവുന്നതാണ്. ആദ്യത്തെ വരിയിൽ പതിനഞ്ച് അക്ഷരവും രണ്ടാമത്തെവരിയിൽ 13 അക്ഷരങ്ങളുമുണ്ട്.)

"മാനിതക്കൊതികൽ ബിൽമതിര പൂകനീതേനെ
മടനപ്പൂകനിയെ, യെൻമഹബൂബരെ
തേനോരിൽ രസം കൽബിലിരിക്കെ ത്താൻ പിരിഞ്ഞെന്നെറ
താശിയാടം കരള് കരിഞ്ഞലിയുന്നെന്നെറ
വാണെ നാടം ഇണങ്ങിപ്പൊൻമണിമാറിൽ മണംകൊണ്ട
മധുരം ഞാൻ മറക്കുന്നെ ദിനമേതള്ളാ ?
നാണാതെ സുഖത്തിലിരുപേരും പലേസിറിൽ
നിലനിന്നെ പിലാക്കും വിട്ടൊഴിഞ്ഞാതേനെ !
ആശിക്കിൽ മഅശ്ശുക്കക്കനിയെ നീർ പിരിഞ്ഞെന്നെറ
ഹാജത്തിന്റെ തീർവീട്ടം ദിനമേതള്ളാ ?
മാശിത്തെ മനസ്സുകത്തൊരു നാളും മധുരത്തെ
മാറാതെ യെങ്കനെഞ്ചിൽ പതക്കും ചോര
നോശത്താൽ ഉമ്മെ ഞേറക്കൊതിവെച്ച ഹാജത്തെന്റെ
നെഞ്ചകത്തണഞ്ഞുള്ള മടം തീന്നില്ല.
മശമില്ലായുടയവൻ വിധിച്ചുള്ള കുതറത്ത്
മാരരെ മണംകൊണ്ടും മതിവന്നില്ല.
താനായെ പെരിയ വൻയെനിക്കിട്ടെ ബഹർമോസ
തങ്കിയിലിതിനായിട്ടൊരു വയ്യില്ല

കോനൃയോൻനമ്മെ തമ്മിൽ ഇടതൊട്ടത്തട്ടപ്പിച്ചി
കൊതിവീട്ടും ദിനമേതെന്നറിഞ്ഞതില്ല.
മന്നിലിന്നിതുപോലെ നിലതെള്ളും മഹബ്ബത്ത്
മന്നൻതാനൊരുത്തക്കും കൊടുപ്പാനില്ല
അന്നവാദക്കേസാവന്ന തിനെ ഞാൻ രിളാകൊണ്ടു
ഇവ ചൊല്ലിക്കരഞ്ഞവർ അളതളതാർ

എന്നിപ്രകാരം തന്റെ പൂർവ്വനാഥനുമായുള്ള ബന്ധത്തെപ്പറ്റി വിലപിച്ചശേഷം ദുഃഖിതയായ ആ യോഷാമണി സ്വാനുഭവങ്ങളും വിവരിച്ചു അശ്രുപൊഴിക്കുകയും തന്നെ സംബന്ധിച്ചു ഒരു ദൃഢനിശ്ചയം കൈക്കൊള്ളുകയും ചെയ്യുന്നതു നോക്കുക:-

മട്ടു തൊങ്കൽ

തടിയോടണ വായെനെടും ഖേദത്തെ
താണുപറഞ്ഞവരം അളതളതാർ.
തയ്യൽ മൊഴിയൊന്നും തടി ഹാജത്ത്
താകക്കൊതി തീരാതര മാകും ഞാൻ
മെയ്യിൽ അണവുയെലി ബാസാതൊന്നും
മങ്ങി മുഷിഞ്ഞില്ല പുതുകന്നിഞാൻ
കൈമൽ പതിത്തുള്ള മൈലാഞ്ചിന്റെ
കാഴ്ചനിറം മങ്ങാ കുമാരിയും ഞാൻ
കായം സുഖം വാടാക്കണന്ത് പൂണ്ടെ
കളർകം മണം വീശൽ ഒഴിയം തോം ഞാൻ
കുളലി ഉരവീണ്ടും തടിയോടോതി
കുശാതിരുന്നോ നീ ഉമൈബാൻ പെണ്ണെ
അഴകു മികത്തുള്ള തടി ചേർച്ചക്ക്
ആണാലൊരുപേരും ഹറാമായി നിന്നിൽ

എത്രചേതോഹരമായിട്ടുണ്ടു അദ്ദേഹം വരച്ചിട്ടിള്ള ആ വിചിത്ര ചിത്രമെന്നു നോക്കുക! മരണമടഞ്ഞുകിടക്കുന്ന ഒരു ധീരയുവയോ ദ്ധാവിന്റെയും ചാരത്തിരുന്നുംകൊണ്ടു് "കാമൻകടുത്തൂടി പൊട്ടുന്ന നെഞ്ച"ത്തടിച്ചു വിലപിക്കുന്ന ഒരു പുതുകന്യകയുടേയും ചിത്രങ്ങളാണു് ആയാളം വരച്ചിട്ടിള്ളത്. ഹാ! എത്ര തന്മയത്വമുള്ള ഭാഷാശൈലി! എത്ര വികാരതരളിതമായ തൂലികാപ്രയോഗം! ഒറ്റുഹമായ മനോവ്യഥയിൽനിന്നും ആശ്വാസം നേടുവാൻ അവളം കണ്ട പോംവഴി അകമഴിഞ്ഞു വിലപിക്ക മാത്രമായിരുന്നു. അനുശോചനപരമായ ഹൃദയസംഗീതത്തിൽ താപതിരമാലകം അലതല്ലി മനസ്താരത്തെ ശുദ്ധമാക്കുവാൻ കഴിയുമെന്നു അവളം വിശ്വസിച്ചു; അതിൽ നിർവൃതികണ്ടു. അവളുടെ ഒത്തുക്കുവാൻ വയ്യാത്ത വികാരങ്ങളുടെ സമ്മർദ്ദമാണു് കവി ഇവിടെ പ്രകടമാക്കീട്ടിള്ളത്. ഈ കൃതിയുടെ അവസാനത്തിൽ കവി തന്റെ സ്വന്തം പേരും മറ്റും ചേർത്തീട്ടുണ്ടു. അതിൽ നിന്നു തന്റെ നൈപുണ്യം വ്യക്തമായി കാണാവുന്നതാണു്.

മട്ടു തൊങ്കൽ

"അറിവിൻ കവി കോർവച മൈത്തെയെന്റെ
ഇസുമും പതിവീട്ടം തിരിത്തിട്ടന്നോൻ
ധരിത്തു് വസിക്കുന്നെ പതിന്റെ നാമം
തിമായി യറിഞ്ഞു കൊണ്ടശത്തുവായെണ
അറിവിൻ കുടി പേരിനൊരു മീമും പിൻ
ഉടനെ വരും നുനും പിറകെ തായും
പറയ്യാൻ പതിറെട്ടും പതിമ്പെരായും
ഭാഷ എനി മീമും വരുമെരണ്ടും
ആറഞ്ചതിൽ വീട്ടം അബ്ബു നാമത്തെ
ഉന്നും സകീർ പിൻ അഹമദയെണ്ടോർ
നാമം യെനിക്കുള്ളെ ഇസുമുക്കെണ്ണും

നൂറും ഇരിനൂറും പതിനാലാമെ
ആമെ അത് പഞ്ചപകൃതിചെയ്യാൻ
അവ്വൽ പിരിത്തകൊാം പതിറെട്ടണ്ണം
സുമ്മ ഒരു നൂറിൽ ഇരുനൂറാമെ
തക്കെമരക്കൂറിൽ വരും പത്താമെ
ചെമ്മെ ഇനി ഒണ്ടിൽ ഇശിരീനാമെ
ചേത്തെയൊരു നാലിൽ തമാമായിനാമെ
കണക്കവി കോർവ മുടിത്തെകൊല്ലും
ക്കവി പറയുന്നോൻ ധരിത്തുകേപ്പിൻ
....
....
ഉററ മലൈബാർആും അലാഹും പിന്നെ
യെണ്ണും പതിററഞ്ചും ടേയം മീനത്തിൽ
....
പാടി രസംവെച്ചിട്ടിതു കേംപോരെ
പറഞ്ഞുകിയാമോളം സലാമുണ്ടെന്റെ
കൂട്ടം പലതെല്ലാം ചുരുക്കിച്ചൊല്ലി
കോർവമുടിവാക്കി കഥ തമ്മത്തായി "

ചേറവായി

അദ്ദേഹത്തിന്റെ മറവ കൃതികളെപ്പററി പ്രതിപാദിക്കുന്നതിനുമുമ്പായി നമുക്ക് കവിയുടെ ഗാർഹസ്ഥ്യജീവിതത്തിലേക്കു പ്രവേശിക്കാം.

കവിയുടെ ജീവിതരീതി

അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൂട്ടുകെട്ട് മുഴുവനും ധനാഢ്യന്മാരും ഉന്നതനിലവാരത്തിലിലുള്ളവരുമായിട്ടായിരുന്നുവെന്നറിയുമ്പോാം ക

വി പാവങ്ങളുടെ നേരെ അനുകമ്പയുള്ള ഒരാളായിരുന്നീല്ലെന്ന തെറ്റിദ്ധാരണക്കിടം വന്നേക്കാം. എന്നാൽ യഥാത്ഥം നേരെ മ റിച്ചാണ്. സാമാന്യം ധനികനായിരുന്നതുകൊണ്ടും അതിഥി സല്ക്കാരപ്രിയനായിരുന്നതിനാലും കേരളത്തിന്റെ നാനാഭാഗ ങ്ങളിൽ നിന്നും യോഗ്യന്മാർ പാണ്ടികശാലക്കൽ ഭവനം സന്ദർശിക്കാറുണ്ടായിരുന്നു. ആർ വന്നാലും യാതൊരു ലോഭവും കൂടാതെ ചതുർവിധവിഭവങ്ങളോടുകൂടിയ ഭക്ഷണം മൃഷ്ടാന്നം കഴിക്കാമായിരുന്നു എന്നതിനുംപോരുന്ന ഒരു വ്യക്തിവിശേഷ മുണ്ടായിരുന്ന പരീതിന്നു ഭക്ഷണകാര്യങ്ങളിലും ചില ചിട്ട കളുണ്ടായിരുന്നു. പോഷകങ്ങളും അടങ്ങിയതും രുചിയുള്ളതുമായ ഭക്ഷണങ്ങളേ അദ്ദേഹം കഴിച്ചിരുന്നുള്ളു. ഭോജനവേളയിൽ ആർ വന്നാലും ഒന്നിച്ചിരുന്നു ഭക്ഷിക്കുകയെന്നതു അദ്ദേഹത്തിന്റെ ദൃഢനിശ്ചയങ്ങളിൽ പെട്ടതായിരുന്നു. അതിൽ വലിപ്പചെറു പ്പം നോക്കാറില്ലായിരുന്നു. കവിയുടെ വേഷവിധാനം തികച്ചും അനാഡംബരമായിരുന്നുവെന്നു പറഞ്ഞുകൂടാ. സ്വഭവനത്തിൽ സ്വസ്ഥനായിരിക്കുമ്പോഴും കൂടിയും ശുദ്ധവെള്ളവസ്ത്രം ഉടുത്തും കസവുമുണ്ട് ഒരു മാലപോൽ തന്റെ പൂമേനി മേൽ ഉലാത്തിയിട്ടുമായിരുന്നു കാണപ്പെട്ടിരുന്നതു. വെളിയിൽ പോകുമ്പോഴും തന്റെ പ്രതാപത്തിന്നനുസരിച്ചു തന്നെയായിരുന്നു അ ദ്ദേഹത്തിന്റെ വേഷവിധാനാഡംബരം. തലയിൽ പട്ടുകൊണ്ടുള്ള ത ലക്കെട്ടും മോടിയിൽ തുന്നിയുണ്ടാക്കിയ മൂന്നുകൂടുകൂപ്പായ വും തങ്കച്ചങ്ങല വെളിയിൽ കാണുമാറുള്ള പോക്കറ്റുവാച്ചും വിരലുകളിന്മേൽ രത്നഖചിത മോതിരങ്ങളും "കര കര" ശബ്ദം പുറപ്പെടീക്കുന്ന വള്ളി ചെരിപ്പുകളിട്ടും ആകർഷണീയമാ യി കെട്ടിച്ചു നേരിയ ഒരു വടി വലത്തു കൈയിൽ മെല്ലെ ചുഴ റ്റിയും കൊണ്ടു നീണ്ടുനിവന്ന ആ പുരുഷകേസരിയുടെ നട ത്തം കണ്ടാൽ അദ്ദേഹത്തിൽ പ്രതിബിംബിച്ചിരുന്ന വ്യക്തി വിശേഷം ഒന്നു വേറെത്തന്നെയെന്നു തോന്നിപ്പോകും. ഇരുത്ത

ത്തിലും നടത്തത്തിലും ശരീരത്തിലെ ഏതെങ്കിലും ഒരു ഭാഗം, ഒന്നുകിൽ വലത്തെ ചൂണ്ടാണിവിരൽ അല്ലെങ്കിൽ കൺപോള കാം അദ്ദേഹം സദാ ചലിപ്പിച്ചു കൊണ്ടിരുന്നു. പല കാര്യങ്ങളിലും വ്യാപൃതനായിരുന്ന കവിയെ ഏതെങ്കിലും ഒരു പ്രവൃത്തിയിൽ മുഴുകിയതായിട്ടല്ലാതെ കാണപ്പെട്ടിരുന്നില്ല. ഒരു തികഞ്ഞ വാഗ്മിയായിരുന്നതുകൊണ്ടു യോഗ്യന്മാർ തമ്മിലുള്ള വഴക്കുകാം പറഞ്ഞവസാനിപ്പിക്കുന്ന മാദ്ധ്യസ്ഥനായും അയാം പ്രവൃത്തിച്ചിട്ടുണ്ടു. പ്രമാദമായ വ്യവഹാരങ്ങളിൽ കലാശിക്കേണ്ടുഗംഭീരവഴക്കുകാം തീർത്തുകൊടുപ്പാനായി കക്ഷികാംതന്നെ സമീപിച്ചാൽ അദ്ദേഹം വിഷയത്തിലേക്കു പ്രവേശിക്കും മുമ്പായി ഫലിതരസങ്ങാം പൊട്ടിച്ചു ഗൌരവമനില കൈകൊണ്ടിരുന്ന ആഗതരെ പൊട്ടിച്ചിരിപ്പിച്ചിരുന്നു. തുടർന്നുകൊണ്ടുള്ള തന്റെ സാരഗർഭമായ പ്രസംഗവും കഴിഞ്ഞാൽ കക്ഷികാം പരിപൂർണ്ണ സംതൃപ്തരായി ശ്രുപാന്തരപ്പെട്ടിരുന്നു. പരീതിന്റെ മദ്ധ്യസ്ഥകോടതിയിൽ വക്കീലും വിധികർത്താവും ഒരാംതന്നെയായിരുന്നു. അവിടംകൊണ്ടു തീരാത്തവഴക്കുകാം ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. അദ്ദേഹം വസതിയിലുള്ളപ്പോാം ആരെങ്കിലും വല്ലസഹായവും തേടി വന്നാൽ, ഭിക്ഷക്കാരായിരുന്നാൽ കൂടിയും അവരെ തന്റെ സമീപത്തേക്കയയ്ക്കേണമെന്നു ഭൃത്യന്മാരോടു ആജ്ഞാപിച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. ചിലപ്പോാം മദ്ധ്യസ്ഥം സംസാരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന തീന്നിടയിലായിരിക്കാം ഒരാംവന്നു തനിക്കുള്ള സാമ്പത്തിക ബുദ്ധിമുട്ടുകളെപ്പറ്റി പറയുന്നതു. മറെറാരാളുടെ ആവലാതി ശത്രുക്കളുടെ ഭീഷണിയെ ക്കുറിച്ചായിരിക്കാം; മൂന്നാമത്തവൻ യാചകനായിരിക്കാം. ഇപ്രകാരം കാര്യാലോചന വേളയിൽ പോലും പലരും വന്നു പലതും അദ്ദേഹത്തോടു ബോധിപ്പിക്കാറുണ്ടായിരുന്നു. അക്ഷോഭ്യനായി തുമന്ദഹാസത്തോടുകൂടി അയാം അതെല്ലാം സശ്രദ്ധം കേട്ടു മനസ്സിലാക്കി അവരുടെ സങ്കടനിവൃത്തിക്കുള്ള പോംവഴികാം നിർദ്ദേശിച്ചു വേണ്ടതു പ്രവൃത്തിപ്പാനായി ഏർപ്പാടുകാം ചെയ്തുകൊടുത്തിരുന്നു. എതുയും

ഗൌരവമായ പ്രശ്നങ്ങളിൽ തല കൊടുത്തിരിക്കുന്നതിന്നിടയിൽ ഭിക്ഷക്കാരന്റെ കാര്യം തൊട്ട് പലതും ചെയ്യുതീക്കുവാൻ സാഹസപ്പെടുന്ന ഗ്രഹനായകനെപ്പറ്റി സമീപത്തിരിക്കുന്നവർ അസ്വസ്ഥരാകാവുണ്ടായിരുന്നു. വന്നകാര്യം സുഖകരമായി പര്യവസാനിച്ചതിന്റെ ശേഷം ഒരിക്കൽ ഒരാൾ അദ്ദേഹത്തോട് ഇപ്രകാരംചോദിച്ചു "വന്നിച്ചകാര്യങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിൽ തുച്ഛമായവയും കൂടി കൂട്ടികലത്തുന്നതിൽറ അനൌചിത്യം അവിടുന്നു എപ്പോഴെങ്കിലും ചിന്തിക്കാവുണ്ടോ?" സവ്വവിശദാംശങ്ങളും പരിശോധിച്ചു അഭിപ്രായം പുറപ്പെടീക്കുന്ന ഒരു ശാസ്ത്രജ്ഞന്റെ കണിശതയോടെ സംസാരിപ്പാൻ കഴിഞ്ഞിരുന്ന ആ മഹാശയൻ ആഗതന്റെ ചോദ്യത്തിനു താഴെപറയും വിധം മറുപടികൊടുത്തു.: "കാര്യങ്ങളുടെ ഗുരുലഘുതാ നിണ്ണയിക്കേണ്ടത് ആ പ്രശ്നങ്ങളുമായി ബന്ധപ്പെട്ടവരാണ്. ഒരു യാചകന്റെ സംഗതി അവനെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഗുരുതരമാണ്. എരിപൊരികൊള്ളുന്ന വയറിന്റെ പൈദാഹശാന്തിയാണ് അവൻറെആവശ്യം. ഉടനടിനിവ്വഹിക്കപ്പെടേണ്ടതാണ് അതു അപ്രകാരംതന്നെയാണ് മറുള്ളവരുടെതും. നിങ്ങളും നിങ്ങളെപ്പോലെ സമുദായമദ്ധ്യത്തിൽ ഉന്നതനിലവാരത്തിൽ ആരൂഢരായ മറുള്ളവരും പാവങ്ങളുടെനേരെ അനുകമ്പയുള്ളവരല്ല. അവരുടെ ദീനരോദനങ്ങളും നിങ്ങളുടെ ചെവികളിൽ നിസ്സാരങ്ങളും മാത്രമാണ്. ഹൃദയവിശാലതയുള്ളവക്കേ ദീനാനുകമ്പയുണ്ടാകയുള്ളൂ." അദ്ദേഹം തുടർന്നു "എന്റെറവസതിയിൽ-എന്റെറ അധികാരപരിധിയിൽ-നിസ്സാരനും ഉന്നതനും തുല്യരാണ്. പാവങ്ങളും ഒന്നിച്ചിരുന്നു ഞാൻ ഭക്ഷണം കഴിക്കും. അവരുമായി ഞാൻ നർമ്മസല്ലാപം ചെയ്യും. എന്റെറ ഒപ്പം സമനിലയിൽ അവർ ആസനസ്ഥരാകുന്നത് എനിക്ക് സമ്മതമാണ്. പക്ഷെ അവർ അങ്ങിനെ ചെയ്യാറില്ല. അതെന്റെകുറ്റമല്ല. ഹാ! എത്രഉൽകൃഷ്ടമാണ് നിർമ്മലമായ ആ കവിഹൃദയം! എത്ര സമത്വസുന്ദരമായ ഒരു ലോകത്തെയാണ് അദ്ദേഹം വിഭാവനം

ചെയ്യുന്നത്! ഇവിടെ വായനക്കാക്ക് ഒരു സംശയത്തിന്നവകാശമുണ്ട്. വസ്ത്രധാരണവും ഭക്ഷണരീതിയും ഭവനത്തിലെ മോടിയും കണ്ടാൽ അദ്ദേഹത്തിൽ വിനയത്തിന്റെ അഭാവം നിഴലിച്ചു കാണപ്പെടുകയില്ലേ എന്നൊരു തോന്നൽഉണ്ടാവാൻ ഇടയുണ്ട്. സുഖകരമായ ഭക്ഷണവും സുഖസുന്ദരമായ വസതിയും ഉന്മേഷപ്രദമായ വസ്ത്രധാരണവും മനസ്സിന്നും ശരീരത്തിന്നും കൂടുർമയുണ്ടാകുവാൻ പര്യാപ്തങ്ങളാണ്. ഉൽകൃഷ്ടമായ ഒരു മനസ്സിൽനിന്നും ഉദയംചെയ്യുന്ന എന്തും നിർമ്മലമായിരിക്കും. ഇതിനെ ലക്ഷ്യംവെച്ചുകൊണ്ടായിരുന്നു അദ്ദേഹം ശ്രദ്ധവസ്ത്രധാരണം ചെയ്തിരുന്നതും പഥ്യാഹാരങ്ങൾ കഴിച്ചിരുന്നതു മറവും. അല്ലാതെ വിനയത്തിന്റെ പര്യായമായിരുന്ന പരീതിനെ ഉർഗ്ഗിണങ്ങളൊന്നും തീണ്ടിയിരുന്നില്ല. മാദ്ധ്യസ്ഥം പറഞ്ഞവസാനിപ്പിച്ചിരുന്ന വഴക്കുകൾക്കൊന്നും അദ്ദേഹം പ്രതിഫലം വാങ്ങിയിരുന്നില്ല. കവിയുടെ ആവേശപരമായ ഈ ധീരമറുപടി കേട്ടപ്പോൾ അയാളുടെ ഹൃദയം പിടപിടച്ചു. ആയാൾ ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞു: "എന്റെ ഭാവനയും നിങ്ങളും തമ്മിലുള്ള അന്തരം എത്രവിദൂരം! യഥാർത്ഥമായ ഒരു അനുഗ്രഹീത പുരുഷനു മാത്രമെ ഇത്തരം പരിപാവനമായ മനഃസ്ഥിതി ഉണ്ടാവുകയുള്ളു. അവിടുന്നു എനിക്കു നല്കീട്ടുള്ള ഉപദേശങ്ങളാൽ ഈയുള്ളവനിൽ ഉൽഭൂതമായ നിർവൃതി അവാച്യമാണ്! അലസതാവിലസിതനായിട്ട കവിയെ ഒരിക്കലും കണ്ടിരുന്നില്ല. ഈ ദേശങ്ങളിൽ പാട്ടുകച്ചേരിക്കായി ക്ഷണിച്ചുകൊണ്ടുപൊയിരുന്നത് അനേകം തണ്ടുകൾവെച്ചു അലംകൃതമായ തോണിയിലായിരുന്നു. ഇത്തരം വള്ളംയാത്ര അക്കാലത്തെ നാട്ടുവാഴികൾക്കും മറ്റുപ്രഭുക്കന്മാർക്കും മാത്രമേ അനുവദനീയമായിരുന്നുള്ളു. അദ്ദേഹം സ്ഥലത്തെത്തുന്നതിനു മുമ്പായി തന്റെ എഴുന്നള്ളത്തം പ്രസിദ്ധം ചെയ്യപ്പെട്ടിരുന്നു. പരിചരണത്തിന്നായി ഭൃത്യന്മാരും നിയമിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. അദ്ദേഹം സംസാരിക്കുമ്പോൾ ആരും ഇടയിൽകയറി ഉരിയാടാറുണ്ടായിരുന്നില്ല.

ദിനചര്യാനുഷ്ഠാനങ്ങളിൽ വലിയ നിർബ്ബന്ധമുള്ള ഒരാ
ളായിരുന്നു പരീതു്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പരിപാടിയനുസരിച്ചു
കാര്യങ്ങളെല്ലാം നടന്നു പോകേണ്ടതുണ്ടായിരുന്നു. രാത്രി വൈ
കികിടന്നാലും സൂര്യോദയത്തിനു മുമ്പായി അദ്ദേഹം എഴുന്നേ
ല്ക്കുന്നതോടൊപ്പം വീട്ടിൽ മറവുള്ളവരും ഉണരേണ്ടതുണ്ടായിരുന്നു
കണികാണണ്ണ കാര്യത്തിൽ വലിയകണിശമുണ്ടായിരുന്ന അദ്ദേ
ഹത്തിനു തത്സമയം ഒർല്ലക്ഷണങ്ങളൊന്നും തന്റെ ദൃഷ്ടിയിൽ
പെടാതിരിപ്പാൻ ചിലപ്പോഴും ഗൃഹനായകൻ സാഹസപ്പെട്ടി
രുന്നു. തന്റെ ആയുഷ്കാലത്തിൽ ഓരോദിവസവും സുദിനമായി
ലഭിക്കുവാൻ ആ കലാകാരൻ ചിലപ്പോഴും സാഹസപ്പെട്ടിരുന്നു.
ദൂരസ്ഥലങ്ങളിൽ അതിഥിയായി കൂടിയിരുന്ന കാലഘട്ടങ്ങ
ളിൽ പോലും കണികാണണ്ണ സംഗതിയിൽ ആശങ്ക പ്രദർശി
പ്പിച്ചു. പ്രാതേ സൂര്യന്റെ അരുണകിരണങ്ങളം അകത്തോട്ടു പ്ര
വേശിക്കുവാനായി കിഴക്കുപടിഞ്ഞാറെ വാതിലുകളം നേ
രത്തേ തന്നെ തുറന്നുവെക്കുകയും അതുവരെ ഗൃഹത്തിനുള്ളിൽ വി
ളക്കു് ജ്വലിച്ചു കൊണ്ടിരിക്കയും ചെയ്തിരുന്നു. കവിയുടെ പ്ര
ഥമപരിപാടി ഒന്തശ്രദ്ധീകരണമായിരുന്നു; തുടർന്നുകൊണ്ടു സ്നാന
വും നടത്തിയിരുന്നു. ഇതെല്ലാം സൂര്യോദയത്തിനു മുമ്പായി
നടത്തപ്പെട്ടിരുന്നു. പിന്നീടു ശ്രദ്ധവസ്ത്രധാരണം ചെയ്തു പ്രാത്ഥ
നക്കൊരുക്കമായി. അതിൽ നിന്നും വിരമിച്ചു കഴിഞ്ഞാൽ ചൂ
ടുള്ള പാനീയം കിട്ടേണ്ടതിയിരുന്നു. അനന്തരം വിശുദ്ധ "ഖുറ
ആൻ" പാരായണത്തിൽ വ്യാപൃതനായി കാണപ്പെട്ടു. ഇങ്ങി
നേയുള്ള ചടങ്ങുകളോടുകൂടിയായിരുന്നു ഓരോ സുദിനത്തേയും
അദ്ദേഹം സ്വാഗതം ചെയ്തിരുന്നതു. ഗൃഹകാര്യങ്ങളായിരുന്നു പി
ന്നീടു തന്റെ ശ്രദ്ധയേ ആകർഷിച്ചിരുന്നതു. ഏതാണ്ടു എട്ടുമ
ണിയോടുകൂടി പ്രാതലിനുള്ള വട്ടമായി; തത്സമയം പുറമേ
നിന്നും വല്ലവരും ഉണ്ടാവുന്നതു അദ്ദേഹത്തിനു അതിയായ
സന്തോഷമായിരുന്നുവത്രെ. തനിച്ചിരുന്നു ഭക്ഷണം കഴിക്കേണ്ടു

സന്ദർഭം പാണ്ഡികശാലകൾ ഉണ്ടാവാറില്ലതെ. ലോഭം കൂടാതെ ഭക്ഷണകാര്യങ്ങളിൽ വ്യയം ചെയ്തിരുന്ന ആ ദാനമന്ദിരത്തിൽ പുറമേ നിന്നും സമീപത്തുനിന്നും ജനങ്ങൾ വന്നുകൊണ്ടിരുന്നു. ഭക്ഷ്യപദാർത്ഥങ്ങളെ വർണ്ണിച്ചു കൊണ്ടും വിനോദവാർത്തകൾ പറഞ്ഞും ആയിരുന്നു സംതൃപ്തമായ വിഭവങ്ങൾ ഗൃഹനാഥനും അതിഥികളും ഭുജിച്ചിരുന്നതു. സുഭിക്ഷമായ ഭക്ഷണത്തിനു ശേഷം താംബൂലം കൊണ്ടുവന്നു സുഖമായൊന്നു മുറുക്കി രസത്തിൽ അങ്ങിനെ സല്പനേരം കഴിച്ചു കൂട്ടിരുന്നു. പിന്നെയായിരുന്നു തനിക്കഭിമുഖീകരിക്കേണ്ടിയിരുന്ന വമ്പിച്ച പ്രശ്നങ്ങളേപ്പറ്റി അദ്ദേഹം ചിന്തിച്ചിരുന്നതു, മദ്ധ്യസ്ഥതക്കായി കാത്തുനില്ക്കുന്നവർ ക്ഷണികവാസ്തവങ്ങൾ വന്നവർ, സന്ദേശവാഹകന്മാർ തർക്കവിഷയങ്ങൾക്കു മറുപടിയും വിശദീകരണവും ആവശ്യപ്പെട്ടവർ, വസ്തുക്കൾ കൈമാറം ചെയ്യേണ്ടവർ അവയുടെ വാങ്ങൽവില്പന മൂതലായവയിൽ ഉപദേശമാരായുന്നവർ, പാട്ടകച്ചേരിക്കായി അദ്ദേഹത്തെ ഒരുമിച്ചുകൊണ്ടുപോകുവാനായി വെമ്പുന്ന ദൂരദേശത്തുകാർ, ശത്രുക്കളുടെ ഭീഷണിയെ ഭയന്നു അഭയം തേടിയവർ, ഉദരനിവാരണത്തിനായി സംഭാവനവാങ്ങുവാൻ എത്തിച്ചേർന്നവർ സംശയങ്ങൾ തീർത്തുകിട്ടുവാനായി അദ്ദേഹത്തിന്റെ സമയവും പാർത്തുകൊണ്ടു നില്ക്കുന്ന ഗായകസംഘത്തിലെ ശിഷ്യന്മാർ, ആധാരത്തിന്റെ പകർപ്പുണ്ടാക്കി കിട്ടേണ്ടവർ ഗ്രാമക്കോടതിയിൽ ഹാജരാവേണ്ട പ്രതികൾ, അന്യായം ഫയലാക്കേണ്ടവർ, നിർദ്ദേശങ്ങൾ ആവശ്യപ്പെട്ടുകൊണ്ടു നില്ക്കുന്ന സ്വന്തം കാര്യസ്ഥന്മാർ, വീട്ടാവശ്യങ്ങൾക്കു വേണ്ട സാധനസാമഗ്രികൾ വാങ്ങുവാൻ ആജ്ഞയും കാത്തുനിലകൊള്ളുന്ന ഭൃത്യന്മാർ തുടങ്ങിയ പല പല പ്രശ്നങ്ങളും അഭിമുഖീകരിക്കേണ്ട തിരക്കിട്ട പരിപാടികളായിരുന്ന ഓരോ ദിവസവും അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിരുന്നതു. ഇതേ സംബന്ധിച്ചു കവിയുടെ മാതാവു ഒരവസരത്തിൽ പ്രസ്താവിക്കയുണ്ടായി, തന്റെ പുത്രൻ ഭവനത്തിലുള്ളപ്പോൾ അവിടം ഒരു

കച്ചേരിപോൽ ആയിരുന്നുവെന്നു. സമസ്തകാര്യങ്ങളും ഒരു ചിട്ട യോടുകൂടി വേണമെന്നുള്ള നിർബ്ബന്ധം അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടാ യിരുന്നു. തന്റെ അധികാരപരിധിയിൽപ്പെട്ട ഒരു ചെറുസംഗ തിപോലും കണ്ടമാനം നടത്തിക്കാട്ടുന്നതു അദ്ദേഹത്തിനു സമ്മ തമായിരുന്നില്ല. വീട്ടും പരിസരവും സദാ ശുചിയോടെ അലം കൃതമായി കാണപ്പെട്ടുകയെന്നതു സഹൃദയനായ കവിക്കു ഏറ്റവും സന്തോഷപ്രദമായ ഒരു കാര്യമായിരുന്നു. പ്രാകൃതികദൃശ്യങ്ങളെ മനോഹരങ്ങളാക്കുവാൻ തന്റെ കഴിവിനനുസരിച്ചുള്ളതെല്ലാം അയാളം ചെയ്തു. ഭൃത്യന്മാരോടു സമഭാവനയിലും ദാക്ഷിണ്യത്തോ ടും കൂടി വർത്തിക്കുവാൻ പോരുന്ന ഹൃദയവിശാലത അദ്ദേഹത്തി നുണ്ടായിരുന്നു; പക്ഷെ കൃത്യനിർവ്വഹണത്തിൽ വൈമുഖ്യം കാ ണിച്ച വേലക്കാരോടു പരുഷമായി പെരുമാറുവാനും അയാളംക്ക റിയാമായിരുന്നു. തന്റെ ആശ്രിതന്മാർക്കു അവർ ചെയ്തുപോയ കു റ്റത്തിനു അദ്ദേഹം കൊടുത്തിരുന്ന ഏറ്റവും വലിയ ശിക്ഷ അ വരുടെ നേർക്കുള്ള തന്റെ കോപകലുഷിതമായ വീക്ഷണവും ചി ലപ്പോൾ കുറഞ്ഞനാളുവരേയ്ക്കും അവശ്യമായുള്ള നിസ്സഹകരണവു മായിരുന്നുവത്രെ. എന്നാൽ പ്രസ്തുത ഭൃത്യന്മാരെ സംബന്ധിച്ചിട ത്തോളം ആ ശിക്ഷകളും അവർക്കു അസഹനീയമായിരുന്നു. മുഴല കരങ്ങളുംകൊണ്ടു തലോടി ലാളിച്ചു പരിപാലിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന ആ യജമാനനെ അവർ തങ്ങളുടെ പ്രാണനു സമമായിക്കരുതി പ്പോന്നിരുന്നു. അവർ ക്ലേശിക്കുന്നതായിട്ടോ വിലപിക്കുന്നതാ യിട്ടോ മറെറാ കവിയുടെ ദൃഷ്ടിപഥത്തിൽപ്പെട്ടാൽ ഭൃത്യന്മാർ ചെയ്തുപോയ മുഴുവൻ അപരാധങ്ങളും അദ്ദേഹം ക്ഷമിച്ചു അവരെ തന്റെ സ്നേഹമസൃണമായ കരങ്ങളുംകൊണ്ടു തലോടി അന്നേദി വസം അവരെന്നിച്ചിരുന്നു ഭക്ഷണംകഴിച്ചിരുന്നു. അതോടുകൂടി യജമാനനും ഭൃത്യജനങ്ങളും ഒന്നായിത്തീരുന്നു പൂർവ്വാധികം ശ്രദ്ധാ ന്തിയോടുകൂടി അവർ തങ്ങളുടെ ജോലികളും നിർവ്വഹിക്കുക യായി. മകന്റെ അടുക്കൽ വല്ലകാര്യവും സാധിച്ചുകിട്ടുവാ

നായി വന്നവക്ക് എന്തെങ്കിലും സംഗതിവശാൽ അതു സാദ്ധ്യ
മാവാതെ വന്നവശായാൽ പിന്നെ അവക്ക് അക്കാര്യം കൈവരു
ത്തുവാനുള്ള അപ്പീൽകോതി കവിയുടെ മാതാവായിരുന്നുപോൽ.
മാതാവിൻെറ വാക്കുകളം പുത്രൻ ഒരിക്കലും നിരസിക്കാറില്ലാ
യിരുന്നു. കവിഞ്ഞ മതിപ്പോട്ട കൂടിയായിരുന്നു എപ്പോഴും
എവിടെവെച്ചും ആ വിദുഷിയെപ്പറ്റി കവി സംസാരിക്കാറു
ണ്ടായിരുന്നത്. തൻെറ സർവ്വശ്രേയസ്സിനും ഹേതുഭൂതയായ
മാതാവിൻെറനേക്കുള്ള മകൻെറ ഭക്ത്യാദരങ്ങളം സീമാതീതമാ
യിരുന്നു. ദൂരയിടങ്ങളിൽ യാത്രപോവുമ്പോഴം അവരുടെസമീപ
ത്ത് മകൻ വിനീതനായി നിലകൊണ്ടിരുന്നു. മാതാവ് അനുഗ്ര
ഹിച്ചു സമ്മതം നല്കിയാൽ മാത്രമേ അയാളം യാത്രപുറപ്പെട്ടിരുന്നു
ള്ളു. സർവ്വദാ പരസ്പരം കണ്ടുകൊണ്ടിരിക്കുകയെന്നതായിരുന്നു-ഇരു
വരുടെയും പ്രാർത്ഥനകളം. വിദൂരയാത്രകഴിഞ്ഞു മടങ്ങിവരുന്ന തനു
യനെ ഉറക്കുനോക്കിക്കൊണ്ടിരുന്ന ആ മഹതിയുടെ കാല്ക്കൽ തനി
ക്കു ലഭിച്ച സമ്മാനങ്ങളം മുഴവനും അദ്ദേഹം സമർപ്പിക്കുക
പതിവായിരുന്നു. തൻെറ മുഴവൻ സൂക്ഷിപ്പുകളുടെയും ഭണ്ഡാര
മായിരുന്നു ആ വന്ദ്യമാതാവു്. ദൂരദേശപര്യടനത്തിനുള്ള
സമയം സമാഗതമായാൽ മകൻ പലനിബന്ധനകളംക്കും വിധേ
യനായിരുന്നു. അത്രമേ സംഭവങ്ങളൊന്നും തൻെറപുത്രനിൽ
ഫലിക്കാതിരിക്കുവാനായി അവർ പ്രത്യേക പ്രാർത്ഥനകളും വ
ഴിവാടുകളും നടത്താറുണ്ടായിരുന്നു.

പരിപാവനമായി പരിലസിച്ചിന്നും പരിസരവും ശ്ര
ീചിതത്തോടുകൂടി അലംകൃതമായ വസതിയും സുസ്മേരവദന
രായി കാണപ്പെട്ടിരുന്ന അന്തേ:വാസികളും ഉത്സാഹ ഭരിതരാ
യി കാണപ്പെട്ടിരുന്ന ഭൃത്യജനങ്ങളും കൃത്യനിർവ്വാഹണത്തോട്ട
കൂടിയ ഗൃഹനായകൻെറ സുഖപ്രദമായ പെരുമാറ്റവും എല്ലാം
കൂടി അവിടെ സപ്രസന്നഭൂതി സൃഷ്ടിച്ചു. വൃത്തിഹീനമായ
വേഷത്തിൽ കവിയെ സമീപിക്കുവാൻ ആരും ധൈര്യപ്പെട്ടിരു
ന്നില്ല.

സ്വന്തംനിലയിൽ കവി വസ്തുധാരണത്തിൽ അതിർ കവിഞ്ഞ ശ്രദ്ധപതിപ്പിച്ചിരുന്നു. ശ്രദ്ധമായ വസ്തുധാരണം തന്റെ വലിയ നിബ്ബന്ധമായിരുന്നു. ദൂരദിക്കുകളിൽ പയ്യടന ത്തിന്നോ പാട്ടകച്ചേരിക്കോ പോകുമ്പോഴും അദ്ദേഹം വിശേ ഷപ്പെട്ട . ഉടുപ്പുകളും സൂക്ഷിക്കാറുണ്ടായിരുന്നു. അക്കാലത്തെ ഏറ്റവും വലിയ ഫേഷനായിരുന്നതു മോടിയിൽ തുന്നിയുണ്ടാ ക്കിയ മൂന്നുകൂട്ടുകുപ്പായവും കസവുകൊണ്ടും വിവിധവർണ്ണ ത്തിലുള്ള പട്ടുനൂൽകൊണ്ടും പട്ടശീലയിന്മേൽ വിചിത്രമായി ചിത്രണം ചെയ്തു തുന്നിയുണ്ടാക്കിയിരുന്ന തലക്കെട്ടും ജൂബ്ബയും മറ്റുമായിരുന്നു. സാധാരണയായി അദ്ദേഹം തലയിൽ തൊ പ്പിധരിക്കാറുണ്ടായിരുന്നില്ലെങ്കിലും തന്റെ വസ്ത്രങ്ങൾക്കിടയി ൽ അന്നു നടപ്പുള്ള നാലുതരം തൊപ്പികളും സൂക്ഷിച്ചിരുന്നു. * വാനമൂരി ഉറുമാലും* മദിരാശി ഉറുമാലും അദ്ദേഹംസാധാരണ, ഉപയോഗിക്കാറുണ്ടായിരുന്നു. തോടിത്തൊപ്പി,, കുത്തറബി, "ചുരുൾ,, ആനക്കണ്ണൻ,, എന്നിവയത്രെ പ്രസ്തുതനാലുതരം തൊ പ്പികൾ. പത്തൊമ്പതാംനൂറ്റാണ്ടിൽ മാപ്പിളമാരുടെ ഇടയിൽ പ്രചാരമുണ്ടായിരുന്ന തൊപ്പികളാണ്ഇവ. ഇവയിൽ കുത്ത റബിയും ചുരുൾ,, ധനികന്മാരും പ്രഭുക്കന്മാരുമായിരുന്നു ധരി ച്ചിരുന്നത്. തോടിയും ആനക്കണ്ണനും സാമാന്യജനങ്ങളായി രുന്നു ധരിച്ചിരുന്നത്. ആനയുടെ കണ്ണുകൾ പോലെ പട്ടുനൂ ൽകൊണ്ടും വിചിത്രമായി തുന്നിയുണ്ടാക്കുന്ന കണ്ണുകൾക്കിടയി ൽ പച്ച,മഞ്ഞ,ചുകപ്പ്,നീല എന്നീനിറത്തിലുള്ള നൂലുകൾ കൊണ്ടും നൈപുണ്യനിറച്ചിരിക്കും. ഇപ്രകാരം തൊപ്പിയുടെ എല്ലാ ഭാഗങ്ങളും ആനക്കണ്ണുകളും മറ്റു വിചിത്രപ്പണികളും കൊണ്ടും ചിത്രണം ചെയ്തു തുന്നിയുണ്ടാക്കുന്നു! ചുരുൾ തൊപ്പിയുടെ അടി ഭാഗം മുഴുവനും ചുരുളുകൾ പലവർണ്ണത്തിലുള്ള പട്ടുനൂലുകൾ കൊ ണ്ടു തുന്നിയുണ്ടാക്കിയും അതിനുചുറും ചുരുളുകളും തോടിപ്പൂകളും

---

*ബർഹാബൂർ ഉറുമാൽ

പണിതും മോടിവദ്ധിപ്പിക്കുന്നു. മുകൾഭാഗത്ത് ഏതാനും ചുരുളുകളും ഒഴിഞ്ഞസ്ഥലത്ത് തോടിപ്പുകളുമായിരിക്കും. കരത്തരബി തൊപ്പിയുടെ വക്കത്ത് സല്പം വീതിയിൽ കറുത്ത പട്ട ചിത്രണം ചെയ്ത തുന്നിയുണ്ടാക്കുന്നു. ചിത്രണപ്പഴുതുകളിൽ വെളുത്ത പട്ടുനൂൽകൊണ്ട് തുന്നി ഇടകലർത്തുകളയുന്നു. തൊപ്പിയുടെ ചുറവും വെളുത്തശീലയിന്മേൽ ഭംഗിയുള്ളതോടിപ്പും മുകളിൽ ചിത്രണങ്ങളും ഒഴിഞ്ഞ സ്ഥലത്തു നെയ്തുത്തുന്നുമായിരുന്നു കരത്തരബി നിർമ്മിച്ചിരുന്നത്. ഒരു വിദഗ്ധ തുന്നൽകാരന്റെ മൂന്നോ നാലോ ദിവസത്തെ പ്രയത്നഫലമായിട്ടുണ്ടാക്കപ്പെട്ടിരുന്ന പ്രസ്തുത തൊപ്പിക്ക് അക്കാലത്തു അഞ്ചോ ആറോ രൂപ വിലയുണ്ടായിരുന്നു. മഹാകവിക്കു ഉടുപ്പുകളും ഉണ്ടാക്കിയിരുന്ന തുന്നൽ വിദഗ്ധൻ സ്ഥലത്തുണ്ടായിരുന്നു. കുപ്പായം തുന്നലും ചരട് കുത്തലും കൂടിൽ വ്യവസായമായി അയാൾ സ്വീകരിച്ചുപോന്നു. ആ പാരമ്പര്യത്തൊഴിൽ പ്രസ്തുത കുടുംബക്കാർ അടുത്തകാലം വരേയും നടത്തിപോന്നിരുന്നു. മൂന്നു കുട്ടിക്കുപ്പായം ഏതാണ്ടു ഇന്നത്തെ ലീഡർ ഷർട്ടുപോലെയായിരുന്നു. അതിനേക്കാൾ മോടിയും ചന്തവും ഉണ്ടായിരുന്നുവെന്നുമാത്രം. ഒരു സമർത്ഥനായ തുന്നൽകാരന്റെ അനേകദിവസത്തെ പ്രയത്നം കൊണ്ടേ ഒരു മൂന്നുകുട്ടിക്ക കുപ്പായം പൂർത്തിയായിരുന്നുള്ളൂ. നിയമാനുസൃതമായ ഒരു "മൂന്നു കുട്ടിക്കി"നു പല ഭാഗങ്ങളിലും വിശിഷ്യാ-കഴുത്തു, മാറു, കൈ എന്നീ വിഭാഗങ്ങളിൽ കസവുകൊണ്ടും വിവിധ വർണ്ണത്തിലുള്ള പട്ടു നൂലുകൊണ്ടും ചിത്രണം ചെയ്തുതുന്നിയുണ്ടാക്കേണ്ടതുണ്ടായിരുന്നു. ആ ഷർട്ടിൽ തുന്നൽകാരന്റെ കരകൌശലപാടവം മുഴുവനും പ്രകടമാക്കിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. വസ്ത്രാലങ്കാര വിഭൂഷിതനായ തന്റെ മകന്റെ ചിത്രം മാതാവു ഇപ്രകാരംവിവരിക്കുകയുണ്ടായി: "മോടിയും ചന്തവുമുള്ള വസ്ത്രങ്ങളും ധരിച്ചുകൊണ്ടുനില്ക്കുന്ന എന്റെ പുത്രനെ കണ്ടാൽ ഏതൊരാളും ആ കോമളാകൃതിയെ കണ്ണിമ വെട്ടാതെ വീക്ഷിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കും. അവനിൽ വിളയാടിയിരുന്ന ആ രാജകീയ തേജസ്സിൽ

മതിമറക്കാത്തവരായി കണ്ണുള്ളവരിൽ ആരും തന്നെ ഉണ്ടായിരിക്കയില്ല; പുരുന്റെ പ്രതാപസൌന്ദര്യത്തിൽ പുളകം കൊണ്ട മാതാവു മകനു കണ്ണേറും നാവേറും പറ്റാതിരിക്കുവാനായി ഹൃദയത്തുടിപ്പോടെ മന്ത്രിക്കാറുണ്ടായിരുന്നു.

കാവ്യരചനകളുടെ പുറമേ ഗ്രാമക്കോടതി വക്കീലായും ആധാരമെഴുത്തുകാരനായും അദ്ദേഹം ജോലി നോക്കീട്ടുണ്ട്. പ്രസ്തുത തൊഴിലുകളും അയാൾ അംഗീകരിച്ചതു കായ്ക്കലാഭം ഇച്ഛിച്ചുകൊണ്ടായിരുന്നില്ല. തന്റെ വരവിൽ ഗണ്യമായ ഭാഗം അദ്ദേഹം ധാർമ്മികവിഷയങ്ങളിലേക്ക് ചെലവഴിച്ചിരുന്നു. ദൂരയിടങ്ങളിലേക്ക് അദ്ദേഹത്തെ പാട്ടുകച്ചേരിക്കായി ക്ഷണിച്ചാൽ അധികപക്ഷവും ക്ഷണങ്ങളും അദ്ദേഹം നിരസിക്കുകയത്രെ ചെയ്തിരുന്നതു. നിർബ്ബന്ധിതനായാൽ മാത്രമേ സംഗീതമത്സരങ്ങളിൽ കവി പങ്കെടുത്തിരുന്നുള്ളൂ. ആധാരമെഴുത്തിലും വക്കീൽ പ്രവൃത്തിയിലും ആ കലാകാരനെ പ്രേരിപ്പിച്ചതു സ്ഥലത്തുണ്ടായിരുന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഉറ്റ ബന്ധുവും സുഹൃത്തുമായിരുന്ന പണിക്കവീട്ടിൽ അബ്ദു എന്ന പ്രസിദ്ധ ആധാരമെഴുത്തുകാരനായിരുന്നു. ഒരു തികഞ്ഞ വാഗ്മിയും ഫലിതരസത്തോടു കൂടിയുള്ള സംസാരചാതുര്യമുള്ളവനും, താക്കിതനും ആയിരുന്ന പരീതു് ഒരു വക്കീൽ എന്ന നിലയിൽ പ്രശോഭിക്കുമെന്നായിരുന്നു സ്നേഹിതന്റെ വിശ്വാസം. ഒരു ഉല്ലാസത്തിനുവേണ്ടി പ്രഭാഷകനായി വേഷം കെട്ടിയെന്നല്ലാതെ അതൊരു ജീവിതത്തൊഴിലായി അദ്ദേഹം ഒരിക്കലും അംഗീകരിക്കുകയുണ്ടായില്ല. ചില പ്പോഴൊക്കെ വക്കാലത്തു സ്വീകരിച്ചു കോർട്ടിൽ ഹാജരായിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. സാധാരണയായി പ്രതിഭാഗം വക്കാലത്താണു് അദ്ദേഹം പിടിക്കാറുണ്ടായിരുന്നതു. അന്യായക്കാരൻ അദ്ദേഹത്തിന്റെ അഭിപ്രായത്തിൽ അക്രമിയാണത്രെ. അതുകൊണ്ടു അന്യായഭാഗം പിടിച്ചു അയാൾ കേസുവാദിക്കാറുണ്ടായിരുന്നില്ല. ആക്രമത്തെ തടുത്തു നില്ക്കുന്ന മർദ്ദിതരത്രെ പ്രതികൾ. തടവാരാ അവർ ഓ

ക്ഷിണ്യാർഹന്മാരാണെന്നും പാവങ്ങളുടെ നേരേയാണ് സഹാ
യ ഹസ്തം നീട്ടേണ്ടതെന്നുമായിരുന്നു പരീതിന്റെ ന്യായങ്ങൾ.
കോടതിയിൽ പരീത് വക്കീൽ ഹാജരായിരുന്ന ദിവസം അ
വിടെ വലിയ വിനോദമായിരുന്നു. അവിടെ സന്നിഹിതരാ
യിരുന്ന സകലപേരും ചിരിച്ചു മണ്ണുകപ്പിയിരുന്നു. ഫലിത ര
സത്തോട് കൂടിയുള്ള എതിർ വിചാരണയിൽ കക്ഷികളെ ഇട്ട്
കുടഞ്ഞിരുന്നു. ദയാത്മ പ്രയോഗങ്ങളും പദങ്ങൾകൊണ്ടുള്ള ചെ
പ്പിടി വിദ്യകളുമൊക്കെ അയാൾ പ്രയോഗിച്ചിരുന്നു. അന്യാ
യം കളവാണെങ്കിൽ എതിർകക്ഷിയെകൊണ്ട് അസത്യമായിട്ട്
ള്ളതെന്നു തന്നെ സമ്മതിപ്പിക്കയും ചെയ്തിരുന്നു. ഒടുവിൽ വി
ധി പ്രസ്താവിച്ചാൽ പരീത് പിടിച്ചിരുന്ന ഭാഗം ജയിക്കുകയും
ചെയ്തിരുന്നു. ഗ്രാമക്കോടതി ജഡ്ജിയായിരുന്ന അധികാരിക്ക
ഈ വക്കീലിനെപ്പറ്റി കവിഞ്ഞ ഭയമുണ്ടായിരുന്നു. കൈക്കൂ
ലിക്കോ സേവക്കോ വിധേയനായി വിധി പ്രസ്താവിച്ചാൽ
പിന്നെ നാട്ടിൽ തല നിവർത്തി നടക്കുവാൻ അധികാരിക്ക്
സാദ്ധ്യമല്ലായിരുന്നു. വല്ല അഴിമതികാര്യക്കും ഗ്രാമത്തലവൻ വി
ധേയനായിപ്പോയെന്നറിഞ്ഞാൽ അടുത്തദിവസം അയാളെപ്പ
റ്റി പരീതിന്റെ വക ഹാസസാഹിത്യം പുറത്തുവരുമെന്നത്
തീർച്ചയായിരുന്നു. ഒരിക്കൽ അദ്ദേഹം കോടതിയിൽ നിന്നു
മടങ്ങിവന്ന അധികാരിയേയും കോടതിയേയും പറ്റി താഴെ
പറയുംവിധം ഓട്ടംതുള്ളൽ രീതിയിൽ ഒരു ചെറിയ കൃതി രചി
ക്കുകയുണ്ടായി. അഭിഭാഷകവൃത്തി അദ്ദേഹത്തിനു വരുമാനം
വർദ്ധിപ്പിക്കുമായിരുന്നു. പ്രസ്തുത തൊഴിലിൽ അയാൾ ഉറച്ചു
നിന്നിരുന്നുവെങ്കിൽ

"കേസ്സുണ്ടെന്നതു കേട്ടധികാരി
വാത്സല്യത്തോടൊന്നുഞെളിഞ്ഞു
വിദ്വാനായൊരു മേനവനെവിടെ
അദ്ദേഹക്കഥ കേട്ടില്ലെന്നൊ

റിഗ്രേഷെല്ലാം ചൊറിയൊരു ബുക്കിൽ
വക്കീലന്മാരെല്ലാം അങ്ങൊരു മുക്കിൽ;'

വസ്തുക്കളം നോക്കി വിലയിരുത്തുവാനായി ചിലപ്പോൾ അദ്ദേഹം പോകാറുണ്ടായിരുന്നു. ഭൂമി നോക്കി വിലനിർണ്ണയിക്കുവാൻ പരീത് പോയാൽ മറ്റുള്ളവരെപ്പോലെ അധികസമയമൊന്നും തനിക്കു വേണ്ടിവന്നിരുന്നില്ല അതിന്റെ വിലതിട്ടപ്പെടുത്തുവാനായിട്ട്. നിശ്ചയിച്ചിരുന്ന വില ന്യായവും യുക്തവുമായിരുന്നു. എന്നാൽ ഇതിലും ഒരു വ്യത്യാസമുണ്ടായിരുന്നു. എപ്പോഴും അദ്ദേഹത്തിന്റെ നോട്ടത്തിൽ മെച്ചമുണ്ടായിരുന്നതു വസ്തു വില്ക്കുന്നവക്കായിരുന്നു. അതിനു കവി പറഞ്ഞിരുന്ന ന്യായം ഒരു സ്വത്തു ഒരാൾ വില്ക്കേണ്ടതായി വരുന്നതു വിഷമതകൊണ്ടായിരുന്നു; വാങ്ങുന്നവനോ പണത്തിന്റെ തള്ളൽകൊണ്ടുമായിരുന്നുവത്രെ. അതുകൊണ്ടു അതു വാങ്ങുന്നവൻ സ്വല്പം കൂടുതൽ വിലകൊടുക്കുന്നതിൽ ധാർമ്മികവശവും കൂടിയുണ്ടുപോൽ! അദ്ദേഹം നോക്കി തീർച്ചപ്പെടുത്തിയ വിലയിൽ ഭേദഗതി വരുത്തുവാൻ മറ്റൊരു വസ്തുനോട്ടക്കാരനും കരളുറപ്പു ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. ഇപ്രകാർമായിരുന്ന മഹാനായ കവിവയ്യന്റെ സാമ്പത്തിക സിദ്ധാന്തങ്ങളം. എന്നാൽ ഈ പ്രവൃത്തിയിൽ നിന്നും ഒഴിഞ്ഞുമാറുകയാണ് അദ്ദേഹം ചെയ്തിരുന്നതു. ആധാരമെഴുത്തും അദ്ദേഹത്തിനു അറിയാമായിരുന്നു. വാചക ചുരുക്കം തന്റെ ഒരു പ്രത്യേകതയത്രെ. മാമൂൽ വാചകങ്ങളെയെല്ലാം കളഞ്ഞു അവശ്യം വേണ്ട സംഗതികം മാത്രമേ അദ്ദേഹം രേഖപ്പെടുത്തിയിരുന്നുള്ളൂ. അതുകൊണ്ടു കക്ഷികൾക്ക് സമയനഷ്ടവും അതിർകവിഞ്ഞ ചെലവും വന്നു ചേർന്നിരുന്നില്ല.പക്ഷെ ഈ കൃത്യത്തിൽ നിന്നും അദ്ദേഹം വിട്ടുമാറുകയാണു ഉണ്ടായതു. കവിഞ്ഞവരുമാനം ഉണ്ടാക്കുവാൻ പര്യാപ്തമായിരുന്ന ഇത്യാദിതൊഴിലുകളുടെ നേരെ വൈമുഖ്യം കാണിക്കുന്നതെന്താണെന്നു തന്റെ ആത്മമിത്രങ്ങ

ളിൽ ഒരാഥം അദ്ദേഹത്തോട് ചോദിക്കുകയുണ്ടായി; അപ്പോഥം അദ്ദേഹം പറഞ്ഞ മറുപടിയാണിതു: "വക്കീൽ പ്രവൃത്തി, വസ്തു നോട്ടം, ആധാരമെഴുത്തു മുതലായ തൊഴിലുകളിൽ നിരതനായ ഒരാഥംക്ക് കളങ്കം പ്രവൃത്തിക്കേണ്ടതായി വന്നുകൂടും; തദ്വാരാ അയാളുടെ സ്വഭാവത്തിന്റെ പാവനത്വവും നൈർമ്മല്ല്യവും നശിപ്പിക്കപ്പെടുന്നതുമാണ്. അതുകൊണ്ട് ഇങ്ങിനെയുള്ള പ്രവൃത്തികളൊന്നും ഞാൻ ഇഷ്ടപ്പെടുന്നില്ല" ക്രമേണ അവയിൽ നിന്നെല്ലാം വിമുക്തനായി അദ്ദേഹം കാവ്യരചനയിൽമാത്രം വ്യാപൃതനായി.

1051ൽപരീതും തന്റെ മാതാവും കൂടി എഴുതി ചാവക്കാട് സബ്റജിസ്ട്രാപ്പീസിൽ റജിസ്ട്രാക്കിയ ഒരു ആധാരം ഇന്നും ചോറവായിൽ ഒരാളുടെ പക്കൽ സൂക്ഷിപ്പുണ്ട്. മഹാകവിയുടെ സ്വന്തം കയ്യക്ഷരത്തിൽ എഴുതീയതാണ് പ്രസ്തുത ആധാരം.

കവിയുടെ ഗൃഹം

പാണ്ടികശാലക്കൽ ഭവനം വിശാലമേറിയതും സകല സുഖ സൌകര്യാദികളോടുകൂടിയതുമായിരുന്നു. വിസ്തൃതമായ അതിന്റെ പൂമുഖത്തു രണ്ടിൽ പരം പേർക്കു യഥേഷ്ടം ഇരിക്കാമായിരുന്നു. ഇതിനോടനുബന്ധിച്ചു തെക്കും വടക്കും ഭാഗങ്ങളിലായി അഞ്ചുമുറികളും സ്ഥിതിചെയ്തിരുന്നു. പൂമുഖത്തിനഭിമുഖമായി വിശാലമായ രണ്ടുമുറികളും ഗൃഹത്തിനുള്ളിൽ കാണപ്പെട്ടിരുന്നു. തുടർച്ചയായി വേറേയും രണ്ടുമുറികളുണ്ടായിരുന്നു. ഇതോടൊപ്പം തന്നെയായിരുന്ന സൌകര്യപ്രദമായ അടുക്കളയിലകൊണ്ടിരുന്നതു. അതിഥികളെ സ്വീകരിച്ചിരുന്നതു പൂമുഖത്തുവെച്ചായിരുന്നു. അവർക്കു വിശ്രമത്തിനും ഭക്ഷണം കഴിപ്പാനും മറ്റുമുള്ള സകലസൌകര്യങ്ങളും ആ ഗൃഹത്തിനുള്ളിൽ തന്നെയുണ്ടായിരുന്നു. കവിയുടെ ആലോചനാമുറിക്ക് വീട്ടുകാർ

വലിയ പ്രാധാന്യം കല്പിച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. മറവുള്ളവക്ക് അവിടെ പ്രവേശനമുണ്ടായിരുന്നില്ല. പൂമുഖത്തിനു തൊട്ടു മദ്ധ്യത്തിൽ സ്ഥിതിചെയ്തിരുന്ന ചിത്രണം ചെയ്ത കട്ടിലയോടുകൂടിയ വിശാലമായ വാതിൽ തുറന്നാൽ കാണപ്പെട്ടിരുന്നതു ഏറ്റവും വലിയ ഭവനത്തിനകത്തെ പ്രഥമ മുറിയത്രെ. മീതെ ഭംഗിയുള്ള തട്ടം ഇട്ടിരുന്നു. അയിനിയും തേക്കുമായിരുന്നു അതിനുപയോഗിച്ചിരുന്ന മരങ്ങൾ. പ്രസൂതമുറിയിൽ വെച്ചായിരുന്നു ഗൃഹവാസികളും സമ്മേളിക്കാറുണ്ടായിരുന്നതു. ഭംഗിയിൽ അലംകരിച്ച കട്ടിലും അതിന്മേൽ മൃദുമെത്തയും തലയണകളും വിരിപ്പുകളുമുണ്ടായിരുന്നു. കസേലകളും ചാരുപടികളും മറവു സാമഗ്രികളും അവിടത്തെ സുഖസൌകര്യങ്ങളെ വർദ്ധിപ്പിച്ചു. ആട്ടുകട്ടിലും ഉണ്ടായിരുന്നു. വിവിധ നിറപ്പകിട്ടുള്ള കണ്ണഞ്ചിപ്പിക്കുന്ന സ്ഫടിക മണികളും മുകളിൽ കാറ്റിൽ ചാഞ്ചാടുന്നുണ്ടായിരുന്നു. ഇപ്രകാരം പ്രസൂത ഭവനത്തിന്റെ പ്രതാപത്തിനു സാക്ഷ്യം വഹിച്ചുകൊണ്ടായിരുന്നു കമനീയമായി അലങ്കരിക്കപ്പെട്ട സുഖപ്രദമായ ആ മുറി നിലകൊണ്ടിരുന്നതു. ഇനി നമുക്കു ശയനമുറിയിലേക്ക് പ്രവേശിക്കാം. അവിടെ പ്രേക്ഷകന്മാരെ പ്രഥമവീക്ഷണത്തിൽ ആകർഷിച്ചിരുന്നതു കാറ്റിൽചാഞ്ചാടുന്ന സ്ഫടിക മണികളായിരുന്നു. ആകർഷണീയമായി അലങ്കരിക്കപ്പെട്ട കട്ടിലും അതിനുമീതെ ഭംഗിയുള്ള മേലാപ്പും മറവുപകരണങ്ങളും ആ മണിയറയുടെ മനോഹരതയ്ക്കു മാറ്റുകൂട്ടിക്കൊണ്ടിരുന്നു. ഇതിനുതൊട്ടടുത്ത മുറിയിലേക്കു പ്രവേശിക്കുവാനുള്ള വാതിൽ വിസ്താരമുള്ളതായിരുന്നില്ല. സാധാരണയായി അത് അടച്ചിട്ടുകയായിരുന്നു പതിവു. അവിടെയായിരുന്നു പ്രധാന സൂക്ഷിപ്പുകളെല്ലാം വെച്ചിരുന്നതു. ഇതിന്റെ അധികാരം മുഴുവനും കവിയുടെ മാതാവിൽ നിക്ഷിപ്തമായിരുന്നു. അവരുടെ പരമാധികാരത്തെ ചോദ്യംചെയ്യാൻ പാണ്ടികശാലക്കൽ ആരുമുണ്ടായിരുന്നില്ല. എന്നാൽ ബുദ്ധിമതിയായ ആ മാതാവു മകന്റെ ഹിതാനുസരണം എല്ലാകാര്യങ്ങളും ചെയ്തുകൊടുത്തു. പൂമുഖത്തി

ന്റെ പുമുറ്റത്തിൽ തഴച്ചുവളർന്ന രണ്ടുചെന്തെങ്ങുകളും അവയിൽ നിബിഡമായ കായയും ആഗതക്കു സ്വാഗതമരുളിക്കൊണ്ടു നിന്നിരുന്നു. പുഷ്പിച്ചുനില്ക്കുന്ന പലവർണ്ണത്തിലുള്ള ചെടികളുള്ള പൂന്തോട്ടവും അടുത്തായി തഴച്ചുവളർന്ന കുറുനൽവാഴകളും ചുറ്റും കോട്ടമതിൽ പോൽ കെട്ടിയുണ്ടാക്കിയ ഇടതൂർന്ന മുള്ളുവേലിയും പ്രസ്തുത ഭവനത്തിന്റെ ഗാംഭീര്യവും മനോഹരതയും വിളിച്ചുപറഞ്ഞിരുന്നു. അതിവിശാലമായ ആ പറമ്പിൽ ഗൃഹത്തിന്നല്പം ദൂരത്തായി ഏതാണ്ടു തെക്കുപടിഞ്ഞാറെ പാർശ്വത്തിൽ ഒരു വമ്പിച്ച താമരപ്പൊയ്കയും സ്ഥിതിചെയ്തിരുന്നു. ഇതു പുരുഷന്മാരുടെ ഉപയോഗത്തിന്നായി നീക്കിവെച്ചിട്ടുള്ളതത്രെ. ഇപ്രകാരമുള്ള മറ്റൊരു കുളം വീട്ടിന്റെ വടക്കുകിഴക്കു ഭാഗത്തും ഉണ്ടായിരുന്നു. അതു സ്ത്രീകൾക്കു വേണ്ടിയുള്ളതായിരുന്നു. പാണ്ടികശാലക്കൽ പറമ്പിൽ കാല്കുന്നിയ ഏതൊരു വിദൂരസ്ഥനും തോന്നിയിരുന്നു വിജയശ്രീലാളിതനായ ഒരു ഐശ്വര്യവാൻ അവിടം നിവസിക്കുന്നുണ്ടെന്നു്. ആ മഹാനുഭാവന്റെ വേഷ്ടിൽ ബാഷ്പാർപ്പണം ചെയ്തുകൊണ്ടു പ്രസ്തുത കുളങ്ങളും രണ്ടും ഇന്നും ജീർണ്ണാവസ്ഥയിൽ കിടക്കുന്നുണ്ടു.

കവിയുടെ ആലോചന മുറി

ഏറ്റവും അടുത്ത ബന്ധുമിത്രാദികൾക്കു് മാത്രമേ അവിടെ പ്രവേശനം അനുവദിച്ചു കൊടുത്തിരുന്നുള്ളു. അവിടെ വിശേഷവിധിയായി എന്തെല്ലാമാണുള്ളതെന്നറിവാൻ വായനക്കാർക്കു് ആഗ്രഹമുണ്ടാകാം. ഒന്നു രണ്ടു കസേലകളും, സാധാരണമട്ടിൽ ഒരു കട്ടിൽ, ഒരു മേശയും അതിന്നു തൊട്ടു ഒരു സ്റ്റൂളും വലിയ ഒരു അലമാറയും മാത്രമെ അതിന്നുള്ളിൽ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളു. യാതൊരു വിധത്തിലുള്ള അലങ്കാരമോടികളും അവിടെ കാണ്മാനുണ്ടായിരുന്നില്ല. കട്ടിലിന്മേൽ ഒരു മെത്തപ്പായയും ഉയർന്നുള്ള ഒരു തലയണയും മാത്രം. മേശമേൽ വലിയ ഗ്രന്ഥങ്ങളും ഒന്നി

നമീതെ മറെറാന്നായി കാണപ്പെട്ടിരുന്നു. അലമാരനിറയെ ഗ്രന്ഥങ്ങളായിരുന്നു. നാലുഭാഷകളിലുള്ള ഗ്രന്ഥങ്ങളുതെ അവ. കുറഞ്ഞഭാഗം എഴുതിവെച്ച വലിയൊരു നോട്ടുപുസ്തകം, രണ്ടു നാലു് "കലമുകളം, സ്റ്റീൽപെൻ, കൃത്തിമനയുള്ള തുവലുകളം, കടലാസ് പെൻസിലുകളം മുതലായവയായിരുന്നു അവിടെ കാണപ്പെട്ട സാമഗ്രികളം. അറബി മലയാളത്തിലാണല്ലൊ മിക്കവാറും കൃതികളം അയാളം രചിക്കാറുണ്ടായിരുന്നത്. ത്വരിതഗതിയിൽ അറബിഭാഷ എഴുതുവാൻ അദ്ദേഹത്തിനു വശമുണ്ടായിരുന്നു; പക്ഷെ കയ്യക്ഷരം തികച്ചും ആകർഷണീയമാണെന്നുപറഞ്ഞുകൂടാ. പ്രചോദനത്താൽ പ്രേരിതനായ ആ കവികോകിലം കാവ്യരചനയിൽ വ്യാപൃതനായാൽ ഏകാന്തത ഏറെറവും ഇഷ്ടപ്പെട്ടിരുന്നു. തത്സമയം തനെറ ധർമ്മപത്നിപോലും അവിടേക്കു കയറിവരുന്നതു് അദ്ദേഹത്തിനു വെറുപ്പായിരുന്നു; പുരികം ചുളിക്കാറുണ്ടായിരുന്നു. കാവ്യരചനയിൽ ഏർപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന സമയം അദ്ദേഹത്തെ കാൺവാനായി എത്ര ഉന്നതനിലയിലുള്ളവർ വന്നിരുന്നാലും ശരി, അഭിമുഖീകരിക്കേണ്ട പ്രശ്നങ്ങളം എത്ര ഗൌരവമുള്ളതായിരുന്നാലും വേണ്ടതില്ല, അദ്ദേഹം ഒരിക്കലും കൂടിക്കാഴ്ചക്കുവാദം കൊടുത്തിരുന്നില്ല. ആഗതരെ യഥോചിതം സ്വീകരിച്ചു് ഉപചരിക്കേണ്ടതു് കാര്യസ്ഥന്മാരുടെ ചുമതലയായിരുന്നു. അതിനുള്ളഏർപ്പാടുകളെല്ലാം അവിടെ ഉണ്ടായിരുന്നുതാനും. ചിലപ്പോൾ അതിഥികളം അക്ഷമരാകാറുണ്ടായിരുന്നു; നിരാശയുടെ കരിനിഴൽ അവരുടെ മ്ലാനമുഖങ്ങളിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടിരുന്നു; പക്ഷെ അതുകൊണ്ടു യാതൊരു പ്രയോജനവുമില്ല. അദ്ദേഹം ഏർപ്പെട്ടിരുന്ന കാര്യം പൂർത്തീകരിച്ചശേഷം സുസ്മേരവദനനായി പുറത്തേക്കു വരുന്നതു് കാണാമായിരുന്നു. ഉൽക്കണ്ഠാകുലരായി കാത്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന കൂട്ടുകാർ ആകർഷണീയമായ ഗൃഹനാഥന്റെമുഖം കണ്ടമാത്രയിൽ അവരുടെ നൈരാശ്യവും മറവും പമ്പകടന്നിരുന്നു. സുപരിചിതരാണെങ്കിൽ കവി തനെറ സ്നേഹസൂചകമായ കരങ്ങളംകൊണ്ടു അവരെ തലോടുകയായി; ആലിംഗനം ചെയ്യുക

യായി, കുശലപ്രശ്നമായി, ഒടുവിൽ വർഷം പൊരിയുകയായി. സംഭാഷണവേളയിൽ എന്തെങ്കിലും ഫലിതരസങ്ങൾ പൊട്ടിച്ചിരുന്നു. പിന്നെ അവിടെ ചിരിയായി, തമാശയായി. ഗൗരവമായ വിഷയങ്ങളുമായി മല്ലിട്ട തല പുകഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്ന കവിക്കും ആശ്വാസം കൈവന്നിരുന്നു. സൂത്രധാരകനായിരുന്ന കുഞ്ഞവറുവിന്റെ ഫലിതരസപ്രഭാഷണം അവിടെ ഒരു നവചൈതന്യം സൃഷ്ടിച്ചിരുന്നു. അതിഥികളുടെ തങ്ങളുടെ യാത്രാക്ലേശങ്ങളും മറവും ഇതുനിമിത്തം മറന്നുകളയാറ് പതിവാണ്. അവർക്കു തത്സമയം അവശ്യം വേണ്ട ഭക്ഷ്യപദാർത്ഥങ്ങൾ സജ്ജമായി അവ ഭോജനശാലയിൽ എത്തിക്കഴിഞ്ഞു. സഹൃദയനായ കവിയും സരസനായ കുഞ്ഞവറുവും സരസസല്ലാപംതുടങ്ങി. ഇതിന്നിടയിൽ ആഗതർ ക്ഷുൽപിപാസാദികൾക്ക് ശമനംവരുത്തി. അനന്തരം എല്ലാവരും പൂമുഖത്തു സ്ഥലംപിടിച്ചു. പരമരസികനായ പരീതും അതിലുപരി ഫലിതരസങ്ങൾ പൊട്ടിച്ചിരുന്ന തന്റെ സേവകനും തങ്ങളുടെ മധുരമായ വാണീവിലാസത്താൽ ശ്രോതാക്കളെ ആനന്ദതുന്ദിലരാക്കിത്തീർത്തു. ചിലപ്പോൾ സർവ്വരും ചിരിച്ചു മണ്ണുകപ്പിയിരുന്നു. ഇതിന്നിടയിൽ ആഗതരുടെ പ്രശ്നങ്ങളുമായി അഭിമുഖീകരിക്കുകയും ചെയ്തു. തന്റെ സാന്നിദ്ധ്യത്തിൽ നടന്നുകൊണ്ടിരുന്ന വമ്പിച്ച വാഗ്പ്രതിവാദങ്ങൾക്ക് അയാളും ഒരു പുതുമയും ജീവനും നല്കിക്കൊണ്ടിരുന്നു. സംഭാഷണങ്ങൾ പര്യവസാനിക്കുന്നതുവരെ ഫലിതരസപ്രയോഗങ്ങൾ നടന്നുകൊണ്ടിരുന്നു. ഇപ്രകാരം കളിയും, കാര്യവുമായി തന്റെ അടുക്കൽ വന്നിരുന്ന മാദ്ധ്യസ്ഥം അദ്ദേഹം പര്യവസാനിപ്പിച്ചിരുന്നു. അതിർകവിഞ്ഞ സ്നേഹബഹുമാനത്തോടുകൂടിയായിരുന്നു ഗുരുനാഥന്റെ അതിഥികളോടുള്ള പെരുമാറ്റങ്ങൾ. ഇങ്ങിനെ വന്നുചേർന്നവർക്ക് മടങ്ങിപ്പോകണമെന്നോ പരീതിനു അവരെ പറഞ്ഞയക്കേണമേന്നോ ഉദ്ദേശമില്ലെന്ന ഭാവത്തിൽ അവർ അവിടെ മടിച്ചുപുളച്ചു സമ്മേളിച്ചിരുന്നു. വിടവാങ്ങേണ്ടസമയം വന്നാൽ അവിടത്തെ ധർമ്മസങ്കടം പറയേണ്ടതില്ല.

കുറഞ്ഞ നാളത്തെ പരിചയം കൊണ്ടു അവർ സുഹൃത്തുക്കളായിക്കഴിഞ്ഞു. അവസാനം ബാഷ്പാർപ്പണം ചെയ്യകൊണ്ടായിരുന്നു അവരുടെ വേർപ്പാട്.

തെക്കൻയാത്ര

പരീതിന്നു മുപ്പതു വയസ്സ് പ്രായമുള്ളപ്പോൾ അദ്ദേഹം നാടുവിട്ടുപോകുവാൻ നിർബ്ബന്ധിതനായിത്തീർന്ന ഒരു ദാരുണസംഭവമുണ്ടായി. 1053ൽ ചേറവായിൽ അനേകംപേർ പ്രതികളായിത്തീർന്ന ഒരു കേസ്സ് ഉത്ഭവിച്ചു. പ്രസ്തുത കേസിൽ നിരപരാധിയായിരുന്ന കവിയും ഉൾപ്പെട്ടിരുന്നു. ഒരു ദിവസം പ്രഭാതത്തിൽ കഥാനായകൻ കുളക്കടവിൽ സ്നാനം ചെയ്വാനായിനില്ക്കുകയായിരുന്നു. തത്സമയം അദ്ദേഹത്തെ അന്വേഷിച്ചുകൊണ്ട് പോലീസുകാർ അടുത്തെത്തിയിരിക്കുന്നുവെന്നവാർത്തയും കൊണ്ടു തന്റെ ഭൃത്യൻ വന്നു.വീട്ടിലേക്കു മടങ്ങിയാൽ പോലീസിന്റെ പിടിയിൽ പെട്ടുപോകുമെന്നത് തീച്ചയായിരുന്നു. പോലീസ്സെന്നു കേട്ടാൽ ഭയമുണ്ടായിരുന്ന കാലവുമാണല്ലോ അന്നു. ഒരു ഈറൻ മുണ്ടുമാത്രം ധരിച്ചുകൊണ്ടായിരുന്ന ആയാളുടെ അപ്പോഴത്തെ നില്പ്. ഉടൻ അപ്രത്യക്ഷനാകുക എന്നുള്ള ഉപായമാണ് അപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിന്നു തോന്നിയത്. കുളക്കടവിൽ നിന്നും ഒട്ടും വിദൂരമായിരുന്നില്ല കിഴക്കുഭാഗത്തുള്ള പുഴ. ജാഗ്രതയിൽ അവിടെനിന്നും മാറി ഒരു ചെറിയ തോണിയിൽ കയറി തെക്കോട്ടു യാത്രയുടന്നു. തന്നെ തിരഞ്ഞുകൊണ്ടു പോലീസുകാർ അന്വേഷിക്കുന്നുണ്ടെന്നായിരുന്നു ആയാളുടെ ഭയാശങ്കകൾ. കരക്കിറങ്ങി പരീത് തന്നെ മറ്റാരും കാണാതിരിപ്പാനായി വളരെസൂക്ഷിച്ചു പല ഊടുവഴികളിൽക്കൂടിയും അന്നുപകൽ മുഴുവനും നടന്നു. രാത്രിയായപ്പോൾ സാമാന്യം ഭേദപ്പെട്ട ഒരുഭവനത്തിൽ കയറിച്ചെന്നു അവിടെ കോലായിൽ ഒരുമൂലയിൽ സ്ഥലംപിടിച്ചു. തത്സമയം അവിടെ ആളുകൾധാരാളം കൂടിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. വിശപ്പുംദാഹവും

കലശലായി കവിയെകടന്നാക്രമിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. പൈതൃക ശാന്തിക്ക് മാറ്റംകാണാതെ ആ പരിക്ഷീണൻ നിലത്തുതന്നെ കിടന്നു. എന്തോ ചിലതിന്നെല്ലാം വട്ടം കൂട്ടുകയായിരുന്നു അവിടെകൂടീട്ടുണ്ടായിരുന്നവർ. ഓ! പാട്ടുപാടി വിവരിക്കുവാൻ പോകയാണവർ എന്നുമനസ്സിലായി. രംഗം ബഹുരസകരം! ആഗതനോ തികച്ചും വിഷമകരവും. ശക്തിയായ ദാഹമുണ്ടായിരുന്നതിനാൽ അജ്ഞാതനായ ആഗതൻ കുറച്ചുവെള്ളം സമീപത്തുനിന്നിരുന്ന ആളോടുചോദിച്ചു. സംഗീതകലാപരിപാടിയിൽ മുഴുകിയവരുണ്ടോ ഈ ഫക്കീറിന്റെ അഭ്യർത്ഥനകൂടെ കേൾക്കാൻപോകുന്നു? എരി പൊരി കൊള്ളുന്ന വയറും വരണ്ടതൊണ്ടയുമായി ക്ലേശിക്കുന്നവനുണ്ടോ സംഗീതത്തിലും മറ്റും അഭിരുചിതോന്നുന്നു? അയാളുടെ കണ്ണുകൾ മഞ്ഞളിച്ചു. തലചുറ്റി, തന്റെ അഭ്യർത്ഥനകൾ ആയാസം പലതവണ ആവർത്തിച്ചു. എല്ലാം നിഷ്ഫലമായി പര്യവസാനിച്ചു. നിർദ്ദയമായ ലോകത്തിന്റെ നേരെ അദ്ദേഹമൊന്നു നോക്കി ഒരു ദീർഘശ്വാസമിട്ടു. ഇതിന്നിടയിൽ അദ്ദേഹം തന്റെ ശിരസ്സൊന്നു മെല്ലെ പൊക്കിനോക്കി. അപ്പോഴും സദസ്സിലേക്ക് ജലവും കൊണ്ടുപൊകുന്നവന്റെ ദാക്ഷിണ്യത്താൽ സ്വല്പം വെള്ളം ആയാസപ്പെട്ടു കിട്ടി. ദാഹശമനം വരുത്തിയശേഷം അദ്ദേഹം അവിടെ പാടിക്കൊണ്ടിരുന്ന ഗാനമൊന്നു ശ്രദ്ധിച്ചു. ഓ! തന്റെ മഹാകാവ്യമായ "പുത്തഹിശ്ശാമ്" പാടി വിവരിക്കയാണവർ. സന്തോഷപൂരസ്സരം കിടന്നുകൊണ്ടു ആ പാട്ടുകേട്ടു പുളകം കൊള്ളുകയായിരുന്നു അയാൾ. പാട്ടുമ്പോൾ അനേകം തെറ്റുകൾ വന്നുപോയിരുന്നു. വിവരണം അതിൽപരം അബദ്ധവും. തെറ്റായ ഭാഗം കേൾക്കുമ്പോൾ ആ കിടന്ന കിടപ്പിൽവെച്ചു ഒന്നുമൂളുകയും ചെയ്തു. പിന്നേയും പാട്ടിൽ അബദ്ധങ്ങൾ വന്നുകൊണ്ടിരുന്നു. അപ്പോഴും ഉറക്കെ മൂളിക്കൊണ്ടിരുന്നു. സമീപത്തുണ്ടായിരുന്നവർ സാരഗർഭമായ അദ്ദേഹത്തിന്റെ മൂളലുകൾ ശ്രദ്ധിച്ചു. അവർ അയാളോടു ചോദിച്ചു മൂളുന്നതു വല്ല രോഗഹേതുവായിട്ടായിരുന്നു

വോയെന്നു. മൌനമായിരുന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ അതിന്നുള്ള മറുവടി. തെറ്റുകൂടാതെ കേൾക്കുമ്പോൾ പിന്നെയും മൂളിക്കൊണ്ടിരുന്നു. അവരിൽ ഒരാൾ ഇപ്രകാരം പ്രവചിച്ചു. "ഈ കിടക്കുന്ന ഫക്കീറിന്നു പാട്ടറിയാമെന്നു തോന്നുന്നുണ്ടു്. അയാൾ പാട്ടുകേൾക്കുമ്പോൾ ഇടക്കിടെ മൂളുന്നുണ്ടു; അർത്ഥമുള്ള മൂളലുകളാണുതാനും". ഗായനായകൻ വന്നു, ഫക്കീറിനോടു് തന്റെ സ്വദേശമേതെന്നു ചോദിച്ചു. "കുറച്ചുവടക്കു്" എന്നുമാത്രം ആയാൾ പ്രത്യുത്തരം നല്കി, ഉടനെ കുറച്ചു് ക്ഷീണം കൊണ്ടുവന്നു അയാൾക്കു് കൊടുത്തു. അദ്ദേഹം അതുകഴിച്ചു; തന്റെ സ്ഥാനത്തു് ചെന്നുകിടന്നു. "വെറുംനിലത്താണല്ലോ കിടപ്പു്" എന്നു വീട്ടുടമപറഞ്ഞു. അയാളുടെ കൃപാകടാക്ഷത്താൽ ഒരു പായയും കിട്ടി. സുഖമായി അദ്ദേഹം അതിൽശയിച്ചു. അയാൾ ഫക്കീറിനെ സമീപിച്ചു ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു:' "സാധാരണയായി വടക്കുഭാഗത്തുനിന്നു വരുന്നവർ പാട്ടറിയുമല്ലോ? അതുകൊണ്ടു തീർച്ചയായും നിങ്ങൾക്കു് പാട്ടറിയാമെന്നു ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നു. കുറച്ചു വരികയും പുഞ്ചിരിശ്രീമുഖത്തിൽനിന്നും പാടുകതന്നെവേണം; "കഷ്ടം ഈ ഫക്കീറിനെ എന്തിനു ബുദ്ധിമുട്ടിക്കുന്നു? "എന്നായിരുന്നു ആഗതന്റെ മറുപടി." ശരി' കേട്ടുപാമാണു്. ആവുംവിധം മാറ്റങ്ങൾ നിർവ്വഹിക്കുകയാണെങ്കിൽ ഞാനൊന്നു പാടിനോക്കാം" എന്നിപ്രകാരം പറഞ്ഞ പ്രകാരം തന്റെഹൃദയമാകുന്ന വീണയുടെ തന്ത്രികൾമീട്ടി; സഹജമായ സ്വരമധുരിമയോടെ കവിയുടെ തൂലന്ന കണ്ഠത്തിൽനിന്നും ഗാനം പ്രവഹിക്കാൻ തുടങ്ങി. ഹാ! തികഞ്ഞ നിശ്ശബ്ദത സർവ്വത്ര! മധുരമധുരമായ ആ സംഗീതലഹരി ശ്രോതാക്കളെ ഹഠാൽആകർഷിച്ചു. നാലുപാടും ജനങ്ങൾ അത്ഭുതപരതന്ത്രരായിക്കൊണ്ടുള്ള നോട്ടം. വീട്ടിനകത്തുനിന്നും സ്ത്രീകൾ പുറത്തേക്കു ചാടി; ഗായകനേയും കാണപ്പെട്ടു. എത്ര വമ്പിച്ച പരിവർത്തനമാണു് ക്ഷണനേരംകൊണ്ടു അവിടെ വന്നുചേർന്നതു, അദ്ദേഹത്തിനു മാറുവാൻ വസ്ത്രങ്ങൾ എത്തിക്കഴിഞ്ഞു, കട്ടിലിന്മേൽ മെത്തയും തലയണയുമായി; ആഗതൻ അതിന്മേൽ ആ

സനസ്ഥനുമായി. ഗൃഹനായിക പരിചാരകമാക്കു വിഭവ സമൃദ്ധമായ ഭക്ഷണം പാകം ചെയ്യാനുള്ള ആജ്ഞയും കൊടുത്തു. താമസം വിനാ വിശേഷപ്പെട്ട ഭക്ഷ്യപദാർത്ഥങ്ങളാം അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഇരിപ്പിടത്തിന്നരികെ എത്തിക്കഴിഞ്ഞു. ഭക്ഷണാനന്തരം ആ അജ്ഞാതപുരുഷൻ അടുത്ത ദിവസം കുറച്ചധികം നേരം പാട്ടുപാടി വിവരിക്കാമെന്നു അവർക്കു ഉറപ്പുകൊടുത്തു. അങ്ങിനെ അവിടെ വന്നുകൂടിട്ടുണ്ടായിരുന്നവർ സ്ഥലം വിട്ടു. ഒടുവിൽ ഉദാരമനസ്കനായ ഗൃഹനായകൻ അദ്ദേഹത്തോടു ചോദിച്ചു "നിങ്ങളാണോ പുത്തഹിശ്ശാമിന്റെ കർത്താവായ മഹാകവി ചേറുവായ പരീക്കുട്ടി? ഒന്നും മറച്ചുവെക്കാതെ സത്യം തുറന്നുപറഞ്ഞാലും" ഔദാര്യം കവിഞ്ഞൊഴുകുന്ന ആതിഥേയനോടു തന്റെ ഉള്ളുതുറന്നു സംസാരിക്കുവാൻ അദ്ദേഹം നിർബ്ബന്ധിതനായിത്തീർന്നു. തനിക്കിപ്പോഴും അജ്ഞാതവാസമാണെന്നും അതിനാൽ തന്റെപേർപ്രസ്താവിക്കുവാൻ നിവൃത്തിയില്ലെന്നും അയാൾ വീട്ടുടമയോടുപറഞ്ഞു. അങ്ങിനെ കുറച്ചുകാലം അതിഥിയായി അവിടെ കഴിച്ചുകൂട്ടി. ഈ താമസത്തിനിടയിൽ അദ്ദേഹം പുത്തഹിശ്ശാമ പ്രാരംഭം മുതൽ സമാപ്തം വരെ പാടിവിവരിച്ചു. അനേകം പാട്ടുകച്ചേരികളും നടത്തുകയും കുറേ പേരെ ശിഷ്യന്മാരായി സ്വീകരിക്കുകയും ചെയ്ത ചരിത്രപുരുഷൻ കൊച്ചിശ്രീമയിൽ അനേകം സുഹൃത്തുക്കളേയും ആരാധകന്മാരെയും സമ്പാദിച്ചു. ഒട്ടനേകം സമ്മാനങ്ങളും ദ്രവ്യവും അദ്ദേഹത്തിനു അവിടെ വിനിയം ലഭിക്കുകയുണ്ടായി, പിന്നെ അവിടെ നിന്നും അയാൾ തെക്കോട്ടു യാത്ര തുടർന്നു ആലുവായിൽ ഏലൂർ മൂപ്പന്റെ വസതിയിൽ എത്തിച്ചേർന്നു. മൂപ്പന്റെ അതിഥിയായി മൂന്നുമാസം കവി കഴിച്ചുകൂട്ടുകയുണ്ടായി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ

ഈയാത്ര ഉദ്ദേശപൂർത്തീകരമായിരുന്നുവെന്നുപറയാം. പുത്തഹിശ്ശാമിന്റെ പ്രസിദ്ധീകരണത്തോടുകൂടി അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രശസ്തി പ്രതിമടങ്ങു വർദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. അസൂയാവഹമായ

പ്രചാരമായിരുന്ന ആ മഹൽ കൃതിക്കുണ്ടായിക്കൊണ്ടിരുന്നതു് അതുകേരളം ഒട്ടുക്കും എത്തിക്കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ടായിരുന്നു.

ഏല്ലൂർമൂപ്പനും കവിയും

മണ്ടായപ്പുറം മൂപ്പന്മാരുടെ വംശപരമ്പരയിൽപ്പെട്ട ഏല്ലൂർ മൂപ്പന്മാർ കുബേരന്മാരും പ്രതാപശാലികളുമായിരുന്നു. പ്രസ്തുതകുടുംബക്കാർ തങ്ങളുടെ പ്രതാപപാരമ്പര്യം നിലനിറുത്തിപ്പോരുന്നുണ്ടു്. വീരാവുണ്ണിമൂപ്പൻ എന്നാളുടെ കാലത്തായിരുന്നു മഹാകവി അവിടം സന്ദർശിച്ചതു്. സംഗീതകലയിൽ അതിരറ്റ വാത്സല്യമുള്ള ഒരാളായിരുന്ന പ്രസ്തുതമൂപ്പൻ, പുത്തഹിശ്ശാമിന്റെ കത്താവിനെ സചീകരിക്കുന്നതിൽ അത്യാദരം ഔത്സുക്യം പ്രദർശിപ്പിച്ചു. മാന്യാതിഥിയുടെ ആഗമനോദ്ദേശം ഒരു കാവ്യനിർമ്മാണത്തിനു വേണ്ടവിവരങ്ങളും ശേഖരിക്കുകയായിരുന്നു. 'തന്റെ തൃതീയകൃതിയായ" "മിൻ അത്തുൽബാരി,' രചിക്കുവാൻ കളമൊരുക്കുകയായിരുന്നു ആദ്യാദം. പ്രസ്തുത കാവ്യരചനയിൽ കവികുട്ടൻതൽ ശ്രദ്ധപതിപ്പിച്ചിരുന്നു. ഇതിനു കാരണങ്ങളുണ്ടോന്നും. പുത്തഹിശ്ശാമിന്റെ ആവിർഭാവത്തോടുകൂടി തന്റെ സമകാലീകന്മാരായ മറ്റു കവികൾക്കിടയിൽ വലിയൊരു കോളിളക്കമുണ്ടായി. അതിലെ ഭാഷാരീതി ലളിതമായതുകൊണ്ടും അറബി, സംസ്കൃതം എന്നീ ഭാഷാപദങ്ങളും കുറവായതിനാലും പുത്തഹിശ്ശാമ് ഒരു മഹാ കാവ്യമല്ലെന്നായിരുന്നു എതിരാളികളുടെ അഭിപ്രായം. മാപ്പിളസാഹിത്യലോകത്തിൽ വിപ്ലവം സൃഷ്ടിച്ച പരീതിന്റെ ശ്രവണപുടങ്ങളിലും ഇതു് എത്താതിരുന്നില്ല. വിവിധ ഭാഷകളിൽ യഥേഷ്ടം കൈകാര്യം ചെയ്യാൻ ശേഷിയുണ്ടായിരുന്ന ആ പണ്ഡിതകേസരിയുണ്ടോ ഇതുകൊണ്ടെല്ലാം കുലുങ്ങുവാൻ പോകുന്നു! "മലകളിളകിലും മഹാജനനാം മനമിളകാ ചപലോക്തി കേട്ടാലും കേട്ടും" എന്നാണല്ലോ അഭിജ്ഞവചനം. ലേശംപോലും പത

റാതെ അദ്ദേഹം പൂരോഗമിച്ചുകൊണ്ടേയിരുന്നു. ഫലിതരസത്തോടും അത്ഭവത്തായുമല്ലാതെ ഒരു വാക്കുപോലും അദ്ദേഹം ഉരിയാടാറില്ലത്രെ. മൂപ്പനെസംബന്ധിച്ചു താഴെ പറയുംവിധം ഒരു ഐതിഹ്യമുണ്ടത്രെ. വീരാവുണ്ണിമൂപ്പന്റെ മുൻഗാമിയായിരുന്ന മൊയ്തീൻമൂപ്പനും സയ്യിദ് മുഹമ്മദ് മൌലാനയും തമ്മിൽ ഗുരുശിഷ്യബന്ധമുണ്ടായിരുന്നു. മൂപ്പൻ തന്റെ ആത്മീയഗുരുവിനോടുവിനയപൂരസ്സരം അഭ്യർത്ഥിക്കയുണ്ടായി ആയാളുടെ മരണസമയത്തു് ഗുരുഭൂതന്റെ പവിത്രമായ സാന്നിദ്ധ്യമുണ്ടാകേണമെന്നു് ശിഷ്യൻ (മുരീദ്) രോഗശയ്യയെ അവലംബിച്ചു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ മരണസമയം സമാഗതമായി. മൃത്യുശയ്യാവലംബിയായ മൊയ്തീൻമൂപ്പൻ മൌലാനയുടെ ദർശനം കൊതിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു അദ്ദേഹത്തെ കണ്ടമാത്രയിൽ രോഗി ആശ്വാസപ്രദമായൊന്നു നിശ്വസിച്ചു. "മുരീദിന്റെ അഭീഷ്ടമെന്തെന്നു മൌലാനാ ചോദിച്ചു. "കബറിൽ" എന്നും വെളിച്ചമുണ്ടാകുവാനായി താനാഗ്രഹിക്കുന്നുവെന്നു മരണവക്ത്രത്തിൽപ്പെട്ട ആ രോഗി ഗുരുദേവനോടു ഗൽഗദസ്വരത്തിൽ അഭ്യർത്ഥിച്ചു. അടുത്ത ദിവസംതന്നെ ആയാളും പരലോകം പൂകുകയും ചെയ്തു. മൃതദേഹം സംസ്ക്കരിക്കുമ്പോൾ മൌലാനയും അവിടെ സന്നിഹിതനായിരുന്നു! അദ്ദേഹം തന്റെ തൂക്കൈകൊണ്ടു ഒരു പന്തം കത്തിച്ചു മൂപ്പന്റെ കബറിൽ തലക്കുനേരെ നാട്ടി; തത്സമയം മൌലാനയുടെ തിരുവായിൽനിന്നും ഇപ്രകാരം ഒരു അനുഗ്രഹീത ശബ്ദം പുറപ്പെട്ടു. "പുനരുത്ഥാനദിവസംവരെ ഈ പന്തം ജ്വലിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കട്ടെ." പല അത്ഭുത സിദ്ധികളും പ്രത്യക്ഷപ്പെടുത്തിട്ടുള്ള ഒരു മഹാ യോഗിവര്യനായിരുന്നു സയ്യിദ് മുഹമ്മദ് മൌലാനാ. മൌലാനയുടെ ജീവചരിത്രം അന്വേഷിച്ചുകൊണ്ടായിരുന്നു കവി ഏലൂർ സന്ദർശിച്ചത്. മൂന്നുമാസത്തോളം വീരാവുണ്ണിമൂപ്പന്റെ അതിഥിയായി കഴിച്ചുകൂട്ടിയതിന്നിടയിൽ അയാൾ അയൽപ്രദേശങ്ങളിൽ അനേകം പാട്ടുകച്ചേരികളും നടത്തുകയും കുറെ ശിഷ്യന്മാരേയും മിത്രങ്ങളേയും ആരാധകന്മാരേയും സമ്പാദിക്കുകയും ചെയ്തു. അവരു

റ്റ സമ്മാനങ്ങളും പന്നക്കിഴികളും സിദ്ധിക്കുകയുണ്ടായി. അ
വിടെനിന്നും വിടവാങ്ങി അദ്ദേഹം വീണ്ടും തെക്കോട്ടു യാത്രയു
ടർന്നു വടക്കൻ തിരുവിതാംകൂറിൽ എത്തിച്ചേർന്നു. മഹാകവി
യെ സ്വീകരിക്കുന്നതിൽ തിരുവിതാംകൂറുകാർ അഹമഹമികയാ
ൽസുകരായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ മഹൽകൃതികളും അവിട
ങ്ങളിൽ എത്തിക്കഴിഞ്ഞുവെന്നുമാത്രമല്ല അവ പാടി രസിക്കുന്ന
തിലും ആ ജനത വ്യാപൃതരായും കാണപ്പെട്ടു. കവിയുടെ നേരെ
അന്നാട്ടുകാർക്കുണ്ടായിരുന്ന സ്നേഹാദരങ്ങളും പ്രകടമാക്കുവാൻ അ
വർ സന്നദ്ധരായിരുന്നു. തന്നോടു കാണിച്ചിരുന്ന സ്നേഹബഹു
മാനങ്ങൾക്കു് പരീതു് വഞ്ചിനാട്ടുകാരോടു നന്ദി പ്രകാശിപ്പിച്ചു.
അവിടങ്ങളിൽ അനേകം പാട്ടുകച്ചേരികളും നടത്തുകയും, ആരാധ
കന്മാർ, ശിഷ്യന്മാർ, മിത്രങ്ങൾ മുതലായവരെ സന്ദർശിക്കുകയും
ചെയ്തശേഷം അവിടെനിന്നും ജനങ്ങളോടു് യാത്രപറഞ്ഞു പിരി
ഞ്ഞുപോന്നു. ആസന്നമായ ഭാവിയിൽ അന്നാട്ടിൽ വീണ്ടുംവ
ന്നുകൊള്ളാമെന്നും കരുതിയധികം നാളം അവരൊന്നിച്ചു കഴിച്ചുകൂട്ടാ
മെന്നും വാശ്ചത്തം ചെയ്തു അദ്ദേഹം ചേരുവായിലേക്കുള്ള മടക്കം
യാത്ര ആരംഭിച്ചു. ആഗമനത്തിലധികമായിരുന്നു അദ്ദേഹം
സ്വദേശം വിട്ടിട്ടു്. അളവറ്റ സമ്മാനങ്ങളോടും അനവധി
ദ്രവ്യത്തോടുംകൂടി പരീക്കുട്ടി സ്വഭവനത്തിൽ എത്തിച്ചേർ
ന്നു. കവിയുടെ വേർപ്പാടിൽ ഉൽഖിതരായ ഗൃഹവാസികളെ
പ്പോലെതന്നെ നാട്ടുകാരും പങ്കാളികളായിരുന്നു. എന്തൊന്നിനെ
ഭയന്നിട്ടായിരുന്നുവോ അദ്ദേഹം നാടുവിട്ടുപോയതു് അതേ
സംഭവം ഹേതുവായി തദ്ദേശ വാസികളിൽ അനേകം പേർ
ശിക്ഷാർഹരായി ബന്ധനത്തിൽ അകപ്പെട്ടിരുന്നു. പ്രസ്തുത കേ
സ്സിൽ പ്രതിയായിരുന്ന പരീതു് നാട്ടിൽ വന്നെത്തിയ വിവരം
കിട്ടിയതനുസരിച്ചു കോടതിയിൽനിന്നും അദ്ദേഹത്തിനു ഹാജ
രാകുവാനുള്ള ഉത്തരവു് കിട്ടി. ഇതറിഞ്ഞ വീരാവുണ്ണിമൂപ്പൻ
സ്ഥലത്തെത്തുകയും കവിയുടെ പ്രതിസാക്ഷിയായി അദ്ദേഹം കോ

ർട്ടിൽ ഹാജരാകുകയും ചെയ്തു. പ്രതാപവാനായ മൂപ്പന്റെ വാമൊഴി കോടതിക്കു സ്വീകാര്യയോഗ്യമായി തോന്നുകയാൽ പരീതിന്റെ പേരിലുണ്ടായിരുന്ന കേസ്സ് തള്ളപ്പെട്ടു. ഇപ്രകാരം മൂപ്പന്റെ സഹായത്താൽ കവി ശിക്ഷയിൽനിന്നും വിമോചിക്കപ്പെട്ടു.

കവിയും മോയിൻകുട്ടിവൈദ്യരും

സമകാലീകന്മാരായിരുന്ന ഈ രണ്ടു മഹാരഥന്മാരും പരസ്പരം കണ്ടുമുട്ടീട്ടില്ലായിരുന്നു. കടപ്പുറം സ്വദേശിയും എൺപത്താറിൽപരം വയസ്സു പ്രായമുള്ള ആളും ഒരു പ്രസിദ്ധ ഗായകനുമായ ആളോടു മഹാകവിയെ കുറിച്ചുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ അഭിപ്രായമെന്താണെന്നു ഗ്രന്ഥകാരൻ ചോദിക്കുകയുണ്ടായി. ആയാളിൽനിന്നും ലഭിച്ച വിവരങ്ങളെ ആസ്പദമാക്കിയാണു ഈ ഭാഗം എഴുതിയിട്ടുള്ളതു്. ഗായകവൃത്തി ഒരു ജീവിതത്തൊഴിലായി അനുഷ്ഠിച്ചുപോന്ന ഒരു വ്യക്തിയാണു് ഇദ്ദേഹം; ആയാൾ ഇപ്രകാരം പ്രസ്താവിച്ചു: "അടുത്ത കാലംവരെ അയൽപ്രദേശങ്ങളിലും അതിനുമപ്പു് ദൂരദിക്കുകളിലും വിവാഹാഘോഷങ്ങളിൽ ഞാനും എന്റെ ശിഷ്യന്മാരും പാട്ടു് പാടുവാൻ പോകാറുണ്ടായിരുന്നു. ചിലപ്പോൾ "കിസ്സപ്പാട്ടുകൾ" അതായതു് പുത്തഹിശ്ശുമു്, 'ബദർ' പോലെയുള്ളവ പാടി വിവരിക്കാറുണ്ടായിരുന്നു. എനിക്കധികം പ്രതിപത്തി പുലവന്മാരുടെ തമിഴ്ഗാനങ്ങളാണു്. മലയാളത്തിൽ മഹാവിദ്വാന്മാരായ ചേറവായു് പരീക്കുട്ടിയുടെയും മോയിൻകുട്ടി വൈദ്യരുടെയും ഗീതങ്ങളും മാത്രമെ ഞാൻ പാടാറുള്ളൂ. ഈ രണ്ടു മഹാത്മാക്കളും എന്റെ ആരാധ്യപുരുഷന്മാരാണു്. കാരണം പ്രലോഭനത്താൽ പ്രേരിതരായിട്ടല്ലാതെ അവരുടെ ഹൃദയങ്ങളാകുന്ന ഉറവിടങ്ങളിൽനിന്നും കാവ്യതല്ലജങ്ങളും നിർഗ്ഗമിച്ചിട്ടില്ലതന്നെ. അതുകൊണ്ടുതന്നെയാണു് പ്രസ്തുത കലാകാരന്മാരുടെ ഗാനങ്ങൾക്കുള്ള മാധുര്യവും. എന്റെ ധാരണശ

കൃതി ഏതാണ്ട് നഷ്ടപ്പെട്ടിരിക്കയാണ്. പരീക്ഷിത്സാഹീബി നെ ഞാൻ കണ്ടിട്ടുണ്ട്; പക്ഷെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശരിയായ രൂപം ഇപ്പോഴും എന്റെ മനസ്സിൽ പതിയുന്നില്ല. സ്ഥലത്ത് അനേകം ശിഷ്യന്മാർ അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിരുന്നു. ഞാനും ആ ശിഷ്യസംഘത്തിൽ ഉൾപ്പെട്ടിരുന്നു. കവിയുടെ മരണശേഷം കുറച്ചുകാലവുംകൂടി പ്രസ്തുത ഗായകസംഘം പ്രവർത്തിച്ചുവന്നു. കാലക്രമേണ ഞാൻ അതിന്റെ നായകനായിത്തീർന്നു. മഹാകവിയെപ്പറ്റി ഒരു സംഭവം എനിക്ക് ഓർമ്മയുണ്ട്. പുത്തഹിശ്ശാമ് അച്ചടിച്ചു പ്രസിദ്ധംചെയ്തു കുറെ കഴിഞ്ഞപ്പോൾ മോയിൻകുട്ടി വൈദ്യർ ആ കൃതിയെ പരിശോധിച്ചശേഷം അദ്ദേഹം അതിനെ വിമർശിക്കുകയുണ്ടായി. ബഹുമാന്യനായ കർത്താവു പ്രകടിപ്പിച്ച വിമർശനങ്ങളൊന്നും കേട്ട് നമ്മുടെ കവി ഒട്ടുംതന്നെ കുലുങ്ങുകയുണ്ടായില്ല. കേരളം മുഴുവൻ മുക്തകണ്ഠം പുകഴ്ത്തിയിരുന്ന പരീതിന്റെ നേർക്ക് വൈദ്യർ തൊടുത്തുവിട്ട ഒളിയമ്പുകൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആരാധകന്മാരിൽ ചിലരുടെ ഉൾക്കാമ്പുകളിൽ തറച്ചു. അഭിമുഖസംഭാഷണത്തിൽ ഏതൊരാളേയും മുട്ടുകുത്തിക്കുവാൻ പര്യാപ്തമായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ വാക്ധോരണി. ഏതായാലും വൈദ്യരെ നേരിൽ കണ്ടുമുട്ടുവാനും പരസ്പരം അഭിപ്രായങ്ങൾ കൈമാറുവാനും ചേറുവായ്ക്കാരൻ മനസാ നിശ്ചയിച്ചു. മറ്റെല്ലാ ജോലിതിരക്കുകളും നിറുത്തിവെച്ചു കവി തന്റെ സഹചരനായ കുഞ്ഞവറു ഒന്നിച്ചു് യാത്രപുറപ്പെട്ടു. കോഴിക്കോട്ടുവെച്ചു അവർ പരസ്പരം കണ്ടുമുട്ടി. ആഗതൻ പ്രസിദ്ധനായ പരീതാണെന്നു് മനസ്സിലാക്കിയ വൈദ്യർ അദ്ദേഹത്തെ ആലിംഗനം ചെയ്തു. പ്രഥമ സന്ദർശനവേളയിൽ ഇരുവരും അകമഴിഞ്ഞ സംതൃപ്തിയാണു് പ്രദർശിപ്പിച്ചിരുന്നതു്. കുശലപ്രശ്നങ്ങൾക്കു് ശേഷം സാഹിത്യപരമായ വശങ്ങളായിരുന്നു അവരുടെ സംഭാഷണവിഷയമായിത്തീർന്നതു്. ഇടയിൽ പുത്തഹിശ്ശാം വിമർശനദൃഷ്ട്യാ വീക്ഷിക്കപ്പെടുവാൻ കാരണമെന്താണെന്നും വൈദ്യരോട്

ചോരവായ്ക്കാരൻ തട്ടിവിട്ടു. മൌനമായ മന്ദഹാസത്തോടെ കുറച്ചുനേരം അദ്ദേഹം കഴിച്ചുകൂട്ടി. "ഒരു വാക്കിനു ഒമ്പതു് മുനകളാ" എന്നാണു് താങ്കളെ കുറിച്ചുള്ള എന്റെ കേട്ടുകേൾവി" എന്നായിരുന്നു വൈദ്യരുടെ മറുപടി. "ശ്രവണംകൊണ്ടുമാത്രം ഒരാളെപ്പറ്റിയുള്ള അറിവു് പൂർത്തിയാകുമോ?" എന്നായിരുന്നു ആഗതന്റെ വാദം. "പരസ്പരം മനസ്സിലാക്കിക്കഴിഞ്ഞാൽപിന്നെ കൂടുതൽ വിമർശനങ്ങളം എന്തിനു?" എന്നു മോയിൻകുട്ടി വൈദ്യർ ചോദിച്ചു. അതോടെ ആ ഭാഗം പര്യവസാനിച്ചു. വൈദ്യർ തുടർന്നു. "താങ്കളെ കാണ്മാനുള്ള ആഗ്രഹത്തിന്റെ പ്രത്യാഘാതമാണു് എന്റെ ഉദ്ദിഷ്ടമായ വിമർശനങ്ങളം. വിശാലമായ ചിന്താഗതിയും വിദൂരവീക്ഷണവും ഉൾക്കൊള്ളുന്ന ഒരു ഉൽകൃഷ്ടകൃതിയായി പുത്തഹിശ്ശാമിനെ ഞാൻ അംഗീകരിച്ചുകഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്. വിമർശനം ഹേതുവായിട്ടാണല്ലോ താങ്കളുടെ ഇവിടത്തേക്കുള്ള ആഗമനം." ഉന്നതനിലവാരത്തിലുള്ള മതിപ്പോടും സ്നേഹാദരങ്ങളോടും കൂടിയതെ ആ രണ്ടു മഹാകവികളും പിരിഞ്ഞുപോയതു".

ഉചിതപ്രയോഗം കഥാനായകനു് സാധാരണപതിവായിരുന്നു. ഒരിക്കൽ കാവ്യരചനയിൽ വ്യാപൃതനായിരുന്ന കവിയെ നമസ്ക്കാരത്തിൽ പങ്കെടുപ്പാനായി തന്റെ കൂട്ടുകാർ ക്ഷണിച്ചു. മന്ദസ്മിതം തൂകിക്കൊണ്ടു് അദ്ദേഹം അവരോടിപ്രകാരംചോദിച്ചു: "നമസ്കരിച്ചാൽ കിട്ടുന്ന പ്രതിഫലമെന്താണു്" "എട്ടുകിട്ടു" (എട്ടു സ്വർഗ്ഗം)മെന്നവർ പ്രത്യുത്തരംനല്കി "നമസ്കരിക്കാത്തവക്കു പതിനാറുകിട്ടു"മെന്നു ഈ സരസൻ പ്രസ്താവിച്ചതു സഹവർത്തികളെ കോപകലുഷിതരാക്കി തീർത്തു. അക്രമപരമായ ഈ പ്രസ്താവന ചെയ്തതിനു സമാധാനം പറവാൻ സ്ഥലത്തെ മതപണ്ഡിതൻ ആവശ്യപ്പെട്ടു. ശ്രോതാക്കളുടെ അജ്ഞതയത്രെ ഈ കോളിളക്കമെല്ലാം സൃഷ്ടിച്ചതെന്നായിരുന്നു പരീതിന്റെ മറുപടി. തന്റെ പ്രസ്താവനയ്ക്കു അയാൾ ഒരു വിവരണവും കൊടുത്തു. "പതി എ

ന്നാൽ സ്ഥാനം എന്നും നാശം എന്നാൽ തീയെന്നും അർത്ഥമാണ്. അപ്പോൾ നരകം എന്നു താല്പര്യം" ആക്ഷേപവർഷം ചൊരിഞ്ഞതവരെല്ലാം വിസ്മൃതികളായി. മറെറാരവസരത്തിൽ മഹാകവി കേംക്കത്തക്കവണ്ണം കടപ്പുറം തങ്ങന്മാർ ഇങ്ങിനെ ഒരു രസം പൊട്ടിച്ചു. "ചേറുവായിൽ ആകെ ഇബ്ലീസ്സാണ്" ഇതു കേട്ടമാത്രയിൽ ഉരളക്കുപ്പേരിയെന്നോണം കഥാപുരുഷൻ പറഞ്ഞു "ഇബ്ലീസ്സു മുഴുവനും കെട്ടിമറിയുന്നതു തങ്ങന്മാർ ഒന്നിച്ചായിരുന്നു" വെന്നു അദ്ദേഹത്തിൻെറ ധിക്കാരപരമായ പ്രസ്താവന അവരെയെല്ലാം അരിശം കൊള്ളിച്ചു; നേത്രങ്ങൾ രുധിരവർണ്ണങ്ങളായി. തൻെറ പ്രസ്താവനയുടെ ആന്തരാർത്ഥം മനസ്സിലാക്കാത്തതു കൊണ്ടായിരുന്നു തങ്ങന്മാർക്കു തെറിവിളിക്കിടം വന്നത് എന്നതു മനസ്സിലാക്കിയ കവി പറഞ്ഞതു: "തങ്ങന്മാരൊന്നിച്ചാണ് ഇബ്ലീസ്സ് സഹവാസം കൊള്ളുന്നതെന്നുഞാൻ പറഞ്ഞതിൻെറ സാരം ഇതാണ്". അല്ലാഹുവിൻെറ ആജ്ഞയനുസരിച്ചു പാവനജീവിതം നയിച്ചുപോരുന്നവരെ വഴിതെറിക്കുകയെന്നുള്ളതാണല്ലൊ ശപിക്കപ്പെട്ട ആ പിശാചിൻെറ തൊഴിൽ; സദാ പ്രാർത്ഥനയിൽ ധ്യാനനിഷ്ഠരായിരിക്കുന്നവരെ ബുദ്ധിമുട്ടിക്കുവാനായിട്ടാണ് അവൻ തൻെറ അഖിലകഴിവുകളും ഉപയോഗപ്പെടുത്തുക. നേരെമറിച്ചു മതാനുഷ്ഠാനങ്ങളിൽ നിന്നും ഒഴിഞ്ഞുമാറി ഭൌതിക സുഖാനുഭവങ്ങളിൽ നിരതരായീ കാലയാപനം ചെയ്യുന്നവരുടെ നേർക്കുണ്ടോ ആ ഭയങ്കരനായ പിശാച് തിരിഞ്ഞുനോക്കുന്നു? ഇതെല്ലാം മനസ്സിലാക്കിക്കൊണ്ടായിരുന്നു മേൽപറഞ്ഞ എൻെറ പ്രസ്താവന." അദ്ദേഹത്തിൻെറ സാരസമ്പൂർണ്ണമായ പ്രസ്തുത വിവരണം കോപാന്ധരായിരുന്ന തങ്ങന്മാരെ ശാന്തന്മാരാക്കിതീർത്തു വെന്നുമാത്രമല്ല സന്തുഷ്ടരുമാക്കി. ഭക്ഷണകാര്യങ്ങളിൽ ചില കൃത്യനിഷ്ഠകളുണ്ടായിരുന്ന പരീത് മാംസം ഇഷ്ടപ്പെട്ടിരുന്നില്ലെങ്കിലും മത്സ്യം അയാൾക്ക് ഒരു പഥ്യാഹാരമായിരുന്നു. ഒരിക്കൽ അദ്ദേഹം ഭക്ഷണം കഴിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ സമീപപ്രദേശത്തുനിന്നും ഒരു തങ്ങൾ അവിടെ

കയറിവരികയുണ്ടായി! വിഭവങ്ങളിൽ മത്തിപാകംചെയ്തതു് ഒരു ഇനമായിരുന്നു. കൂടുതൽ പ്രതിപത്തിയോടെ മത്സ്യക്കറി സേവിക്കുന്നതു് കണ്ടിട്ടു് ആഗതൻ അതിനുള്ള കാരണം ആരാഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്നു. തത്സമയം ഗൃഹനാഥൻ പറഞ്ഞ മറുപടിയാണിതു്:

"ഇമ്മത്തി ഉമ്മത്തികണ്ണു് പറിമ്മത്താണു് തങ്ങളെ". ഒരവസരത്തിൽ കവിയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചില സുഹൃത്തുക്കളും കൂടി ഒരു ഹൈന്ദവസ്നേഹിതന്റെ വസതിയിൽ ഒരു സല്ലാപത്തിൽ പങ്കെടുക്കുകയുണ്ടായി. തത്സമയം അവിടെ മാവിന്മേൽ നിന്നും മാമ്പഴം ധാരാളം വീണുകിടക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. ചില തരുണീമണികളും വന്നു അവപെറുക്കിയെടുക്കുന്നതു് അതിഥികളും കാണുകയുണ്ടായി. അവരിൽ ഒരാൾ പ്രസ്തുതയോഷാമണികളെ കണ്ണിമവെട്ടാതെ നോക്കി രസിക്കുകയായിരുന്നു. ഈയാളുടെ ആർത്തിയോടുകൂടിയുള്ള വീക്ഷണം പരീതിന്റെ ശ്രദ്ധയിൽപെട്ട അപ്പോൾ സരസനായ കവി അയാളെപ്പറ്റി താഴെപറയും വിധം രണ്ടു വരിഗാനം പാടുകയുണ്ടായത്രെ.

"മങ്കമാർ മാമ്പഴം പറിക്കെലും
കുട്ടിഹസ്സൻ കുട്ടികാക്ക വായ നീരൊലിക്കെലും".

ഗുരുസന്നിധിയിൽ വെച്ചുപോലും ഫലിതരസങ്ങൾ പ്രകടിപ്പിക്കുവാൻ മടിയില്ലാത്ത ഒരു നിഷ്കളങ്കനായിരുന്നു അദ്ദേഹം. ഒരിക്കൽപാട്ടർ തങ്ങന്മാരുടെ സദസ്സിൽവെച്ചു പ്രതിപാദ്യപുരുഷൻ ഇപ്രകാരം ഒരു ഫലിതരസം പൊട്ടിച്ചു.

"പുതിയങ്ങാടിതങ്ങളും വഹാത്താകും, അപ്പോൾ ബാക്കിതങ്ങന്മാരെല്ലാം ഒരു പാത്താകും.", ഒരുസന്ദർഭത്തിൽ ഒരു വിവാഹാഘോഷത്തിൽ കവിയും സംബന്ധിച്ചിരുന്നു. വധൂഗൃഹത്തിലേക്കു് വരനൊന്നിച്ചുള്ള യാത്രയിൽ കുറെദൂരം നടന്നശേഷം വിശ്രമാർത്ഥം എല്ലാവരും ഒരു വൃക്ഷച്ഛായയിൽ ഇരുന്നു. വരൻ

ഒരു പെരുങ്കാലനും സല്ലും പ്രായംകൂടിയ ആളുമായിരുന്നു. അവിടെ ഇരുന്നു നമ്മുടെ ഹാസ്യകലാകാരൻ ഒരു മംഗളഗാനം പാടി. അതിലെ രണ്ടുവരികളും താഴെ ചേർക്കുന്നതു് രസകരമായിരിക്കുമെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു.

"കോലുവല്ലൈകാന്നൊരെ കല്ല്യാണത്തിനു പോയിട്ടു്"
കാലെല്ലാം കടഞ്ഞല്ലൊ കടീമായോനെ.

പടങ്ങളെക്കൊണ്ടു പെട്ടിവിദ്യ കാട്ടുവാൻ അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിരുന്ന കഴിവു് അനിതരസാധാരണമായിരുന്നു. സാമാന്യജനങ്ങളെ അമ്പരപ്പിക്കുവാൻ പര്യാപ്തങ്ങളായിരുന്നു ഇത്തരം പ്രയോഗങ്ങളും.

"വാനരനു് വാലു് നാലു, മതഹേരിക്കു് കൊമ്പെട്ടു, മങ്കുക്കു കൊങ്കു,ല്ലുകുതിരക്കു് കൊമ്പു്" ഈ പൊല്ല കേട്ട പരിഭ്രാന്തചിത്തരായ ജനങ്ങളുടെ നിസ്സഹായവസ്ഥ കണ്ടിട്ടു കവി തന്നെ അതു വിവരിച്ചുകൊടുത്തു. അതു ഇപ്രകാരമാണു്. "വാനരനു വാലു, നാലുമത ഹേരിക്കു് എട്ടുകൊമ്പു, മങ്കുക്കു് കൊങ്കു, ഇല്ലുകുതിരക്കു് കൊമ്പു്. അനീതിയുടേയും അക്രമത്തിന്റെയും നേരെ അദ്ദേഹം നിർഭയമായും നിർഭയമായും പോരാടിക്കൊണ്ടിരുന്നു. അതുകാരണം ഏവർക്കും അദ്ദേഹത്തെ ഭയമായിരുന്നു. മറുള്ളവരുടെ കൊള്ളരുതായ്മകളും നഗ്നമായി വെളിയിൽ പ്രകടമാക്കുവാൻ യാതൊരു സങ്കോചവും അദ്ദേഹം കാണിച്ചിരുന്നില്ല. കുറവാളികളെ നിഗ്രഹിച്ചു തോല്പിക്കുവാൻ പര്യാപ്തമായിരുന്ന സുശക്തമായ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഹാസസാഹിത്യം. ഒരിക്കൽ ഒരു സദ്യയിൽ പരീതും സന്നിഹിതനായിരുന്നു. അവിടെ പാചകന്മാരുടെയും വിളമ്പുക്കാരുടെയും പക്ഷഭേദപരമായ പെരുമാറ്റവും പ്രവൃത്തിയും കണ്ടപ്പോൾ ആ കവിഹൃദയം പിടച്ചു; തത്സമയം അവിടെവച്ചു അവരെ പരിഹസിച്ചും ആക്ഷേപിച്ചുംകൊണ്ടു അദ്ദേഹം ചൊല്ലിയ വരികളാണിവ.

"വെപ്പന്മാരുടെ വിളമ്പന്മാരുടെ
അപ്പന്മാരുടെ മുതലല്ലിതു്
ഒപ്പം കണ്ടു വിളമ്പില്ലെങ്കിൽ
ഇപ്പം പോണം ചപ്പന്മാരെ"

ഇതോട്ടുകൂടി വിളമ്പുക്കാരുടെ തോലുകടം ഊരക്കിട്ടതുപോലെ ആയിത്തീർന്നു. അവരെല്ലാം പൊതുജന സമക്ഷം ക്ഷമായാചനം ചെയ്യേണ്ടതായും വന്നുചേർന്നു ഒരിക്കൽ കവിയും തന്റെ കൂട്ടുകാരനുമായിരുന്ന കുഞ്ഞവറവും കൂടി നെട്ടൂർ എന്ന പ്രദേശം സന്ദർശിക്കുവാൻ ഇടയായി. ആഗതരെപ്പറ്റി നല്ലപോലെ അറിഞ്ഞിരുന്ന തദ്ദേശവാസികടം അദ്ദേഹത്തോടു് ഗണ്യമല്ലാത്ത വിധം പെരുമാറുകയുണ്ടായി. അപ്പോടം അന്നാട്ടുകാരെപ്പറ്റി ഒരു ഹാസ്യസാഹിത്യം നിർമ്മിച്ചു. അതിന്റെ ഇതു്.

നെട്ടൂരുനാട്ടീലുള്ളൊരു ഹാലാ
ധനികടംക്കെന്നും തരി മൂക്കില്ല ലാലാ"

ഇതോട്ടുകൂടി തദ്ദേശവാസികളിൽ കർത്തവ്യബോധം ഉണ്ടായിത്തീർന്നു. ഒരു ദിവസം മഹാകവി തന്റെ ഒരു സ്നേഹിതന്റെ ഭവനം സന്ദർശിക്കുവാൻ ഇടയായി. ധനാഢ്യനും സുഖലോലുപനുമായിരുന്ന ആ ഗൃഹനായകൻ വിവാഹം കഴിഞ്ഞു മധുവിധു ആസ്വദിക്കുന്ന സന്ദർഭത്തിലായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ അവിടത്തേക്കുള്ള ആഗമനം. അതിഥിയെ സ്വീകരിപ്പാൻ വീട്ടുടമസ്ഥൻ തത്സമയം അവിടെ ഉണ്ടായിരുന്നിട്ടുകൂടി വന്നു കണ്ടില്ല. പ്രാഥമിക മര്യാദയോടു സ്വല്പസമയവും കൂടി അസ്വസ്ഥനായി കവി അവിടെ കഴിച്ചുകൂട്ടി: എന്നിട്ടും അയാം അവിടെ എത്തികഴിഞ്ഞില്ല. നൈരാശ്യവും കുണ്ഠിതവും ആഗതനുണ്ടായിത്തീർന്നു. പ്രാണപ്രേഷ്ഠപ്രണയിനിയുമായുള്ള സുഖാനുഭോഗങ്ങളിൽ നമഗ്നനായിരുന്ന തന്റെ സുഹൃത്തിനെ ഒരുപാടം പഠിപ്പിക്കുക തന്നെയെന്നു അതിഥിയും തീർച്ചപ്പെടുത്തി. അയാ

ളുടെ ഔചിത്യബോധത്തെ തട്ടിയുണർത്തുവാൻ പര്യാപ്തമാം വിധം നമ്മുടെ സരസനായ കവി അവിടെ ഇരുന്നും കൊണ്ടു ഇങ്ങിനെ ഒരു പാട്ടുപാടി.

"ഗോത്ര വാസികൾക്കധിപതിയാകിയ താനൊഞ്ഞൊ
മൂത്രപ്പാത്രത്തിങ്കൽ പാത്തുപാത്തു് കൊണ്ടിരിക്കുന്നു?"

ഇതു് കേട്ടമാത്രയിൽ ആയാളം തരിത ഗതിയിൽ താഴോട്ടിറങ്ങിക്കഴിഞ്ഞു. ക്രാന്തദർശിയായ ആ കവിപുംഗവന്റെ മുഖത്തു സ്ഫുരിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന ദിവ്യചൈതന്യം പ്രേക്ഷകന്മാരെ വശത്താക്കുവാൻ പര്യാപ്തമായിരുന്നു. ആ അനുഗ്രഹീതപുരുഷനിൽ നിന്നു പുറപ്പെട്ട എന്തൊന്നും കരിങ്കല്ലിൽ കൊത്തിയ ലിഖിതങ്ങൾപോലെയായിരുന്നു. കാലത്തിന്റെ ചുഴികളിൽപ്പെട്ടു അവ ഒരിക്കലും തേഞ്ഞുമാഞ്ഞുപോകയില്ലായിരുന്നുവെന്നു മനസ്സിലാക്കിയ ഗുഹാധിപൻ സ്നേഹരിതൻ വന്നുവെന്നറിഞ്ഞ ഉടൻ താഴോട്ടിറങ്ങിവന്നു തന്നെ സ്വീകരിക്കുവാൻ കഴിയാതിരുന്നതിനെ കുറിച്ചും മറ്റും ക്ഷമാപണം ചെയ്തു. കുശലപ്രശ്നങ്ങൾക്കു ശേഷം ആഗതൻ തുടർന്നു: "മധുവിധുകാലം മധുമധുരംതന്നെ. ഉത്തമാർദ്ധത്തിന്റെ പൂങ്കവിൾത്തടങ്ങളുടെ ശോഭ താരങ്ങളെപ്പോലും ലജ്ജിപ്പിക്കുന്നുവെന്നു് വല്ലതും തോന്നുമായിരിക്കാം. സുഖാനുഭോഗങ്ങളിൽ മനുഷ്യർ മൃഗതുല്യരായി തരം താഴ്ന്നു പോകാതിരിക്കുവാൻ ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടതാണു്. തന്നിൽനിന്നും ബഹിർഗ്ഗമിക്കപ്പെട്ട ഗീതശകലം കല്പിതങ്ങളല്ലെന്നും അനൗചിത്യം കാണപ്പെട്ടപ്പോൾ കവിഹൃദയത്തിൽ നിന്നും എന്തോ ഒരുശ്യ ശക്തിയുടെ പ്രേരണമൂലം നിർഗ്ഗമിക്കപ്പെട്ടകയാണു് അവ" യെന്നും അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു.

ഇനി നമുക്കു പരീതിന്റെ കൃതികളിലേക്കുതന്നെ പ്രവേശിക്കാം. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രസിദ്ധീകരിക്കപ്പെടാത്ത ഒരു കൃതി

യാണ് "നാളികേരം" എന്നതു്. പ്രസ്തുത ഗീതത്തിൽ അയാൾ മനുഷ്യ ജീവിതത്തെ നാളികേരത്തോടുപമിച്ചിരിക്കുകയാണു്. ആദ്ധ്യാത്മികചിന്തകളും ഉൾക്കൊള്ളുന്ന ആ കാവ്യം സ്ഥലത്തുള്ള മിക്കപേർക്കും ഹൃദിസ്ഥമായിരുന്നു. ഭക്തി സ്ഫുരിക്കുന്ന ആ കൃതി എത്ര പാടിയാലും മതി വരുന്നതല്ല. നിർഭാഗ്യവശാൽ പ്രസ്തുത കാവ്യം അറിയുന്നവരായി ആരുംതന്നെ ഇപ്പോൾ ജീവിച്ചിരിക്കുന്നില്ല. ഇപ്രകാരം അദ്ദേഹം രചിച്ചിട്ടുള്ള എത്രയെത്ര വിശിഷ്ട ഗാനങ്ങളാണു് മൺമറഞ്ഞുകിടക്കുന്നതു്! അദ്ദേഹം ഏതെങ്കിലും ഒരു കൃതി രചിച്ചുകഴിഞ്ഞാൽ ഉടനെ അതു് പകർത്തിയെടുത്തു അതിന്റെ കയ്യെഴുത്തു് കോപ്പികൾ അയൽപ്രദേശങ്ങളിൽ അയച്ചുകൊടുത്തിരുന്നു. കെയ്സ മൂലമായിരുന്നുവല്ലൊ തെക്കൻദിക്കുകളിലേക്കു് യാത്രചെയ്യുവാൻ കവി നിർബ്ബന്ധിതനായിത്തീർന്നതു്. ഈ യാത്രാനുഭവങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തിനു വിദൂര ദേശ പര്യടനത്തിനു് പ്രോത്സാഹനം നല്കപ്പെട്ട ആ യാത്രകഴിഞ്ഞു മടങ്ങിവന്നശേഷം കവി 'മിൻആത്തൽബാരി' എന്ന കാവ്യരചനയിൽ ഏർപ്പെട്ടു. മറവുകൃതികളെ അപേക്ഷിച്ചു അദ്ദേഹം 'മിൻ ആത്തൽബാരി'യിൽ പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധപതിച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. വിമർശനാതീതമാണു് പ്രസ്തുത കലാസൃഷ്ടിയെന്നു പറയാം. 1056 ൽ ആണു് ഈ വിശിഷ്ട കാവ്യം പൂർത്തീകരിക്കപ്പെട്ടതു്. ഇതിന്റെ ആവിർഭാവത്തോടുകൂടി അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രശസ്തി ഒന്നുകൂടി വർദ്ധിച്ചുവെന്നു മാത്രമല്ല; കണ്ണൂർ, തിരുകൊച്ചി, തലശ്ശേരി എന്നീ പ്രദേശങ്ങളിൽനിന്നും പാട്ടുകച്ചേരികൾ നടത്തുവാനായി കഥാപുരുഷനു നിരവധി ക്ഷണനങ്ങൾ കിട്ടിക്കൊണ്ടിരുന്നു. വടക്കുഭാഗത്തുനിന്നും തെക്കുഭാഗത്തുനിന്നും ക്ഷണനങ്ങൾ ലഭിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന പരീതു് ദക്ഷിണഭാഗങ്ങളിലേക്കു പോകാമെന്നു മനസാ നിശ്ചയിച്ചു. എന്നാൽ ഉദ്ദേശിച്ചവിധം യാത്ര തുടരുവാൻ അദ്ദേഹത്തിനു സാധിച്ചില്ല. തന്റെ ആത്മമിത്രവും അദ്ധ്യേ

യകാംക്ഷിയുമായിരുന്ന പാട്ടർ സഖ്യിത് കുഞ്ഞിസീതിക്കോയത
ങ്ങളുടെ പുത്രിയുടെ മംഗല്യം അദ്ദേഹത്തിന്റെ യാത്രാപരിപാടി
കളെ വിഘാതമായിത്തീർന്നു. പ്രസിദ്ധ യോഗിവര്യനായിരുന്ന
സഖ്യിത് മുഹമ്മദ് മെഴലാനയുടെ വംശപരമ്പരയിൽപ്പെട്ടവരാണ
ല്ലോ പാട്ടർ ദേശത്തുള്ള തങ്ങന്മാർ. പുരാതനകാലം മുതൽക്കുതന്നെ
ഇവർ കുടുംബന്ധുക്കളും മതാത്മകമായ വിഷയത്തിൽ പാണ്ഡിത്യമു
ള്ളവരുമായിരുന്നു. കുഞ്ഞിസീതിങ്ങളും പാട്ടരിൽ എത്രയും ഔ
ന്നത്യത്തിൽ കാലയാപനം ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്ന കാലത്തായിരു
ന്നു തന്റെ പുത്രിയുടെ വിവാഹം നടന്നത്. പ്രസ്തുത സഖ്യിതിനെ
ഒരു ദിവ്യനായിട്ടാണ് അന്നത്തെ ജനങ്ങൾ ഗണിച്ചുപോന്നിരു
ന്നത്. ഒരാഴ്ചയിലധികം കാലം നീണ്ടുനിന്ന ഒരു വിവാഹാ
ഘോഷമായിരുന്നു അത്. വിവിധ വിനോദപ്രകടനങ്ങൾകൊണ്ട്
സാക്ഷ്യം വഹിച്ചിരുന്ന ആ മംഗല്യത്തിൽ ഏറ്റവും മികച്ച
സ്ഥാനമുണ്ടായിരുന്നത് സംഗീതത്തിനായിരുന്നു. ദൂരയിടങ്ങ
ളിൽനിന്നും പ്രസിദ്ധന്മാരായ അനേകം ഗായകന്മാർ അതിൽസം
ബന്ധിച്ചിരുന്നു. പാണ്ഡ്യദേശക്കാരായ പുലവന്മാരും ഗായകസം
ഘത്തിൽ ഉൾപ്പെട്ടിരുന്നു. ഗായകസംഘങ്ങൾ പരസ്പരം മത്സ
രിച്ചായിരുന്നു പാടിയിരുന്നത്. അവർക്കിടയിൽ കടുത്ത വാ
ശിയും കാണപ്പെട്ടിരുന്നു. ഒരു ഗായകൻ പാടിതീർത്തതിന്റെ ഇ
രട്ടി ആയാളോടു മത്സരിക്കുന്നവർ പാടേണ്ടതുണ്ടായിരുന്നു. മത്സ
രത്തിൽ വിജയികളാകുന്നവർക്കു സമ്മാനദാനങ്ങൾ നല്കിയിരുന്ന
ത് അവിടെ സന്നിഹിതരായിരുന്ന പ്രധാനികളും ബന്ധുക്കളുമാ
യിരുന്നു. ഓരോരുത്തരുടെ കഴിവനുസരിച്ചായിരുന്നു സമ്മാന
ദാനങ്ങൾ നിർവ്വഹിക്കപ്പെട്ടിരുന്നത്. ഇത്യാദി സന്ദർഭങ്ങളി
ൽ ലഭിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന പാരിതോഷികങ്ങൾക്കു വിജയികൾ അന
ല്പമായ പ്രാധാന്യം കല്പിച്ചിരുന്നു. ഒരേ ഇരുത്തത്തിൽ ഇത്ര അടി
പാടിത്തീർക്കേണ്ടതെന്നാണ്ക്ക മില നിബന്ധനകളും ഉണ്ടായിരു

ന്നു. ഗായകന്മാരിൽ മകുടമണിയായിരുന്ന പരീതിന്റെ സാന്നിദ്ധ്യത്താൽ പ്രശോഭിതമായിരുന്ന ആ മഹൽ സദസ്സ്. സംഗീത കലയുടെ വിശാലവിഹായസ്സിൽ വെട്ടിത്തിളങ്ങിക്കൊണ്ടിരുന്ന ഒരു താരമാണ് ആ വാസനാഭാസുരനായ കവിപുംഗവൻ. ഗാനകലാപടുവായിരുന്ന ഒരു പുലവൻ ഒരൊറ്റ ഇരുത്തത്തിൽ 32 അടികൊണ്ടം പാടിത്തീർത്തു. ആയാളം രാജ്യനാണെന്നു ശ്രോതാക്കളിൽ ഭൂരിഭാഗവും തീർച്ചയാക്കുകയും ചെയ്തു. അദ്ദേഹത്തോട് മത്സരിക്കുവാനായി ആരുംതന്നെ മുന്നോട്ടു വന്നതുമില്ല. പരിപൂർണ്ണമായ നിശ്ശബ്ദത എങ്ങും കാണപ്പെട്ടു. ഒടുവിൽ ഗ്രഹനായകൻ പരീത് സാഹിബിനെ വിളിച്ചു ഗാനമത്സരത്തിൽ ഭാഗഭാക്കായിക്കൂടെയൊ എന്നു ചോദിച്ചു. "അവിടത്തെ കൃപാകടാക്ഷമുണ്ടെങ്കിൽ ആവാം" എന്നു മാത്രം അദ്ദേഹം മറുപടി കൊടുത്തു. "എന്നാൽ തുടങ്ങുക" എന്നുള്ള ഒരു സൂചനയും നല്കി ഗ്രഹാധിപൻ തന്റെ സ്ഥാനത്ത് ആരൂഢനാകുകയും ചെയ്തു. തത്സമയം ആ ഗായക കവി കൈകാലുകളും മറവും ശുദ്ധിചെയ്തു നമസ്ക്കരിച്ചു; ആത്മീയ ഗുരുവിന്റെയും മറവു അഭിവന്ദ്യന്മാരുടെയും കരങ്ങളിൽ ചുംബനാർപ്പണങ്ങളും ചെയ്തശേഷം വിനയപുരസ്സരം രംഗപ്രവേശനം ചെയ്തു. തത്സമയം അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുഖത്തു ഒരു ദിവ്യചൈതന്യം വിളയാടിയിരുന്നു. സ്വതഃ സിദ്ധമായ തന്റെ അനുഗ്രഹീത സ്വരമധുരിമയോടെ അദ്ദേഹം പാടുവാൻ തുടങ്ങി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഹൃദയമാകുന്ന ഉറവിടത്തിൽനിന്നും ഗാനാമൃതം പ്രവഹിച്ചു. പൂർവസ്ഥമാക്കീട്ടുണ്ടായിരുന്ന ഗാനങ്ങളൊന്നുമല്ല ആയാളം പാടിയിരുന്നതു്. സ്വയം നിർമ്മിച്ചു പാടുകയായിരുന്ന ആ മഹാനുഭാവൻ ചെയ്തിരുന്നതു. വാസനാഭാസുരനായ ഒരു സംഗീതജ്ഞനല്ലാതെ ആ ഗാനകലാപടുക്കളുടെ സാന്നിദ്ധ്യത്തിൽ, വമ്പിച്ച ജനസഞ്ചയത്താൽ നിബിഡമായ ആ മഹൽസ്സദസ്സിൽ എതിരാളികളെ അഭിമുഖീകരിച്ചുകൊണ്ടു ഈ സ്വാഹസ

ത്തിനു ഉദ്യമിക്കയില്ലായിരുന്നു. ശ്രോതാക്കൾ, കണ്ണിമവെട്ടാതെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആകർഷണീയമായ മുഖം നോക്കിക്കൊണ്ടിരുന്നു. ഹൃദയം കവരുന്ന ഗാനങ്ങൾ, ഇന്ദ്രിയമോഹനമായ ആലാപനരീതികൾ, നയനംകൊണ്ടുള്ള ലയം, പുംസ്കോകിലത്തെയും തോല്പിക്കുന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ മധുരഗാനം ആസ്വദിച്ച ശ്രോതാക്കൾ ശിരസ്സുകലുക്കി, അതൈമമായ ആനന്ദാനുഭൂതിയാസ്വദിച്ചു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭാവഭേദങ്ങളും, ശബ്ദവൈചിത്ര്യങ്ങളും അകൃത്രിമങ്ങളും സ്വാഭാവികവുമായിരുന്നു. സന്ദർഭത്തിനനുസരമായി സമർത്ഥമായി പാടുവാൻ അദ്ദേഹത്തിനറിയാമായിരുന്നു. ആയാസം സർവ്വരേയും ആവേശംകൊള്ളിച്ചു. ക്രമേ ഇരുത്തത്തിൽ 64 അടി പാടിതീർത്തു. പ്രസ്തുത ഗാനമധുരിമയാൽ മദോന്മത്തരായിത്തീർന്നവരും, അത്യുച്ചപരതന്ത്രരായി ഭവിച്ചവരും ഇപ്രകാരം പ്രസ്താവിച്ചു: "ഇദ്ദേഹം മനുഷ്യനോ ജിന്നോ" എന്നു. അവിടം സന്നിഹിതരായിരുന്ന ഇതര ഗായകന്മാർ നമ്ര മുഖരായിത്തീർന്നു; ആ മഹാത്മാവിനെ സമീപിച്ചു അദ്ദേഹത്തോട് ഇപ്രകാരം ഉണർത്തിച്ചു: "മഹാനുഭാവാ! ഞങ്ങളെല്ലാവരും സംഗീത വിഷയത്തിൽ അങ്ങയുടെ ശിഷ്യന്മാരാണു." ആശ്ചര്യഭരിതരായ ശ്രോതാക്കൾ ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു: "അമാനുഷികമായ എന്തോ ഒരു ദിവ്യശക്തി ഇദ്ദേഹത്തിനു പ്രേരണ നല്കീട്ടുണ്ടു"; തൽഫലമായി പ്രവഹിച്ചതത്രെ ഇത്രയും നേരം നീണ്ടുനിന്ന ഈ മധുര ഗീതം." ആലോചനക്കുപോലും സമയം കൊടുക്കാതെ ദീർഘനേരം സ്വയം നിർമ്മിച്ചു പാടുവാൻ സാധിച്ച പ്രസ്തുത അനുഗ്രഹീത ഗായകൻ ഒരു നിമിഷ കവിയാണെന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ എതിരാളികൾ കൂടി സമ്മതിച്ചു പാട്ടുകച്ചേരി പര്യവസാനിച്ചതോടെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ അടുക്കൽ വന്നു വീണുകൊണ്ടിരുന്ന സമ്മാനങ്ങൾക്കു കയ്യും കണക്കുമില്ലായിരുന്നു. രത്നഖചിതമായ മോതിരങ്ങളും, പൊൻവളകളും, വിശേഷപ്പെട്ടപ

ട്ടിവസ്ത്രങ്ങൾ, പണക്കിഴികൾ മുതലായവ സമ്മാനങ്ങളിൽ ഉൾപ്പെട്ടിരുന്നു. ഇതോടുകൂടി പ്രസ്തുത വിവാഹാഘോഷത്തിൽ സംഗീത മത്സരം പര്യവസാനിച്ചതായി കുടുംബത്തലവൻ പ്രഖ്യാപിച്ചു. തദ്ദേശവാസികൾ ആബാലവൃദ്ധം ഹൃദിസ്ഥമാക്കീട്ടുണ്ടായിരുന്ന പ്രസ്തുത സരസസംഗീതം. അയൽ ദിക്കുകളിലും ചില്ലറ ദേശങ്ങളിലും ആ ഗാനം എത്തിക്കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. പ്രസ്തുത ഗീതത്തിന്റെ ഏതാനും ഭാഗം താഴെകൊടുത്തിട്ടുള്ളതു് വായനക്കാർക്ക് രുചിക്കുമെന്നു തോന്നുന്നു. ഇതു് പ്രസിദ്ധീകരിക്കപ്പെടുകയുണ്ടായിട്ടില്ലെന്നു പ്രസ്താവിച്ചു കൊള്ളട്ടെ.

മട്ടു് (ഇശൽ) പായൽ

ഇല്ലയെന്നൊരന്ധകാരത്തിനു മോടത്തിരയടിച്ചു
ഇന്നുകാണം കായിനാത്തിൽ ഈടു ആറായുത്തുവിച്ചു
ചൊല്ലുവാനകൻ നസിഉള്ളിൽ അറബിയുതുവിച്ചു
ചതരക്കണ്ണാടി മേനിൽയേകനായൻ ദർശിച്ചു.
കല്ലും കല്ലാക്കു ശൈക്കിൽ കൂട്ടടക്കം പൂണ്ടടിച്ചു
ക്ലനിമുഹമ്മതെന്നും ക്ലവിരുപൈ സംഭവിച്ചു.
കണ്ണംവരാതെ ശരീരിൽ കല്പനക്കും നിലകശിച്ചു
കാശിൽ ഹക്കീകത്തും അരിസ്തു കൊമ്പത്തും കളിച്ചു
ചിന്നതിരുതേജസാദം നെറിതന്നിൽ ചേർന്നുദിച്ചു
ചെങ്കോൽ നടത്തമ്പത്തൊന്നബ്ദുള്ള വിനച്ചു
കന്നിമാരിൽ ആമിനാബി ഗർഭക്ഷ കരുതടിച്ചു
കാലം കലിയുഗത്തിൽ കാശിമക്കത്തവതരിച്ചു
മന്നിൽമ അഹ്മക്കിയത്തിൽ മുശിരിക്കതീ പൊലിഞ്ഞു
മാനിയും മരിയാതമേനിൽ മനുഷ്യവംശം അതിരസിച്ചു
തയ്യലാംക്കുവൈലതിന്റെ മണിമകുടം മാറോടണച്ചു
തുഷ്ടിക്കാശിൽ ആശ്വസിപ്പിച്ചും തുശിഷ്ടത്തിൽ ഉണർത്തി

ഹയ്യയോൻ കോന്തരിശിൽ അസ്തവക്കും സൽക്കരിച്ചി
ആനന്ദപൊൺകിടാവിന്നാശ ഗർഭം ആരംഭിച്ചി
പയ്യലാൽ ഹുസൈനതണ്ടെ കുട്ടിയെബി പ്രസവിച്ചി
ഹള്ളലെ ബുകാരിയെണ്ടെ വങ്കീശത്തിന്നതിർ വെച്ചി
പൊയ്യനായൻ പൂത്തട്ടത്തിൽ രാജമല്ല കുമുളച്ചി
പുഷ്കരാശി മാരിലെന്നെ പൂണ്ണിയ പാട്ടുരുത്തവിച്ചി

മട്ട (ഇശൽ) ഒപ്പന മൂന്നക്കം.

ഭവിത്താറൽ പുതിയ പെണ്ണുവർ സൗജത്താ
വാഴന്നെ പുതുമാരീക്കി സമിനുത്താ
യെന്നതിലുന്നിട്ടം ശാഹുൽ ഹമീതാ
മത്തിരമാം കന്നിയാർ മഹമൂത്താ
കന്നിഫാത്തിമ പെറെറാരു സാതാ
സാതാനൽ മുഹമ്മതിൻെറ ഹൽബൈത്തെന്നെ
സന്തോഷതിരു കന്നിപടന്നു പോന്നെ
വന്നവർ ഖാളിനി മംഗളദിവസം
മന്നവ നബിയുടെ ഹിജറ വിശേഷം
ഉന്നവാനോട്ടം സാഹിബീ ലേശം
അഴകിൽ ജമാലവ്വൽ പതിനേഴാമെ
അന്നാളിൽ നിഹ്മത്തും വിളികൊണ്ടാനെ
ഉണ്ടു ക്ഷണത്തിലടുത്തു വസ
കണ്ടു ചമഞ്ഞതി ഞെറിഞ്ഞുലിബാസ
ഇസ്സത്താൽ പലെരിക്കെന്നൊരുങ്ങിവരൈ
ഇസ്സത്താൽ സദാവന്തൽ അകത്തു് ചേരൈ
ചേരുവതിൽ പണി മൊഞ്ചുകം കൂട്ടം
ചേരെകിനാതി സിറാജ്ജ കളാട്ടം
ആട്ടംപിൻ അതിനുള്ളിൽ ഇരുപ്പും തൊങ്കൽ

അപ്പോലെ നിസാനികയും ചമയംലെങ്കൽ
ലെങ്കിനെ സംഘമതിൽ കളിപാട്ടം
യെങ്ങിനെ ബൈത്ത് നസീതകവും നീട്ടം
വന്തുലകം പോൽ കരം മുട്ടം
കരമുട്ടം കളിതാളം പരിചതട്ടം
കണ്ടവർ മകിന്ത നിന്തതിനെ കേട്ടം
കേട്ടിടുവാൻ കവിതാള മുരത്തിൽ
കൂടികുരുക്കളും വേരൊരുത്തിൽ
നീട്ടിടും സാഹിബയാക്കളുരാത്തിൽ
ഊററത്തിൽ നടന്നെത്തും ചിലർമുനീസ
ഉന്മേഷ കവിന്തതിൽ ചിലർ നാമൂസ
നാമൂസോതി വലഞ്ഞവർ എത്തിര
കാമൂസോതി മറിഞ്ഞവർ എത്തിര
യാമൂസോതി വെത്തവർ എത്തിര
ഇത്തരം ഉംബിന്റെ പുതുതയ്യലെ
ഒങ്കാലതിരുനാമം മൊളിതയ്യലെ

ഇശൽ ചായൻ

മൊളിതിരിക്കും തെക്കിയാവിൽ ഇട്ടയവാം സാതാത്ത ബീവി
മന്നറിസ്മായിലോർക്കു മധുരകപ്പെണ്ണായ കാവി.
താശിവീത്തും താഹിരാത്തിൽ തയ്യലെ ശിവ സതുപി
തങ്കളി ബ്റാഹി മോരിൽ പൊങ്കാട്ടംബി കുഞ്ഞി ബീവി
രാശിതപ്പൊന്നക്ഷരത്തിൽ ഒത്തുപോറരം കുഞ്ഞിബീവി
റാഹിമവൻ തിരുവളപ്പിൽ റാബിയത്തുൽ അദബിയാവി
ആശകൊണ്ടീ മംഗലത്തിൽ അകമിയപ്പെണ്ണായ ശുപി
അഹമ്മദാരെ വങ്കീശത്തിൽ അഴക് പുതുപെണ്ണായ ബീവി

ഒപ്പന പാട്ടുകൾ

ബീവിയാടം പൂതുകന്നി ചമഞ്ഞൊ വാർത്ത
വിസ്താര പുകടാച്ച കൊണ്ടിനിയ നീർത്ത
നീർത്തുവതൊക്കെ ഹരീറിനൊ ചുറ്റി
പാർത്തിവ മക്കനയും ശിരസ്സേറ്റി
ശിരസ്സേറ്റി ചമഞ്ഞുള്ള കുളലാ കാതിൽ
ചിങ്കാര പിറചുറവും അലിക്കത്താലി
അല്ലിയലിക്കിള കാതില രണ്ടും
നല്ലൊരു പൊമ്പകപൂവതിലുണ്ട്
ഇല്ലി മുടിക്കൊരു പൂരണച്ചെണ്ട്
ചെണ്ടുള്ള മുടിപ്പൂവ് തലക്കു താങ്ങും
ചേർച്ചയിൽ മുടി വളക്കിടയിൽ താങ്ങും.
നാച്ചിയവടം നെറ്റിയിൽ കെട്ടിയ പട്ടം
പേശിട്ടുവാനതിലെന്തൊരു മട്ടം
പേശി ജവാഹിരകടം വാജര് മട്ടം
മട്ടത്തിൽ അഴകൊത്തെ കഴത്തിൽ മാല
മാന്നിക്കച്ചുടർകത്തി തെളിന്തെ ചേല
ചേലൊളി പൊമ്പകപൂ കുറിമാല
ഓലഴകില്ലിയ മല്ലികമാല
ചേലണയും ചതുരക്കുറിമാല
വിരിയും പൊന്നാവൽ മാല ഞെറിഞ്ഞമാല
പിച്ചകം എരഞ്ഞിപ്പൂ ചുരഞ്ഞെമാല
മാലകടം കുലസ് താലിപ്പൂട്ട്
ഞാലി ഞെറിക്കണി കാറകളിട്ട്
പോലവെ അബ്യാസ് താനതിലിട്ട
ഇച്ചുത്തിലണിന്തെ മുത്തിടക്ട് കോവ

ഇസ്സത്താൽ നവരത്നം പതിത്തതാവ
താവ തരിവള പിരിവള കുറിവള
പോലവെതുളശ്ശേരി തരിവള
ആഖിതമാൽ കടകങ്കണം പൊൻതള
തളയും പൊന്നരഞ്ഞാണം അരമുറുക്കും
തഞ്ചം കൊണ്ടിതുപോലെ ചമഞ്ഞുനിക്കും
നിക്കുമെയമ്പർ മിസ്ക്കുകൊ പൂശി
ഒക്കയിലും കുളിർമണം വീശി
ചിക്കയിലും പനിനീർമണം വീശി
വീശിട്ടും ബീവിയാളെ ചമൈത്തു് നന്നായി
വിസ്താരകുസ്സുമന്നു ഇരുത്തി നന്നായി
ഇരുന്നതിൽ സുന്ദരികൾ സഭക്കൂടി
കന്നികളും ചമയം വിളയാടി
ചെന്നതിൻ സാദാത്തുകൾ നാടി
നാടി പുതുകന്നിക്കിടം സുന്നത്തം
നന്മയിൽ മൈലാഞ്ചിക്കവർ റാഹത്താ"

ഇനി നമുക്കു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിശിഷ്ട കൃതികളിലൊന്നായ മിൻ ആത്തുൽ ബാരിയെപ്പറ്റി പ്രതിപാദിക്കാം. ഇതിലെ പ്രതിപാദ്യവിഷയം സയ്യിത് മുഹമ്മദുമൊലാനയുടെ സംഭവബഹുലമായ ജീവചരിത്രവും അദ്ദേഹം പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടത്തീട്ടുള്ള അത്ഭുത സിദ്ധികളുമാണല്ലോ. പ്രസ്തുത കൃതി അദ്ദേഹത്തിന്റെ മറവു കാവ്യങ്ങളെ അപേക്ഷിച്ചു പല സംഗതികളാലും ഉന്നതമാണെന്നു പറയാം. അതിലെ ഭാഷാരീതിയും കഥാകഥനവും മറവും നോക്കിയാൽ എതുയും മികച്ച സ്ഥാനമുണ്ടതിനു എന്നു സമ്മതിച്ചേ കഴിയൂ.

ഈ കാരണത്താൽ അതിനെ കവിയുടെ "മാസ്റ്റർപീസാ" ണെന്നു ഗണിക്കാം. അതിലെ ഉള്ളടക്കം സംക്ഷിപ്തമായി വിവരിക്കാം. മെയ്ലാനു പ്രത്യക്ഷപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ള അത്ഭുത സിദ്ധികളിൽ ചിലത് താഴെ വിവരിക്കാം :—

തിരുനൽവേലി ജില്ലയിൽ കാലിപട്ടണം എന്ന നഗരത്തിൽ 18-ാം നൂറ്റാണ്ടിൽ ഉമർലബ്ബെബ്ബുലിം എന്നു പേരായ ഒരു മതപണ്ഡിതനും യോഗിവര്യനുമുണ്ടായിരുന്നു. മെയ്ലാനയും ഇദ്ദേഹവും സമകാലികന്മാരായിരുന്നു, അവർ പരസ്പരം സ്നേഹിച്ചും ബഹുമാനിച്ചും ജീവിച്ചുപോന്നു. ശരിയായ ഒരു ആത്മീയഗുരുവിന്റെ ശിഷ്യത്വം ലഭിക്കുവാൻ ചിരകാലമായി ലബ്ബ അഭിലഷിച്ചുകൊണ്ട് അന്വേഷണം നടത്തുകയായിരുന്നു. തന്റെ ആലോചനാപരിധിയിൽ അദ്ദേഹത്തിന്നനുയോജ്യനായി ആരെയും കാണപ്പെട്ടില്ല. ഒടുവിൽ മക്കായിലെ "പരിശുദ്ധ കഅ്ബ" പരിസരത്തിൽ സർവ്വ ഗുണസമ്പന്നനായ ഒരു ഗുരുദേവൻ (ഷെയ്ഖ്) ഉണ്ടെന്നും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശിഷ്യത്വം ലഭിക്കുവാൻ സാദ്ധ്യമായാൽ അതിലുപരി ഒരു ഭാഗ്യമില്ലെന്നും ആലിം സാഹിബ് മനസ്സിലാക്കി. പ്രസ്തുത അഭിവന്ദ്യനായ ഗുരുവിനെ തേടിയും കൊണ്ട് ആയാസം ആ വിദൂരയാത്രയ്ക്ക് ഒരുമ്പെട്ടു. നിരവധി ബുദ്ധിമുട്ടുകളും യാത്രാക്ലേശങ്ങളും സഹിച്ചുകൊണ്ട് ആ ഭക്തൻ ഉദ്ദിഷ്ട സ്ഥാനത്തു എത്തിച്ചേർന്നു. താൻ ആരെ ഉദ്ദേശിച്ചായിരുന്നുവോ പൂർപ്പെട്ടത് ആ ദിവ്യാത്മാവിനെ ദർശിക്കുവാനും അദ്ദേഹത്തിനു സാധിച്ചു. ആഗതൻ വിനീതനായി പ്രസ്തുത സിദ്ധപ്രവരന്റെ സന്നിധിയിൽ നിലകൊണ്ടു. വന്ന കാര്യമെന്തെന്നു ആഗതനോട് ആ ഗുരുശ്രേഷ്ഠൻ ചോദിക്കേയുണ്ടായില്ല; യാതൊരു വിധമായ സ്വീകരണവും ഗുരുദേവനിൽ നിന്നു അദ്ദേഹത്തിനു ലഭിച്ചതുമില്ല. ധ്യാനനിഷ്ഠനായ അദ്ദേഹം

തന്റെ വിനയമിഴികളാൽ ലബ്ബയെ ഒന്നു ദർശിക്കുമാത്രം ചെയ്തു. എത്രയോ യാതനകളും സഹിച്ചുകൊണ്ടായിരുന്ന ആയാളം പരിപാവനമായ "കാബ" സാമീപ്യത്തിൽ എത്തിച്ചേർന്നതു്. പരിക്ഷീണിതനായ ആ ഭക്തൻ ഭഗ്നാശനായിത്തീർന്നു. ഏതായാലും തന്റെ ഇംഗിതം ഗുരുവിനെ അറിയിക്കുകതന്നെയെന്നു അദ്ദേഹം തീർച്ചയാക്കി. ആ യോഗിവര്യന്റെ ശിഷ്യത്വം കാക്ഷിക്കുന്നുണ്ടെന്നു അയാളം വിനയ പുരസ്സരം ഷെയ്ക്കിനോടുണർത്തിച്ചു. ഉത്തരക്ഷണത്തിൽ ആ ഗുരുഭൂതൻ പ്രസ്തുത അഭ്യർത്ഥനയെ നിരസിക്കയും ചെയ്തു. "നിങ്ങളംക്കു് പറ്റിയ ഷെയ്ക്കു് ഞാനായിരിക്കയില്ല; മറ്റു വല്ലവരേയും തിരഞ്ഞുകൊള്ളുക." എന്നുള്ള നിഷേധാത്മകമായ ഉത്തരവായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിൽ നിന്നും പുറപ്പെട്ടതു്. കർണ്ണകഠോരമായ ഈ വാക്കുകളം ലബ്ബാസാഹിബിനു മരണതുല്യമായി തോന്നിയെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലൊ. തന്റെ സർവ്വാപേക്ഷകളും വ്യർത്ഥമായി പര്യവസാനിച്ചപ്പോളം അദ്ദേഹം ഒരു പിഞ്ചുപൈതലിനെപ്പോലെ വാവിട്ടു കരഞ്ഞുപോയി! സപല്പനേരം കഴിഞ്ഞുപ്പോളം ഗുരുദേവൻ ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞു: "നിങ്ങളംക്കു് അനുകരണയോഗ്യനായ ഒരു ഉൽകൃഷ്ടനായ ആത്മീയ ഗുരുവിനെ ഞാൻ നിർദ്ദേശിച്ചുതരാം; അദ്ദേഹമാണു് എന്റെ ഗുരു. യോഗിവര്യനായ സയ്യിദ് മുഹമ്മദ് മൊഘലാനയാണു് ഞാൻ പ്രസ്താവിച്ച ആ മഹാപുരുഷൻ. അടുത്ത നിമിഷംവരെ മൊഘലാന തുപ്പാടങ്ങളം ഞങ്ങളെന്നിച്ചുണ്ടായിരുന്നു; അദ്ദേഹത്തെ വേഗം സമീപിക്കുക. പക്ഷെ, ഇവിടെ വെച്ചു നിങ്ങളം മൊഘലാനയെ കണ്ടുമുട്ടുകയില്ല. നിങ്ങളംക്കു് മടങ്ങിപ്പോകാം. കൊച്ചിയിൽവെച്ചു അദ്ദേഹത്തെ കണ്ടുമുട്ടുകയും ശിഷ്യത്വം സ്വീകരിക്കുകയും ചെയ്യാം" ഇതെല്ലാം കേട്ടു അത്യുത്പരതന്ത്രനായിത്തീർന്ന ലബ്ബ അവിടെനിന്നും വിടവാങ്ങി അറേബ്യൻ മണലാരണ്യത്തോടും യാത്രപറഞ്ഞു ഇന്ത്യയിലേക്കു കപ്പൽ കയറി. അദ്ദേ

ഹത്തെയും വഹിച്ചുകൊണ്ട് ആ കപ്പൽ കൊച്ചി തുറമുഖത്തു് നങ്കൂരമിട്ടു. കരക്കിറങ്ങിയ ആലിംസാഹീബ് മെഴ്സാനയെ ആരാഞ്ഞുകൊണ്ടു നടത്തമായി. അവർ പരസ്പരം കണ്ടുമുട്ടി. "തേടിയവള്ളി കാലിൽ ചുറ്റി" എന്നോത്തു സന്തുഷ്ടനായി. അദ്ദേഹം "ഞാൻമെഴ്സാനയുടെ പഴകിയ പെരുമാറ്റത്തിൽ വലിയ മാറ്റങ്ങൾ സംഭവിച്ചിരിക്കയാണ" എന്നു അയാൾക്ക് അനുഭവപ്പെട്ടു. മുമ്പുണ്ടായിരുന്ന സ്നേഹാദരങ്ങളൊന്നും തന്നെ അദ്ദേഹത്തിൽ കണികാണ്മാൻപോലുമില്ലായിരുന്നു. ആഗതന്റെ മനസ്സ് കലങ്ങിമറിഞ്ഞു. ദുഃഖിതനും പരവശനുമായിരുന്ന ലബ്ബ ആലിം ഷെയ്ഖിന്റെ തിരുസന്നിധിയിൽ ശരണം പ്രാപിച്ചു. പിന്നെ മെഴ്സാനയുടെ വിശ്രമ വിഹാര രംഗമായിരുന്ന ആ സോചനാമുറിയിലേക്കു ലബ്ബ ആനയിക്കപ്പെട്ടു. "തന്റെ അപരാധങ്ങളേയും അജ്ഞതയേയുംപറ്റി ആയാൾ ഗുരുദേവനോടു് മാപ്പിന്നപേക്ഷിച്ചു. നാളിതുവരെയും തുപ്പാദങ്ങളുടെ മാഹാത്മ്യങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കുവാൻ കഴിയാതിരുന്നതിനെക്കുറിച്ചും ലബ്ബ വിലപിച്ചു; അദ്ദേഹത്തിന്റെ തൃക്കരങ്ങൾ ചുംബിച്ചും ആ ഗുരുഭൂതനിൽ ശരണം പ്രാപിച്ചു. തൽഫലമായി ലബ്ബയെ തന്റെ "മുരീതായി (ശിഷ്യനായി) മെഴ്സാന സ്വീകരിക്കുകയും തപോരാ മാപ്പിള ലബ്ബആലിം തികഞ്ഞ ഒരു യോഗിവര്യനായിത്തീരുകയും ചെയ്തു. അദ്ദേഹത്താൽ വിരചിതമായ മെഴ്സാനയുടെ ചരിത്രത്തെ ആസ്പദമാക്കിയാണ് പരീത് തന്റെ മിൻഅൽഫുൽ ബാരിയെന്ന വിശിഷ്ട കാവ്യംനിർമ്മിച്ചിട്ടുള്ളതു്. ഒരിക്കൽ മെഴ്സാനയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ അനുചരന്മാരും കൂടി ഒരു ഭവനത്തിന്റെ അങ്കണത്തിലിരിക്കുകയായിരുന്നു. സമയം രാത്രി. തത്സമയം അതിശക്തിയായ കാറ്റ് വീശിക്കൊണ്ടിരുന്നു. തുടർന്നു കൊണ്ട് ഘോരമായ മഴയും പെയ്തു. ഇടിനാ കാറ്റും കോളും പെരുമഴയും ഒത്തുചേർന്നപ്പോ

ം ആ പരിസരം മുഴുവൻ ഭയാനകമായ ഒരു രൂപം കൈക്കൊണ്ടു. ഈ ഭയാശങ്കകൾക്കെല്ലാം സക്ഷ്യം വഹിച്ചുകൊണ്ടു് സിദ്ധപ്പ വരനും ശിഷ്യഗണവും അവിടെ നിലകൊണ്ടു. ആ ദിക്കിലുള്ള ദീപങ്ങളെല്ലാം കെട്ടണഞ്ഞു ഗുരുദേവന്റെ സാന്നിദ്ധ്യത്താൽ പരിപാവനമായി പരിലസിച്ചിരുന്ന ആ അങ്കണത്തിൽ, അതെ ആ സിദ്ധനും ശിഷ്യന്മാരും ആസനസ്ഥരായിരുന്ന സ്ഥലത്തു് ആശ്ചര്യമെന്നോണം സർവ്വത്രയും അത്ഭുതപരതന്ത്രരാക്കിത്തീർത്ത ഒരു ദിവ്യത്വം പ്രത്യക്ഷമായി. അവിടം ഒരു തുള്ളി മഴപോലും പെയ്തില്ലെന്നു. തൽസ്ഥാനത്തു് ജ്വലിച്ചു കൊണ്ടിരുന്ന വിളക്കു സുശക്തമായ കാറ്റിനേയും ജയിച്ചുകൊണ്ടു് ഒരേ നിലയിൽ കത്തിക്കൊണ്ടിരുന്നു. അനിതര സാധാരണമായ പ്രസ്തുത സംഭവത്തെ പുരസ്കരിച്ചു മഹാകവി പാടിയ ഭാഗമാണു് താഴെ കൊടുത്തിട്ടുള്ളതു്.

"സാരസാരപേരെ പൂരിത നാരസ്വാമിയ രങ്കണത്തിൽ
സൌരരാശി മനോഹരം മണിദീപികാന്തി വിരാശിതം നിശി

എത്രമേതോഹരമാണു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ കാവ്യരചനാ പാടവമെന്നു നോക്കുക. സംസ്കൃതഭാഷയിലുള്ള കവിയുടെ പാണ്ഡിത്യത്തിനു ഒരു ദൃഷ്ടാന്തമായി ഇതിനെ കണക്കാക്കാം. ഇപ്രകാരമുള്ള എത്രയെത്ര വരികൾ വേണമെങ്കിലും മിൻ ആത്തൽ ബാരിയിൽ നിന്നു ഉദാഹരിക്കാവുന്നതാണു്. തന്റെ എതിരാളികളുടെ വീമശനങ്ങൾക്കും ആക്ഷേപങ്ങൾക്കും ഉള്ള മറുപടി യെന്നോണമാകുന്നു പ്രസ്തുത കൃതിയിലെ ഭാഷാരീതിയെന്നു മനസ്സിലാക്കാം.

ഗുരുദേവൻ കണ്ണൂർ ഉണ്ടായിരുന്ന കാലത്തു് ഒരിക്കൽ ഒരു പുലിയും രണ്ടു കുഞ്ഞുങ്ങളും വന്നു പൊതുനിരത്തിന്നരികെ തമ്പടിച്ചു കൂടുപ്പിച്ചു. തദ്ദേശവാസികളും ഭയവിഹ്വലരായിത്തീർന്നു. ആ വഴി

ക്കണ്ടായിരുന്ന ഗതാഗതവും നിലച്ചു. കാര്യമാകെ വിഷമാവസ്ഥയിലായിത്തീർന്നു വെന്നുപറയാം. പുലിയെ തൽസ്ഥാനത്തുനിന്നും പായിച്ചുകളയുവാൻ ആരും ധൈര്യപ്പെടുമില്ല. ഈ ഭയങ്കര വിപത്തിൽനിന്നും രക്ഷപ്പെടുവാനുള്ള മാർഗ്ഗം ആരും തന്നെ കണ്ടെത്തുകയുണ്ടായില്ല. ഭവനവാസികളും ഭയപ്പെട്ട രാത്രി ഉറക്കമിളച്ചു കാത്തിരിക്കുകയായി. ഒടുവിൽ അവർ മൌലാനയെ സമീപിച്ചുവിവരം അദ്ദേഹത്തോടണത്തിച്ചു. ആഗതരോടു അദ്ദേഹം ഇങ്ങിനെ ചോദിച്ചു "ഞാൻ പായും വിധം പുലിയുടെ അടുത്തു് ചെന്നു അത് കേൾക്കത്തക്കവണ്ണം ഉറിയാടാൻ നിങ്ങളിൽ ആർക്കും ണു് ധൈര്യമുള്ളതു്?". അവരിൽ ഒരാൾ ഗുരുഭൂതന്റെ സന്ദേശവും വഹിച്ചുകൊണ്ടു് പ്രസ്തുത പുലിയുടെ സമീപത്തു് പോകാമെന്നേറ്റു. സന്ദേശം ഇപ്രകാരമായിരുന്നു. "സയ്യിതമുഹമ്മദ് മൌലാനയാജ്ഞാപിച്ചിരിക്കുന്നു പുലിയും കുഞ്ഞുങ്ങളും ഈസ്ഥലംവിട്ടു് അടുത്തുള്ള വ്യാപാരങ്ങളിലേക്കു ഉടൻ പോകുവാനായിട്ടു" യാതൊരാപത്തും സംഭവിക്കില്ലെന്നു സുദൃഢം വിശ്വസിച്ചിരുന്ന സന്ദേശവാഹകൻ പ്രസ്തുത പരീക്ഷണസ്ഥാനത്തും എത്തിച്ചേർന്നു. സങ്കോചമെന്യേ ആ സന്ദേശം ബീഭത്സമായി ആ വന്യമൃഗത്തെ കേൾപ്പിക്കപ്പെട്ടു. തത്സമയം ആ ഭയങ്കര ജന്തു തന്റെ സഹജമായ ക്രോധത്തോടു കൂടി ആഗതന്റെ നേക്കൊന്നു നോക്കി, താമസംവിനാ വാലും താഴ്ത്തിക്കൊണ്ടു ആ കുടുവയും കുഞ്ഞുങ്ങളും അവിടന്നും യാത്രപറഞ്ഞു; ഏതോ ഒരു വിപിനത്തിൽ അഭയം പ്രാപിച്ചു. പ്രസ്തുത സംഭവത്തെപ്പറ്റി കവി വിവരിക്കുന്നതു് നോക്കുക:—

"കേരിമോക്കൽ പൂച്ചും നികത്തിക്കൊണ്ടിളക്കൈ
കരിചോര കലന്നിക്ഷിച്ചുവന്ന വാതട്ടക്കൈ
ഉരമേറും താം കണ്ടിട്ടവർ നേരിട്ടരക്കൈ

ഉടയവൻ അരിശകുപുലി പേരർ മൊഴിക്കൈ
തിറമായി കുതിത്തു വന്തടത്തെ ട്ടതനാതിൽ
തരമുണ്ടോ മറപ്പാനായി ഉനക്കേറ്റം മനതിൽ
വാലും താത്തി സുക്കുത്തില തോടി
വേങ്കനന്ദനരും മലക്കുടി"

ഈ കൃതിയിൽ മറെറാരു ഭാഗത്തു് അദ്ദേഹം പാടുകയാണു്

" താലം രണ്ടിലും തങ്കിഴ്നാങ്ങളെ
തന്നരുംവിൻ എന്നിലും തങ്ങളെ
കോലമാൽ അതിശിത്തെ വിശേഷത
കുപ്പിടെ ഇതിഹാസ സുഭാഷിത
പാലനക്കരുപാസലർ തങ്ങളു
പാട്ടം കവ്വായിയെന്നെ വിലാതിലു"

പ്രസ്തുത വിശിഷ്ട കാവ്യത്തിന്നാസ്പദമായ സംഗതികളും കവി രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നതു് എങ്ങിനെയെന്നു നോക്കുക.

"സത്തരശർ മുഹമ്മതാലിന്റെ സാരചരിത്ര വാതൈത്തെ
സമ്മലൈ വാത്തിൽ ചേത്തിട്ടം ഗീതത്തിൽ ആർത്തി
മോദം കുമിത്തെത്തെ
മാപ്പിളലബ്ബ ആലിമതെന്നെ മാന്നിതരാൽ ചമൈരത്ത
മിൻഅുത്തൽ ബാരിയെന്നെ കിത്താബും മറവപലതിൽ
പാർത്തെത്തെ"

ഒരിക്കൽ കഥാപുരുഷൻ തെക്കു് ഭാഗത്തുനിന്നു സ്വദേശത്തേക്കുള്ള തന്റെ മടക്കം യാത്രയിൽ പൊന്നാനി താലൂക്കിന്റെ .. .. തെക്കുഭാഗത്തുള്ള നാട്ടിക എന്ന ഗ്രാമം സന്ദർശിക്കുവാൻ ഇടവന്നു. പ്രസ്തുത ഗ്രാമത്തിലെ അംശം അധികാരിയുടെ ഭവനത്തിലേ

ക്ക കയറിച്ചെന്നു. ചേർത്തേടത്ത് കുഞ്ഞിക്കേളുവൻ എന്നാളുടെ ഗൃഹമായിരുന്നു അതു്. നാട്ടികഫക്കയിൽ അക്കാലത്തുണ്ടായിരുന്ന ഭവനങ്ങളിൽ വെച്ചു ഏറ്റവും ചേതോഹരമായിരുന്നു ആ രമ്യഹർമ്മ്യം. ഒരു നൂറാണ്ടിൽ പരം മുമ്പു പണ്ഡിത ആ മനോഹരമായ കെട്ടിടത്തിന്റെ നിർമ്മാണത്തിൽ പ്രദർശിപ്പിക്കപ്പെട്ട ശില്പകലാവൈദഗ്ധ്യം ഇന്നും ജനങ്ങളുടെ ഇടയിൽ ഒരു സംസാരമാണു്. കുബേരനും പ്രതാപവാനുമായിരുന്ന ചേർത്തേടന്റെ കഴിവുകളെയത്രെ ഇതു് തെളിയിച്ചിരുന്നതു്. സന്ദർശകനെക്കുറിച്ചു അധികാരിക്കു് ധാരാളം കേട്ടുകേൾവിയുണ്ടായിരുന്നതിനാൽ അദ്ദേഹത്തെ യഥോചിതം സ്വീകരിക്കുകയുണ്ടായി. ആ വിചിത്ര ഭവനത്തിന്റെ എല്ലാഭാഗങ്ങളും ഗൃഹാധിപൻ മഹാകവിക്കു് കാണിച്ചുകൊടുത്തു. അനന്തരം ഇരുവരും അവിടെയുള്ള ഉത്തരസ്ഥാനങ്ങളിൽ ആരൂഢരായി. ആയാസം ആഗതനോടു ഇപ്രകാരം ചോദിച്ചു "നമ്മുടെ ഗൃഹത്തെക്കുറിച്ചുള്ള അങ്ങയുടെ അഭിപ്രായമെന്താണു്?" സുസ്മേരവദനനായ ആ നിമിഷം കവി ഇരുന്നുകൊണ്ടു് ഓട്ടം തുള്ളൽ മട്ടിൽ ആ സൌധത്തെപ്പറ്റി ഒരു കൃതി രചിച്ചു അദ്ദേഹത്തെ ചൊല്ലിക്കേൾപ്പിച്ചു. സ്വതഃസിദ്ധമായാ സ്വരമാധുര്യത്തോടെ അദ്ദേഹം അതു ചൊല്ലുമ്പോൾ ശ്രോതാക്കൾ കണ്ണിമവെട്ടാതെ കവിയെ ആപാദചൂഡം നോക്കിക്കൊണ്ടിരുന്നു. ഇതു് കേട്ടു് മനം കുളിർത്ത ഗൃഹനായകൻ ആ കൃതി സാമോദം പകർത്തിയെടുത്തു ചില്ലിട്ടു സൂക്ഷിച്ചു. കവിയെ സംതൃപ്തനായിയാത്ര അയപ്പാൻ പ്രേരിതനായ അധികാരി സമുചിതമായ സമ്മാനദാനങ്ങളായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിനു നല്കിയതു്. സന്ദർഭോചിതം പ്രവൃത്തിപ്പാനുള്ള തൻപേടം ആ കലാകാരനുണ്ടായിരുന്നുവെന്നു ഇതുകൊണ്ടു് തെളിയുന്നുണ്ടു്. മാപ്പിളപ്പാട്ടു് രീതിയിൽ ഗീതം നിർമ്മിച്ചാൽ അതു് ചേർത്തേടന്റെ അഭിരുചിക്കുതകുന്നതല്ലെന്നും അതു് ആസ്വദിക്കുവാൻ കഴികയില്ലെന്നും മനസ്സിലാക്കി

യത്രെ അദ്ദേഹം ഓട്ടം തുള്ളൽശൈലിയിൽ കാവ്യം നിർമ്മിച്ചതു്. മാത്രമല്ല, ദ്രാവിഡ വൃത്തങ്ങളിൽ കൃതികൾ രചിക്കുവാൻ പരീതു് ഉദ്ദേശിച്ചിരുന്നുവെങ്കിൽ അതും അദ്ദേഹത്തിനു ക്ഷിപ്രസാദ്ധ്യമായിരുന്നുവെന്നും ഇതുകൊണ്ടു് മനസ്സിലാക്കാവുന്നതാണു്. പ്രസ്തുതകൃതി നാട്ടിക പക്കയിലെ പതിനാലംശങ്ങളിലും പ്രചരിച്ചു. ആ കാവ്യം ഹൃദിസ്ഥമാക്കീട്ടുള്ള അനേകം പേർ ഇന്നും തിയ്യസമുദായത്തിലുണ്ടു്. ഉത്സവാവാദികാലങ്ങളിലുണ്ടാവാറുള്ള പൈവർകളിയിൽ ഈ ഓട്ടം തുള്ളലാണു് സാധാരണയായി പാടിവരാറുള്ളതു്. സ്ഥലത്തെ ഒരു പൈവർ കളിക്കാരനായ ഒരു തിയ്യയുവാവിന്റെ പക്കൽ നിന്നാണു് ഗ്രന്ഥകാരൻ പ്രസ്തുത കൃതി പകർത്തിയെടുത്തതു്. ഇതു പ്രസിദ്ധീകരിക്കയുണ്ടായിട്ടില്ലെന്നും പറഞ്ഞുകൊള്ളട്ടെ; അതത്രെ താഴെ ചേർത്തിട്ടുള്ളതു്:—

കിളിമകളെ വന്ത തളികയിലെ
പാലും പഴവും തെളിവായി ഭുജിച്ചുചിരി-
ച്ചിട്ടുവായിട്ടൊരു കഥനം ചെയ്ക.
ശുകസൂതയതുകേട്ടരുളിചെയ്ത
ജനവാസികളേ കേട്ടരസിപ്പിൻ.
പൊന്നാനിതാലൂക്കതിനുടെ കീഴിൽ
ചേന്നൊരു നാട്ടികയംശം തന്നിൽ
തൃപ്രയാറതെന്നുള്ളൊരു ദേശം
സാകേതപുരിയൊട്ടസമാനം
അപ്പുരിയിൽ പുനരഴകിയ ദേവൻ
വൈകുണ്ഠാധിപനാകിയ നാഥൻ
പുരുഷോത്തമനാം രാമസ്വാമി-
ക്കഴകാൽ തീർത്തൊരു ക്ഷേത്രം തന്നുടെ
ഉത്തരഭാഗേ യെത്രവിചിത്രം!

ചേർത്തേടത്തെന്നൊരുഭവനമതും
വൃത്തിസുഭോഷീത വണ്ണനയഖിലം
വിവരിച്ചങ്ങുര ചെയ്തതിനായി
സഹസ്രാനനനും പണിയെന്നോക്ക.
സവിനി സവ്വജ്ഞൻ ബലപതി—
യാകിയ കൃത്തിക്കളെവൻതാനും
തമ്പിയു മംബികയും ചില മാനിനിമാർ
വസനം ചെയ്യും പുരം ഞാനതുകണ്ടു
രസിച്ചു ചമച്ചിതു ലീലവിശേഷാൽ
പാഷാണത്താൽ കെട്ടിയടിത്തറ
ഘോഷത്താൽ വളരിട്ടനിരത്തി
ഘോഷാരോടം ഘോഷിച്ചകമേ
പാരം ചെയ്തു ചരടിട്ടുളച്ചു
തെരുതെരെയഴകിയ മരവിവരം
പലതുരചെയ്യാനരുതരുതാക്കും
ദാരുപിലാവാദിയാകിയ തേക്കും
ധീരത പൂണ്ടു വളന്ന പിലാവും
സരസക്കരിമര, മയിനികരും വീട്ടി
ഇങ്ങിനെയുള്ള മരങ്ങളെഭേദി—
ച്ചുഞ്ഞൊരു കഷണം കാണ്മാനില്ല.
ചെത്തിമിനുക്കിയ കട്ടിളവാതിലി—
നൊത്തപണിത്തര മെത്ര വിചിത്രം!
മഞ്ചാരിപ്പടി ചെത്തിച്ചാർത്തി ചില
പെഞ്ചാതികളുടെ രൂപം ചാർത്തി
കൂരമ്പഞ്ചിന്മേലുല്ലാസപ്പണിചെയ്ത
തുല്യകെ പക്ഷിവൃന്ദമെല്ലാം നിരന്ന
വിധം കില്ലില്ല മാർജ്ജാരനുണ്ടല്ലൊ

പതിഞ്ഞിട്ടൊന്നു ചൊല്ലാമതിൽ.
വിശേഷിച്ചില്ലാ വിസ്താരം വേറെ
പത്തനമതിനുടെ പശ്ചിമഭാഗേ
ഒത്തൊരു പൂമുഖമതിനുടെ വർണ്ണം
സരസപ്പൂണ്ണപൂക്കുത്തുകളും
വാരജവള്ളി പടന്നതു കണ്ടാൽ
ചഞ്ചലമൊട്ടും വേണ്ടാ മനസ്സിൽ:
സഞ്ചാരികനം വന്നിവിടെ വസിക്കും
പലക മേൽപതിയാകിയ താഴും
പലപല തണ്ടുകളും മോതിരവും
വാനം മുട്ടും പ്രയനിലമൂന്നും
അറയും നിറയും അധികാരി—
ക്കതിസുഖമറിയും മെത്തകളും മേലാ—
പ്പുകളനവധി ശ്രദ്ധിവിരിപ്പുകളും
യുഗളം തൂണുകനം ശീലാന്തികളും
ഇട്ടുപരത്തിയ തട്ടകനം കല്പണി
മുട്ടുകളും ചില മട്ടുകളെല്ലാം
ചരായാരക്തം സുവർണ്ണം കൃഷ്ണം
ചായംചൊല്ലി മുടിക്കാനരുതെ
അട്ടിലുമതിനുടെ കുളവും കൂപം
തൊട്ടിലരപ്പുരയും യുഗസ്ഥലവും
നാടകശാലകനം പാഠശാലകളും

സാമ്പ്രതികമായ പ്രചാരമായിരുന്ന പുത്തഹിശ്ശാമിനു സിദ്ധിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നതു്. പണ്ഡിതപാമരന്മാരെ ഒരുപോലെ ആകർഷിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന പ്രസ്തുതകൃതി മഹാകവിയുടെ കാലത്തു് ജനങ്ങളുടെ സാധാരണ പാഠവിനോദമായിരുന്നു. ഒരിക്കൽ അദ്ദേഹം ത

ന്റെസ്വദേശത്തുനിന്നു പൊന്നാനിയിലേക്കു തോണിമാർഗ്ഗം യാത്ര ചെയ്യു. തോണിനിറയെ കലവും കുടവുമായി മൺപാത്രങ്ങടം ഉണ്ടായിരുന്നു. സമയം രാത്രി. കായലിന്റെ ഇരുവശങ്ങളിലും തലയുയർത്തിനിന്നിരുന്ന തെങ്ങിൻ തോപ്പുകടം വിരിച്ച മരതകപ്പുച്ച അവിടത്തെ അന്തരീക്ഷത്തിനു അലൌകീക സൌന്ദര്യത്തെ പ്രദാനംചെയ്തു. വളഞ്ഞു പുളഞ്ഞൊഴുകുന്ന കായൽ ചിണുങ്ങി ചിണുങ്ങിക്കൊണ്ടു സുഗന്ധവാഹനിയായ തെന്നലേറ്റു തെങ്ങോലത്തുമ്പുകളിൽനിന്നും മൃദുഗാനം പുറപ്പെടീച്ചു കൊണ്ടിരുന്നു. നിശാവേളയിൽ പാലൊളി പൂനിലാവിൽ മുങ്ങിനിന്നിരുന്ന കല്പവൃക്ഷങ്ങളുടെ മരതകപ്പുച്ചയിലേക്കു ഇറങ്ങിക്കിടക്കുന്ന ചക്രവാളത്തിനു മീതെ പൌർണ്ണമി പുഞ്ചിരിച്ചം കൊണ്ടു സച്ചന്ദം വിഹരിച്ചു. നിസ്തുലസുന്ദരമായ ഈ പ്രകൃതി ദൃശ്യങ്ങളിൽ ആകൃഷ്ടനായിക്കൊണ്ടു ആ കവിവരൻ തോണിയുടെ ഒരരഗത്ത് ഇരിക്കുകയായിരുന്നു. തോണിക്കാരായ രണ്ടുപേർക്കുപുറമെ നാലഞ്ചു യാത്രക്കാരുമുണ്ടായിരുന്നു. ഇങ്ങിനെ ആ പരുത്ത തോണി കായലിൽക്കൂടെ അലസഗമനം ചെയ്തു. വഞ്ചിക്കൊമ്പത്തു നിന്നും തോണി കുത്തുന്നവൻ അവന്റെ പരുക്കൻ ശബ്ദത്തോടുകൂടി പാട്ട പാടുവാനും തുടങ്ങി. കർണ്ണകഠോരമായ അവന്റെ ഗാനാലാപ്പു രസാത്മകമായിരുന്നുവെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ; എങ്കിലും "ശാമിൽ" നിന്നുള്ള ചില ഭാഗങ്ങളായിരുന്നു അവൻ പാടിക്കൊണ്ടിരുന്നതു്. വള്ളത്തിന്റെ ഒരു മൂലയിൽ കൂടിയിരുന്ന മഹാകവിയെപ്പറ്റിയാത്രക്കാരിലൊരാടം എന്നതിൽ കവിഞ്ഞൊന്നും അവർ ധരിച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്നില്ല. തോണിയുടെ ഗമനത്തിനനുസരിച്ചു കഴുക്കോൽ ഉന്നിയുംകൊണ്ടു നിർഭയനായ ആ സ്വതന്ത്രതൊഴിലാളി ഗാനാലാപനം മുഴക്കിക്കൊണ്ടിരുന്നു. മഹാനുഭാവനായപരീത് തന്റെ കൃതിയെക്കുറിച്ചു ശ്രദ്ധാലുവായിരുന്നുവെന്നത് സാഹജമാണല്ലോ. കഷ്ടം! അവൻ പാടിയിരുന്നതു മുഴുവ

ൻ അബദ്ധമായിരുന്നു. കേട്ടുപാടിച്ചവനുണ്ടോ അബദ്ധ സുബദ്ധ ങ്ങളും തിരിച്ചറിയുന്നു? തെറ്റായി പാടുന്നതു കേൾക്കുമ്പോൾ ക വി അസ്വസ്ഥനാകാറുണ്ടായിരുന്നു. നിസ്സങ്കോചം കള്ളത്തരങ്ങ ളും തട്ടിവിടുന്നവനെ ഒരു പാഠം പഠിപ്പിക്കുക തന്നെയെന്നു അ ദ്ദേഹം തീർച്ചയാക്കി. "ഒരു തെറ്റിനു ഒരു കുടം" എന്നു സരസ നായ കവി പറഞ്ഞു. അങ്ങിനെ തോണിക്കാരൻ പാടാനും യാ ത്രക്കാരൻ മൺപാത്രങ്ങളുടക്കാനും തുടങ്ങി. പ്രഭാതത്തോട്ടു കൂടി വഞ്ചി പൊന്നാനിയിൽ എത്തിച്ചേർന്നു. അതോടെ അവൻ ത ന്റെ പാട്ടും അവസാനിപ്പിച്ചു. ആയാസം തോണിയുടെ ഉള്ളിലേ ക്കു നോക്കിയപ്പോൾ കണ്ട കാഴ്ച ഭയങ്കരമായിരുന്നു! മൺപാത്ര ങ്ങളുടെ കഷണങ്ങളും കുമ്പാരമായിട്ടാണ് കാണപ്പെട്ടതു്. തദവ സരത്തിൽ ഭയങ്കരമായ വാക്സമരമാണ് അവിടെ നടന്നതു്. ന ഷ്ടപരിഹാരം ചെയ്തു കിട്ടുവാൻ അവൻ ശഠിച്ചു. ഇതു ഭാഗ ത്തും നാശനഷ്ടങ്ങളും സംഭവിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു കവിയും വാദിച്ചു. ഈ പ്രസ്താവന ആ തൊഴിലാളിയെ കോപാന്ധനാക്കിത്തീർത്തു. നിരാ ശയും വിഷാദവും ക്രോധവും ഒരേസമയത്ത് ആയാളിൽ അങ്കുരി ച്ചു. "തനിക്കെന്തു ചേതംവന്നു?" എന്നു കോപകലുഷിതനായ തോണിക്കാരൻ ഗർജ്ജിച്ചു. മറ്റു യാത്രക്കാരും വഴക്കിൽ ഭാഗ ഭാക്കാകേണ്ടിവന്നു. ശാന്തനായ പരീത് അവരെല്ലാം കേൾക്ക ത്തക്കവണ്ണം ഇപ്രകാരം പ്രസ്താവിച്ചു "ഇവന്റെ നഷ്ടം തുച്ഛ മാണ്. എനിക്കുസംഭവിച്ചിട്ടുള്ള ചേതം അപരിഹാര്യമാണ് നമ്മുടെ കൃതിയായ "പുഞ്ചഹിശ്ശാമ്" ഇവൻ പാടിയപ്പോ ൾ വരുത്തിവെച്ച തെറ്റുകൾക്കു കയ്യും കണക്കുമില്ല. ഒരുതെറ്റി നു ഒരു മൺപാത്രം വീതം മാത്രമേഞാൻ നശിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളു. ഇവ ന്റെ കുറ്റത്തിനു നഷ്ടപരിഹാരം ചെയ്യാൻ ആരാലും സാദ്ധ്യ മല്ല. അതുകൊണ്ടു ഇനിയെങ്കിലും ഇതു് ഇവനു ഒരു പാഠമായി തീരട്ടെ! കണ്ടമാനം പൊളിപറയുവാനുള്ളതല്ല മമ്മുടെ മഹത്താ

യ കാവ്യമെന്നു.' യാത്രക്കാരൻ മഹാകവി ചേറുവായ് പരീക്കുട്ടി യാണെന്നറിഞ്ഞപ്പോൾ സ്വരും നിശ്ചലരായിപ്പോയി! ഉത്തര ക്ഷണത്തിൽ നിസ്സഹായനായിതീർന്ന തോണിക്കാരൻ അദ്ദേഹത്തോട് ക്ഷമാപണം ചെയ്യുകയും മേലിൽ അത്തരം സാഹസങ്ങൾ ആവർത്തിക്കുന്നതല്ലെന്നു ഉറപ്പുകൊടുക്കയും ചെയ്തു.

ഉപ്പ് നിയമ ലംഘനം

ഒരു കാലത്ത് ഉപ്പ് നിർമ്മാണം ഇവിടത്തെ ഒരു കുടിൽവ്യവസായമായിരുന്നു. ബ്രിട്ടീഷുകാരുടെ ഭരണംകൊണ്ടുണ്ടായിത്തീർന്ന ഒരിതാനുഭവങ്ങളിൽ ഒന്നായിരുന്ന പാവങ്ങളുടെ തൊണ്ടമുടിച്ച ഉപ്പ് നിർമ്മാണ നിരോധാജ്ഞ. പ്രസ്തുത നിരോധത്തെതുടർന്നു നാട്ടുകാക്കിടയിൽ തൊഴിലില്ലായ്മയും അതിന്റെ കൂടപ്പിറവിയായ പട്ടിണിയും പടർന്നുപിടിച്ചു. ഭഗ്നാശരും ക്ഷുഭിതരുമായിത്തീർന്ന ജനങ്ങൾ ക്ഷോഭിച്ചുവശായി. അവർ സംഘടിച്ചു, പ്രസ്തുതനിയമത്തെ ഭേദിക്കുവാൻ തീച്ചയാക്കി, ഉപ്പ് പടന്നയിൽ പ്രവേശിച്ചു. ഇവർക്കു ഇതിനെല്ലാം നേതൃത്വം കൊടുത്തു അവരെ നയിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നതു് കഥാപുരുഷനായ പരീതായിരുന്നു. പരസ്യമായുള്ള ഈ നിയമലംഘനത്തെ തടയുവാനും കുറവാളികളെ പിടിച്ചു ശിക്ഷിക്കുവാനുമായി ഒരുകൂട്ടം ആയുധപാണികളായ സാമ്രാട്ടുദ്യോഗസ്ഥന്മാർ തത്രതഗതിയായി പുറപ്പെട്ടു. ഇവരെ "പുതിയാമക്കാർ" എന്നായിരുന്നു നാട്ടുകാർ വിളിച്ചിരുന്നതു്. പുതിയാമക്കാർ സ്ഥലത്തെത്തുന്നതിനു മുമ്പായി ഉപ്പ് നിർമ്മാണത്തിൽ വ്യാപൃതരായിരുന്നവരെല്ലാം പോയ്കളഞ്ഞു. ക്ഷീരഭയനായ നേതാവ് മാത്രം സധൈര്യം അവിടെ നില്പുണ്ടായിരുന്നു. അവിടെ ഉണ്ടാക്കി വെച്ചിരുന്ന ഉപ്പ് സാമ്രാട്ടുകാർ ഒരു ചാക്കിലാക്കി പരീതിന്റെ ശിരസ്സിൽ കയറ്റി അദ്ദേഹത്തോട്

കോടതിയിലേക്കു നടക്കുവാൻ കല്പിച്ചു. കടുത്ത ഭീഷണിവാക്കുകളും പുറപ്പെടീച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന പുതിയാമക്കാർ മുമ്പും കുറവാളിയായ കവി പിമ്പുമായിനടന്നു. ഗർവ്വിഷ്ഠരായ സാധുക്കാരെ ഒരു പാഠം പഠിപ്പിക്കുക തന്നെയെന്നു നിയമലംഘകൻ മനസാ നിശ്ചയിച്ചു. വിരലുകളംകൊണ്ടു ആയാസം ചാക്കിനൊരു ചാമുണ്ടാക്കി അതിൽക്കൂടെ ഉപ്പു ചോത്തിക്കളയാൻതുടങ്ങി. നടത്തത്തിന്റെ ശക്തിക്കനുസൃതമായി തലയിലെ ഭാരം കുറഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്നു. ഒടുവിൽ ഉദ്ദിഷ്ട സ്ഥാനത്തെത്തി നോക്കിയപ്പോൾ തലച്ചുമടു് ഒരു കാലിച്ചാക്കു് മാത്രമായി രൂപാന്തരപ്പെട്ടു.

ഉദ്യോഗസ്ഥ മേധാവിയുടെ മുമ്പാകെ കുറവാളി ഹാജരാക്കപ്പെട്ടു. ന്യായാധിപന്റെ ചോദ്യങ്ങൾക്കനുസൃതമായ മറുപടി അദ്ദേഹം കൊടുത്തു. സ്വാർത്ഥപരമായി താൻ യാതൊന്നും പ്രവൃത്തിച്ചിട്ടില്ലെന്നും പാവങ്ങളുടെ പൈദാഹശാന്തിക്കുവേണ്ടി നടത്തിയ ഒരു സേവനമാണതെന്നും പരീതു് കോടതിമുമ്പാകെ മൊഴി കൊടുത്തു. ഉപ്പു് നിറച്ചചാക്കു് ശൂന്യമായി കാണപ്പെട്ടുവാൻ കാരണമെന്താണെന്നുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചോദ്യത്തിനു നിയമലംഘകൻ ഇങ്ങിനെ മറുപടി ഓതി. "ന്യായത്തേയും സത്യത്തേയും പ്രതിനിധീകരിക്കുന്ന കോടതിയിൽ വ്യാജനിർമ്മിതമെന്നു പറയപ്പെട്ടുന്ന സാധനം കൊണ്ടുവരുന്നതു് നിഷിദ്ധമാണെന്നു എനിക്കു തോന്നുകയാൽ ചാക്കിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന ഉപ്പു് ഞാൻ ചോത്തിക്കളഞ്ഞതു് ശരിയാണു്." സരസനും ബുദ്ധിമാനുമായ കവിയുടെ വാക്കുകൾകേട്ടു ആ ഉദ്യോഗസ്ഥൻ സല്ലനേരം മൌനമവലംബിച്ചു. പിന്നെ പരീതിന്റെ നേർക്കൊന്നുനോക്കി പുഞ്ചിരിക്കുകമാത്രം ചെയ്തു. ഒടുവിൽ അദ്ദേഹത്തോടു പോയ്ക്കൊള്ളുവാനും കല്പിച്ചു.

ഒരിക്കൽ കവി തന്റെ ആത്മീയഗുരുവായ പുതിയകടപ്പുറം തങ്ങൾക്കു കുറെഏരിഞ്ഞിപൂവ് ഒരു പൊതിയാക്കി തിരുമുൽക്കാഴ്ചവെച്ചു. അത് അഴിച്ചുനോക്കിയപ്പോൾ ഒരു പദ്യശകലവും അതിൽ കാണപ്പെട്ടു. പൂവിന്റെ സുഗന്ധമേറെ സംതൃപ്തനായഗുരു മനംകവരുന്ന ആ കാവ്യമാസ്വദിച്ചു അതീവസന്തുഷ്ടനായിത്തീർന്നു. പ്രസ്തുത ഗീതത്തിലെ ഏതാനും വരികളാണു താഴെ കൊടുത്തിട്ടുള്ളത്.

"എരിഞ്ഞികത്തിടും നാറ്
തിരിഞ്ഞോട്ടും നൊബിയിന്നു
പിരിഞ്ഞവക്കെരിഞ്ഞിപ്പൂ
ഉരിഞ്ഞിവിട്ടാർ"

പ്രതിപാദ്യപുരുഷനായ പരീതിന്നു മഹത്തായൊരു കുടുംബപാരമ്പര്യമുണ്ടെന്നുള്ളതിലേക്കു അനേകം തെളിവുകളുണ്ട്. കേരളത്തിൽ ഇന്നുള്ള ഏറ്റവുംവലിയ മതപണ്ഡിതന്മാരിൽ ഒരാളും അനേകം ഭക്തജനങ്ങളുടെ ആത്മീയഗുരുവും നൂറ് (100) വയസ്സ് പ്രായമുള്ള ദേഹവുമായ ജനാബ് മമ്മസ്ത്യായില്ലത്ത് മാനാത്ത് പറമ്പിൽ സൈയ്തുമുസല്യാർ (ഐലക്കാട്) അവർകളും മഹാകവിയെപ്പറ്റി താഴെ പറയുംവിധം പ്രസ്താവിക്കയുണ്ടായി.

"കഥാപുരുഷൻ എനിക്കു മാതുലനും ഞാൻ അദ്ദേഹത്തിന്നു ഭാഗിനേയനുമാണു. ഇസ്ലാംമതപ്രബോധനാർത്ഥം കേരളത്തിൽ ആദ്യമായി ആഗതരായ മാലിക് ഇബ്നു ദീനാറുടെയും കൂട്ടുകാരുടെയും വംശപരമ്പരയിൽപെട്ട ഒരു ഉൽകൃഷ്ട വ്യക്തിയാണ് പരീത്. അവർ തങ്ങളുടെ പര്യടന വേളയിൽ ചാലിയം എന്നഗ്രാമം സന്ദർശിക്കുവാൻ ഇടവന്നു. പ്രസ്തുത ദേശത്തുനിന്നു അവർ അന്തർജ്ജനങ്ങളെ വിവാഹം കഴിക്കുകയുണ്ടായി. ഇങ്ങിനെയുള്ള വൈവാ

ഹിക ബന്ധത്തിൽപെട്ട ഒരു കുടുംബത്തെ ചാലിയത്ത് മമ്മസ്രായില്ലത്ത് എന്ന തറവാട്ടുകാർ. പ്രസ്തുത തറവാട്ടിലെ ഒരു അംഗമായ കുഞ്ഞിമരയ്ക്കാർ ശഹീദ് എന്ന മഹാനുഭാവൻ വെള്ളയെങ്കോടു വന്നു താമസമുറപ്പിച്ചു. അദ്ദേഹത്താൽസ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടതത്രെ മമ്മസ്രായില്ലത്ത് മാനാത്ത് പറമ്പിൽ എന്ന തറവാട് സ്ഥലം. ജുമാത്ത് പള്ളിക്കു കിഴക്കു ഭാഗത്താണ് കുഞ്ഞിമരയ്ക്കാർ ശഹീദിന്റെ അന്ത്യവിശ്രമസ്ഥാനം സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതു്. ആ കുടുംബത്തിലെ ഏറ്റവും പ്രായംചെന്ന മഹതിയുടെ ആശീർവാദങ്ങളും അർത്ഥിച്ചുംകൊണ്ടു ഇനി പലരും അവിടെ സന്ദർശിക്കാവുന്നതു. ഈ കുടുംബത്തിൽനിന്നുള്ള ഒരു മഹതിയെയായിരുന്ന കവിയുടെ പിതാവായ പോക്കാകില്ലത്ത് ചിന്നക്കൽ കുഞ്ഞഹമ്മത് തന്റെ സഹധർമ്മിണിയായി സ്വീകരിച്ചതു്", പണ്ഡിതനായ മുസല്യാർ തുടർന്നു: "വിദ്യാഭ്യാസകാലത്തിൽ അധികഭാഗവും ഞാൻ ചിലവഴിച്ചത് തിരുനാൽവേലി ജില്ലയിലുള്ള കായൽപട്ടണം എന്ന സ്ഥലത്താണ്. ഉപരിപഠനാർത്ഥം ഞാൻ കുറഞ്ഞകാലം പൊന്നാനിതാലൂക്കിന്റെ തെക്കെ അറ്റത്തുള്ള പനങ്ങാട്ട് അംശത്തിലെ "സായ്പിന്റെ" പള്ളിയിൽ കഴിച്ചുകൂട്ടുകയുണ്ടായി. അവിടെ നിന്നു ഒരു പ്രാവശ്യം ഞാൻ എന്റെ സ്വദേശമായ വെളിയങ്കോട്ടേക്കുള്ള യാത്രയിൽ സ്വല്പനേരം ചേറുവായ് കടവത്ത് വിശ്രമിക്കുകയുണ്ടായി. അവിടെവെച്ചായിരുന്നു എനിക്ക് ആദ്യമായി മഹാകവിയെ കാണുവാനുള്ള ഭാഗ്യമുണ്ടായതു്. ആ സംഭവം എനിക്കു ഒരിക്കലും മറക്കാൻ കഴിയാത്തവിധം എന്റെ മനസ്സിൽ, രക്തത്തിൽ, മാംസത്തിൽ, മജ്ജയിൽ അലിഞ്ഞു ചേർന്നിരിക്കുന്നു. സർവ്വാംഗസുന്ദരനായ നീണ്ടുനിവർന്ന ഒരു പുരുഷരത്നം ഒരു വൃക്ഷത്തണലിൽ നിൽക്കുന്നതു ഞാൻ സകൌതുകം നോക്കിക്കൊണ്ടിരുന്നു. അനിതരസാധാരണമായ ഒരു വ്യക്തിപ്രഭാവം അദ്ദേഹത്തിൽ പ്രതി

ബിംബിരുന്നുണ്ടായിരുന്നു. അദ്ദേഹം എന്റെ സമീപത്തേക്കു വന്നു, എന്നോട് ഇപ്രകാരം ചോദിച്ചു: "നിങ്ങൾ എങ്ങോട്ടു പോകുന്നു?" "വെള്ളിയങ്കോട്ടേക്ക്" എന്നുള്ള എന്റെ പ്രത്യുത്തരത്തെ തുടർന്നു, വീട്ടുപേരും മാതാവിന്റെ നാമധേയവും ചോദിക്കപ്പെട്ടു. മാനാത്ത് "പറമ്പിൽ എന്നും ഫാത്തിമ" എന്നും കേട്ടമാത്രയിൽ ചാരിതാർത്ഥ്യനായിത്തീർന്ന ആ മഹാനുഭാവൻ എന്നെമാറോടണച്ചു ഗാഢം പുണർന്നു. "മകനെ! ഞാൻ നിന്റെ മാതുലനാണെന്നു അറിഞ്ഞുകൊള്ളുക. നാം തമ്മിലുള്ള ബന്ധത്തെ കുറിച്ചു കൂടുതൽ അറിയേണ്ടാമെങ്കിൽ നീ നിന്റെ മാതാമഹിയോടു ചോദിച്ചറിയുക" എന്നു അവസാനമായി അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു.

സ്വഭവനത്തിൽ എത്തിച്ചേർന്നശേഷം ഞാൻ ആകാംക്ഷയോടെ എന്റെ വന്ദ്യ മാതാമഹിയോട് ചോദ്യരൂപേണ പരീക്ഷിച്ചിയും ഞങ്ങളും തമ്മിലുള്ള ബന്ധത്തെപ്പറ്റി ചോദിച്ചു. അവർ ഉൽക്കണ്ഠയോടുകൂടി ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു "മകന്റെ അമ്മാവനാണ് അദ്ദേഹം; മാത്രമല്ല നിന്റെ മാതാവിന്റെ മംഗല്യത്തിനു "കിഴിയിൽ കൂട്ടൽ" എന്ന ദേശാചാരകർമ്മം നിർവ്വഹിച്ച ആളുമാണ് നിന്നെ ആലിംഗനം ചെയ്ത പരീത്."

മഹാകവിക്ക് തിരുവിതാംകൂർ സന്ദർശിക്കുവാനുള്ള ആഗ്രഹം കലശലായുണ്ടായിരുന്നു. അതിനുള്ള സന്ദർഭം സമാഗതമായപ്പോൾ തനിക്ക് ചെയ്തീർക്കുവാനുള്ള പ്രവൃത്തികളെല്ലാം അദ്ദേഹം ത്വരിതഗതിയിൽ അവസാനിപ്പിച്ചു. സഹചരനായ കുഞ്ഞുവാവയെന്നിച്ചു 1060ൽ തന്റെ 37-ാമത്തെ വയസ്സിൽ മാതാവിന്റെ ആശീർവ്വാദങ്ങളും അനുഗ്രഹവും സ്വീകരിച്ചു അദ്ദേഹം ആ ചരിത്രപ്രധാനമായ തെക്കൻയാത്ര ആരംഭിച്ചു. അദ്ദേഹം പുറപ്പെടുന്നതിനു മുമ്പുതന്നെ അവിടങ്ങളിലുള്ള തന്റെ ആത്മമിത്രങ്ങൾക്ക് കത്തുകളെഴുതിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. ഉദ്ദിഷ്ടസ്ഥാനത്തു എ

ത്തിച്ചേർന്ന മാന്യാതിഥിയെ സമുചിതമായ രീതിയിൽ സ്വീകരിക്കുവാൻ വഞ്ചിനാട്ടുകാർ അഹമഹമികയാ ഉത്സുകരായി കാണപ്പെട്ടു. കവിയുടെ ആഗമനം കാലേക്കൂട്ടിതന്നെ അവിടങ്ങളിൽ അറിവുണ്ടായിരുന്നതിനാൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ബഹുമാനാർത്ഥം പല പരിപാടികളും ജനങ്ങൾ ആസൂത്രണം ചെയ്തിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. പുത്തഹ്ശ്ശാമിന്റെ പ്രസിദ്ധീകരണത്തെ തുടർന്ന് അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതിയായ 'മിർ ആത്തുൽ ബാരിയും' ഇതിനകം തിരുവിതാംകൂറിലും കൊച്ചിയിലും പ്രചരിച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഈ പര്യടനം ആറുമാസത്തോളം നീണ്ടുനിന്നു. അനേകം പാട്ടുകച്ചേരികളും നടത്തുകയും അനവധി വിവാഹാഘോഷങ്ങളിൽ ഒരു ഗായകൻ എന്ന നിലയിൽ അദ്ദേഹം പങ്കെടുക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. അനേകം പേർ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശിഷ്യത്വം സ്വീകരിച്ചു സംഗീതജ്ഞന്മാരായിത്തീർന്നു. മലബാറിൽ അക്കാലത്തു് നടപ്പുണ്ടായിരുന്ന ചരിത്ര ഗീതങ്ങളും (കിസ്സപ്പാട്ടുകളും) പാടി വിവരിക്കുകയെന്ന കലാപരിപാടി തിരുകൊച്ചിയിലും പ്രചരിപ്പിക്കുവാൻ ഈ സന്ദർഭം ആ മഹാനുഭാവൻ വിനിയോഗിച്ചു. ഈ പ്രസ്ഥാനം അഥവാ മാപ്പിളമാരുടെ ഈ ഹരികഥയെന്ന കലാപരിപാടി കേരളത്തിൽ നിലനിറുത്തിക്കൊണ്ടുവരേണമെന്ന ആഗ്രഹം അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിരുന്നു. വേനല്ക്കാലത്തു് രാത്രിസമയങ്ങളിൽ നടത്തപ്പെടുന്ന സാംസ്കാരികവും കലാപരവും വിനോദകരവുമായ ഇത്തരം കലാപ്രകടനങ്ങളിൽ പുരുഷന്മാരോടൊപ്പം സ്ത്രീകളും പങ്കെടുത്തിരുന്നു. പ്രത്യേകം തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട വിദഗ്ധഗായകന്മാരുടെ മാധുര്യമുള്ള പാട്ടുകൾ കേട്ടു് മനം കുളിർക്കുവാനും തുടർന്നുകൊണ്ടുള്ള സമർത്ഥമായ വിവരണങ്ങളും ഉപദേശങ്ങളും ശ്രവിച്ചു മാനസാന്തരപ്പെടുവാനും അതോടൊപ്പം ധീരാത്മാക്കളുടെ ചരിത്രങ്ങൾ ഗ്രഹിക്കുവാനും പ്രസ്തുത കലാപരിപാടികൾ ഉപകരിക്കുമെന്നു അദ്ദേഹം അന്നാട്ടുകാരോടു പറഞ്ഞു

മനസ്സിലാക്കിയിരുന്നു. പലദിക്കുകളിൽ നിന്നും പാട്ടുകച്ചേരിക്കായും ആതിഥ്യം സ്വീകരിക്കുവാനായിട്ടും അദ്ദേഹത്തിനു ക്ഷണനാദ്ധം കിട്ടിക്കൊണ്ടിരുന്നു. ജനഹിതത്തെ അദ്ദേഹം ആദരിച്ചു പല പരിപാടികളിലും പങ്കെടുത്തു; ചുരുങ്ങിയ കാലത്തെ താമസം കൊണ്ടു ദീർഘകാലത്തെ പരിചയം അദ്ദേഹം സമ്പാദിച്ചു; അന്നാട്ടുകാരുടെ ആരാധനാമൂർത്തിയായിത്തീർന്നുവെന്നു പറയാം. ഫലിത രസത്തോടുകൂടിയുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ സംസാരവും മധുരസ്വഭാവവും മുഖപ്രസന്നതയും മറ്റുള്ളവരെ ബഹുദൂരം ആകർഷിക്കുവാൻ പര്യാപ്തങ്ങളായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഈ പ്രകൃതം പരിചിതനായ അസംഖ്യം ആരാധകന്മാരേയും മിത്രങ്ങളേയും സമ്പാദിച്ചു കൊടുത്തു. എവിടെയെന്നാലും കുബേര കുചേല ഭേദമെന്യെ ജനങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തെ അകമഴിഞ്ഞ സന്തോഷത്തോടെ സ്വീകരിച്ചിരുന്നു. സംഗീതത്തിനു മുഖപ്രാധാന്യമൊന്നുമില്ലാത്ത ഒരു മാസ്മരശക്തിയുണ്ടല്ലോ. സൗന്ദര്യത്തിൽ മതിമറക്കാത്ത മനുഷ്യനുമില്ല. കുടിൽതൊട്ടു കൊട്ടാരംവരെ, യജമാനൻമുതൽ യാചകൻവരെ കവിയെ മുക്തകണ്ഠം വാഴ്ത്തിക്കൊണ്ടിരുന്നു. സല്പനേരമെങ്കിലും പാടാത്തതായി ഒരു ദിവസമെങ്കിലും ഇവിടത്തെ താമസത്തിനിടയിൽ അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിട്ടില്ലത്രെ. അങ്ങിനെ അനേകം ഗ്രാമങ്ങളും നഗരങ്ങളും സന്ദർശിച്ച ശേഷം ഒടുവിൽ അദ്ദേഹം കായംകുളത്ത് എത്തിച്ചേർന്നു. അവിടെ ഒരു കുബേരന്റെ അതിഥിയായിട്ടായിരുന്നു കവി കൂടിയതു്. പ്രസ്തുത വേദിയിൽ ഒരാഴ്ചയിലധികം നീണ്ടുനിന്ന ഒരു വിവാഹോത്സവമുണ്ടായിരുന്നു. സകല വിനോദപ്രകടനങ്ങളുമുണ്ടായിരുന്ന ആ മംഗല്യോത്സവത്തിൽ ഏറ്റവും പ്രാധാന്യം കല്പിക്കപ്പെട്ടിരുന്നതു് സംഗീതത്തിനായിരുന്നു. പലസ്ഥലങ്ങളിൽ നിന്നും ഗായകന്മാർ എഴുന്നള്ളിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. ഗായകന്മാരിൽ മുകുട

മണിയായിരുന്ന പരീതിന്റെ സാന്നിദ്ധ്യത്തിൽ പരിശോഭിതമായിരുന്ന ആ മഹൽ സദസ്സ്. മറ്റുള്ള സംഗീതജ്ഞന്മാർക്കിടയിൽ ഉന്നതസ്ഥാനാരൂഢനായ ചേരുവായ് പരീക്കുട്ടിയുടെ സാന്നിദ്ധ്യം ഒരു വൈദ്യുതപ്രഭപോൽ പ്രകാശമാനമായിരുന്നു. മധുരവും സമ്പന്നവുമായ ഗീതങ്ങളായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റേതു്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭാവഗാനങ്ങൾ തേൻതുള്ളികൾപോലെ ആസ്വാദകഹൃദയങ്ങളാണു്. ആ അനുഗൃഹീതഗായകന്റെ സംഗീതമധുരമായ ആസ്വദിച്ചു മദോന്മത്തരായിതീർന്ന ജനങ്ങൾ അന്നത്തെ "മുഖവളപ്പാട്ടും" കൂടി മഹാകവിയെക്കൊണ്ടു പാടിക്കുവാൻ ഗൃഹനായകനോടഭ്യർത്ഥിച്ചു. മാന്യാതിഥിയുടെ മധുമധുരമായ ഗാനങ്ങൾ ആസ്വദിച്ചു പുളകിതഗാത്രനായ ഭവനായകൻ അഭിമാനപൂർവ്വം സകലകാര്യങ്ങളും മേലനോഷണം ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നു. മഹാനായ പരീതിനെക്കൊണ്ടു "മുഖവളപ്പാട്ടും" കൂടി പാടിക്കുവാൻ ആയാം കാലെക്കൂട്ടിതന്നെ മനസ്സിൽ നിശ്ചയിച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. അദ്ദേഹം കവിയെ സമീപിച്ചു അവിടം സന്നിഹിതരായിരുന്ന ജനങ്ങളുടെയും തന്റെയും ആഗ്രഹങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തെഅറിയിച്ചു. അന്നത്തെ "മുഖവളപ്പാട്ടും" കൂടി പാടി തന്റെപുത്രന്റെമംഗല്യം മംഗളകരമായി പര്യവസാനിപ്പിക്കുവാൻ ആയാം വിനയപൂർവ്വം കവിയോടു അഭ്യർത്ഥിച്ചു. ഗൃഹനാഥൻതുടർന്നു നമ്മുടെ സകലപരിപാടികൾക്കും പുതുമകളുണ്ടു, പ്രത്യേകതകളുണ്ടു്. അതിനാൽ അവസാനത്തെ ഇനത്തിനും ഞാൻചില പ്രത്യേകത കല്പിച്ചിട്ടുണ്ടു്. അവിടുന്നുതസമയം പത്തു് "ഇശലു" കളായി സ്വയം നിർമ്മിച്ചുപാടുന്ന ഗാനമാവണം അതു; മാത്രമല്ല ഗീതത്തിന്റെ ഉള്ളടക്കം നൊബിതിരുമേനിയുടെ പ്രഥമവിവാഹം—ഹൃസ്വത്തു് ഖതീജബീയെ തിരുമേനി വേളികഴിച്ചതായിരിക്കുകയും വേണം". ഇതെല്ലാം കേട്ടമനസ്സിലാക്കിയ ആ മഹാനുഭാവൻ സല്പനേരം മൌനമവലംബിച്ചു. പിന്നെപറഞ്ഞു്

സമയം ഒരിടത്തു് ഏകാകിയായിരുന്നു. കവിയുടെ ഏകാന്തമായ ഈ നിലപാടു് അദ്ദേഹത്തിനു പ്രചോദനം വരുന്നതിന്റെ സൂചനയായിരുന്നു. ഒരു നിമിഷകവിയായിരുന്ന പരീതു് ആ സമയം അതേ പന്തലിൽവെച്ചു സ്വയം നിർമ്മിച്ചു പാടിയ ഗാനമാണു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രസിദ്ധവും വിശിഷ്ടവുമായ "ആദിമുൻ അഹമാന" എന്ന സുന്ദര മധുരമായ ഗീതം. ഒരവതു് ഇശലുകൊണ്ടു (മട്ടു്) കൊണ്ടു കഥ പര്യവസാനിച്ചു. പത്താമത്തെ മട്ടു് ആ മഹാനുഭാവനിൽനിന്നും നിർഗ്ഗമിച്ചതു അദ്ദേഹത്തിന്റെ അന്ത്യത്തെപ്പറ്റിയായിരുന്നു. അവസാനത്തെ ഭാഗം ഒരു വിലാപകാവ്യമായിട്ടാണു് അദ്ദേഹം സമാഹരിച്ചതു് അതിൽ കവി തന്റെ അന്ത്യം പ്രവചിച്ചുപോയി! പ്രസ്തുതഗീതം കവിയുടെ അന്ത്യകാവ്യമാണു്. അതിനുശേഷം പരീതു് കാവ്യങ്ങളൊന്നും രചിക്കയുണ്ടായിട്ടില്ല. ആശയഗാംഭീര്യത്താലും ഗാനമാധുര്യത്താലും പ്രശോഭിതമായ ഈ ഗീതം അദ്ദേഹത്തിന്റെ സംഗീതപാടവത്തിന്റെ മകുടോദാഹരണമത്രെ. പ്രസ്തുത കാവ്യം അദ്ദേഹം സമാഹരിക്കുന്നതു് നോക്കുക.

"ഇതിനായി പാടിത്തന്നിൽ തുണഹിമ്മത്തായി
ഇമ്പത്തെകഥ മൊല്ലി കവിതമ്മത്തായി"

ആ കവികോകിലം മധുരമായി പാടിയ ഈ സുന്ദരഗാനം ഭാവിതലമുറകൾ ഏറ്റുപാടുമെന്നതിൽ എന്താണു് അത്ഭുതപ്പെടാനുള്ളതു്? ഇപ്രകൃതിയിൽ ഉപയോഗിച്ചിട്ടുള്ള ശീലുകൾ (ഇശലുകൾ) തന്നെ കവിയുടെ സ്വയം കണ്ടുപിടുത്തമാണു്. ആഭാഗം സംക്ഷിപ്തം വിവരിക്കാം.

മട്ടു് (ഇശൽ) ഒന്നു

ഓരോ വരിയിലും എട്ടക്ഷരമുണ്ടു്. ഏതാണ്ടു് നാരായണീയത്തിന്റെ രീതിയിൽ ഇതു് പാടാവുന്നതാണു്.

ഓരോ വരിയുടെ അവസാനത്തിലും സല്ലും നിറുത്തിപ്പാടേണ്ടതുണ്ട്.

ആദിമുൻ അഹമാനദാത്തിൽ
ആദര സ്സിംഹാസനത്തിൽ
ആസ്പദത്തം കാരുണ്ണത്തിൽ
ആശിക്കായും കായിനാത്തിൽ
നീതിയാലും ഭൂതലത്തിൽ
നീലവണ്ണ പൂത്തളത്തിൽ
നിശ്ചിത പൊന്നക്ഷരത്തിൽ
നിലപെടുത്തും ബന്ധു വാസിൽ
സാദരുപം സർ ഗ്രണത്തിൽ
സംശയം തീർന്നുറുവത്തിൽ
സ്വാമിയെങ്ങും വാഴ്ത്തനത്തിൽ
സന്നിധാന കീർത്തനത്തിൽ
ചേതിമക്കപുവിതനത്തിൽ
ചെന്നുടിക്കും കലിയുഗത്തിൽ
ചമ്പകക്കാ വനമലത്തിൽ
ചേർച്ചയാടും സത്തനത്തിൽ
സാരപ്രസ്തം വാഹനത്തിൽ
സകലകലക്കും മോഹനത്തിൽ
ചന്ദിരൻ ന്യാംശകത്തിൽ
ചേൻമലെങ്കും കൈലെശിയത്തിൽ
തീർപ്പെടുത്തും നൊബി ഗണത്തിൽ
നേർച്ചമിസ്കും പെരു മണത്തിൽ
തീവിടുത്തും ശീഖരത്തിൽ
നികവ് ഇൽമ സാഗരത്തിൽ

നേരൊഴക്കും നദിയുഗത്തിൽ
നിലവിളിക്കും തിര മുഖത്തിൽ
നേർവഴിക്കാ പാത്തരത്തിൽ
നിലമുറൈകും ശാത്തരത്തിൽ
ഉൗർന്ന ഭാവി ഗോത്തരത്തിൽ
ഉടയം അറമ്പി ശേത്തരത്തിൽ
ഉയരമെ യേളിഷ് നിശത്തിൽ
ഉളരികടീജ മണ്ടകത്തിൽ"

എന്നിപ്രകാരം റസൂൽ തിരുമേനിയെപ്പററി വാഴ്ത്തിപ്പാടിയ കവി ആ ദീർഘദർശിയും തന്റെ ധർമ്മപത്നിയുമായ ഹസ്രത്ത് ഖദീജയും തമ്മിലുള്ള ഹൃദയസാമീപ്യത്തെക്കുറിച്ചു വർണ്ണിക്കുന്ന ഭാഗം ഏതു ചേതോഹരമായിരിക്കുന്നുവെന്നു നോക്കുക.

മട്ട് (ഇശൽ) ഒപ്പന ചായൽ

(ഓരോ വരിയിലും 16 അക്ഷരങ്ങൾ വീതമുണ്ട്. നതോന്നത വൃത്തത്തിന്റെ മട്ടിൽ ഇത് പാടാവുന്നതത്രെ)

"നാളൊട്ടുക്കും ശാഹിയാകും നായകക്കിമ്പാണെങ്ക
നാവടക്കം പുകളിവാത്തും നാഥയാകും വീഥി റസ്ക്ക
യേളിരട്ടിച്ചുള്ളലോകം കേളിവീശും നാളടങ്ക
ഇപ്പുതം കേട്ടപ്പുതം പോയി ചിപ്പുമാലും ചെപ്പ്കൊങ്ക.
കാളിട്ടം നാഥഫാളിയാകും കാരുണക്കും കൈവിശങ്ക
കൽബകത്തുറച്ചെ കന്നി കർഭഗപ്പൂ വാടലൊങ്ക
ഓളമിട്ട മക്കടിക്കിൽ ആ ഇനത്തം കൂടിസംഘ്യം
ഒക്കെയു മിനിക്കിനിക്കെന്നോരോഭാഗം ചേന്നുപങ്ക.
ചേച്ചയാലും മൂച്ചമോഹം നേച്ചഹ്ബിൽ തീച്ചവെച്ചെ
സയ്യിതുൽ കൊനൈനിയാരിൽ വാഴുവാൻ മനസ്സുറച്ചെ

താരകപ്പൊപിൻ കമർശംശ്രും ലെങ്കിമങ്ക സമ്മതിച്ചെ
സകലവടിവും തികഞ്ഞ മേനി സാമ്പരം നീന്തിക്കളിച്ചെ
ചേച്ചപട്ടം സൂത്രസുയേററം ചന്തമാലും മൈധരിച്ചെ
സുല്ലിയത്തിൽ മല്ലികപ്പൂ വല്ലിയും മാടിപ്പുതച്ചെ
നാന്കുന്തൽ മിന്നൊളിമൈ അഞ്ജനക്കണ്ണുംതുടച്ചെ
വാരിവാഹംപൂരമൊണ്ടു സൂരസത്തിൽ നേർപതിച്ചെ"

എന്നിപ്രകാരം സ്തുതിഗീതം ചെയ്ത കവിപുംഗവൻ പ്രവാചകശി
രോമണിയെപ്പററി പരിചിന്തനം ചെയ്ത് അത്ഭുതപരതന്ത്രനായി
ത്തീന്നു. പ്രസ്തുത കാവ്യത്തെ ഒരു വിലാപകാവ്യമാക്കി മാറവന്ന
രംഗം എത്ര ഹൃദ്യമായിരിക്കുന്നുവെന്നു നോക്കുക;

മാതിരിയിൽ മനുഷ്യനെങ്ങും മനുഷ്യനല്ല മനുഷ്യൻ രാജ
മറവിയൊന്നും തുറവിരണ്ടും പിറവിമൂണ്ടും ചൊണ്ടെകോജ
കാതലാലിക്കണ്ടകാണപ്പെട്ടതെല്ലാം തങ്കളാമെ
കണ്ടെയാലം നീണ്ടെകോലം നാണ്ടെശീലം തിങ്കളാമെ
നീതിമെയ്ത്തും പിരൈഹയാത്തും ചിറകമത്തും സയ്യിതാംവ
നൊന്തും ശംസ്കമവും അരിശ് കൊസും മെയ്യതാമെ
യേകളത്തിൽ യേകസൗത്തിൽ യെമ്പിടുംനൂർ അഹമതാമെ
യേശിബാശം താശിനേശം രാശർപേശ്രും മുഹമ്മതാമെ
യോകമിലയും പൂവുംകായും ആശകുമരിട്ടും വിത്തിലാമെ
ശോധനചെയ്തിടുവക്കു നോധവുംപോയി മസ്തിലാമെ
ആകെയുമിശൈകളെല്ലാം ആഭരംപൂണ്ടൊരൊ സുൽബിൽ
അകമടക്കമോത്തിടുന്നോരം കരപുടിക്കുന്നില്ല കൽബിൽ
മാശറഫൈൻ പട്ടണത്തിൽ മാതരാരും പൊറത്തില്ലെ
മായമെല്ലൊ ചെയ്തതെല്ലാം മതിമതിഞാൻ ഉറത്തില്ലെ."

ഇത്രയും പാടിയ കവി തന്റെ സ്വന്തം നിലയോത്തു വിലപിച്ചു

കൊണ്ടു കാവ്യം സമാഹരിക്കയാണു് ചെയ്യുന്നതു്. ശിലയേയും കൂടി അലിയിക്കുവാൻ പര്യാപ്തമാണു് ആ ശോകമൂകമായ ഗാനം.

"കോളെന്നാറ്റുമ്പുറത്തു ഞാൻ പിണഞ്ഞു പുത്തി
കൊലയാളൻ ഇസ്രായീൽ തടി കണ്ടെത്തി
കണ്ടുപൂടിച്ചു് ഞെരിച്ചു തിരിച്ചി
പണ്ടുരവിണ്ടെ രസത്തെ മുറിച്ചി
കണ്ടുരസിച്ചതിനാശ മുറിച്ചി
മുറിച്ചെന്റെ കുടുംബത്തെ പിരിക്കപ്പെട്ടെ
മുതിയോരും തുണക്കാരെന്നെ യെത്തീമാക്കീട്ടെ
ഇട്ടമിലട്ടി കരസ്ഥമിടാതെ
കൂടിയിലൊന്നു തുണക്കുവിടാതെ
വിട്ടാരുകാണി മടക്കിയിടാതെ
ഒട്ടക്കത്തെ തിട്ടക്കം കൊണ്ടുക്കലാക്കിൽ
ഒരു നാളും മടങ്കാമൽ ഒട്ടക്കപ്പോക്കിൽ
പോക്കിലെ തെക്കൊരു പൂമനതീണ്ടു്
നോക്കിടുവാൻ പഴുതാകെ യടെത്തു്
ആക്കിയതിനകം വെത്ത നിജത്തു്
യെന്നവർ മടങ്ങി പോയതിന്റെ പിന്നിൽ
വേഗംവന്നിടും രണ്ടു മലക്കുമുന്നിൽ
മുന്നിലടുത്തവർ ചോദിയമന്നെ
മന്നവർ ജാമിയമേല്ലുണമെന്നെ
കന്നിയിൽ ഞാനീയുന്നിയതിനെ
ഇതിനായി പരീതെന്നിൽ തുണഹിമ്മത്തായി
ഇമ്പത്തെ കഥചൊല്ലി കവിതമ്മത്തായി."

മേൽവിവരിച്ചഭാഗം "ചായൽ മുക്കം" എന്ന മട്ടിലാണു് രചിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതു്. ഒന്നും രണ്ടും വരികളും സല്ലും നീട്ടിയും

തുടർന്നുകൊണ്ടുള്ള മൂന്നു വരികളും തത്വചിന്തകഗതിയിലും പാടേണ്ടതാണു്.

1061 ൽ തന്റെ മുപ്പത്തെട്ടാമത്തെ വയസ്സിലാണു് അദ്ദേഹം പ്രസ്തുതഗീതം പ്രസിദ്ധീകരിച്ചതു്. അതു ദുഃഖപര്യവസായിയാണു്. എന്തോ അവാച്യമായ ഒരു മനോവ്യഥ കവിയെ അലട്ടിക്കൊണ്ടിരുന്നതു് ആ കൃതിയിൽ നിഴലിച്ചുകാണപ്പെടുന്നുണ്ടു്. ഒരുപക്ഷെ സന്താനയോഗത്തിന്റെ അഭാവമായിരിക്കാമതു്. അല്ലെങ്കിൽ തന്റെ ജീവിതമാകുന്ന പൊൻവിളക്കു് കെട്ടണയുവാൻ പോകുന്നുവെന്നതിന്റെ ഒരു നാന്ദിയായെന്നുംവരാം. ഏതായാലും ദുഃഖപ്രതിബിംബമാണതു്. നിരാശാജനകമായ വികാരങ്ങളുടെ സമ്മർദ്ദം കാവ്യാവസാനത്തിൽ സ്പഷ്ടമായി കാണപ്പെടുന്നുണ്ടു്. ഈ മായാപ്രപഞ്ചത്തിൽ പല പുതുമകളും കണ്ടിട്ടുള്ള കവിയുടെ അക്ഷിക്കു ലക്ഷീവേക്കുന്നതു് "കൊലയാളൻ ഇസ്റായീൽ" അഥവാ യമധർമ്മരാജൻ തന്റെ തടിയെ കണ്ടെത്തുന്നതായിട്ടാണു്. മനോമോഹനമായ ഈ ലോകത്തിൽ അദ്ദേഹവുമായി ബന്ധംപുലർത്തിപ്പോന്ന പ്രാണപ്രേഷ്ഠപ്രണയിനിയേയും, തന്റെ കവിതകളിൽ മാധുര്യമേറീടിന ചുംബനങ്ങളേകിയ സ്വന്തം മാതാവിനേയും, ഉറ്റബന്ധുക്കളേയും, ആരാധകന്മാരെയും, സുഹൃത്തുക്കളേയും, ആശ്രിതന്മാരേയും, ഭൃത്യജനങ്ങളേയും എന്നുവേണ്ട എല്ലാറ്റിനേയും അദ്ദേഹത്തിൽനിന്നും എന്നെന്നേക്കുമായി അകറ്റിക്കളയുവാനായിട്ടാണു് ആ യമധർമ്മന്റെ ആയാളുടെ നേർക്കുള്ളആഗമനം. ശരി. ആയാളെ തനിച്ചു്—ഏകനായി—സർവ്വരും കയ്യൊഴിച്ചനിലയിൽ—എല്ലാപഴുതുകളും അടച്ച ഒരു ഏകാന്തമുറിയിൽ— ദീർഘനിദ്രകൊള്ളുവാനായിട്ടു ക്ഷണിക്കുകയാണു് ആ യമദൂതൻ. പ്രസ്തുതക്ഷണം സ്വീകരിക്കയല്ലാതെ ഗത്യന്തരമില്ല. അപ്രതിരോധ്യമായ ആക്ഷണം സമാഗതമാ

യാൽ യാത്രപുറപ്പെട്ടകന്നേ ഗതിയുള്ളൂ. ഒടുവിൽ ശാന്തിദായകമായ സമാശ്വാസത്തിന്നായിക്കൊണ്ടു നൊബിതിരുമേനിയുടെ ആശീർവാദങ്ങളും ആശിച്ചുംകൊണ്ടു സർവ്വശക്തനായ അള്ളാഹുവിൽശരണം പ്രാപിക്കയാണയാൾ ചെയ്യുന്നതു്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതികൾക്കു് സാർവത്രികമായ പ്രശസ്തിയും പ്രചാരവും സിദ്ധിക്കാൻ പോകുന്നതു ഭാവിയിലാണു്. അന്തർലീനമായികിടക്കുന്ന അവയിലെ സുന്ദരഭാവങ്ങളും പൊതുജനസമക്ഷം വെളിപ്പെടുത്തേണ്ടതു് ഭാഷാഭിമാനികളുടെ കർത്തവ്യമാണു്. അവയിലെ ആശയസൌഷ്ഠവവും ഗാനാത്മകതയും ആസ്വദിച്ചറിയുവാൻ കാലം ഇനിയും വേണ്ടിവരും. മഹാകവി ചേറമാനായ് പരീക്കുട്ടിയുടെ കൃതികളെപ്പറ്റി ഒരു വിഹഗവീക്ഷണംമാത്രം നടത്തുന്ന ഗ്രന്ഥകാരൻ പലഭാഗങ്ങളും സ്പർശിക്കാതെ വിട്ടുകളകയാണു് ചെയ്തിട്ടുള്ളതു്. അദ്ദേഹം ഉപയോഗിച്ചിരുന്ന അമരകോശം ഇന്നു സ്ഥലത്തുള്ള ഒരാധാരശം സൂക്ഷിപ്പുണ്ടു്. ഓരോരുത്തരുടെ ആവശ്യാർത്ഥം ഒട്ടനേകം ചെറുഗാനങ്ങളും അദ്ദേഹം നിർമ്മിച്ചിട്ടുണ്ടു്. എന്നാൽ അവയൊന്നും പ്രസിദ്ധീകരിക്കയുണ്ടായിട്ടില്ല. കവിയുടെ മരണാനന്തരം അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഗ്രന്ഥങ്ങളും പലരും കൊണ്ടുപോകയാണുണ്ടായതു്.

കവിയും കുഞ്ഞവരവും

ശരീരവും നിഴലുമെന്നോണം കവിയൊന്നിച്ചു എപ്പോഴും എവിടെയും ഉണ്ടായിരുന്ന ഒരു സരസസേവകനായിരുന്നു കുഞ്ഞവരു. പണിക്കവീട്ടിൽ കുഞ്ഞവറു എന്നായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തെ അറിയപ്പെട്ടിരുന്നതു്. ഫലിതരസപ്രധാനം ഇയാളുടെ കൂടെപ്പിറവിയായിരുന്നു പോൽ. വിഷമതകളും അകാരണിയും അസ്വസ്ഥതകളും ദൂരികരിച്ചും സന്തോഷവും സം

തൃപ്തിയും പ്രദാനം ചെയ്യാൻ പര്യാപ്തങ്ങളായിരുന്നു അയാളുടെ സംസാരചാതുര്യം. ഗ്രന്ഥതരമായ ശ്ലോകങ്ങൾക്കു പോംവഴികൾ കാണാനും ഏതു ചോദ്യത്തിനും തക്ക മറുപടികൊടുപ്പാനും കുഞ്ഞവറുവിനുണ്ടായിരുന്ന അസാധാരണമായ കഴിവുകൾ ഒന്നുവേറെത്തന്നെയായിരുന്നു. കേവലം നിരക്ഷരകുക്ഷിയായിരുന്ന ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ ധാരണാശക്തി അനിതരസാധാരണമായിരുന്നു വത്രെ. ഒരു സംഗതി ഒരിക്കൽ കേട്ടാൽ പിന്നെ അതു തന്റെ മനസ്സിൽനിന്നും മാഞ്ഞുപോകയില്ലായിരുന്നു. ഒരു പ്രാവശ്യം കേട്ടൽ ആ ഗാനം അയാൾക്ക് ഹൃദിസ്ഥമായിരുന്നു. കവിയുടെ കൃതികളിൽ അധികഭാഗവും ഇദ്ദേഹം മനഃപാഠമാക്കിയിരുന്നു. അംഗരക്ഷകന്റെ നിലയിലും സഹപ്രവർത്തകൻ എന്നവിധത്തിലും എവിടെയും പരീതൊന്നിച്ചു ആയാടം ഉണ്ടായിരുന്നു. അവർ പരസ്പരം ആത്മാർത്ഥമായി സ്നേഹിച്ചിരുന്നു. നാട്ടിലായിരിക്കുമ്പോഴും മിക്കവാറും ഈ സരസന്റെ വാസം പാണ്ടികശാലകൾ തന്നെയായിരുന്നു. കവിയെപിരിഞ്ഞു ആയാടംകൂടാ ആയാളെപിരിഞ്ഞു കവികൂടാ ജീവിക്കുക സാദ്ധ്യമല്ലായിരുന്നു. സരസനായ ഈ നേരംപോക്കുകാരനെ വിട്ടുപിരിഞ്ഞ സമയം കവിയുടെ ആയുഷ്കാലത്തിൽ ഉണ്ടായിരുന്നുവോ എന്നു സംശയമാണ്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ അന്ത്യയാത്രയിൽ കോളറ ബാധിതനായി തോണിയിൽ സ്വദേശത്തേക്കു മടങ്ങുമ്പോഴും മഹാകവിയുടെ ചാരത്തിരുന്നുകൊണ്ട് അശ്രുവർഷം ചൊരിഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്ന ഈ സഹചരനെപ്പോലെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ വേർപ്പാടിൽ :ഖിതനായി ഈ ഭൂമുഖത്തു മറ്റാരുമുണ്ടായിരുന്നുവോ എന്നും സംശയമാണ്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ അന്ത്യവിലാപകാവ്യം വേണ്ടപ്പെട്ടവർക്കു കിട്ടിയതു ഈ കൂട്ടുകാരനിൽ നിന്നാണ്. ദീനസ്വരത്തിൽ വെള്ളിയങ്കോട്ടുനിന്നും തോണിയിൽ കിടന്നുകൊണ്ടു രോഗ

പീഡിതനായ കവി പാടിയ മർമ്മഭേദകമായ ആ വിശിഷ്ടഗാനം മുഴുവനും സേവകൻ കേട്ട് ഹൃദിസ്ഥമാക്കീട്ടുണ്ടായിരുന്നു.

കവിയുടെ മരണശേഷം കുഞ്ഞവറു ദുഃഖസാഗരത്തിൽ ആണ്ടു പോയി; അയാളുടെ ആശാദീപം കെട്ടണഞ്ഞു. ജീവിതഭാരം എന്താണെന്നു നാളിതുവരേയും അറിയാതിരുന്ന ആ സേവകൻ തന്റെ കൺമുമ്പിൽ വരാൻപോകുന്ന യാതനകളും ദാരിദ്ര്യപീഡയും പൈശാചികരൂപത്തിൽ നൃത്തം വെക്കുന്നതായി കണ്ടു. ജീവിതം താങ്ങാനാവാത്ത ഒരു ഭാരമായി അയാൾക്കു തോന്നി; ആകെ അന്തം വിട്ടു. ഭാരിച്ച ഒരു കുടുംബം അവരെ പോറ്റുവാൻ മാർഗ്ഗമൊന്നും കാണാതെ അദ്ദേഹം ക്ലേശിച്ചു. ഒഴിഞ്ഞ വയറിന്മേൽ അഭിമാനം നിലനിറുത്തുക സാദ്ധ്യമല്ലെന്നു അയാൾ കണ്ടു. ആ ദുഃഖിതൻ തന്റെഹൃദയത്തിന്റെ വരണ്ട മരുഭൂമിയിൽ മരുപ്പച്ചകൾ കാണാതെ വിഷമിച്ചു. ജീവിതമാകുന്ന നാടകത്തിന്റെ ഇരുളടഞ്ഞ ഭാഗം അഭിനയിക്കുവാൻ പോകയാണ് അദ്ദേഹം. മൌനസാമ്രാജ്യത്തിൽ ശോകമൂകമായി ഭരണം നടത്തുകയാണയാൾ. ജീവിതം അരപ്പും വെറുപ്പുമായി തീർന്നിരിക്കയാണയാൾക്ക്. ആ ദുരിതകാലത്ത് സാധുവായ കുഞ്ഞവറുവിന്നു ആശ്വാസം പ്രദാനം ചെയ്തിരുന്നതു ഭൂതകാലമധുരസ്മരണകൾ മാത്രമായിരുന്നു. തന്നെ സമീപിച്ചവരോടു ആ വ്യാകുലമാനസൻ ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞു "പൂവും കായും ഇലകളും കൊഴിഞ്ഞുപോയ ഒരു വൃക്ഷച്ഛായയിൽ പാന്ഥന്മാർ വിശ്രമിക്കാറില്ല. അതിന്റെ ശാഖകളിന്മേൽ പക്ഷി വൃന്ദം കൂടുകൾ കെട്ടാറുമില്ല" വിഷമിച്ചും ക്ലേശിച്ചും നീണ്ട പതിനഞ്ചു സംവത്സരങ്ങൾ അയാൾ തള്ളിനീക്കി. അദ്ദേഹം നിർദ്ദയമായ ലോകത്തിന്റെ നേരെ നെടുവീർപ്പിട്ടു. അങ്ങിനെ തന്റെ 55–ാമത്തെ വയസ്സിൽ സരസനും സമർത്ഥനുമായ കുഞ്ഞവറു ഈ ഭൂമുഖത്തുനിന്നും മറഞ്ഞുകളഞ്ഞു.

തന്റെ ജീവിതത്തിലെ ഏറ്റവുംവലിയ സംഭവങ്ങളിൽ ഒന്നായിട്ടാണ് കവി തിരുകൊച്ചി പര്യടനത്തെപ്പറ്റി പറയാറുണ്ടായിരുന്നത്. ആ പര്യടനവേളയിൽ ആ നാട്ടുകാർ അദ്ദേഹത്തിനു നല്കിയ ആവേശകരമായ സ്വീകരണത്തിനും അവർ പ്രകടമാക്കിയ സ്നേഹാദരങ്ങൾക്കും പരീതു് അവിടത്തുകാരോടു് അതിരറ്റ നന്ദിയുള്ളവനായിരുന്നു. നിരവധി സമ്മാനങ്ങളും വലിയപണക്കിഴികളും അദ്ദേഹത്തിനു പ്രസ്തുത യാത്രാഫലമായി സിദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. അങ്ങിനെ സംതൃപ്തനായ ആ കലാകാരൻ വഞ്ചിനാട്ടുകാരുടെ നേക്കുള്ള തന്റെ നന്ദിയെ രേഖപ്പെടുത്തി, അവരോടു വിടവാങ്ങി, സ്വദേശത്തേക്കുള്ള മടക്കയാത്രആരംഭിച്ചു. മടങ്ങിവരുന്ന പുത്രനെ സമുചിതമായ രീതിയിൽ സ്വീകരിപ്പാൻ മാതാവും മറ്റും പാണ്ടികശാലക്കൽ ഗംഭീരമായ ഏർപ്പാടുകളും ചെയ്തിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. ഇപ്രകാരം ചരിതാർത്ഥനായ കവി സുദീർഘമായ തന്റെ പര്യടനം കഴിഞ്ഞു മാതൃസന്നിധിയെ പ്രാപിച്ചു.

1061-ൽ കവി തന്റെ അന്ത്യകാവ്യമായ "ആദിമുൻഅഹദാന" എന്ന കൃതി അച്ചടിച്ചു പ്രസിദ്ധം ചെയ്യാനായി പൊന്നാനിയിലേക്കു പോയി. അതു് പ്രസ്സിൽ കൊടുത്തു് പ്രൂഫ് പരിശോധിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ പെട്ടെന്നു അച്ചുകല്ല് പൊട്ടിപ്പോയി! ഈ യാദൃശ്ചികസംഭവം പ്രസ്തുതമയേയും പരീതിനേയും സ്തബ്ധചിത്തരാക്കിത്തീർത്തു. സല്പസമയം അവിടെ ഭയാനകമായ ഒരു നിശ്ശബ്ദത വ്യാപിച്ചു. മൌനമവലംബിച്ചിരുന്ന പ്രസ്സുകാരൻ ഒടുവിൽ ഇപ്രകാരം പ്രസ്താവിച്ചു "ഒന്നുകിൽ താങ്കൾക്കു അല്ലെങ്കിൽ ഞങ്ങൾക്ക് അപത്ത് നിശ്ചയമാണ്; അതുകൊണ്ടു ഏതായാലും അവിടന്നു ഉടൻ സ്ഥലം വിട്ടുകയാണു് ഉത്തമം" ഈ അത്യുഭസംഭവം ആ കലാകാരന്റെ മനസ്സിൽ പലഭയാശങ്കകൾക്കും ഇടംനല്കി

പ്രസ്താവം തൻെറ ജീവിതമാകുന്ന പൊൻവിളക്ക് പൊലിയാറായി എന്നതിൻെറ ഒരു നാന്ദിയായി കണക്കാക്കിയ ആ മഹാനുഭാവൻ സഗൌരവം അത്മവത്തായൊന്നു മൂളി. വീട്ടിൽ നിന്നു യാത്രപുറപ്പെട്ടപ്പോൾ കണ്ട അനിഷ്ടകരമായ കാഴ്ച,-വഴിയിൽവെച്ചുണ്ടായ ക്ലേശങ്ങൾ, യാത്രക്കിടയിലുണ്ടായ മടക്കം, തോണിയിൽ കാലെടുത്തുവെച്ചപ്പോഴുണ്ടായ വഴതിവീഴ്ച ഇത്യാദി സംഭവങ്ങൾ ഓരോന്നോരോന്നായി അദ്ദേഹത്തിൻെറ മനോദർപ്പണത്തിൽ നൃത്തം വെച്ചു. വിപത്തുകൾ ആസന്നമായാൽ പ്രകൃതിയിൽ നിന്നും മുന്നറിയിപ്പുകൾ ഉണ്ടായിക്കൊണ്ടിരിക്കും പക്ഷെ വിവേകശൂന്യനായ മനുഷ്യൻ അവയിൽനിന്നുള്ള പാഠങ്ങൾ പഠിക്കുന്നില്ല. "ഏതായാലും വരാനിരിക്കുന്ന ഒരാപത്തിൻെറ മുന്നോടിയായി ഞാൻ ഇതിനെ കണക്കാക്കുന്നു. വിധിവിഹിതമേവനും ലംഘിച്ചു കൂടുമോ"? എന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ട് പ്രസ്സുകാരനോട് താൻ നന്ദി രേഖപ്പെടുത്തി അവിടന്നും യാത്രപുറപ്പെട്ടു. വെളിയങ്കോട് എത്തിച്ചേർന്നു, താമസം വിനാ അദ്ദേഹത്തിൻെറ പ്രവചനം അനുഭവപ്പെട്ടുതുടങ്ങി. ശരീരത്തിൽ പെട്ടൊന്നൊരു ഭാവമാറ്റം. കാൽമുട്ടുകൾ വിറയ്ക്കുന്നു, കാലുകൾ കുഴയുന്നു, മുഖം നീലച്ചുപോയിട്ടുണ്ട്; തൊണ്ടയിലെ ഞരമ്പുകളെല്ലാം ഒറ്റയടിത്ത് വന്നുപിണഞ്ഞുകൂടിയപോലെ വലിച്ചിലുണ്ട്, വേദനയുണ്ട്, കണ്ണിനു പുകച്ചിൽ, തലക്കുള്ളിൽ കാറടിക്കാൻ തുടങ്ങി, അടിയുറക്കുന്നില്ല, തല ചുറ്റുകയാണ്, നടക്കുന്നുണ്ട്, പക്ഷെ നടക്കുകയല്ല, നീങ്ങുകയത്രെ. സഹചരനായ കുഞ്ഞവറു അദ്ദേഹത്തെ താങ്ങിയുംകൊണ്ട് നഴക്കുകയാണ്. അണ്ണാക്ക് വരണ്ടുപോയി, വായ് ഉറുന്നു ഒക്കാനിക്കാൻ തുടങ്ങി. വയററിൽ ശക്തിയായ വേദനയുണ്ട്, തുടർന്നുകൊണ്ട് വയററിൽ നിന്നുള്ള പോക്കും, വിട്ടുപിരിയാത്ത ചട്ടിയും ഉണ്ടായിക്കൊണ്ടിരുന്നു. ഓ! കോളറയാണ് തന്നെ പിടികൂടിട്ടുള്ള കരാളമായ രോഗമെന്നു അ

ദ്ദേഹം മനസ്സിലാക്കിക്കഴിഞ്ഞ. ഒരുവിധത്തിൽ സഹപ്രവർത്തക
ന്റെ സഹായത്തോടുകൂടി പരിക്ഷീണനായ കവി തന്റെ ആത്മ
മിത്രമായിരുന്ന വെളിയങ്കോട്ട് ഏനു എന്നാളുടെ വസതിയിൽ
എത്തിച്ചേർന്നു. വിശ്രമത്തിനു സമയമില്ലെന്നും തന്നെ ഉടൻ ചേ
റവായിൽ എത്തിക്കണമെന്നും ഗൃഹനായകനോട് അദ്ദേഹം അ
ഭ്യർത്ഥിച്ചു. ഭയാനകമായ ആ സാംക്രമികരോഗം കരാളമായ രൂപം
കൈക്കൊണ്ടു. കഠിനമായ വേദന ശരീരം മുഴുവനും കാർന്നതിനാ
ലുണ്ടായിരുന്നു എന്നു അദ്ദേഹത്തിനു തോന്നി; എന്നിട്ടും ആ ധീരാത്മാവ്
അത്ഭുതകരമാംവണ്ണം സംസാരിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. സ്നേഹിതനായ
ഏനു കവിയുടെ നേരെയും കവി സ്നേഹിതന്റെ നേരെയും പര
സ്പരം നോക്കിക്കൊണ്ടിരുന്നു. അശ്രുക്കൾ നിറഞ്ഞ നേത്രങ്ങളോ
ടുകൂടിയ—അതെ മൌനഭാഷയിലുള്ള ആ പ്രേക്ഷണങ്ങൾ എത്ര
മാത്രം സാരസമ്പൂർണ്ണങ്ങളായിരുന്നു! ഗ്രന്ഥങ്ങൾ തന്നെ നിർമ്മിക്ക
വാൻ പര്യാപ്തങ്ങളായിരുന്നു അവ. ദുഃഖസാഗരത്തിൽ ആഴ്ത്ത
പ്പെട്ട രണ്ടുപേരും സംസാരിപ്പാൻ കഴിയാതെ വിഷമിച്ചു. ഒടു
വിൽ രോഗിയുടെ വായിൽ നിന്നും ഇപ്രകാരം പുറപ്പെട്ടു. "നാം
തമ്മിൽ കണ്ടുമുട്ടുന്ന അവസാനത്തെ കാഴ്ചയാണിതു്. മരണത്തി
ന്റെ മണിനാദം എന്റെ ശ്രവണപുടങ്ങളിൽ മുഴങ്ങുന്നുണ്ടു. എ
ന്റെ ആത്മശാന്തിക്കായി പ്രാർത്ഥിച്ചാലും!" ഏനു കവിയുടെ
നേരെ തനിക്കുള്ള സ്നേഹാദരങ്ങൾ കണ്ണുനീർകണങ്ങളോടു കൂടി
പ്രകടനമാക്കി; അന്ത്യചുംബാർപ്പണങ്ങൾ ആയാൾ ആ മഹാന
ഭാവനിൽ അർപ്പിച്ചു, തന്റെ രണ്ടു കരങ്ങൾ കൊണ്ടും അദ്ദേഹം
കവിയെ താങ്ങിയെടുത്തു തോണിയിൽ കിടത്തി. അങ്ങിനെ
അവരിരുവരും അന്ത്യയാത്രയും പറഞ്ഞു കരഞ്ഞുപിരിഞ്ഞു. രണ്ടു
കഴുക്കോലിട്ട കുത്തിയീരുന്ന ആ തോണി ത്വരിതഗതിയിൽ ഗ
മനം ചെയ്തു. ബീഭത്സമായ രോഗത്തിന്റെ മർദ്ദന യാതനകളും

തന്നുലമുണ്ടായിരുന്ന കടുത്ത വേദനയും അദ്ദേഹത്തെ കണക്കിലധികം അലട്ടിക്കൊണ്ടിരുന്നു. അനുനിമിഷം രോഗി അസ്വസ്ഥനായിക്കൊണ്ടു ചരിഞ്ഞും മറിഞ്ഞും മറിഞ്ഞും ചരിഞ്ഞും കൊണ്ടിരുന്നു. വിട്ടുപിരിയാത്ത ചരട്ടിയും വയറിൽ നിന്നുള്ള പോക്കും ഹേതുവാൽ പല വികൃതചേഷ്ടകൾക്കും ശരീരം സാക്ഷ്യം വഹിച്ചു. അദൃശ്യലോകത്തേക്കുള്ള യാത്രയുടെ നാന്ദിയാണിതെല്ലാമെന്നു മനസ്സിലാക്കിയ ആ കവിസാവ്വഭൌമൻ മരണത്തിന്റെ വക്ത്രത്തിലേക്കും അചഞ്ചലനായി നടന്നുകൊണ്ടിരുന്നു. ഈ ഭീരന്തനാടകം അഭിനയിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന ആരാദ്ധ്യപുരുഷന്റെ ചാരത്തിരുന്നുകൊണ്ടു കുഞ്ഞവറു കണ്ണുനീർ വാർക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. തന്റെ കഴിവിന്റെ അങ്ങേ അറ്റത്തോളം ബുദ്ധിമുട്ടി ആയാം രോഗിയെ ശുശ്രൂഷിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. പരിചാരകൻ അദ്ദേഹത്തെ താങ്ങി മടിയിൽ കിടത്തുകയും ശരീരം തടവുകയും ചെയ്തു. ദയനീയാവസ്ഥയിൽ കിടക്കുന്ന ആ മഹാത്മാവിന്റെ നോക്കുനോക്കുവാൻ താപാഗ്നിയിൽ വെന്തുനീറുന്ന സേവകനുകഴിയാതെയായി. ആയാം കവിയെ ശിരസ്സുമുതൽ പാദംവരെ ചുംബിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. കുഞ്ഞവറുവിന്റെ ഇടതടവില്ലാത്ത അശ്രുപ്രവാഹവും വാവിട്ടുള്ള കരച്ചിലുമായിരുന്നു രോഗപീഡിതനായ കവിയെ ആ ദീനയാത്രയിൽ അകമ്പടിസേവിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നതു. തന്നെ കടന്നാക്രമിച്ചിട്ടുള്ള രോഗത്തിന്റെ ഗൌരവം തികച്ചും മനസ്സിലാക്കിയ ആ ചിന്തകൻ തന്റെ ജീവിതത്തിന്റെ സമാപ്തികുറിക്കുവാൻ അടുത്ത ഏതാനും മണിക്കൂറുകൾമാത്രം മതിയെന്നു ഗ്രഹിച്ചുകഴിഞ്ഞു. പാരത്രിക ജീവിതത്തെപ്പറ്റിയായിരുന്നു പിന്നെയുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചിന്തകൾ. ശരീരം കൊണ്ടു കാട്ടിക്കൂട്ടിയിരുന്ന ചേഷ്ടകൾ കവിയുടെ മാനസികമായ പ്രവർത്തനങ്ങളുടെ പാവനതപം നശിപ്പിച്ചിട്ടില്ലായിരുന്നു. തത്സമയം ആ മഹാത്മാവിനു പ്രമോദമുണ്ടായി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ

അധരപുടങ്ങളിൽ നിന്നും കാവ്യതല്ലജങ്ങളം നിർഗ്ഗമിച്ചു. അങ്ങി
നെ അദ്ദേഹം തന്റെ അന്ത്യവിലാപകാവ്യം തുടങ്ങുകയായി.
മമ്മദേകമായ ആ ഗാനം ശിലയേയും കൂടി അലിയിക്കുവാൻ
പര്യാപ്തമാണ്. എന്നാൽ അതു മധു മധുരമാണ്താനും. ഈ മായാ
പ്രപഞ്ചത്തോട് വിടവാങ്ങാൻ പോകുന്ന ആ കവികോകിലം
പാടുകയാണ്.

"സൽമാനിയുടെ മദീന നഗരിൽ
ചമ്മലർവീഥിയും മണിയറത്താലി
കൽമ്പിൽ മധുരക്കടൽ മറിയുന്നെ
കന്നിയെ ഞാൻ നിന്നെ കാണുന്നതെന്നെ
കല്പൂരവാസം കവർന്നുള്ള പൂവെ
കാണാതെ ബോധം വിട്ടന്നെന്നിലാവെ
അല്പം കിറ്പ നിനക്കെന്നിലില്ലെ
അഴകും ജമാലിയത്തേറിയ മുല്ലെ
ഇഷ്ടംബഹറിൽഞാൻ മുങ്ങിമറിഞ്ഞെ
ഉടലുംമെലിഞ്ഞി മനസ്സും കരിഞ്ഞെ.
മാശിക്കത്തേനിൽ മധുര മേകുന്നെ
മാറിൽ മണംകൊള്ളും നാളെന്നുപൊന്നെ
നേശിച്ചോരാശ മുറിച്ചോ നീയെന്നെ
നേശം മുസ്പിബത്തിലേശി ഞാനൊന്നെ
ചേലായനെഞ്ചിലടങ്ങുന്നതല്ലെ
അരസിനിനിക്കൊത്ത നാരിമാരില്ലെ
ബാലപിറായത്തിൽ മോഹിച്ചൊയെന്നെ
വാലത്തിവയ്യിൽ മറന്നോ നീയെന്നെ
കാലത്തെകാണാമൽ ഇഷ്ടം മുറിഞ്ഞോ
കൈവിട്ടൊരുപേരിൽ ആടിമറിഞ്ഞോ

കാലെപൊറത്തെ സുഖങ്ങളൊന്നിനച്ചെ
കണ്ണിന്നുചോര കലങ്ങിയൊലിച്ചെ
കാലെപൊറത്തെ സുഖങ്ങളൊന്നിനച്ചെ
ചേലായ നാളിൽ ഞാന്നൊങ്ങു നിന്നെ
ചേർച്ചയിൽകണ്ടു മണംകൊള്ളും പൊന്നെ
കാണുന്നതെന്നെ "മഹ്ശറ"യിന്നൊ
കൈപുടിതെറ്റും "സിറാത്ത"ങ്കിന്നൊ
തുയ്യനാല് "കൌസറ"ങ്കരയിന്നൊ
ഭാഗിയാൽ"ജന്നത്ത"തന്നങ്കിന്നൊ
പാരിയാളം"ആന്നിയ" വാഴംനാളിന്നൊ
ഉമ്മത്തുടങ്കൽസുഖം കൊള്ളുന്നന്നൊ
താങ്ങിക്കബറിൽലെങ്കും ദേഹച്ചുടരാൻ
ഈവണ്ണിൽമുടി നല്ലെപൂവി
ബാലക്കശറായും കൈതർകറപ്പൊമത്ത
ലട്ടിട്ട നേടിയ പൊന്നാകെ ചേത്തെ
മാറേറവും മേനിയിൽ "ശംസു"ദിക്കുന്നെ
നിറമൊത്തെവായിന്നും മിന്നേറിയുന്നെ
ഹാക്കിയാൽപൊന്നെ കുമാരിയെഞാനും
ചോദിക്കുന്നെന്തു പറയണം നീയും
അന്നക്കിളിയിൽ നടനല്ലെമാതെ
ഇശൽവാശമൈനക്കിളിക്കൊത്ത തേനെ
ചെന്പകച്ചുണ്ടും മുവന്നുള്ളെതത്തെ
ഇശലാളെക്കണ്ടെൻറെ രാജകിളിയെ
മധുരക്കനിയെ നീ കണ്ടെങ്കിലെൻറെ
മധുരസ്സലാമുംകലാ മോതിക്കൊണ്ടെ
കന്നിയെ നിന്നോടെനിക്കുണ്ടപേക്ഷ
കയ്യുംപുടിത്തുകര കേറാനാശ

പൊന്നെയെനിക്കുള്ളെ "ഹാലും"തരുന്നും
നെടുതായവളോടുപ്പുത്തിക്കൊള്ളുകും
താന്നെകബറടങ്കു നാളിന്നൊ
തനിയോനരുളുകും നാട്ടംകോളിന്നൊ
ഉക്കാൽ"ജഹന്നം" ഇരമ്പുംനാളിന്നൊ
വംശംമുസിലീമക്കളുട്ടത്തിലെന്നെ
മയ്യിട്ടെ കണ്ണാൽ കടാക്ഷിക്കും പിന്നെ
അംശംനിലവാടിൽ തുക്കം കയററി
ഇപ്പുരീതാമെന്നെ രക്ഷിക്കും പോററി"

അദ്ദേഹം തന്റെ മനോഹരഗീതം അങ്ങിനെ സമാഹരിച്ചു. കുഞ്ഞവറ തോണിയിൽ നിന്നും തലപൊക്കി വെളിയിലേക്കൊന്നു കണ്ണോടിച്ചു. ഓ! സമയം ഏതാണ്ടു സന്ധ്യയോടു് അടുത്തിരുന്നു. അഞ്ചരമണിയോടു കൂടി പ്രശസ്ത കവിയേയും വഹിച്ചുകൊണ്ടു ആ തോണി ചേറവായ് കടവത്തണഞ്ഞു. ഉത്തരക്ഷണത്തിൽ ആ തോണി വടക്കുപടിഞ്ഞാറായി "കിബ്ല"ക്കു നേരെ നിറുത്തുവാൻ ആ പാവനപുരുഷൻ ആജ്ഞകൊടുത്തു. അപ്രകാരം തോണിക്കാർ വഞ്ചിനിറുത്തുകയും ചെയ്തു. അതിൽ കിടന്നുംകൊണ്ടു രോഗബാധിതനായ ആ കവി തന്റെ കൈകളും രണ്ടും മേല്പോട്ടുയത്തി ഏകാഗ്രചിത്തനായി സ്രഷ്ടാവിങ്കൽ ലയിച്ചുംകൊണ്ടു ഇങ്ങിനെ പ്രാത്ഥിച്ചു; സർവ്വശക്തനായ അള്ളാഹുവെ! ഈ രോഗം എന്നോടുകൂടി നീ അവസാനിപ്പിക്കേണമെ! ഈ സാംക്രമികരോഗം ഹേതുവായി എന്റെ നാട്ടിൽ യാതൊരാളും മൃതിയടയുവാൻ നീ ഇടയാക്കരുതെ!" സ്വന്തം നാടിനോടും ജനങ്ങളോടുമുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ നിഷ്കളങ്കമായ സ്നേഹം നോക്കുക!

"ജനനീ ജന്മഭൂമിശ്ച: സ്വർഗ്ഗാദപിഗരീയസി" എന്നാണല്ലൊ പ്രമാണം. ആ പരാശ്രദ്ധാത്മാവിന്റെ പ്രാത്ഥന തികച്ചും

ഫലിച്ചു. സാംക്രമികരോഗങ്ങളെ തടയാനുള്ള യാതൊരു ഉപാധികളും അക്കാലത്തുണ്ടായിരുന്നില്ല. എന്നിട്ടും അദ്ദേഹത്തിന്റെ മരണത്തെതുടർന്നു ചോരവായിൽ യാതൊരാശ്വാസം കോളറ പിടിപെട്ടതുമില്ല: തടവാരാ ആരുംതന്നെ മൃതിയടഞ്ഞതുമില്ല.

ക്രൂരഭീകരമായ ആ മഹാവ്യാധിയുടെ ആകസ്മികമായ ധ്വംസനത്തിനു വിധേയനായ പ്രിയതമന്റെ ആഗമനം കനത്ത നിരാശയോടും ഭയാശങ്കകളോടും വെണ്ണീറണിഞ്ഞ ഹൃദയത്തോടും കൂടിയായിരുന്നു ആ പാവം സ്ത്രീ ഉറ്റുനോക്കിക്കൊണ്ടിരുന്നതു്. പാണ്ടികശാലക്കൽ ഭവനത്തോടടുക്കുംതോറും പരിക്ഷീണനായ ആ മഹാശയൻ അമാനുഷികമായ ധീരതയും സഹനശക്തിയും പ്രദർശിപ്പിച്ചു, തന്റെ വേദനയെപ്പറ്റി യാതൊരാവലാതിയും പുറപ്പെടീക്കാതെ ഉസ്സഹമായ പീഡ അനുഭവിച്ചുകൊണ്ടു ആശ്വസ്യകരമാംവണ്ണം സംസാരിച്ചു. അപ്പോഴും അദ്ദേഹത്തിന്റെ സമീപത്തിരുന്നുകൊണ്ടു സഹചരനായ കുഞ്ഞവറ കണ്ണുനീർ വാർക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. ക്ലേശഭൂയിഷ്ഠയായ ആ ഗൃഹനായികയുടെ കൈകാലുകളും തളർന്നു, ശരീരം വിറച്ചു, എല്ലാം ഒന്നോടെ അവസാനിക്കുന്നതായി അവൾക്കു് തോന്നി. എന്നിട്ടും തോണിയുടെ അട്ടത്തേക്കെത്തുവാൻ അവൾ സാഹസപ്പെടുകയാണു്. ആ മഹതി ആകെ തളർന്നു പരിക്ഷീണാവസ്ഥയിലായി. ഉൽക്കണ്ഠാകുലരായി അവിടെ സന്നിഹിതരായിരുന്നവർക്കു് ആ സ്ഥാദ്ധിയെ താങ്ങേണ്ടി വന്നു. കോളറാ ബാധിതനായ ഓമനപ്പുത്രനേയും വഹിച്ചുകൊണ്ടു ആ തോണി ദ്രുതഗതിയിൽ വരുന്നുണ്ടെന്നുള്ള കണ്ണുകരോമായ വാർത്ത കേട്ട മാത്രയിൽ മാതാവു് ദുഃഖമൂർച്ഛിതയായി നിലം പതിച്ചു. സായാഹ്ന സന്ധ്യയോടുകൂടി തോണി പാണ്ടികശാലക്കൽ കടവത്തും വന്നണഞ്ഞു. കാഞ്ചന പ്രവേശി പ്രപഞ്ചം മുഴുവൻ പുളകമണിയിച്ച സൂര്യൻ പശ്ചിമാബ്ധിയിൽ ആണ്ടു

പോയതോടെ ഭയാനകമായ തമസ്സ് ലോകത്തെ ഗ്രസിക്കുവാനും തുടങ്ങി. തോണിയിൽ നിന്നും അദ്ദേഹത്തെ താങ്ങിയെടുത്തു കൊണ്ടു പോവാൻ വെമ്പുന്ന സ്നേഹമസൃണമായ കരങ്ങളും എവിടെനോക്കിയാലും കാണപ്പെട്ടു. ഇപ്രകാരം ശോകപൂർണ്ണമായ ഒരന്തരീക്ഷത്തിൽ പരീത് സ്വഭവനത്തിൽ എത്തിച്ചേർന്നു. മരണശയ്യയിൽ തന്റെ ശരീരംമുഴുവനും ഉത്സഹമായ വേദനയുടെ വിധേയമായിരുന്നു; പക്ഷെ തന്റെ കഴിവിന്റെ അങ്ങേ അറ്റത്തോളം അദ്ദേഹം അതു സഹിച്ചു

കവിയുടെ അന്തിമനിമിഷങ്ങൾ

കഠിന രോഗത്തിന്റെ മർദ്ദനയാതനകൾ കവിയെ കണക്കിലധികം അലട്ടിക്കൊണ്ടിരുന്നു. അന്ത്യശുശ്രൂഷകൾക്കായി കാത്തുകൊണ്ടു നിന്നിരുന്ന അടുത്ത ബന്ധുക്കളും അതിലും ഉപരിയായി അദ്ദേഹത്തെ അകമഴിഞ്ഞു സ്നേഹിച്ചിരുന്നവരും ആരാധകന്മാരും ശോകമൂകമായ പാണ്ഡികശാലക്കൽ, സാംക്രമിക രോഗത്തെ തൃണവൽഗണിച്ചുകൊണ്ടും ഒരു മഹാത്മാവിന്റെ വേർപാടിൽ പ്രകടമാക്കുന്ന സർവ്വവിധമായ താപസൂചകങ്ങൾക്കും ഉർന്നിമിത്തങ്ങൾക്കും സാക്ഷ്യംവഹിച്ചുകൊണ്ടുള്ള ആ കാളരാത്രിയിൽ, രോഗിയുടെചുറ്റും നിബിഡമായി നിന്നിരുന്നു. ആഭീകരമായ ശോകരംഗം വിവരിക്കുക സാദ്ധ്യമല്ല. തേങ്ങിത്തേങ്ങിയുള്ള കരച്ചിലുകൾ, അശ്രുപൊഴിക്കുന്ന നേത്രങ്ങൾ, ഉള്ളിൽ തിങ്ങിവിങ്ങിയ കനത്ത താപത്തെ പ്രതിബിംബിക്കുന്ന നോട്ടങ്ങൾ വാടിക്കരിഞ്ഞമുഖങ്ങൾ, ഇടക്കിടെ രോഗിയെ പാളിനോക്കിപ്പിന്മാറിക്കൊണ്ടിരുന്നവരുടെ പൊട്ടിപ്പൊട്ടിയുള്ള കരച്ചിലുകൾ, ആ മുഖചൈതന്യം അവസാനമായെന്നുനോക്കി വിടവാങ്ങിക്കൊണ്ടിരുന്നവരുടെ നെടുവീർപ്പുകൾ; അതെഎങ്ങുംഭയാനകമായ നിശ്ശബ്ദ

ത; മരണത്തിന്റെ മുന്നോടിയെന്നു സാധാരണക്കാർ പറഞ്ഞുവരാ
റുള്ള കാലൻ കോഴിയുടെ ഭീകരശബ്ദം മാത്രം ഇടക്കിടെ ആ നി
ശ്ശബ്ദതയെ ഭേദിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. കണ്ണുനീരിന്റെ അനർഘപ്പു
ഷ്പാർപ്പണങ്ങളും സവ്വത്ര. മൃത്യുവിന്റെ വക്ത്രത്തിൽപ്പെട്ട ആ
ധീരാത്മാവു് അപ്പോഴും സമീപത്തു നിന്നിരുന്നവരോടു സ്വാന്ത്വ
നവാക്കുകളും പറഞ്ഞുകൊടുത്തു. "സവ്വശക്തനായ അല്ലാഹു യാ
തൊരാപത്തും സഹിക്കുവാൻ കഴിയാത്ത വേദനകൊടുക്കില്ല. മൃത്യു
വിന്റെ ബാഹ്യചേഷ്ടകളും അതു കാട്ടുകയാണു്. റസൂൽ (സ. അ)
ന്റെ അന്ത്യോപദേശങ്ങളും ഞാൻ ഓർക്കുകയാണു്, സാത്വികന്മാ
രെ സ്രഷ്ടാവു് കാത്തുരക്ഷിക്കുമെന്നുള്ള ആ അമൂല്യോപദേശങ്ങളും എ
ന്റെ ശ്രവണപുടങ്ങളിൽ മന്ത്രിക്കുന്നു. സ്വർഗ്ഗീയലോകത്തുള്ള ഐ
ശ്വര്യങ്ങളെ കൺകുളുർക്കെകണ്ടുകൊണ്ടും എന്നെ ഇവിടുന്നും അദൃശ്യ
ലോകത്തേക്കു ആനയിക്കപ്പെടുമ്പോഴും ഞാൻ പരിശുദ്ധനായി
തീരുമെന്നാശിച്ചും നിലകൊള്ളുകയാണു്. ആ മുഗ്ധ മധുരമായ ചി
ന്തകളിൽ ഞാൻ നിമഗ്നനത്രെ. പൂരിപൂർണ്ണ സംതൃപ്തിയോടെ
അഭികാമ്യമായ ആ പരമാനന്ദം ഞാൻ എന്റെ ഭാവനയിൽ ആ
സ്വദിക്കുകയാണു്. കിഴക്കുനിന്നു സൂര്യൻ ഉദിച്ചു പടിഞ്ഞാറു്
അസ്തമിക്കും, ആകാശത്തിൽ പൌർണ്ണമി വട്ടമിട്ടുദിച്ചു പൂന്തിലാ
വിൽ ലോകത്തെ പുളകമണിയിക്കും, താരങ്ങൾ മിന്നിത്തിളങ്ങി
ക്കൊണ്ടിരിക്കും. മഴവില്ലുകൾ ഉദിക്കുകയും മറയുകയും ചെയ്യും.
താമസ്സാകുന്ന കറുത്ത അങ്കിയണിഞ്ഞ രാവും വെള്ളപ്പട്ടു പുടവയു
ടുത്തു് പുഞ്ചിരി തൂകുന്ന പകലും വന്നും പോയും കൊണ്ടിരിക്കും.
പരിശുദ്ധ 'കാബാ' യുടെ ഭാഗത്തുനിന്നും മന്ദമാരുതൻ വീശിയെ
ന്നും വരും. എന്നാൽ സാധുവായ ഈ പരീതിന്റെ വായിൽനി
ന്നു ഇനി ഒരിക്കലും കാവ്യതല്ലജങ്ങൾ നിർഗ്ഗമിക്കുന്നതല്ല. സ്വ
ർഗ്ഗാനുഭൂതിയിൽ നിർവൃതനായിരുന്ന ഞാൻ പരിശുദ്ധ ലോക
ത്തേക്കും എതിരേല്ക്കുന്നവരോടൊപ്പം എഴുന്നള്ളുമ്പോഴും അതിൽ

നിന്നു പുറപ്പെട്ടന്ന ഒരു ദിവ്യഗാനം നിങ്ങളും കേൾക്കുന്നതായിരിക്കും. അതു് എന്റെ അന്ത്യഗീതമായിരിക്കും."

താപാഗ്നിയിൽ വെന്തുനീറുന്ന സ്വമാതാവിനെനോക്കി മകൻ ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞു "പ്രിയമാതാവെ! കേഴായ്ക, കേഴായ്ക. മരണം അനിവാര്യമാണു്, അപ്രതിരോധ്യമാണു്. നിശ്ചിത സമയം സമാഗതമായാൽ അതിനെ തടുക്കുവാൻ ആരാലും സാദ്ധ്യമല്ല. ബുദ്ധിമതിയായ എന്റെ വന്ദ്യമാതാവെ! എന്നെ അനുഗ്രഹിച്ചാലും! അനുഗ്രഹിച്ചാലും. പരമാനന്ദത്തിന്റെ പരമകാഷ്ഠ പ്രാപിക്കുന്ന സ്വർഗ്ഗീയലോകത്തുവെച്ചുള്ള നമ്മുടെ വേഴ്ച എത്ര അഭികാമ്യമാണെന്നു ഓർത്താലും! ഇന്നു ഞാൻ, നാളെ നിങ്ങളും ആ പാവനമായ അദൃശ്യയാത്രയിൽ പങ്കാളികളാം! പുനരുത്ഥാനദിവസം സ്വർഗ്ഗീയകാഹളമുയരുമ്പോൾ സകലജീവജാലങ്ങളുടേയും സമ്മേളനസ്ഥലത്തുവെച്ചു ഞാൻ എന്റെ പ്രിയമാതാവിനെ ആലിംഗനം ചെയ്യുമ്പോൾ എന്റെ കവിൾത്തടത്തിൽ അവിടുന്നും മാധുര്യമേറിടുന്ന ചുംബനങ്ങളും ഏകമാറാകണേ! അപ്പോൾ മാതൃസ്നേഹത്തിന്റെ പച്ചിളം തളിരുകളും കുമ്പിടട്ടെ."

അദ്ദേഹം തന്റെ പ്രാണപ്രേഷ്ഠപ്രണയിനിയെ നോക്കി ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു. "പ്രിയേ! മരണം ഒരു സുഖസുഷുപ്തിയാണു്. അതു സംഭവിച്ചു കഴിഞ്ഞാൽ മനുഷ്യൻ സകലവിധമായ ബാദ്ധ്യതകളിൽ നിന്നും ക്ലേശങ്ങളിൽ നിന്നും വിമുക്തനായി. അനശ്വരമായ സ്വർഗ്ഗനഭസ്തതി ആസ്വദിക്കുമാറുള്ള ആ ദീർഘനിദ്രയിൽ എന്നെ അലട്ടുവാൻ ആരും ഉണ്ടാവില്ല. മധുരാംഗി! നിന്റെ മനോഹാരിത എന്നെ എത്രമാത്രം ആകർഷിച്ചു! നാം തമ്മിൽ ഒരുമിച്ചുകൂടുന്ന ഈ അവസാനരാത്രിയുടെ ഏക സാക്ഷികളാവട്ടെ നിന്റെ ചുംബനാർപ്പണങ്ങളും. പ്രിയേ! എന്റെ നേ

ക്കുള്ള ഭവതിയുടെ കനത്ത ആശയങ്ങളും ഉൾക്കൊള്ളുന്ന ഭാരങ്ങളാ
യ വീക്ഷണങ്ങളും എന്നെ അസ്വസ്ഥനാക്കുന്നുണ്ട്. മരണത്തി
ന്റെ വക്ത്രത്തിൽപ്പെട്ട പ്രിയതമൻ ഉജ്ജീവിക്കട്ടെ എന്നായി
രിക്കാം ഒരുപക്ഷെ നിന്റെ അകമഴിഞ്ഞ പ്രാർത്ഥനകൾ. മതി
വരാത്ത പ്രണയദാർഢ്യത്താൽ ബന്ധപ്പെട്ടതാണ് നമ്മുടെ ജീ
വിതം. അതിനെ ഭേദിച്ചും കൊണ്ട് ഭവതിയെ ഒറ്റപ്പെടു
ത്തുകയെന്നത് ഔസ്സഹമാണ്; പക്ഷെ ഈ പ്രലപനങ്ങൾ
കൊണ്ടെല്ലാം പ്രയോജനമെന്ത്? സ്വല്പം മണിക്കൂറുകൾക്കകം
ഈ മനോമോഹനമായ ലോകത്തോടും വിടവാങ്ങാൻ പോകയാ
ണ് ഈയുള്ളവൻ എന്നത് പ്രിയതമക്കറിയുമല്ലൊ? എന്റെ
അന്ത്യയാത്രക്കുള്ള സമയം സമാഗതമായിരിക്കുന്നു. ആ വിദൂരത
യിലേക്കും ഞാൻ എന്നന്നേക്കുമായി നീങ്ങിക്കൊണ്ടിരിക്കയാണ്.
കണ്ടിട്ടും അറഞ്ഞിട്ടമില്ലാത്ത അദൃശ്യലോകത്തേക്കുള്ള പോക്കി
ൽ ഒരന്ധവും കാണാത്ത ഈ പാന്ഥൻ ഭയാശങ്കകളും പേറിയും
കൊണ്ടാണ് പുറപ്പെടുന്നതും. എന്റെ നാഥനായ അള്ളാഹുവി
ന്റെ കല്പനകൾക്കനുസൃതമായി ജീവിതം നയിച്ചുവെന്നു ഞാൻ
ധൈര്യപ്പെടുന്നില്ല. എന്തൊന്നിനായിക്കൊണ്ടാണൊ എന്നെ
സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടത്. ആ കൃത്യനിർവ്വഹണത്തിൽ ഞാൻ വഴിതപ്പി
പ്പോയിട്ടുണ്ടാവാം. ജീവിതത്തിൽ ചെയ്തുപോയ തെറ്റുകുറ്റങ്ങ
ൾ എന്താണെന്നുപോലും എനിക്കറിഞ്ഞുകൂടാ. സഹജീവിക
ളോട് സഹാനുഭൂതിയോടെ വർത്തിക്കുവാൻ പ്രേരിതനായ
ഞാൻ അതിലും വൈമുഖ്യം കാണിച്ചിട്ടുണ്ടാവാം. പാവങ്ങ
ളോട് ദീനാനുകമ്പകാട്ടുന്നതിലും ഞാൻ തെറ്റുകൾ പ്രവൃ
ത്തിച്ചിട്ടുണ്ടാവാം. ഇതെല്ലാം ഓർത്തു എനിക്ക് വീർപ്പ്
മുട്ടുന്നുണ്ട്, ജീവിതത്തിൽ പ്രവൃത്തിച്ചിട്ടുള്ള യാതൊന്നും
തന്നെ വിട്ടുകളയാതെ ഓരോന്നിനും സമാധാനം പറവാനു
യി വിധികർത്താവിന്റെ തിരുസന്നിധിയിൽ നില്ക്കുവാൻ

വിധേയനായ ഞാൻ എന്തുപറയുമെന്നോർത്തു മനസ്സുരുകുകയാണു്. ഭാവി എനിക്കുവേണ്ടി സജ്ജീകരിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതു് എന്താണെന്നു ഞാൻ അറിയുന്നില്ല. അതിനാൽയാതൊരു ഉറപ്പുമില്ലാതെ ചഞ്ചലനായിക്കൊണ്ടു പാപഭാണ്ഡവും പേറി അന്ത്യയാത്രക്കൊരുങ്ങിക്കഴിഞ്ഞ ഈ നിസ്സഹായനെക്കരിച്ചു് നീ വിലപിക്കരുതെ. അവനെ വിട്ടേയ്ക്കൂ; അവൻ അവന്റെ വഴിയെ പൊയ്ക്കോള്ളട്ടെ. അജ്ഞാതമായും ആകസ്മികമായുമാണു് മരണം മനുഷ്യനെപിടികൂടുന്നതു്. ആ സന്നിഗ്ധഘട്ടത്തിൽ, അതെമരണശയ്യയിൽ നല്ലനടപ്പിനു ജാമ്യക്കാരെ ആവശ്യപ്പെട്ടിട്ടു് എന്തുപ്രയോജനം? എന്നാലും ശാന്തിദായകമായ സമാപനത്തിനായിക്കൊണ്ടുള്ള അഭ്യർത്ഥന ഞാൻ എന്റെ സ്രഷ്ടാവിങ്കൽ സമർപ്പിക്കുന്നു. എന്റെ നിഷ്കളങ്കമായ പ്രാർത്ഥന എനിക്കുവെളിച്ചം തരുന്നുണ്ടു്. ഇതുയും ശോചനീയാവസ്ഥയിൽ കിടക്കുന്ന എനിക്കു സംസാരിപ്പാനുള്ള കഴിവിനെ പ്രദാനംചെയ്ത കരുണാനിധിയായ അല്ലാഹുവിനെ എത്രതന്നെ സ്തുതിച്ചാലും മതിയാകുന്നതല്ല. അപൂർണ്ണതയിൽനിന്നു പൂർണ്ണതയിലേക്കും നശ്വരതയിൽനിന്നു അനശ്വരതയിലേക്കും നീങ്ങിക്കൊണ്ടിരിക്കയാണു് ഞാൻ. ആ പരിപാവനമായ അദൃശ്യലോകത്തേക്കും എഴുന്നള്ളിയവർ ആരും തന്നെ തിരിച്ചുവന്നിട്ടില്ല, മടങ്ങിവരുന്നതുമല്ല. അവിടത്തെ മഹനീയത അത്രയ്ക്കു ഉപരിയാണു്. പരിശുദ്ധാത്മാക്കളുടെ സങ്കേതസ്ഥാനമാണതു്. ഞാനും അങ്ങോട്ടെത്തുവാൻ വെമ്പൽകൊള്ളുകയാണു്, മൺമറഞ്ഞുപോയ ആ മഹാത്മാക്കളുമായി സമ്മേളിക്കാനായിട്ടു്. ആ സംഘത്തിൽ അല്ലാഹു എന്നെയും ചേർത്തെങ്കിൽ ഞാൻ അതീവസന്തുഷ്ടനായി! പ്രിയേ! ഞാൻ മരണത്തെ ഭയപ്പെടുന്നില്ല. മോഹനാംഗി! നമ്മുടെ ജീവിതം ഇവിടം കൊണ്ടവസാനിക്കുന്നില്ല; നമുക്കു ഇനിയുമുണ്ടൊരു ജീവിതം; പരമാനന്ദത്തിന്റെ പരമകാഷ്ഠയെ പ്രാപിക്കുന്ന അനശ്വരമായ

ഒരു ജീവിതം; സമ്പത്സുന്ദരമായ ഒരു സൌഭാഗ്യജീവിതം. നാം ഇരുവരുടേയും പരിശുദ്ധപ്രേമം അവിടന്നും തഴച്ചുവളർന്നു അത്ര വീണ്ടും പുഷ്പിക്കപ്പെടുന്നതായിരിക്കും. അതിന്റെ തണലിൽ ആ സുഗന്ധമാസ്വദിച്ചുകൊണ്ട് ഞാൻ എന്റെ പ്രിയതമയുടെ മുഖകമലത്തിൽ ചുംബനങ്ങളർപ്പിക്കുമ്പോൾ പുളകിതഗാത്രിയായ ഭവതി കൃതാർത്ഥയാകുന്നതായിരിക്കും. മധുരാംഗി! എന്റെ സംഘത്തിൽ പെട്ടവരിൽ അധികപേരും ചിരംജീവികളല്ല തന്നെ. മുപ്പതിനും നാല്പതിനും ഇടയ്ക്ക് മരണമാല്ല്യം വരിച്ചവരായിട്ടാണല്ലൊ ഭ്രരിപക്ഷം കവികളെയും കാണപ്പെട്ടിട്ടുള്ളത്. ജന്മകൃത്യം സാധിച്ചുകഴിഞ്ഞ ഒരാൾക്ക പിന്നെ ഈ ലോകത്തിൽ സ്ഥാനമില്ല."

ബന്ധുമിത്രാദികളോടായി അദ്ദേഹം ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞു. "മൃത്യുവെ ഭയപ്പെടുന്നവർ ഭീരുക്കൾ മാത്രമാണ്. ക്ലേശഭൂയിഷ്ഠമായ ജീവിതപ്പോരിൽ ക്ഷീണിതരായ ജനങ്ങൾക്ക പരമകാരുണികനായ അള്ളാഹുവിങ്കൽ നിന്നും ഉള്ള ഒരനുഗ്രഹമാണ് മരണം. ഞാൻ നിങ്ങളേയും നിങ്ങൾ എന്നേയും അകമഴിഞ്ഞു സ്നേഹിച്ചു; എന്റെ സ്നേഹം ഇനി മേലിൽ പ്രകടമാവില്ല. അള്ളാഹു നമ്മെ ഉൽകൃഷ്ടജനങ്ങളോടുകൂടെ ചേർക്കുമാറാകട്ടെ! അഖിലലോകപരിപാലകനായ സ്രഷ്ടാവിങ്കൽ നിന്നുള്ള പരീക്ഷണങ്ങൾക്ക് വിധേയനായി ജീവിതത്തിന്റെ ഏറ്റവും തീക്ഷ്ണമായ ഘട്ടത്തെ അതെ പ്രതിരോധ്യമായ അന്ത്യദശയെ ഞാൻ വിജയപ്രദമായി അഭിമുഖീകരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കയാണ്. ഭ്രതകാലമധുരസ്മരണകൾ മിന്നൽപ്പിണർപോൽ എന്റെ സ്മൃതിപഥത്തിൽ നൃത്തം വെക്കുന്നു. എന്നിൽ അവശേഷിച്ചിട്ടുള്ള ഈ അനർഘനിമിഷങ്ങൾ പ്രശാന്തസുന്ദരമായിപര്യവസാനിച്ചുവെങ്കിൽ"..... അള്ളാഹുവിന്റെ കല്പനകൾക്ക വിധേയനായി ജീവിതയാത്ര

തുടർന്നുപോന്ന ആ മഹാനുഭാവന്റെ ഭയാശങ്കകൾക്ക് അവകാശമില്ല; അത്രയും നിർമ്മല ജീവിതമായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റേത്. അദ്ദേഹം തുടർന്നു: "എന്നെ സംബന്ധിച്ചേടത്തോളം നിങ്ങളാരും വിലപിക്കരുതെ; ഞാൻ എന്റെ നാഥനായ അല്ലാഹുവിങ്കൽ ലയിച്ചിരിക്കയാണ്. അല്ലാഹുവെ! കാരുണ്യത്തിന്റെയും നീതിയുടെയും പരമ പരിധിയുമാണു നീ. ധർമ്മസ്വരൂപവും നീ തന്നെ. വിട്ടുവീഴ്ചയുടെ സങ്കേതമാണ് നീ. പ്രതിഫലം നൽകപ്പെടുന്ന ദിവസത്തിന്റെ ഉടമസ്ഥനും അഗതികൾക്കുള്ള അഭയകേന്ദ്രവും നീ മാത്രമാണ്. നിന്റെ തിരുസന്നിധിയിൽ ഞാൻ ശരണം പ്രാപിക്കുന്നു." അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിനയാഭ്യർത്ഥനകൾ സ്വീകരിക്കപ്പെട്ടു. സല്പസമയം മാത്രമേ ആ മഹാവ്യാധിയുടെ യാതനകൾ അദ്ദേഹം അനുഭവിക്കയുണ്ടായുള്ളൂ. പ്രാണൻ ശരീരത്തിൽ നിന്നും വേറിട്ടുപോകുന്നതുവരെ പ്രശാന്തത അദ്ദേഹത്തിൽ വിളയാടിക്കൊണ്ടിരുന്നു. തനിക്കു ബന്ധപ്പെട്ടവരും ഉറ്റവരും അദ്ദേഹത്തിന്റെ മരണശയ്യക്കു ചുറ്റുമുണ്ടായിരുന്നു. അവസാനമായി തനിക്കു പറയാനുണ്ടായിരുന്നത് എന്തോ അതെല്ലാം പറഞ്ഞു കഴിഞ്ഞു. അദ്ദേഹം തുടർന്നു: "എനിക്കുള്ളവരും ഞാനുമായി ബന്ധംപുലർത്തിപ്പോന്നവരും എന്റെ അന്ത്യാശയിൽ എന്നിൽ സ്നേഹോപഹാരങ്ങൾ ചാർത്തിക്കഴിഞ്ഞു. ഇനി അവശേഷിപ്പുള്ളത് എന്റെ അരുമസന്തതികൾ മാത്രമാണ്; അവരെക്കുറിച്ചും എനിക്ക് അറിയേണ്ടതുണ്ട്. ആ പീയൂഷധാരയാൽ എന്റെ കണ്ണുകൾ കുളിർമ്മ കൊള്ളട്ടെ" കവിയുടെ ഈ പ്രസ്താവന സർവ്വരെയും സ്തബ്ധചിത്തരാക്കിത്തീർത്തു, അവർ പരസ്പരം നോക്കിനിന്നു. ഒടുവിൽ ഈ മായാപ്രപഞ്ചത്തോടും വിടവാങ്ങാൻ പോകുന്ന ആ മഹാനുഭാവനിൽ നിന്നും കേൾക്കപ്പെട്ട തന്റെ ഓമനസന്തതികൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതികളാണെന്ന്. എല്ലാവരുടെയും ദൃഷ്ടികൾ രോഗിയുടെ ചാരത്തിരിക്കുന്ന കുഞ്ഞാവയിൽ പതിഞ്ഞു. നനഞ്ഞ നയനങ്ങളോടെ

കൂടി ആയാസം ഗാനവിലാപം തുടങ്ങി. കവിയുടെ കൃതികളും പല തിൽനിന്നും അദ്ദേഹം പാടുകയുണ്ടായി. ആയാളുടെ ആലാപന ങ്ങളും മരണാസന്നനായ കവിയുടെ നേത്രങ്ങളിൽ സന്തോഷാശ്രു ക്കളും വർഷിച്ചു. എന്തോ ഒരു ദിവ്യചൈതന്യം പ്രദാനംചെയ്ത പോൽ അദ്ദേഹം സമാശ്വാസത്തിന്റെ നെടുവീർപ്പിട്ടു. തന്റെ നീണ്ടലോചനങ്ങളിൽനിന്നും പരിപൂർണ്ണ സംതൃപ്തിയുടെ സൂച നകം എന്നോണം ബാഷ്പകണങ്ങളും മറിഞ്ഞു മറിഞ്ഞുവീണു. സ്വല്പം നിമിഷങ്ങൾക്കകം സംസാരംനിലച്ചു. ചലനശൂന്യമായ ഒരു മാംസപിണ്ഡമായി തന്റെ ശരീരം രൂപാന്തരപ്പെട്ടുമെന്നും തുടർന്നുകൊണ്ടു അദ്ദേഹം ഉരിയാടി. "എന്റെ സഖാക്കളും ബന്ധു ക്കളും മറവുള്ളവരും കുറച്ചുകാലത്തേക്കു കൂടി എന്നെക്കുറിച്ചു ചി ന്തിച്ചേക്കാം; പക്ഷെ, കാലക്രമേണ ഞാൻ മറക്കപ്പെട്ടേക്കാം; എ ന്നേപ്പറ്റി ആരും സംസാരിക്കില്ല, ശ്രദ്ധിക്കയുമില്ല. എന്നാൽ ആരൊക്കെ എന്നെ മറന്നാലും എന്റെ "പുത്തഹിശ്ശാം" എന്നെ എല്ലാകാലത്തും സ്മരണീയനാക്കുമെന്നു എനിക്കുറപ്പുണ്ടു. എന്നു ത ന്റെ മരണ ശയ്യയുടെ ചുറ്റും കൂടിയിരുന്നവരുടെ നേരെ അ ശ്രുപൂർണ്ണമായ കണ്ണുകളോടെ ഒന്നു നോക്കി അദ്ദേഹം പറ ഞ്ഞു. അദ്ദേഹം പിന്നെയും ഇപ്രകാരം തുടർന്നു. 'എന്നെച്ചൊല്ലി നി ങ്ങൾ ചൊരിയുന്ന കണ്ണുനീർ വ്യർത്ഥമാണ്. കഴിവുകളെല്ലാം നശി ച്ച എന്നിൽ നിന്നും യാതൊന്നുംതന്നെ നിങ്ങൾ പ്രതീക്ഷിക്കേണ്ട. രചനാപരമായ ആന്തരപ്രേരണയുടെ ഉറവിടം വറ്റിയിരിക്കുന്നു. എത്രയെത്രകവികളുടെയും കൃതികളുടേയും ഉദയാസ്തമനങ്ങളും അര ങ്ങേറ്റങ്ങളും നാം ഈ ലോകത്തിൽ കണ്ടുകഴിഞ്ഞു? മറവുള്ള പു രാതനകലാകാരന്മാരെപ്പോലെ ഞാനും സഹൃദയന്മാരുടെയും സാ ഹിത്യപ്രേമികളുടേയും സ്മൃതിമണ്ഡലത്തിൽ നിന്നും മാഞ്ഞുമറ ഞ്ഞുപോയിരുന്നില്ലെങ്കിൽ നന്നായിരുന്നു.

ശാന്തമായി സംസാരിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന ആ മഹാന്റെഭാവനി
ൽ പെട്ടെന്നൊരു ഭാവഭേദം കാണപ്പെട്ടു. ഏകാന്തശാന്തരാത്രി
യുടെ അന്ത്യയാമത്തിൽ അനക്കമില്ലാതെനിന്നിരുന്ന വൃക്ഷങ്ങ
ളുടെ പത്രങ്ങളിൽനിന്നും ഹിമബിന്ദുക്കൾ കണ്ണീർക്കണങ്ങൾ
പോൽ ഇറ്റുവീഴുമ്പോൾ, സമീപത്തുള്ള വൃക്ഷശാഖകളിന്മേൽ
ഇരുന്ന കുടുക്കുടെ ഭീകരശബ്ദം പുറപ്പെടീച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന രണ്ടു
കാലൻകോഴികളും പെട്ടന്നു രണ്ടുമൂന്നുപ്രാവശ്യം ഭയങ്കരനാദം
പുറപ്പെടുവിച്ചും കൊണ്ടു പറന്നകലുഞ്ഞു. ശോകഗാനം പാടിയും
കൊണ്ടു മന്ദമാന്ദതൻ രോഗശയ്യക്കു ചുറ്റും പ്രദക്ഷിണം ചെയ്തു
കൊണ്ടിരുന്നു. മങ്ങിയ താരകളെ നെടുവീർപ്പിട്ടും കൊണ്ടു താഴോ
ട്ടു എത്തിനോക്കികൊണ്ടിരുന്നു, രാത്രിയുടെ അന്ത്യയാമത്തെ അ
റിയിച്ചുംകൊണ്ടു കുക്കുടങ്ങൾ ഉച്ചത്തിൽ കൂകിക്കൊണ്ടിരുന്നു.
എല്ലാം ഒത്തുകഴിഞ്ഞു; അദ്ദേഹവും അണിഞ്ഞൊരുങ്ങുകയായി.
മലർന്നുകിടന്നുംകൊണ്ടു അദ്ദേഹം തന്റെ കൈകാലുകളെല്ലാം ചേ
ർത്തുവെച്ചിരുന്നു. തന്നെസംബന്ധിച്ചുള്ള സർവ്വസ്വവും സ്രഷ്ടാവി
ങ്കൽ സമർപ്പിച്ചുകൊണ്ടു ആ പാവനപുരുഷൻ മൈവം ഏറ്റവും
മഹാത്മ്യമുള്ളവൻ എന്നർത്ഥംവരുന്ന "അല്ലാഹു അക്ബർ" എ
ന്നു ഉച്ചരിച്ചുംകൊണ്ടു തന്റെ കൈകളും രണ്ടും കെട്ടുകയും ചെയ്തു.
അങ്ങിനെ രാവും പകലും തമ്മിൽ വിട്ടുപിരിയാൻ പോകുന്ന ഉ
ഷസന്ധ്യയിൽ ആ കവിപുംഗവനിൽ നിന്നും പുറപ്പെട്ട ദി
വ്യനാദം അദ്ദേഹത്തിൽ നിന്നും പ്രവഹിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന കാവ്യ
തല്ലജങ്ങൾക്കു എന്നന്നേക്കുമായി ഒരു പൂർണ്ണവിരാമം ഇട്ടുകള
ഞ്ഞു. ഇപ്രകാരം തന്റെ സ്നേഹിതന്മാരെയും ജന്മദേശമായ ചേറൂ
വായേയും ജീവിച്ചിരിക്കുമ്പോൾ തന്നെ അവഗണിച്ച നിരവധി
കേരളമുസ്ലീംകളേയും കട്ടത്ത ദുഃഖത്തിൽ ആഴ്ത്തിയും കൊണ്ടു
1886 ഏപ്രിൽ 8ാംനു-കാലത്തു 5.30നു മഹാകവി ഇഹലോകവാ
സം വെടിഞ്ഞു. ജന്മദേശമായ ചേറൂവായിൽ തദ്ദേശവാസിക

ം മാന്യമായ വിധത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശവസംസ്കാരം നട
ത്തി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശവക്കല്ലറയിൽ ഇപ്രകാരം കൊത്തി
വെച്ചിരിക്കുന്നു: "മഹാകവി ചേറുവായി പരീക്കുട്ടി 1848ാം
ആണ്ടിൽ ജനിച്ചു, 1886ാം ആണ്ടിൽ അന്തരിച്ചു."

ആ മഹാനുഭാവൻ ഒരു കവി എന്നതിനും പുറമെ ഒരു പാ
വനപുരുഷനും കൂടിയാണെന്നു പരമബോധ്യമുള്ളതിനാൽ പലരും
അടുത്ത കാലംവരെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പേരിൽ നേർച്ചകളും വഴി
പാടുകളും നടത്താറുണ്ടായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കബർസ്ഥാൻ
ഇന്നും നാട്ടുകാരും വിദൂരസ്ഥരും സന്ദർശിച്ചു പ്രാർത്ഥന നടത്താ
റുണ്ട്.

ഇനി നമുക്കു അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രസിദ്ധീകരിക്കപ്പെടാത്ത
ചില കൃതികളെപ്പറ്റി പരിചിന്തനം ചെയ്യാം. അച്ചടിച്ചു
പ്രസിദ്ധം ചെയ്യാതിരുന്ന കാരണത്താൽ അവ അപ്രധാനങ്ങളാണെ
ന്നു തെറ്റിദ്ധരിക്കരുത്. ആ മഹാനുഭാവനിൽ നിന്നും നിഷ്ക്ര
മിച്ച ഗാനങ്ങളും പകർത്തിയെടുത്ത് അവ പ്രചരിപ്പിക്കുവാൻ ആ
ളുകളും ധാരാളമുണ്ടായിരുന്നു. അങ്ങിനെയുള്ള ഗീതങ്ങളിൽ അന്വേ
ഷണഫലമായി ഗ്രന്ഥകാരനു ശേഖരിക്കുവാൻ സാധിച്ചിട്ടുള്ള
ഏതാനുമാണ് താഴെ ചേർത്തിട്ടുള്ളതു്. "നമസ്ക്കാരക്കുമ്മി" എ
ന്ന പേരിൽ അദ്ദേഹം ഒരു വിശിഷ്ടഗാനം നിർമ്മിച്ചിട്ടുണ്ട്. പ്രസ്തു
ത ഗീതമാണിത്.

നമസ്ക്കാരത്തിന്റെ ഫർളുകൾ

കുമ്മിയടിപ്പെണ്ണെ കുമ്പിട്ടടിപ്പെണ്ണെ
കുൻയിടയാക്കിയ റബ്ബവനിൽ
കൂട്ടം പൊഴുതുവൈരണ്ടാമിൽ കുറ—
യഞ്ചിൽ കുമ്മിയടിത്തു കൊടി

ഇമ്മൊഴി വാന്നിബ്രഹ്മപ്പെണ്ണെ
ബ്രഹ്മരന്ധ്രമതെന്നൊരു മാളികയിൽ
ചുമ്മയിരുന്നു പൊഴുതളിയാവിധം
ചൂളിക്കുമ്മിയടിത്തുകൊടി
കുമ്മാളർ കൈമാടിമാല കാട്ടും പിന്നെ
കാലത്തു വന്നു വള കാട്ടും
തിന്മ മുഴുത്തു പണം കാട്ടും വയ്യെ
തിയ്യിക്കുപോന്ന വഴികാട്ടും
ചിത്തിരബാലൻ വഴിയെടുത്തു
ചിങ്കാരപ്പുയെ തെളിക്കും മുന്നം ചിത-
മായിക്കുമ്മിയടിക്കുപൊടി
അമ്മയുമ്മക്കളെത്തക്കാമൊ ? ഉമ്മെ
വീട്ടുക്കുചെന്നു പടുക്കാമോ ?
അമ്പലക്കാവു് കനിന്താട്ടം പെണ്ണെ
ആടിക്കുമ്മിയടിത്തു കൊടി
കുമ്മിയടിത്തു കളിപ്പാനൊ പെണ്ണെ
കൂടപ്പുതിനാലു ചോടറിയും
താനവട്ടം കളിയിന്നതെന്നും തര
മായുറക്കുവതൊന്നാമെ
വിടുരമക്കതിർ തന്നിലെ നല്ലവേളമ്പ
കൈമുട്ടി താളംചൊല്ലി
മാക്കൊരാറ് വിരൽതാഴെ കരം
കൂടിവെപ്പുതും രണ്ടാമെ
ഒത്തുവിളക്കിനരങ്ങേറി ഒഴിയാതെ

നില്പതും മൂന്നാമെ
ഓമനരാഗം കുറയാതൊരു
പാട്ടുപാടലും നാലാമെ
പിന്നെക്കുനിവതും പഞ്ചാമെ,പുനരെ
ഞെളിവതൊരാമെ
ഭൂവിൽതിരുനെറി പൂട്ടിയടിച്ചുമടാ-
ലമർച്ച ഒരേഴാമെ
താളവും കൊല്ലിയിടയിൽ, തര
മാലിരിക്കുവതെട്ടാമെ
തന്നെക്കുനിച്ചലും ഉയർച്ചയിലും
താനൊളിയൊമ്പതു ചോടാമെ
പാടകം പൂട്ടിയ പാദമീനാൽ,പതി
വായിരിപ്പതും പത്താമെ
പണ്ടുമയിലായവർ മേലെ,പദം
പാട്ട നീ പതിനൊന്നാമെ
പരുന്തു മതിൽപാർപ്പാമെ,പതി
മുമ്പലത്തൊരു നോക്കാമെ
പാത്തത് വഴിക്കുവഴിയാലെപതി-
വാക്കലും പതിനാലാമെ
ഇന്തരം പതിനാലതിൽ ഒരു
ചോടൊഴിച്ചു കളിച്ചാലൊ?
ഇമ്പമായി വീട്ടുകു ഉൗട്ടാനൊരു
ശെമ്പ്ശല്ലി കൊടയാത്

വൃദ്ധവിനെറ ശർത്തുകം

മാറത്തു കുമ്മിയടിപ്പാരൊ പെണ്ണെ
മാക്കൊരാറ് ശൈമെന്താകും
മാലശുച്ചുററ മാറാടി,പിള്ളെ
മാറിക്കുമ്മിയടിത്തു കൊടി
നീളെച്ചെറവിരൽ പിഞ്ഞാച്ചിപ്പെണ്ണെ
നീളെച്ചെറവിരൽ പൂണ്ടാടി
നെയ്യത്തെകുമ്മിക്കു ചായമിട്ടാലൊരു
ചന്തച്ചമയമതാകുമടി
പാകത്തു നെററിയിൽ പട്ടംകെട്ടി
പുനരഞ്ജനക്കണ്ണുക്കു മൈതാണ്ടി
പൂരണം പൂടിമുഖം മിനുക്കിപ്പെണ്ണെ
പൂണ്ടു രണ്ടാം ചമയ മൊടി
മോഹന മികന്ത തുളുശ്ശേരി നല്ല
മേനിക്കടകം വളൈവാരി
മുട്ടുകു തിട്ടമായിട്ടാലൊ, പെണ്ണെ
മൂന്നാം ചമയമതാകുമൊടി
പാകത്തു പൊനൂടി നാലാമൊ പെണ്ണെ
പാതാണി മാണിക്കം പഞ്ചാമെ
ഒണ്ണുകുവായ ഇതൊന്നാകെ യെണ്ണി
എണ്ണിയിടുകുവ താറാമെ
മോഹിനി മിതാര ചമയാതെ നല്ല

രാജതിരുമുമ്പിൽ ചെണ്ടാടി
മാനിത്തു കുമ്മിയടിത്താലൊ പെണ്ണെ
മാക്കമാല കെടയാളൂ.

അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രസിദ്ധീകരിക്കപ്പെടാത്ത മറെറാരു കൃതിയാണ് താഴെ ചേർക്കുന്നതു്.

പണ്ടുൾഖർ നൈനിതങ്ങം സമാനതിൽ
പാരിൽ മലയാളം ഭൂമി ചമെക്കാനായി
ഇണ്ടൽ വെടിഞ്ഞിട്ടൊരുങ്ങി പൊലിതങ്ങം
ഇമ്പമാലി ബഹർ കെട്ടി ജലം വാത്തു
ഉണ്ടങ്ങതിന്റെ ഖലനങ്ങം തീർപ്പാനായി
നദികം പലേടത്തും താത്തിയുറപ്പാക്കി
പിന്നെ പലെ കാലം പാഴായി കിടന്നതിൽ
പെരുമാളർ കൈയിൽ അടങ്ങിയരങ്ങേറി
കന്നമ്പാടാകാശി കന്നികടൽ കനോം
കീത്തിയടങ്കൽ പെരുമാളായി ഖാണോവർ
തന്നിൽ പാറിപ്പും തടി കുവ്വത്തുള്ളോവർ
താശീജമാലും അക്കൽ ബുദ്ധിനല്ലോവർ
തന്നെ പലെ കെട്ടിൽ രാജാവായി വാണോവർ
താഞ്ഞൂറിൻ ഹിന്ദിൽ മലൈ ബാരി അതെന്നോവർ
ചൊന്നൊനാം ചേരമാൻ ഹാജിയെ തെന്നോവർ
ചേർച്ചയവരെ കുളലിക്കവിയായ
മാലിക്കദീനാർയെണ്ടവർ വന്നൊപിൻ

മലയാളം നാട്ടിൽ മുതലായി മൂസലീമിങ്ങനം
കെലിമ ഇസ്‌ലാമിൽ ദീനും പുകഴ്ച്ചയും
ഗുണമായി നിക്കാഹും ഹറുസും മറെറാക്കയും
നിലയായെഴുത്തിയെ വേളിക്കിറക്കുവായി
നീളം ഖിരൽക്കടം നിറം നല്ലെ മൈലാഞ്ചി
വലിമ കരത്തിലിടുവാനും സുന്നത്ത്
വല്ലികനം കൈമുട്ടി പാടുവാനിപ്പോലെ
ഇപ്പോലെ താലിയും താനും പലെമേന്മ
ഈടായുറുസും മരിയാത വന്നങ്ങനം
തപ്പാതെ തയ്യൽ പുതുകന്നിയായോളെ
തങ്കത്തടിക്കു ഹറാക്കി ഗസൽചെയ്ത
ചിപ്പത്തുകിലും കമീസ് ലിബാസുകനം
ചിന്നമണിമാറിൽ മേർച്ച പതക്കങ്ങനം
തപ്പും മലർ മാലതാലിയും കോവകനം
തണ്ടും കരത്തിൽ വളമിന്നും കൂത്തങ്ങനം
കാതിലലിക്കത്തും ചെമ്പകപ്പൂമിന്നി
കൈതോനം വളയും മുടിവള പൂരണം
വീതിയിൽ നെററിയിൽ പട്ടം തലപ്പൂവും
വിവരം തിരിപ്പാനിനിയും പലെവണ്ണം
പാതാണി പാതകം തണ്ടതളഹിജ്ജിൽ
പരിശിൽ അരഞ്ഞാണും ഞാലിയും പൈങ്കനം
ബദനിലിതെല്ലാം അണഞ്ഞെ കുളല്‌തന്നെ
വാരി പുടിത്ത് കുസിലിരുത്തിറയെ

തങ്കത്തളികയിൽ വെച്ചുള്ള മൈലാഞ്ചി
താശി ഹരീറാലെ ചൂടിയെടുത്താളെ
മങ്ങാത്ത നല്ല പുതുപെണ്ണിവൾ തന്നെ
മാനത്തിരുമ്പിൽ വെച്ചു പുതനീക്കി
തങ്കിച്ചും തൻെറ കണവൻ ഒഖത്തായെ
തയ്യലൊരുത്തിയി ഒമൈലാഞ്ചിതൊട്ടാളെ
കങ്കാണം വാരി അണഞ്ഞെമാരർ കയ്യും
കോത്തുപിടിത്തവർ ബിസ്മി മൊളിന്താളെ
തൊട്ട പുതുപെണ്ണി നിട്ടുള്ള മൈലാഞ്ചി
തയ്യലർ മാടിയെതിരേററ മൈലാഞ്ചി
കട്ടിയായി നമ്മളിൽ സുന്നത്തും മൈലാഞ്ചി
കാത്തിം റസൂലൽ കൈയേററ മൈലാഞ്ചി
ഇഷ്ടവും മൈലാഞ്ചിക്കിമ്പ കവിതകളം
ഇശലോടെ പാട്ടും മരിയാത തന്നെങ്കിൽ
തിട്ടമായി വെററിലക്കെട്ടും കൂലപാക്കും
തിറമായി സഭക്കു് കൊടുപ്പിൻ മരിയാത
എന്തുകൊടുപ്പാൻ മടിയെന്നറിഞ്ഞില്ല
ഇമ്പംകുറഞ്ഞ ഹിതങ്ങളില്ലാഞ്ഞില്ല
മന്തം വിടുന്തു മരിയാത തന്നെങ്കിൽ
മാതർകളം കൈമുട്ടി പാട്ടും സുഖത്താലെ
ബന്ധം സലാത്തും സലാമും ഒട്ടുവോളും
ബഹുമാനക്കണ്ണർ നെബിതങ്ങളംക്കേ കൽ ഇലാഹ്
ശണുപ്പെട്ടന്നാം നെബിൻെറ ശഫാ അത്ത്

ശൈഖുൽ പരീതിസ് മുറേറാനിൽ ഏകാൽ ഇലാഹ്
പണ്ടാറ തയ്യൽ വിഹത്തമ്മഹക്കാലെ
പാരിയത്തെൻറെ ഒങ്കകുബൂലാക്കള്ളാ
ഉണ്ടാക്കി നൂറും പതിനാർ കാതം വൈ
ഊട്ടറ തിന്നതിർ നാലും നിജം വെത്ത്

മഹാകവി ചേറവായ് പരീക്കുട്ടിയുടെ വിശിഷ്ട ഗാനങ്ങ ളും ആചന്ദ്രതാരം ജനങ്ങളും പാടി രസിക്കാതിരിക്കില്ല. അങ്ങി നെ തൻെറ കൃതികളിലൂടെ കവിയുടെ യശസ്സ് നിലനില്ക്കുന്ന താണ്. സരസവും സുന്ദരവുമായ അദ്ദേഹത്തിൻെറ ശൈലിയും സ്വതസിദ്ധമായ വാസനാ വൈഭവവും കൊണ്ട് നിർമ്മിക്കപ്പെട്ട തൻെറ കാവ്യങ്ങളിലൂടെ മാപ്പിളസാഹിത്യത്തിൽ അനശ്വര കീർത്തി നേടിയ പരീത് സകലതിനേയും കലാസുന്ദരമായി വീക്ഷിക്കുവാൻ കഴിവുള്ള ഒരു കലാകാരനാണെന്നു പറയാം അദ്ദേഹത്തിൻെറ കൃതികളിലുള്ള മറ്റുള്ള മാപ്പിള ഗീതങ്ങളെ അ പേക്ഷിച്ച് ചില സവിശേഷതകളുള്ളതുകൊണ്ട് അവ അനായാസേ ന മനസ്സിലാക്കുവാൻ സാധിക്കുന്നുവെന്നതാണ്. അവയ്ക്കുള്ള പ്രത്യേകതകൾ സ്പഷ്ടം, മധുരം, സരളം, മുതലായ ഭാവങ്ങളാണ്. സന്ദർഭോചിതം പദങ്ങളും ഉപയോഗിക്കുവാനുള്ള തൻെറ ശേഷി യും ശ്രേഷ്ഠിയും അന്യാദൃശമത്രെ. കേരളീയർ അദ്ദേഹത്തിൻെറ അനശ്വരകാവ്യങ്ങളായ പുത്തഹിശ്ശാം, ആദിമുൻഅഹദാനു, സൈ നുഭാഗ്യസുന്ദരി, മിൻ അത്തുൽബാരി മുതലായവ പാടിരസിക്ക ുന്നോളം–ആപാദസുന്ദരമായ ആ സുകൃതിപ്രവാഹത്തിൽ മുഴുകു ന്നോളം–ആ സംഗീത മധുരിമ കലർന്ന ശീതള മാരുതൻ മന്ദമന്ദം

വീശ്വസ്നോഹം അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിശ്വാത്മാവ് ഒരു പക്ഷെ അഭിമാനത്താൽ പുളകം കൊള്ളുന്നുണ്ടായിരിക്കാം. പ്രചോദനത്താൽ പ്രേരിതനായിട്ടല്ലാതെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഹൃദയമാകുന്ന ഉറവിടത്തിൽ നിന്നും കാവ്യതല്ലജങ്ങൾ നിർഗ്ഗമിച്ചിട്ടില്ല. കാവ്യങ്ങൾക്കാസ്പദങ്ങളായ വിഷയങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചേടത്തോളമുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ പാടവം തൻ കൃതികൾക്കു മാറ്റുകൂട്ടീട്ടുണ്ട്.

പ്രതികൂലമായ പരിതഃസ്ഥിതികളാൽ വലയം ചെയ്യപ്പെട്ടിരുന്ന ആ മഹാരഥൻ സ്വതഃ സിദ്ധമായ വാസനാവൈഭവം തന്റെ കൃതികളിൽ പ്രകടമാക്കീട്ടുണ്ട്. കാവ്യരചനക്കു പുറമെ അവ മധുരമായി പാടുകയും ചെയ്തിട്ടായിരുന്നു അദ്ദേഹം ശ്രോതാക്കളെ ആകർഷിച്ചിരുന്നതെന്നു കേൾക്കുമ്പോൾ പ്രോത്സാഹനാശ്രുന്യമായ ഒരന്തരീക്ഷത്തിലായിരുന്നു തന്റെ സാഹിത്യസേവനം നടന്നുവന്നിരുന്നതെന്നു തെളിയുന്നു. ആ. കവിതകളിലെ ഗാനമാധുര്യം ആസ്വദിക്കാനല്ലാതെ അവയിലന്തർഭവിച്ച സാഹിത്യരസം അന്നത്തെ ജനസഞ്ചയത്തെ ആകർഷിച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്നുവോ എന്ന കാര്യം സംശയമാണ്. കാവ്യനിർമ്മാണവും അതിന്റെ പ്രസിദ്ധീകരണവും അദ്ദേഹം സ്വയം ഏറ്റെടുക്കേണ്ടിവന്നു. ഇങ്ങിനെയുള്ള പരിതാപകരമായ നിലയിലായിരുന്നു ആ മഹാകവി തന്റെ സാഹിത്യ സേവനം ചെയ്തിരുന്നതു്. ഇപ്രകാരമുള്ള ഒരന്ത നാടകങ്ങളും അഭിനയിച്ച നടന്മാരായിരുന്നുവല്ലോ വിശ്വവിഖ്യാതിയാർജ്ജിച്ചിട്ടുള്ള അനേകം കവി സാമ്രാട്ടുകളും. ആംഗല കാളിദാസനായ ഷെക്സ്പിയർ താൻ രചിച്ച നാടകങ്ങളും സ്വയം അഭിനയിക്കുകയും തുച്ഛമായ പ്രതിഫലങ്ങളും സ്വീ

കരിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നുവെന്നു കേൾക്കുമ്പോൾ ആർക്കാണ് കണ്ണീരം തോന്നാതിരിക്കുക? വിശ്വസാഹിത്യമകുടാലങ്കാരമായി കാലാന്തരത്തിൽ പ്രശോഭിച്ച ആ നാടകങ്ങളും അമൂല്യരത്നങ്ങളാണെന്നു അദ്ദേഹം ആലോചിച്ചിരുന്നുവോ? ആവോ? മറെറാരു കവിസാവ്വഭൌമനായ കീററ്സിൻെറയും അനുഭവങ്ങളും ഇതുതന്നെയായിരുന്നു. പാവങ്ങൾക്കുവേണ്ടി പാടിതൊണ്ടുവരണ്ട ആ മഹാനുഭാവൻെറ കുട്ടികൾ ദാരിദ്ര്യവും രോഗവുമായിരുന്നു. നിർദ്ദയമായ ഈ ലോകത്തിൻെറ നേരെ എത്രയെത്ര മഹാത്മാക്കളാണു ഈ വിധം നെടുവീർപ്പുകൾ ഇട്ടിട്ടുള്ളതു! എന്നാൽ അവരുടെ നെടുവീർപ്പുകൾ അന്ധകാരത്തിലെ ശൂന്യതയിൽ ലയിച്ചുപോയിട്ടില്ല; അവ വിപ്ലവകാഹള മുതി ലോകത്തിൽ വമ്പിച്ച പരിവർത്തനങ്ങൾ സൃഷ്ടിച്ചുകൊണ്ടേയിരിക്കുന്നു; അതെ ആ മഹദ്ഗീതങ്ങൾ ഇന്നും മാറെറാലികൊള്ളുന്നു. നിരാശാജനകവും പ്രോത്സാഹനാശൂന്യവുമായ പരിതസ്ഥിതികളോടു മല്ലിട്ടും കൊണ്ടായിരുന്നു പ്രസിദ്ധമാപ്പിളസാഹിത്യത്തിൻെറ കർത്താക്കളായ ചേറവായ് പരീക്കുട്ടി, മോയിൻകുട്ടിവൈദ്യർ, ശുജായി മൊയ്തുമുസല്യാർ തുടങ്ങിയവർ സാഹിത്യ സേവനങ്ങൾ ചെയ്തിട്ടുള്ളതു്. അവരുടെ തുലികാസന്നദ്ധങ്ങൾ മാപ്പിളസാഹിത്യലോകത്തിലെ അമൂല്യരത്നങ്ങൾ തന്നെയാണു്.

കേരളകാളിദാസനായ വള്ളത്തോളിൻെറ കൃതികൾക്കു ശബ്ദമാധുര്യമേറെന്ന ഗ്രന്ഥമാണ്മികച്ചുനില്ക്കുന്നതെങ്കിൽ മഹാകവി ചേറവായ് പരീക്കുട്ടിയുടെ ഗീതങ്ങൾക്കും ഗാനമധുരിമ കൂട്ടുമെന്നതു് ഒരു നേട്ടമായി പരിഗണിക്കാവുന്നതാണു്. കുമാരനാ

ാന്റെ കാവ്യങ്ങളിൽ ആശയഗാംഭീര്യം നടമാടുന്നുണ്ട് എന്നുള്ള വിശേഷണമാണ് ഉപരിയായിട്ടുള്ളതെങ്കിൽ കവി സമ്രാട്ടായ മോയിൻകുട്ടി വൈദ്യരുടെ കൃതികളും ആശയ സമ്പുഷ്ടങ്ങളാണെന്നു പറയാം. പദപ്രൌഢിയാണ് മഹാകവിഉള്ളൂരിന്റെ കവിതകൾക്കുള്ള ഭൂഷണമെങ്കിൽ ശ്രുജായിയുടെ ഗാനങ്ങളും ഇതേവിധം തന്നെയെന്നു പറയാം. വള്ളത്തോളിന്റെ സാഹിത്യമഞ്ജരി, ആശാന്റെ വീണപൂവ്, ഉള്ളൂരിന്റെ കണ്ണീർഭൂഷണം, എന്നീ വിശിഷ്ട കാവ്യങ്ങളെപ്പോലെ പരീക്കുട്ടിയുടെ പുത്തഹിശ്ശാം, വൈദ്യരുടെ ബദർ, ശ്രുജായിയുടെ സഫലമാല മുതലായവയാണ് മാപ്പിള സാഹിത്യത്തിലെ മികച്ച കൃതികൾ.

ജീവചരിത്രം.

	ക. നപ.
കമലാനെഹ്റു—വിദ്വാൻ ടി. കെ. രാമൻമേനോൻ	1—25
കാളിദാസൻ—കെ. വി. എം.	2—00
ഗാന്ധിജി–(ആത്മകഥ) വിദ്വാൻ ടി. കെ. രാമൻ മേനോൻ	3—00
ജവഹർലാൽ നെഹ്റു—പി കെ. നായർ	1—00
ഝാൻസിയിലെ വീരറാണി—ഗോപാലവൃത്തൻ	1—00
ടെൻസിങ്ങ്—ടി. പി സി. കിടാവു	1—25
ഡോ. എസ്സ്. രാധാകൃഷ്ണൻ—മേക്കുന്നത്ത്	0—75
പാക്കനാർ—കെ. വി. എം.	0—50
ബാപ്പു—ശാന്തിനികേതനം കൃഷ്ണൻനായർ.	0—62
ബാബു രാജേന്ദ്രപ്രസാദ്—പി. കെ. നായർ	0—75
മൺമറഞ്ഞ സാഹിത്യകാരന്മാർ—പി. വി. കൃഷ്ണവാരിയർ	2—25
പ്രതാപനും ശകുനനും—കെ. വി. എം.	0—62
മൌലാനാ ആസാദ്—മേക്കുന്നത്ത്	1—00
രാജാജി—വിദ്വാൻ ടി. കെ. രാമൻമേനോൻ	1—25
വല്ലഭായി പട്ടേൽ—പി. കെ. നായർ	1—25
വിശ്വാമിത്രൻ—കുട്ടിക്കൃഷ്ണമാരാർ	0—62
ശകുന്തളാദേവി—പി. വി. രാമവാരിയർ	1—00
ശകുന്തള—കെ. വി. എം.	1—00
ശ്രീ അരവിന്ദൻ—മേക്കുന്നത്ത്	2—00
ശ്രീരാമകൃഷ്ണപരമഹംസൻ—വി ഗോവിന്ദമേനോൻ	1—50
ശ്രീ സായ്ബാബ—മേക്കുന്നത്ത്	3—00
സർദാർ ഭഗവത്സിംഗ്—വിദ്വാൻ കെ. ശങ്കരൻ	1—25
സമ്രാട്ട് അശോകൻ– എം. കെ. കോരൻ	1—25

വി. കെ. ബ്രദേർസ്, കോഴിക്കോട്.

ഫോൺ: **2803.**